

శ్రీః.

శ్రీరామావతారతత్వము

పదియవ ప్రకరణము

ఇయ్యది

కళాప్రపూర్ణ కావ్యస్ఫుటితీర్థః
జనమంచి శేషాద్రిశర్మవిరచితము.

చెన్నపురి:

శ్రీ 'రామ' ముద్రాక్షరశాలయందు

ముద్రితము.

1938.

సర్వస్వామ్యములు గ్రంథకర్తవి.

Printed
at the Sri Rama Press,
Madras.—1938.

అ భ్యర్థన.

మహాశయులారా !

మిక్కిలి యాలస్యముగావించి దశమప్రకరణమును మీ కర్పింపఁ గల్గితిని. ఈవిషయము వ్రాయుటకే లజ్జించుచున్నాఁ డను. పత్తములు లభింపక కొంత యాలస్యమైనది. తక్కిన కారణములు పూర్వము వ్రాసినవే కాన వదలితిని. సుందర కాండము పూర్తిచేసితిని. పోషకమహాశయులు పదిరూప్యము లిచ్చియున్నారు. పదిసంపుటము లర్పింపఁ గంటిని. ఏడుసంపుట ములలో నీ తత్త్వము ముగియుననుకొంటిని. సుందర కాండము పూర్తియగుదనుకఁ గలగ్రంథమునకే పదిసంపుటము లైనవి. ఇంక నాల్గుప్రకరణములకుఁ దక్కువ గాదు. కావున మహాత్ములు నాపయి ననుగ్రహ మునిచి ప్రకరణమున కొక్కొక్క దాని కొక్కరూప్యమువంతున ననుగ్రహింపవలయు. ఇష్టము లేనివారు తెలుపఁ బ్రార్థితులు. నిర్వాహకు లేమియు నింక నెక్కువఁగా నీయ నక్కఱలేదు. విశేషించి యిందుఁ దెలుపఁ దగువిషయములు లేవు. నాకృతజ్ఞతకు భాషోద్ధారకులు కరుణోదారమనస్కులు మ. రా. రా. శ్రీ, వావిళ్ల వేంకటేశ్వర

శాస్త్రులుగారు పాత్రులు. నాలోపములు మన్నింపఁదగువారు
 పండితాఖండలులు. ఇక వ్రాయఁదగిన దేమున్నది? ఇది సత్కా-
 ర్యమైనఁ గొనసాగు ననువిశ్వాసము నాకు గలదు. ఇకఁ
 గొడువయేమి?

ఇట్లు ప్రార్థించు భక్తభక్తుఁడు,
 జనమంచి శేషాద్రిశర్మ.
 శ్రీ. శ్రీ. శ్రీ.

ఉ ధా ర కు లు

మ-రా-శ్రీ, మడిపల్లి సూర్యనారాయణమూర్తిగారు, ఆరవల్లి, ప. గోదావరి.

,, అయ్యగారి బుస్సెట్టిగారు, కణేకల్లు, బళ్లారి.

,, తూములూరు శివరామయ్యగారు, బి. ఏ., బి. ఎల్., నెల్లూరు.

పో ష కు లు

మ-రా-శ్రీ, అక్కెనప్రగడ లక్ష్మీనారాయణరావుగారు,

బి. ఏ., బి. ఇ., ఇంజనీయరుగారు, కృష్ణా.

,, దేచిరాజు రామరావుగారు, గుంటూరు.

,, భాగవతుల అన్నేశ్వరముగారు, రేపల్లి.

,, ఏ. టి. వి. ఆర్. నరసింహస్వామిగారు, ఆరవల్లి, ప. గోదావరి.

,, వైడా రామకృష్ణయ్యగారు, జమిందారులు, కాకినాడ.

,, బొమ్మిసెట్టి లక్ష్మీనరసింహస్వామిగారు, నెల్లూరు.

,, వెలంపల్లి రామకృష్ణమృశేష్మిగారు ,,

,, వవ్వేటి విశ్వనాథరావుగారు, బి. ఏ., బి. ఎల్., ,,

,, కాసుభేల సీతాపతిరావుగారు, రిటైర్డు, డిప్టీ కలెక్టర్ ,,

,, పత్తి గురుమూర్తిశేష్మిగారు, కుల్లూరు

,, దరిమడుగు చలమయ్యగారు ,,

,, కోటి వేంకటరామయ్యసెట్టిగారు ,,

,, బచ్చు చంద్రమాళిగారు, ముసునూరువారిపాలెము.

మ-రా-శ్రీ, అల్లాడి జగన్నాథశాస్త్రిగారు, బి. ఏ., ఎల్. టి.,

హెడ్ మాష్టరు. వి. ఆర్. హైస్కూలు, వేంకటగిరి.

„ జంగా లక్ష్మీనృసింహశాస్త్రిలుగారు, ఉపాధ్యాయులు, కడప.

„ పత్తి రాఘవులుశ్రేష్ఠిగారు „

„ గార్లదిన్నె రామేశ్వరరావుగారు, అడ్వకేటు „

„ బత్తులపల్లె శేషగిరిరావుగారు „

„ కాట్రపాటి చలపతిరావుగారు „

„ సముఖము శ్రీనివాసులునాయుడుగారు „

„ యల్. నరసింహయ్యగారు, ఉపాధ్యాయులు „

„ తల్లము వీరయ్యశ్రేష్ఠిగారు, ప్రొద్దుటూరు.

„ జూటూరు నాగయ్యశ్రేష్ఠిగారు „

„ దేవరకొండ సుబ్రహ్మణ్యముగారు, పాటూరు.

„ యాదాళ్ల బాలసుబ్బయ్యశ్రేష్ఠిగారు, బెడుసుపల్లె.

„ గడియారము కృష్ణస్వామయ్యగారు, ఇప్ప పెంట.

„ నిట్టూరు లక్ష్మీనారాయణరావుగారు, బి. ఏ., స్టేడర్, గుత్తి,

అనంతపురము.

„ సిద్ధవరము వేంకటసుబ్బయ్యగారు, బి. ఏ., స్టేడర్, గుత్తి.

„ వి. కొప్రేశాచార్యులుగారు, బి. ఏ., బి. ఇ. డి., ఉపాధ్యాయులు.

„ ఆర్కాటు వెంకోబరావుగారు, వెక్షనర్ „

„ కాన్టోవి నరసింహరావుగారు, వెక్షనర్ „

„ ఉప్పర్ల పల్లి రంగాచార్యులుగారు, తెలుగుపండితులు,

హైస్కూలు.

„ వై. కొండల్ రావుగారు, ఉపాధ్యాయులు.

„ ఓ. ఐ. శౌరిరెడ్డిగారు, ఎమ్. ఏ., బి. యల్., వకీలు.

మ-రా-శ్రీ, కే. వేంకటరావుగారు, ఆనుముపల్లె.

,, రాచర్ల తిప్పయ్యగారు, బెళుగుప్ప.

,, మొలకతాళ్ల చిన్నపుల్లయ్యగారు, గాండ్లపాడు.

,, కరణము కృష్ణరావుగారు, బేవినహళ్లి, అనంతపురము.

,, బి. రంగాచార్యులుగారు, ఉపాధ్యాయులు, కిరికెర.

,, కే. లింగప్పగారు, కరణము. ,,

,, గాదంశెట్టి సుబ్బయ్యశ్రేష్ఠిగారు ,,

,, కట్టా ఆత్మారామయ్యశ్రేష్ఠిగారు, హిందూపురము.

,, కట్టా మాధవయ్యగారి నారప్పశ్రేష్ఠిగారు ,,

,, మాకము సీనయ్యగారి నారాయణయ్యశ్రేష్ఠిగారు ,,

,, పొప్పినెట్టి ఆదినారాయణశ్రేష్ఠిగారు ,,

,, దొంతి భీమయ్యశ్రేష్ఠిగారు ,,

,, హెచ్. బి. లక్ష్మణాచార్యులుగారు, పరిగి.

,, వెలమకూరు ఆత్మారామప్పగారు, అనంతపురము.

,, ఇంజేటి సుబ్బరామరావుగారు, బి. ఏ., బి. ఎల్., ,,

,, యాదాటి తిమ్మయ్యగారు ,,

,, కే. యస్. రాఘవాచార్యులుగారు, బి. ఏ., ఎల్. ఎల్. బి.,

,, మానేపల్లి నారాయణరావుగారు, బి. ఏ., బి. ఎల్.,

,, శ్రీకంఠ సుబ్బయ్యగారు, అనంతపురము.

,, అంగదహళ్లి కృష్ణమూర్తిరావుగారు.

,, కంబము శ్రీనివాసరావుగారు, రిటైర్డ్ హుజూర్ ట్రెజరర్.

,, నాగేళ్ల వేంకటనరసయ్యశ్రేష్ఠిగారు, కొండకొమెర్ల.

,, ఆర్. వి. లక్ష్మీకాంతరావుగారు, ఇన్ ఫ్యూర్ ఏజెంటు.

,, విట్టా శేషప్పశ్రేష్ఠిగారు, బల్లారి.

మ-రా-శ్రీ, రావుసా హేబు జే. పాపయ్యశ్రేష్టిగారు, బళ్లారి.

,, పిళ్లారి శెట్టి రంగ బ్రహ్మనాయకుగారు, బి. ఏ., హుజూర్ శిరస్తా
దారుగారు.

,, చెరుకూరు భీమప్పగారు.

,, శ్రీమతి వై. ఛాయాంబగారు.

,, జిడ్డు లింగయ్యగారు, బి. ఏ., బి. ఎల్., మునిసిఫ్ గారు,

శ్రీ కాకుళము, విశాఖపట్టణము.

,, పర్వతము రాజేశ్వరరావుపంతులుగారు, బెజవాడ.

,, నేమాని జగన్నాథముగారు, గాయవరము, విశాఖపురి.

,, పుల్లెల వేంకటరమణయ్యగారు, ఇచ్ఛాపురము.

,, కట్టా జోగయ్యగారు, మదరాసు.

,, దోగుపర్తి వేంకటసుబ్బరావుగారు, మదరాసు.

,, ధాకరాజు వేంకటరమణరావుగారు, చిన్నతిప్పసముద్రము,

చిత్తూరు.

విషయ సూచిక.

విషయము.	పుట.
సీత హనుమతో రావణుఁడు తనకొసఁగిన గడువును దెల్పుట.	12
హనుమంతునకు సీత చూడామణి నొసంగుట ...	35
హనుమంతుఁడు సీతకు మనశ్శాంతిని గల్గించుట ...	75
హనుమంతుఁడు సీతయనుమతిచేఁ బయనమగుట ...	88
హనుమంతుఁ డశోకవనభంగము చేయుట ...	98
వనభంగమునఁ గోపించి రావణుఁడు రక్కసులం బంపుట ...	106
హనుమ చైత్యప్రాసాదమునఁ గలరక్కసులఁ జంపుట ...	110
హనుమంతుఁడు జంబుమాలిని వధించుట ...	123
హనుమంతునిచే మంత్రిపుత్ర సప్తకము మృతినొందుట ...	124
సేనాపతిపంచకము హనుమంతునిచేఁ బొలియుట ...	125
హనుమంతుఁ డక్షకుమారునిఁ బొలియించుట ...	134
ఇంద్రజిత్తును రావణుఁడు పంప నతఁడు బ్రహ్మాస్త్రమున హనుమంతుని బంధించుట ...	153
రావణుని తేజోవిశేషములంగని హనుమ యచ్చెరువందుట	183
హనుమంతుఁడు రావణునితో సంభాషించుట ...	188
హనుమంతుఁడు రావణునకు హితోపదేశము చేయుట ...	198
విభీషణుఁడు రావణునకు దూత వధ్యుఁడు కాఁడని తెల్పుట...	225
రాక్షసులు హనుమతోఁకం గాల్పుట ...	234

విషయము.

పుట.

లంకాదహనము	...	248
హనుమ నీత నెలవొంది పయనము చేయ నెంచుట	...	256
హనుమంతుఁడు నీత నెలవృత్తకొని పయనముచేయుట	...	263
హనుమ సంధ్రమును దాఁటి తమవారిని గలిసికొనుట	...	267
హనుమంతుఁ డంగదాదులకుఁ దన ప్రయాణ వృత్తాంతము సర్వముఁ దెలుపుట	...	271
హనుమంతుఁడు ప్రయాణవార్తల నింకను దెల్పుట	...	282
జాంబవంతుఁడు రామునొద్దకుఁ బోవఁ బురికొలుపుట	...	290
మధువనమున వానరులు ప్రవేశించుట	...	292
దధిముఖుఁడు వానరుల దుర్వర్తనమును దెల్పు సుగ్రీవునికడ కరుగుట.		295
వానరులను దోడితెచ్చుని దధిముఖునకు సుగ్రీవుఁ డానతిచ్చుట.		298
హనుమంతుఁడు వనచరులంగూడి వచ్చి కుశలము నీత కని తెల్పుట.		302
హనుమంతుఁడు నీతవృత్తాంతమును దెలిపి రామునకుఁ జూడఁమాణి నొసంగుట	...	303
రాముఁడు నీతావృత్తాంతము నడుగుట	...	309
నీతావృత్తాంతమును హనుమ సవిస్తరముగా రామునకుఁ దెలుపుట.		313
హనుమ శ్రీరామునకు నీతవృత్తాంతమును దెల్పుట	...	315

శ్రీః
శ్రీ రా మా వ తా ర త త్త్వ ము
సు ం ద ర కా ం డ ము.

ద శ మ ప్ర క రణ ము.

శ్లో. కస్తూరీఘనసారకుంకుమలసచ్చీచందనాలంకృతం
కందగ్వాధికసుందరం ఘననిభం కాకుత్స్థనివంశధ్వజం,
కళ్యాణాంబరవేష్టితం కమలయా యుక్తం కళావల్లభం
కళ్యాణాచలకార్దుకప్రియసఖం కల్యాణరామం భజే.

౧

మజ్జీవం మదనుగ్రహం మదధిపం మద్భావనం మత్సుఖం
మత్తాతం మమ సద్గురుం మమ వరం మోహంధవిచ్ఛేదనం,
మత్పుణ్యం మదనేకబాంధవజనం మజ్జీవనం మన్నిధిం
మత్సిద్ధిం మమ సర్వకర్తృసుకృతం రామం భజే తారకం.

౨

నిత్యం నీరజలోచనం నిరుపమం నీవారశూకోపమం
నిర్భేదానుభవం నిరంతరగుణం నీలాంగరాజోజ్జ్వలం,
నిష్పాపం నిగమాగమార్చితపదం నిత్యాత్మకం నిర్మలం
నిష్పుణ్యం నిఖిలం నిరంజనపదం రామం భజే తారకం.

౩

ధ్యాయే త్వాం హృదయాంబుజే రఘుపతిం విజ్ఞానదీపాంకురం
హంసో హంసవరం పరాదిమహిమాధారం జగన్తోహనం,
హస్తాంభోజగదాబ్జచక్రమతులం పీతాంబరం కౌస్తుభం
శ్రీవత్సం పురుషోత్తమం మణినిభం రామం భజే తారకం.

౪

రామం రాక్షసవంశనాశనకరం రాకేందుబింబాననం
రక్షోరిం రఘువంశవర్ధనకరం రక్తాధరం రాఘవమ్,
రాధాయాత్మనివాసినం రవినిభం రమ్యం రమానాయకం
రంధ్రాంతర్గతశేషశాయినమహం రామం భజే తారకం.

౫

జ్ఞానరత్నాకరులారా! రామావతారతత్త్వజిజ్ఞాసువులారా!

శ్రీరామావతారతత్త్వమునందు నవమప్రకరణమును బఠించి యందుఁ గలరహస్యముల నెఱింగితిరి. అందుఁగల శ్రీరామభక్తునిచరిత్రమును బఠింపించి యుందురని భావించును. భక్తుఁ డిష్టదేవతయం దెట్టిదృఢభావన కలవాఁడో యాప్రకరణమే తెలుపును. ఈ సుందరకాండమంతయు భక్తిరసార్ణవ నిమగ్నుఁ డగుహనుమంతునిమహాత్త్వమునే తెలుపునట్టిదని పెద్దలన మనము విందుము కదా. ఆకాండమునఁ బ్రథమ భాగము ముగిసినది. ఇది రెండవభాగము కద. రావణుఁడు కామోద్రేకమున జానకిని హరించెనని వాదము పామరజన సమ్మతమనియుఁ దత్త్వజ్ఞు లతని మహాభక్తునిగా నెఱింగిరని యాతనిచర్యలందుఁ గలసారమును విమర్శింపక తూలనాడఁ దగదని యా ప్రథమభాగమే తేటపఱచును. రావణుని హృదయ మెట్టిదో యరయుఁడని వాల్మీకివాక్కులఁ గలసార మిది యని వెల్లడించితిని. సీతాదేవి యనఁగా మహాప్రకృతి యగు శ్రీరామచంద్రుఁడు పరమేశ్వరుఁడని చాటితిని. వారి నిరువురను జననీజనకులనుగా భావించి రావణుఁడు మెలఁగెనని తేటపఱచితిని. పూజయన నెట్టిదో భక్తునిభావ మెట్లుండునో అందందు వివరించితిని. హనుమంతుని చరిత్ర మెట్టిదో పరికింపుఁడని హెచ్చరించితిని. ఆతఁడు మహాభక్తుఁ డనియు సమయజ్ఞుఁడనియు విన్నవించుచు దాని నిరూపించి తిని. సీతాదేవి తనయాశయము నెంత కోమలభణితి రావణున కితరులకుఁ దెలియకయుండునట్లు తెలిపెనో విస్తరించితిని. ఆయాయితావుల వ్యాఖ్యాతృమహాశయుల ధోరణి యెట్టిదో

విస్తరించితిని. హనుమంతుడు రూపము సంకుచితముగ నొనర్పఁగల్గుటకు యోగసిద్ధియే కారణమని యందందు వ్రాసి తిని. భగవదాచార్యుల మనఁగా ననంత ఫలప్రదంబగు మానసికమనందగు ధ్యానమే కాని యత్యల్పఫలప్రదంబగు బాహ్య పూజ కాదని యొత్తి పల్కితి. ఎల్లరు శాక్తులే యనియు వీర వైష్ణవులు దూషించుపద్ధతి యజ్ఞానమూలమనియు వైష్ణవ మనఁగా శాక్తమతమున నంతర్భూతమే యనియు శివ కేశవ భేదమును వైష్ణవులు పూర్వులు పాటించువాడు కాకయుండి రనియు వారు స్తుతించినపద్యములఁ గనిన తేటపడుననియు వాని నుదహరించుచుఁ జాటి చెప్పితిని. “మధ్యవైష్ణవులకు నామముల్ బలుబెద్ద” యన్నట్లు మధ్యవైష్ణవులు కొందఱు బయలువెడలి వైష్ణవమతతత్త్వ మిదియని తెలివితక్కునచే నపసిద్ధాంతముల బోధించుచుఁ దిరుగుచుందురనియు, వారి పల్కుల నాదరింపక పెద్ద లనువదించినచొప్పున మెలంగిన మేలు పొసంగునని యెన్ని యోతావుల వివరించితిని. దాసుల మని కొందఱు ధనార్జనముచేయ వేషధారులై తిరుగుచు మంత్రోపదేశమూలమునఁ బామరుల వశమునం దుంచుకొని ధనము సేకరించుచు దుర్మతముల బోధించి బాహ్యచిహ్నములు ముఖ్యములనియు శివచిహ్నధారులకు భగవదనుగ్రహమే కలుగదనియు భగవంతుడన విష్ణువే యనియు నూర్ధ్వపుండ్రము ధరింపనివారికి ముక్తియే లేదనియుఁ దెలుపుచుందురు. కాన వారి వెడఁగుమాటలకు లోఁబడక భక్తిచేదన కేరూపనామములయం దిష్టముండునో యవి గలవానిగా భగవంతుం దలంచి హృదయపద్మంబున నిలిపికొని ధ్యానిం

చినయెడల ననంతఫలము కలుగునని పెక్కుసారులు నొక్కి చెప్పితి. శాక్తమతమనఁగా నిట్టిదియే యనియు సురాపానము మాంసభక్షణాద్యనాచారములు శాక్తమతమున లేవనియు నట్టివి వారి దుష్కర్తవశమునఁ గల్గుననియు నెల్లవారికిఁ దరణోపాయముఁ జూపుమార్గము లిందే కలవనియు. శాక్త మనఁగా సగుణబ్రహ్మోపాసనయే యనియు నుత్తమ మధ్యమా ధమకర్తముల నాచరించినవారికిఁ దగిన జేవతోపాసనలన్నియు నిందే కలవనియు సిద్ధాంతమన నిదియే యనియు నానేర్చినంత దనుక విన్నవించితిని. మతములన్నియు మానవుల కర్తముల ననుసరించి యేర్పఱుపఁబడినవనియు మతస్థాపకులందఱు దైవ తులే యనియు నందఁడుఁ బొందుపఱచితిని. మతదూషణము మహాపాపకార్యమనియు దానిని వదలి

“సర్వభూతస్థ మాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని,
ఈక్షతే యోగయుక్తాత్మా సర్వత్ర సమదర్శనః.”

అను భగవద్గీతావాక్యము నర్థము ననుసరించి భగవంతుని ధ్యానింపవలయుననియు నక్కార్యమునకుం జాలనివారల కొఱకుఁ బూజాపద్ధతు లనేక భేదములుగా నుండునట్లు మత స్థాపకు లేర్పఱచిరనియు వానిని దూలనాడుట వారియాశయ మిట్టిదని యెఱుఁగకయే యనియు విస్తరించితిని. భక్షణార్హ పదార్థముల ననుసరించి బుద్ధి మాఱుచుండుననియు సాత్వికా హారములం గొనుట మంచిదనుభావము తేటపడ వ్రాసితిని. హనుమత్పవిత్రచరిత్రము స్మర్తవ్యమనియు నట్టిదృఢభక్తి గలవారగుటకుఁ బ్రయత్నింపఁదగునను భావసారముఁ దెలియ వ్రాసితిని. ప్రకృతిపురుషుల కవినాభావ సంబంధమనియుఁ

గావున సీతారాముల కెడఁబాటు బాహ్యదృష్టికిం గనఁబడు నదియే కాని సత్యముకాదనియు నగ్నినుండి యుష్ణగుణమును వేటుచేయ శక్యముగానియట్లు సీతారాముల కెడఁబాటు సాధ్యమే కాదనియే వాల్మీకీహృదయమని విపులముగా నందందు వ్రాసితిని. స్వప్నములు నిమిత్తములు శకునములు భావికర్తృఫలానుభవములఁ దెలుపుచిహ్నము లనుదానిని విశదీకరించితిని. హనుమంతుఁ డీశ్వరాంశసంభూతుఁడనియు శివ కేశవు లొండొరులకుఁ దోడుపడుట సహజమనియుఁ దెల్పితిని. రామాయణకాలమున నక్షరములే లేవనియు నెల్లరు విద్యులఁ గంతపాతము చేయువారనియుఁ గాననే శ్రీరాముఁడు పత్రిక వ్రాసియాయక మరున్నందనునిమూలమున వార్తఁ బంపె ననియుఁ బల్కువారివాక్కులు వ్యర్థములనియు వ్రాయు నాచారము కలదనియు శ్రీరామనామాంగుళీయక కథ వ్రాయుపట్టున విమర్శించితిని. పక్షులకు వానరులకు మానవుల తోడి సంబంధము గలదనియు నెల్లరకుఁ దెలియుభాష యొక్కఁడు గలదనియుఁ దెల్పితిని. ఇవి యన్నియు నాస్తికుల దుర్వాదములఁ దూలింపఁజాలి యుండును. కాని కపిముష్టి న్యాయము ననుసరించి మేము పట్టినదేపట్టని వాదించుమహాత్ముల కివ్వి బోధించి యంగీకరింపఁజేయ బ్రహ్మకే నశక్యమనఁగా నిఁక నానంటి యనభిజ్ఞున కెట్లు శక్యమగును? వారల మరలింపఁ బూనకుండుటయే శ్లాఘ్య మగుమార్గము.

ఇక్కాలమునందు వేదము లసత్యములనువా రుండఁ గాఁ బురాణాదుల లెక్కఁగొననివా రుందురనుట కచ్చెరువొందనేల? అనేకులు గలరనవలయు. అట్టివారిమూలమున

నించుక భక్తిగలవారు చెడుచున్నవా రనుట నిస్సంశయము. వారివి సహేతుకవాదములయ్యు భగవద్విషయమున నవి పనికిరానివగుననవలసి యుండును. ప్రత్యక్షప్రమాణము ఇంద్రియాతీతవిషయములఁ బనికిరాదని యందఁ జింగీకరింప వలసియే యుండును. ఆగమానుమానప్రత్యక్షోపపత్తులను ప్రమాణచతుష్టయము లోకాతీతవిషయములందు సమగ్రముగాఁ బనికిరాదు. ఆగమమే యద్దానికి ముఖ్యము. గజములఁ దన్నుకొనిపోవు గండభేరుండపక్షి యొక్కఁడుండు ననఁగా ననుమానప్రత్యక్షోపపత్తు లనుమూఁడును దాని నంగీకరింపవలదనియే బోధించును. ఒక్కవస్తువుండిన దానిం గాంచి యిట్టివుండునని యూహింపనచ్చును లేనిదాని ననుమానింప నశక్యమే యగు. కనఁబడనిదానిని లేదనఁజేయునది ప్రత్యక్షప్రమాణము. ఉన్న దిట్లేల యుండవలయు నన్నపుడు హేతువును గల్పించునది యుపపత్తి. ఈమూఁడును లోకాంతరవిషయములనుగూర్చి విచారించునపుడు పనికిరావు. శాస్త్రమన్నింటికిం బనికివచ్చును. కనుకనే గీతాశాస్త్రమునందు

“యశ్శాస్త్రవిధిముత్స్రజ్య వర్తతే కామకారతః,

న స సిద్ధిమవాప్నోతి న సుఖం న పరాం గతిమ్.

అ३

తస్మాచ్ఛాస్త్రం ప్రమాణం తే కార్యాకార్యవ్యవస్థితౌ,

జ్ఞాత్వా శాస్త్రవిధానోక్తం కర్త కర్తుమిహార్హసి.”

అ४

గీత. ౧౬ అధ్యాయము.

అని శ్రీకృష్ణపరమాత్మయే నిర్వచించెను. కనుకఁ బ్రత్యక్షప్రమాణము భగవద్విజ్ఞానావిషయమునఁ బనికిరాదని యెఱుంగుట తెఱంగు. కుడ్యాంతరితవస్తువు చక్షుర్గోచరము కా

నపుడు రూపమే లేక యెల్లరూపములు తానే యగు పరా
త్పరు నెట్లు కనుఁగొనవచ్చును? శాస్త్రము నాశ్రయించి పెద్దల
యనుభవము నెంచి యుపాసనాశక్తి నించుక తెలియఁజాలి
బుద్ధిబలమున నెఱింగినవానిని దృఢపఱచుకొని సంతత యోగా
భ్యాసమున నానందమయుని దేజస్వరూపునిఁ గొంచెముగనో
గొప్పగనో తెలిసికొనవలయును. అంతియగాని యుక్తులచే నను
మానములచే నాతత్త్వమును గనుఁగొనఁ బూనుట భూమిని
జుట్టి చంకలో నుంచుకొనఁ దలంచుట యెట్టిదో యట్టిది.
సర్వరూపములు తానైనవాని నెట్లు తెలియ శక్యమగునని ప్ర
శ్నింపరాదు. దానికి నుపాసనయే ప్రధానము. ఇతరమార్గము
లద్దానితత్త్వమును జూపఁజాలవని శతధా సహస్రధా యుప
నిషత్తులే ఘోషించును. అట్లు కాఁగా నుపాసన యనునది
భగవత్తత్త్వజ్ఞానయందుఁ బ్రధానపదమున నిలువఁదగిన
దయ్యెఁ గదా. శాస్త్రమునఁ బ్రయోజన మేమనరాదు. సకల
సంశయనిరాకరణక్షమము శాస్త్రమే. తజ్జన్యజ్ఞాన ముపాసకు
నకు మిగులఁ దోడ్పడును అదిలేనిచోఁ దా నెటుంగఁజాలును
గాని యెరులకు బోధింపఁజాలఁడు. విద్వాంసున కధీతి బోధా
చరణప్రచారణము లనునాల్గు నుండవలయుననియు దాననే
లోకోపకారము చేయ వలంతి యగుననియుఁ బ్రాచీనమహర్షుల
యాశయము. అట్లు చేయనికతముననే మనలో రసపాదు
కాంజనాదిసిద్ధులు నశించి నామమాత్రావశిష్టములై ప్రశ్నించు
వారికి బదులిడఁజాలకయుండఁ జేయుచున్నవి. యోగవిద్యలు
నశించినట్లే యని కొందఱు ప్రశ్నించిరి. "Naked ascetic by
Victor-dane" అను నొక యాంగ్లేయకృతగ్రంథమునుజూచిన

నీ సందియ మంత మొందునని బదులిచ్చితిని. హిమాలయపర్వత గుహాలయం దనేక పుణ్యాశ్రమములు కలననియు వానియందుండు స్త్రీపురుషు లభినవయశావనమున భాసిల్లుచు దుర్విజ్ఞేయ ప్రభావమున నలరుచు, నోషధీప్రభావమున మానవుని పశు రూపునిగా మార్పఁజాలి, వలసినతఱి యథా పూర్వరూపునిగా నొనరించు నేర్పుగలిగి యుత్తును దృష్టను మూలికా ప్రభావమున నగపడకుండఁ జేయుచు భగవంతుని జ్యోతి ర్తయస్వరూపమును నిరంతరము స్వానుభవమున నెఱుంగఁ జాలియుండువారు గలరని యాగ్రంథమే తెల్పును. ఆమహా భక్తుఁడు మరల నీ భారతభూమికి నీసంవత్సరమున రానున్న వాఁడు. ఏ హిమాలయభాగమున యోగినులం గాంచెనో తనబంధువు నర్థపశుదేహుని తృణాహారునిగాఁ జూడఁజాలెనో యందుఁగల యోగినులమహాప్రభావమున నందుండి నిమేష మాత్రమున బహుయోజనములదూరమున నుండఁగల్గెనో వారిని సందర్శింప నరుదెంచును. పాశ్చాత్యులయందుఁ గొందఱు యోగప్రభావజిజ్ఞాసువు లిట్లు వ్రాయుచుండ భారత భూమివాసు లివి దబ్బిఱలని దూఱుటకంటె నపహాస్యపాత్ర మగువిషయ మేదియుండును ?

భగవంతు నించుకయే నెఱుంగఁగోరు బుద్ధిమంతులు శాస్త్రశరణులు గావలయు. వేటొక్కమార్గము కానరా దనుట సిద్ధాంతము. దాన నించుక సద్బుద్ధి భగవద్విశ్వాసము ననునవి పొడసూపును. దాన శ్రద్ధ యుదయించును. సకల సాధనసంపదల నదియే చేకూర్చును. శ్రద్ధలేనియుపాసన నిష్ఫల మగును. ఉపాసన యనఁగాఁ గొందఱు మధ్యవైష్ణ

వులు భగవత్కైంకర్య మనిరి. అనఁగా దేవాలయమున సేవలు చేయుటని వారి యాశయము. అది నిరర్థకమనియు నేకాంతమునఁ గూరుచుండి సద్గురు ప్రయుక్తమార్గమున నిష్ఠ దేవతారూపమును మదిని నెలకొల్పి తద్దివ్య తేజఃపుంజమును దర్శించుటయే యని యెఱుంగవలయు. ఈవిషయమునఁ గపట నాటకసూత్ర ధారులు, దేవద్ర వ్యాపహర్తలు, చోరయోగులు, చిబుక కేశవిభూషితులు, కౌపీనసమాకర్షి తపామరజనులు సగు తుచ్ఛదాసులు వచించు మోసపుఁబల్కులఁ గొనరాదు. మాన సికారాధనమే ముఖ్యమనియుఁ దేజోమయము భగవద్ద్రావ మనియు నీ క్రిందిశ్లోకము తెల్పుచున్నది.

“తటిల్లేఖితస్త్విం తపనశశివైశ్వానరమయాం

నిషణ్ణాం షణ్ణామప్యపరి కమలానాం తప కలాం,

మహాపద్మాటవ్యాం మృదితమలమాయేన మనసా

మహాంతః పశ్యంతో దధతి పరమానందలహరీమ్.”

౨౧

శ్రీశంకరభగవత్పాదకృతసౌందర్యలహరి.

ఎట్టిశ్రమముల నొంది ద్రవ్యముల నార్జింపక పెక్కుదినము లభ్యసించిన యోగమహత్త్వమున నిశ్చలచిత్తమున బ్రహ్మ రంధ్రమున మహాత్ములు స్వేష్టదేవతారూపమగు తేజోగోళ మును గాంచి మహానందప్రవాహమున నోలలాడునట్లు భక్తుఁ డానంద మనుభవింపవచ్చు. పాపాణదారు లోహనిర్మితములగు విగ్రహముల నారాధించినఁ గలుగు ఫలమెద్దియు నుండఁబోదు. ధ్యాససాధనములుగా వానిని దొలుత నాశ్రయించి పిదప వానిని వదలి యారూపమునే హృద్గతముగా నొసరించుకొని అహింసాదిపుష్పములచే నర్చించి యజ్ఞానమల

మును దీసివైచి విజ్ఞానసంపత్ప్రభవమగు మహానందము ననుభవింపఁ బ్రయత్నింపవలయుననియే యిందలిసారము. రామాయణకావ్యపారాయణమాత్రమున నేకార్యములు సిద్ధింపఁబోవు. సుస్కృతభాషాగ్రంథములను ద్వారగాఁ జదువు నేర్పొకటియే దొరకు మహాఫలము. తదర్థము నెఱింగి దానిరీతిఁ బ్రవర్తించ నేర్చుకొనిననే యభీష్టఫలములు గలుగును. బిచ్చగాంధ్రు రామా యని పాటతుదను జేర్చిన దానిఫలము స్పష్టమే కద. అంతియేగాని భగవన్నామపారాయణఫలము గల్గఁబోదు. భక్తిచే దాని నెఱింగి స్మరించిన నదియే తారకమంత్రముగూడ నగును. నారాయణా యని యన్నంతన సకలపాపములు పోవఁగా వైకుంఠమునకు నజామిఖండంబోయెనను కథగతి యేమని యడుగువా రుందురు. అట్టి కథలు పామరులకు భగవద్భక్తిని బోధింపఁ గల్పింపఁబడినవని వారెఱుంగుదురు గాక.

“అంతకాలే చ మామేవ స్మరన్ ముక్త్యా కళేబరం,

యః ప్రయాతి స మద్భావం యాతి నాస్త్యత్ర సంశయః. ౧

యంయం వాపి స్మరన్ భావం త్యజత్యంతే కళేబరం,

తం తమేవైతి కౌంతేయ సదా తద్భావభావితః.” ౨

గీత. ౮ అధ్యాయము.

అను గీతావాక్యములు ప్రమాణములు కావా యని కొందఱు అడిగిరి. వారు వాని సాకల్యార్థము గ్రహింపకయే ప్రశ్నించిరి. “హే కౌంతేయ సదా సర్వదా తద్భావస్తస్మిన్ భావః తద్భావః స భావితః స్మర్యమాణతయా అభ్యస్తః యేన సః తద్భావభావితస్సన్.” అని శంకరభాష్యము. ఈవాక్యమునఁ

గలయర్థము వా రెఱింగిన నడుగరని నా నిశ్చయము. సర్వ కాల మాపరాత్మ నే భావింప నెవ్వ రభ్యసింతురో వారు మరణకాలమున నేయేభావము నొందఁగోరుదురో వారు దాని దానిం బొందుదురు. అనవరత మాపరాత్మరుని ధ్యానించు వారేమి వాంఛింతురు ? పరమపదమునే వాంఛింతురు. లేక భగవద్దాస్యమును గోరుదురు. వారి కది లభించుట కేమిలో పము? పాపాత్ములు ముక్తి మరణకాలమునఁ గోరినచో రాదాయన్న నావాంఛయే వారికిఁ గలుగదని నమ్మవలయు. వానికిఁ గలిగినదని దృఢపఱచువారుగాని లేదని సిద్ధాంతము చేయు వారుగాని యుండరు. కావున నీవాదము కర్త సిద్ధాంతమునఁ దీర్పు నొందఁదగినది. దుష్కర్తాచరణమునకుఁ బ్రతిఫలము లేదనువా రుండరనుకొందును. ఉండిరేని నాస్తికులో నాస్తి కాభాసులో వారు కావలయు. శాస్త్రము ప్రమాణముగా నంగీకరింపవలయు. లేకున్న భగవద్గీతావాక్య మపు డేటఁ గలియవలసినదే. కావున భగవన్నామస్తరణము తదర్థావబోధపూర్వముగా నుచ్చరించిననే మహాఫలము గలుగును. లేనిచో 'సద్యః ఫలం సంగీత' మ్మన్నట్లు రవంత బిచ్చమే దొరకు మహాఫలము. శాస్త్రమునాశ్రయించి భక్తిభరమున భగవంతునాశ్రయించి చేయుచుండు సత్కర్తములఫలము నాశింపక భగవంతున కర్పించుచునుండిననే తదనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁ డగు ననియు లేనిచో దధోదనాదిరూపమగు భగవత్ప్రసాదము తాత్కాలికమున్నివృత్తిక్షమము దొరకుననియు విగ్రహపూజన మత్యల్పఫలదమనియు మానసికారాధనమే ప్రధానమనియు నీవిషయమునుండి తేలుసారమని యెఱుంగవలయు. ఇంక నీ

సుందరకాండమునఁ గలకథను బఠించి తత్సారమును గ్రహింపఁ బ్రయత్నింతము.

❧ { సీత హనుమతో రావణుఁడు తనకొసఁగిన } ❧
గడుపును దెల్పుట.

* నిండుచందురునిబోలు మోముగల యాజానకి హనుమదుక్తులు విని ధర్తార్థయుక్తముగా నిట్లు బదులు చెప్పెను. బుద్ధిమంతుఁడా! సంతతము నన్నే రాముఁడు తలంచుకొను నన్న సహ్వార్తను, నన్నుంగూర్చియే దుగ్గించుచున్నాఁడను విచారవార్తను దెల్పితేవి. అవి అమృతమయములు విషయుక్తములుగా నున్నవి. రామవిరహము బుద్ధిపూర్వము గాదు. విస్తారైశ్వర్యభయవ్యసనములు ప్రాప్తించినపుడు పురుషుఁడు స్వతంత్రుఁడు కాఁడు. దైవము వానిని ద్రాటఁగట్టి లాగుకొని పోవుచున్నది. ఏ ప్రాణులకుఁగాని దైవమును నివారింప శక్యమే కాదు. ఇది సిద్ధాంతము సౌమిత్రియు నేను శ్రీరాముఁడును మహావ్యసనమోహితులమై యున్నారము. చూచితివి కదా. సాగరమున నౌకాభంగము కాఁగా జలంబులంబడి యీదులాడి మిగుల బడలి యున్నవానివలె దుగ్గిఖాబ్ధింబడి శ్రమములపా లగుచున్న రాముఁ డెప్పుడు దరి చేరఁగలఁడు? నానాథుఁడు రాక్షసవధ మొనరించి తత్పతియగు రావణు సనిమొనఁ బొలియించి యీ నగరము నిర్మూలముఁగావించి నన్నెపుడు చూడఁగలఁడు? ఈ వత్సరపుగడుపుగడచుటకు మున్నే త్వరపడి యిచ్చటికి రావలయునని

* ఇయ్యది సుందరకాండమున ముప్పదియేడవసర్గమునఁ గలదు.

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 13

రామున కెఱింగింపుము. ఏల యందువో. అంతవఱకే నాకు జీవిత ముండును. ఆమీఁద రావణుఁడు నన్ను వధింపఁ గలఁడు. క్రూరుఁడు రక్షఃపతి నా కేర్పఱచిన గడువులో పదియవనెల ముగియ నున్నది. రెండునెలలే మిగిలియున్నవి. ఇవి ముగియకమునుపే శ్రీరాముఁడు వచ్చునట్లు చేయవలయును. విభీషణుఁడు నన్ను శ్రీరామున కర్పించువిషయమున నెంతో శ్రమంపడి తనయగ్రజునకు సమాధానము చెప్పెను. ఆబుద్ధి యతనికి రుచింపదయ్యె. తమ్ముని హితవాక్కునకు నతఁ డొల్లకున్నవాఁడు. అతఁడు కాలవశం గతుఁడు కావున వానిని సంగరమున కీడ్చుకొనిపోవ మృత్యువు వెదకుచున్నది. విభీషణుని జ్యేష్ఠపుత్రిక నలయను నంగ నామణి తనతల్లి పంపఁగా నాకడకు వచ్చి యీవార్తఁ దెల్పినది. నాపతి వేగమ నన్నుఁ గాంచఁగలఁడు. నిస్సంశయము. ఏలయన నా యంతరాత్మ నిర్మలముగా నున్నది. అంతియగాక శ్రీరామునియం దనేక శుభగుణములు కలవు. బృహత్కార్యములయందు శ్రద్ధలో నగునవియే యీసుగుణములు. జనస్థానమున నందఱరక్కసుల నొక్కఁడ యుక్కఁడంచిన రామునితోఁ బగగొని యెవఁడు వగలపాలు గాకుండును? ఎట్టికష్టములకైన నించుకే చలింపఁడను రామునిప్రభావము నే నెఱుంగుదు.

అని యనేక ప్రకారములఁ బలుకుచుఁ బట్టరానిశోకమున నశ్రుధారలఁ గురియించుచున్న యాజానకిఁ గాంచి హనుమంతుఁ డిట్లు పల్కెను. తల్లీ! నేనరిగి నీవార్తఁ దెలియఁజేసి నంతన సకల సేనాసమన్వితుఁడై శ్రీరాముఁడు రాఁగలఁడు. అంతకు సైఃపఁజాలవేని యీకష్టము నిప్పుడే పోఁగొట్టెద. నీవు

నావీపుపయిం గూరుచుండుము. ఇపుడే శ్రీరామునొద్దకుం గొనిపోవుదు. నిన్నుఁ దీసికొనియే సముద్రమును దాటెదను. ఈలంకను రావణునితోఁగూడ మోసికొని పోవఁజాలుదును. అట్టిశక్తి కలదా యని యనుమానింపకుము. అగ్ని తనయందు వేల్వఁబడుహవిస్సు నింద్రున కిచ్చునట్లు నిన్నుఁ గొనిపోయి ప్రస్తవణాద్రియందుండు శ్రీరామున కర్పించెద. సకలపరి వారముం గొల్వ శత్రువధోద్యోగముననుండు శ్రీరాము నిప్పుడ చూడఁగలవు. నాకొఱకు వేచియుండు మహాత్ముని గాంచఁగలవు. తల్లీ! నా వీపుపై నెక్కుము. ఉపేక్ష యేల? రక్కసు లడ్డుపడుదురేమో యని సంశయించెదవా? ఇందుఁ గలవాఁ డెవఁడుగాని నావెంటఁ బరుగిడఁ జాలఁడు. అశ్రమ మున సాగరము దాటి యెట్లు వచ్చితినో యట్లే పోవఁగలను. అని వినయమునఁ బలికెను.

జానకీదేవియు హనుమపల్కుల నాలకించి సంతోష మున నో కపివీరా! నన్ను చాలదూరము మోసికొనిపోవఁ దలంచుచున్నాడవే. దీనింబట్టియే నీవు కేవలవానరుడవే యని తలంచుచున్నాను. నాపతియుండుతా విచ్చటనుండి బహుయోజనము లున్నది కదా. అనఁగా హనుమంతుఁడు సీతాదేవి పరిహాసముగాఁ బల్కినవాక్కుల విని నూత్నపరి భవమునుగూర్చి తనలో నిట్లు చింతించెను. ఈసాధ్వి నాబల ప్రభావముల నించుకంతయే నెఱుంగదు. కనుకనే యిట్లు పల్కెను. నారూపమును యధేచ్ఛముగా నీమె చూచుఁగాక అని యోజించి తనరూపమును జూపెను. వృక్షమునుండి మరలఁ గ్రిందికి దుముకి దేహముపెంప నారంభించెను. మిక్కిలి

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 15

పెరిఁగి మేరుమందరతుల్యముగఁ గనఁబడుచుఁ బ్రజ్వలించు
నగ్నివలె సీతమ్రోల వృక్షమూలమున నిలువఁబడియెను.
భయంకరాకారమునఁ గనఁబడుచు నాహనుమ జానకిని గాంచి
అమ్మా! యీలంకయంతయు రావణునితో నొక్కసారి లేవఁ
దీసి తీసికొనిపోవుశక్తి నాకుఁ గలదు. కాన భయపడకుము.
స్థిరచిత్తవు కమ్ము. ఉపేక్షఁ బూనకుము. శ్రీరామలక్ష్మణుల
దుఃఖరహితులనుగా నొనర్చుము.

అనఁగా విని జానకి అట్టిరూపమునఁ గనఁబడు పావనిం
గాంచి కపీశ్వరా! ఇంతదనుక నీధీరత్వమును బలము నెఱుంగ
నైతిని. వాయువువలె నతిజవము గలవాఁడవు. అగ్ని సదృశ
తేజశ్శాలివి. అట్లుగాకున్న నిచ్చటి కెట్లు రాఁజాలుదువు. రక్క
సులకుఁ జిక్కక నన్నుఁ గొనిపోవఁగలవని తెలిసినది. అయి
నను శ్రీరామకార్యము నిర్విఘ్నముగా ఫలించున ట్లాలో
చింపవలయు. కపీంద్రా! నీతోడ నేనువచ్చుట శుభోదర్శము
గాదు. ఏలయందువో. నీ వతివేగముగాఁ బోవునపుడు నేను
భరింపఁజాలక సొమ్మసిల్లుదు. వీఁపుమీఁదఁ గూరుచుండి యిం
చుకమీఁదుగాఁ బోవుచుండ సాగరమును గని భయమునఁ
బడుదును జుమి. జలజంతువుల కాహారముం గూడ నగు
దును. శత్రుహంతవే. ఐన నీతోడ నే రాఁజాలను. ఎంతవీరుఁ
డైన తాను గాపాడఁ దగినపస్తువు మఱొక్కదానిం గూడిన
దానింబట్టి తా నాపదపాలు గావచ్చునని సందేహమొందవలసి
యున్నది. నీకును నన్నుంబట్టి యాపద రావచ్చుననుశంక
యుదయించుచున్నది. నీవు నన్నుఁ గొనిపోవుచుండఁగా
దురాత్ముఁ డగురావణుఁడు భయంకరరాక్షసులం బంపును.

వా రాయుధములం గొని నిన్నుఁ జొట్టుముట్టుదురు. అపుడు నిన్నును నన్నును రక్షింపవలసినవాడవగుట నాపదల పాలు గావలసివచ్చునేమో యన్నసందియము కలుగుచున్నది. పోవు మార్గ మాకాశము. నన్ను గాపాడుచు వారితో నెట్లు పోరాడఁ గలుగుదువు ? నీవు గట్టిగా వారితోఁ బోరాడుచుండ భయంపడి నేను గ్రిందఁబడుదును. నామాట యటుండఁగా భయంకరయాతుధానులు ని న్నోడించిన నోడింపవచ్చును. పరవశుడవై నీవుండఁగా నేను బడగనే వారు నన్నుఁ గొని పోవుదురు. జయపరాజయములు రణమున నిలుకడ లేనివి గదా. నీ కపజయము కూడఁ గలుగవచ్చును. అపుడు నన్నుఁ గొనిపోవుటయో ఛేదించుటయో యొకఁడని సాగు. నీవోడ కున్నను వారి భయంకరధ్వనులకే నాకు విపత్తు గలుగ వచ్చును. అపుడు నీపడిన మహాశ్రమ మీయది వ్యర్థమే యగుంగదా. నీచేతనే రక్కసులందఱు చంపబడుదురేని శ్రీరామునికీర్తిక హాని గల్గును. నన్ను వారు గొనిపోయి యెందో దాచినను దాచిపెట్టుదురు. అపుడు గూడ నీప్రయాసము పొల్లగును. ఆలోచింప నిన్నిశంకలు గలుగుచున్నవి. కాన నీవు పోయి నాయవస్థల విన్నవించి శ్రీరామాదులం గూడి వచ్చితివేని నా కత్యంతలాభము కలుగును. శ్రీరామ లక్ష్మణ సుగ్రీవాదులప్రాణములు న న్నాశ్రయించి నిలిచియున్నవి. ఇట్టి నాకుఁ బ్రాణభయమే కలిగెనా యందఱప్రాణములు పోవును. ఆసోదరు లిరువురు నాకొఱకే శోకించి కృశించి యున్నారు. నాకించుక కీడుమూఁడునే నపుడ చత్తురు.

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 17

నేను భర్తయందుఁ గలభక్తి ప్రధానముగా రాముని దప్ప నన్యపురుషుని స్పృశియింపను. రావణుఁడు ముట్టుకొన లేదా యని యడుగుదువేమో. దుగ్గిఱపరవశురాలనై యుంటిని గదా. దానికేమి చేయవచ్చును? శ్రీరాముఁడు వచ్చి శత్రువులం దునిమి నన్నుఁ గొనిపోవునేని యదియె తాదృశులకుఁ దగియుండును. శ్రీరాముని పరాక్రమశతంబులు విని యున్నదానను. చూచియు నున్నాను. దేవతలు లోనగువారనిమొన నతనికిఁ జాలరు. వాయుసహాయుడయి యగ్నివలె వెలుంగుచున్న యామహావీరు ననిమొనఁ దేఱిచూడఁ గలవాఁడుండునే? మహాత్మా! నీ వాసోదరులఁ బిలుచుకొని రమ్ము. రామునిగూర్చి దుగ్గిఱంచు నాకు సంతోషముం గలిగింపుము. అని పలికెను.

మహాశయులారా! ఈభాగమున విమర్శింపఁదగు వానిం బరికించి యందలిసారమును గ్రహింతము.

“అమృతం విషసంస్పృష్టం త్వయా వానర భాషితం,

యచ్చ నాన్యమనా రామో యచ్చ శోకపరాయణః.

౨

విశ్వర్యే వా సువిస్తీర్ణే వ్యసనే వా సుదారుణే,

ర జ్వేప పురుషం బధ్వా కృతాంతః పరికర్షతి.

3

విధిర్నానమసంహార్యః ప్రాణినాం ప్లవగోత్తమ,

సౌమిత్రిం సూం చ రామం చ వ్యసనైః పశ్య మోహితాః.” ౪

అని మూలము హనుమంతునివాక్కుల విని సీత యిట్లు బదులు చెప్పుచున్నది. కుశలవార్తాశ్రవణ మమృతమువంటిది. కష్ట వార్తాశ్రవణము విషమువంటిది. నన్నుం దలంచుచున్నాడనునది యమృతతుల్యము. నన్ను గుఱించి వగచుచున్నాడనునది

విషతుల్యము. ఇవిరెండును గలమాటలం బల్కితివని సామాన్యార్థము. పావనివయ్యు శ్రీరాముఁ డనన్యమనస్కుఁడే యని నిశ్చయింపఁజాలక విషమువంటి దుగ్గిఱంచుచున్నాఁ డనుమాట పల్కితివే. ఆమహాపురుషునకు దుగ్గిఱ మెక్కడిది? అన్యమనస్కుఁ డగుట యెట్లు? కావున నీకు మేమిరువుర మనుభావము గలదు. దాని వదలుమని సీత సూచించెను. అంత మానక కర్తము బలీయమనియుఁ బ్రాణి స్వతంత్రుఁడు కాఁడనియుఁ దేటపఱచుచున్నది. మహావిభవము రానున్న తఱిఁగాని, భయంకరవిపత్తు చేరనున్న యపుడుగాని యదృశ్యపాశములను గంతమునకుఁ దగిలించి విధి యీడ్చుకొనిపోవుచున్నది. అనఁగాఁ దా నూహింపనికార్యమును విధియే చేయించుచున్నది. పురుషుఁడు తనశక్తి నాకార్యమును సాధించితి ననుకొనుచున్నాఁడు. తనప్రయత్నమునఁ గష్టములు తొలఁగక వైఁగ్రమ్మగా విధిని దూఱుచున్నాఁడు. ఈసంపద్విపత్ప్రాప్తికి స్వీయకర్త మే కారణమని తలంచినయెడల సుఖదుగ్గిఱానుభవమం దానందక్లేశములు గలుగకపోవుటయే కాక యహంకారముకూడ నశించును. ఇది యెఱుంగుటయే తెఱంగని సీతాంబ హనుమకు నుపదేశించుచున్నది. దీనిచే సాగరలంఘనాదులయం దహంకారము నొందకుమా యనునర్థము సూచింపఁబడుచున్నది.

“దుఃఖభేష్వనుద్విగ్నమనాస్సుఖేషు విగతస్పృహః,

వీతరాగభయక్రోధః స్థితధీర్తునిరుచ్యతే.

గీ. అ. ౨.

యదృచ్ఛాల్పభసంతుష్టో ద్వంద్వాతీతో విమత్సరః,

సమస్థిద్ధావసిద్ధౌ చ కృత్వాఽపి న నిబధ్యతే.”

౨౨ అ. ౪.

అను గీతావాక్కుల యర్థమే యిం దిమిడియున్నదని మన

మెఱుంగవలయు. దైవమును మీఱ నేరికిం దరము కాదు. లక్ష్మణుని మాదంపతులను గనుము. ఎట్లు లజ్ఞానమున వర్తించు చున్న వారమో యని సీత పలికెను. మా కీదుఃఖములు లేన నియు నున్నయట్లు నటించుచున్నామనియు సారము. మావంటివార మిట్లు కర్తృబద్ధలముగా నుండుటం గాంచియైన మానవయత్నము దైవమును మించఁజాలదని యెఱుంగ వలయునని సీత బోధించెను.

“స వాచ్యస్సంతర్వరస్వేతి యావదేవ స పూర్వతే,

అయం సంవత్సరః కాలస్తావద్ధి మమ జీవితం.

2

వర్తతే దశమో మాసో ద్వాతృ శేషోష్టవంగమ,

రావణేన నృశంసేన సమయో యః కృతోమమ.”

౪

అనునివి సీతాంబికావాక్కులు. ప్రాతీతికార్థము స్పష్టము కదా. మా యిరువురకు బహిస్సంబంధములేని దొకసంవత్సరము. అదియు ముగియనై యున్నది. త్వరపడునట్లు చేయుము ఈ వత్సరమే నాకిట బ్రదుకు. అనఁగా నేమి? ఇందు శిష్యపరీక్ష చెప్పఁబడినది. రావణునకుఁ గలవాంఛ యీ తనుముక్తియే దానికి న న్నా రాధించుచున్నాఁడు. శిష్యహృదయము తక్కువ పక్ష మొకసంవత్సరము పరీక్షింపవలయును. “దేయం వత్సర వాసి నే” అని ప్రమాణము కలదు. పండ్రెండువత్సరములనియు నియమములు కలవు. ఈవ్రాసిన వాక్యముంబట్టి యొకసంవత్సరమని తేలును. ఈసంవత్సరకాలమే నే నిందుండఁ దలంచు కొన్నాను. అందుఁ బదవమాసము గడువనున్నది. రెండు నెలలు తక్కువ. పరిశీలించినంతదనుక సర్వవిధముల యోగ్యుఁ డనియే తేలినది. తరువాత నేనిట నుండరాదు. అంతలోఁగా

నావాంఛ ఫలింపఁజేయకున్న నశింతునని రావణుఁడు శపథ మొనరించెను. కాన నిఁక నీపరిపక్వాంతఃకరణునకు ననుగ్రహ పరదానము చేయవలయు. కాన సత్వరమ దయచేయవలయు నని సీతాదేవి హెచ్చరించెను. సీత మహాప్రకృతి యైనయెడల నామెకుఁ దెలియఁదా ఏల యీపరీక్ష అని ప్రశ్నించువారుందురు. భగవంతుఁ డవతరింపనేల? సంకల్పమాత్రమున సర్వకార్యములు నెఱవేఱుచుండ రూపమొందనేల యను ప్రశ్నమున కిది తోఁబుట్టు వనవలయును. లోకులకు నీతి గఱపుటకే యీప్రయత్నమనియుఁ బామరుల కిట్టివిషయములు తెలుపుట కిట్టిప్రయత్నములు చాలకున్నవనియు నెన్నియో తెఱంగులఁ దెలిపినను దెలిసికొనలేనివా రెందఱో కలరనియు నిన్నింటికీ గారణము కర్తృభేదమే యనియు మన మెఱింగిన నిట్టిప్రశ్నములే యుండవు.

“విభీషణేన చ భ్రాతృ మమ నిర్యాతనం ప్రతి,

అనునీతః ప్రయత్నేన న చ తత్కురుతే మతిం.

౯

మమ ప్రతిప్రదానం హి రావణస్య న రోచతే,

రావణం మార్గ తే సంఖ్యే మృత్యుః కాలవశం గతం.”

౧౦

అని మూలము. ప్రాతీతికార్థము సుస్పష్టము. రావణుఁడు జ్ఞాని యని మహాభక్తుఁడగు విభీషణుఁ డెఱుంగఁడా? ఏల సీతనిమ్మని నీతి గఱపెను? అతఁడేల తిరస్కరించెను? అనువానికి యిట సమాధానము చెప్పవలయును. రావణకుంభకర్ణుల కర్తమునకు విభీషణునికర్తమునకుఁ జాలభేదము కలదు. వా రిరువురు కారణాంతరోపాత్తజన్ములు. వారికి వైరముననే ముక్తి. ఇరువురకు వైరతత్త్వము తెలిసినపుడు ప్రణయకలహమువలె

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 21

నది నటనమే యగును గాని వేటుగాదు. శాపము ఫలవం
తము కాకపోదు. తద్రూపముననే కర్తము ఫలము నీయఁ
బూనినది. అది విభీషణునకుం గాదు. ఎవ్వరికే నెఱుంగఁ దరము
గాదు. ప్రకృతిపురుషులకేనుగమ్యము. లోకధర్మప్రకార
మాతఁ డన్నకు నీతిని గఱపెను. పరమభక్తుఁడు కాన
రావణుఁ డప్పని తనకుపకరించునది గామింజేసి యందుల కంగీక
రింపఁడయ్యె. అది వ్యాజముగాఁ దనయాశయము హను
మంతునకుం దెలియకయుండ సీతాదేవి రామునకుం దెల్పు
చున్నది. మమ = నాయొక్క, ప్రతిప్రదానం = దాచిపెట్ట
నిచ్చినదానిని మరల నర్పించుట యని యర్థము. రావణస్య న
రోచతే=రావణున కొప్పిదము కాదు. నారాకపర్యంతము
నీయింట నునుచుకొనుమని శ్రీరాముఁడు సంకల్పింపఁగా లభిం
చిన సీతాంబారూప పరమవస్తువును వారియాజ్ఞను మీఱి
యేల యిచ్చును? అను నీకాకర్షణ మిట సూచితము. హను
మంతా! మృత్యుదేవత యుద్ధరంగ మెపుడు? రావణుఁ
డెపుడు శ్రీరాముని మార్కొనును? శ్రీరామాస్త్రరూపమున
నెపుడు వానిపాంచభౌతికశరీరముం బడవై తును? అని వెదకు
చున్నది. దానికే రెండునెల లింకను వ్యవధిగలదు. అందు
లకే త్వరపెట్టి రాము నిటకుం దోడుకొని రమ్ము. అని సీత
గూఢముగా స్వాశయమును దెలిపెను. దీనిచే “గహనా
కర్తణో గతిః” అన్న భగవద్గీతార్థము తేటపడునని యెఱుంగు
నది. ఈయర్థమునే యీక్రిందిశ్లోకము దృఢపఱచుచున్నది.

“అసంశయం హరిశ్రేష్ఠ క్షిప్రం మాం ప్రాప్స్యతే పతిః,

అంతరాత్మా హి మే శుద్ధస్తస్తింశ్చ బహవో గుణాః.

ఉత్సాహః పౌరుషం సత్త్వమాన్యశంస్యం కృతజ్ఞతా,
విక్రమశ్చ ప్రభావశ్చ సంతి వానర రాఘవే.

౧౩

...

...

...

...

అహం తస్య ప్రభావజ్ఞా శక్రస్యేవ పులోమజా.”

౧౪

అని మూలము. అంతకుముందు మెడబిగించుకొని చావనున్న సీత యిపు డీమాట యెట్లు పల్కఁజాలెనని బుద్ధిమంతు లూహింపవలయును. హనుమంతునకుఁ దనచారిత్రమున శంకలు గలుగకయుండఁజేయుటకే యట్లు పూర్వముద్బంధ నము గావించుకొన సిద్ధపడియెననియు నిపు డాశంకలులేని హనుమకు స్వప్రభావము నెఱింగించెననియు మనమూహింపక తప్పునా? సత్వరమ నాపతియగు శ్రీరాముఁడు నన్నుఁ బడయఁ గలఁడు. నా యంతరాత్మ శుద్ధమైనది. శ్రీరామునియందుఁ బెక్కుసుగుణము లున్నవి. నాయంతరాత్మ యనఁగా బ్రహ్మ మని భావము. అది పరిశుద్ధమైనది. అనఁగా దివ్యతేజోమయ మైన దది. దానియం దనేకగుణము లున్నవి. అవియే నేనని సారము.

“దైవీ హ్యేషా గుణమయీ మమ మాయా దురత్యయా.”

అని కదా గీతావాక్య మున్నది. గుణాతీతుఁడు భగవంతుఁడు. గుణమయి ప్రకృతి. ప్రకృతివికారితుఁడు శ్రీరాముఁడు. సగుణ బ్రహ్మమని భావము ఇదియే శాక్తమతసారము.

“విరించిః పంచత్వం వ్రజతి హరిరాష్ట్రతి విరతిం

వినాశం కీనాశో భజతి ధనదో యాతి నిధనం,

విశంధ్రీ మాహేంద్రీ వితతిరపి సమ్మిలితదృశా

మహాసంహారేఽస్మిన్ విహరతి సతి త్వత్పతిరసే.”

౧౬

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసంగిన గడువును దెల్పుట. 23

అను నీ శ్రీశంకరభగవత్పాదాచార్యోక్తియే పైవిషయమును దృఢపఱచుచున్నది.

హనుమంతా! శ్రీరాముని వ్యసనములేవియుఁ బరిభ వింపఁ జాలవు. ఆ మహాత్మునిప్రభావము నెఱింగినదానను నేను. శచీదేవియే యింద్రప్రభావము నెఱింగినది. అనఁగా సార మేది? నీ పూహించినట్లు నానాథుఁడు వగవలేదు. అది నటనమని తలంపుము. భగవత్ప్రభావము నితరు లేమెఱుంగుదురు? శచీదేవియే దేవతాధిపతిభాగ్యము. నేనే శ్రీరాముని భాగ్యదేవతను. నానుండియే యతఁడు కదలఁగలఁడు. లేక యున్న నిర్గుణుఁడు సరూపుఁడు నగు. అట్టిరాముఁడు వగచుచున్నాఁ డంటివే యెంతటి యవివేకము? అని సీత యచ్చెరువొందుచున్నది. మునులు త్రిమూర్తులు లోనగువారు భగవచ్ఛక్తి యిట్టిదని యేకోట్యంశమో యెఱుంగఁజాలుదురు. అవినాభావసంబంధము గలజానకి మహాప్రకృతి యాటఁ జక్కఁగా నెఱుంగఁగలదని సారము. ఇట్లుండఁగాఁ ద్రిమూర్తులలో నొకఁడగు విష్ణువే పరమాత్మయని, శంకరుఁడు తత్సేవకుఁడని వాదించు మధ్యవైష్ణవులు కపటనాటకసూత్రధారులెంత యజ్ఞానులో తెలియరాకున్నది.

“త్రయాణాం దేవానాం త్రిగుణజనితానాం తవ శివే

భవేత్పూజా పూజా తవ చరణయోర్యా విరచితా,

తథా హి త్వత్పదోద్వహనమణిపీఠస్య నికటే

స్థితా హ్యేతే శశ్వన్తు కుశితకరో త్తంసమకుటాః.”

౨౫

అను నీ శంకరభగవత్పాదాచార్యోక్తి పై భావమును సూచించుచున్నది ఉదారాశయములు లేక సాపాటురామన్నలు

పలుకు తుచ్చవాక్కుల కర్థమేమి యుండును ? సూర్యబింబ మెల్లరకు నభిముఖముగానే యుండునట్లు పరాత్పరుఁ డెల్లరకుఁ దదిష్టదేవతామూర్తిని ధరించి యభీష్టదాత యగుచుండఁగా నం దొకమూర్తి యుత్కృష్టమనియు, నింకొకఁడు నీచుఁ డనుటకంటె మహాపాపకార్య మేమున్నది ?

“అథ వా మోచయిష్యామి త్వమద్యైవ వరాననే,
అస్తాద్భుఖాదుపారోహ మమ పృష్ఠమనిందితే.”

౧౯

అని మూలము. స్వభావము మాటదనుట కీదియొక యుదాహరణము. సీతాదేవి తెల్పినవాక్యములసార మెఱుంగక సామాన్యోక్తులుగా వానిని భావించి యామె యప్రతిమాన శక్తి నెఱుంగఁ జాలనంత మౌర్ఖ్యమున నహంభావమును బూని నాపీఁ పెక్కుము. నీదుఃఖము నిపుడే మాయఁ జేసెద ననుచున్నాఁడు. భగవతీసందర్శనమున వినిర్మలజ్ఞానము కలుగ వలసియుండఁగాఁ బ్రాకృతజ్ఞానమే నిలిచియుండఁ గారణమేమని యడుగవచ్చును. అదియే పరమేశ్వరిచిత్రచరిత్రము. యశోదాదేవికి దివ్యరూపమును జూపిన శ్రీకృష్ణమూర్తి యుత్తరక్షణమున మాయఁ గప్పనేల ? అదియే ప్రాకృత్య ఫలము. చేసినవారికిఁ జేసినంతయే పుణ్యపాపఫలము లభించును గాని యధికము లభింపదు. హనుమంతునకుఁ జక్కని జ్ఞానోదయమున కది కాలము కాదు. అదియే కర్త సిద్ధాంతమని యెఱుంగవలయు. ఏకాలమున నెవరిమూలమున సుఖ దుఃఖానుభవము గలుగవలయునో యపుడే వారిమూలమునఁ గలుగును గాని యితరులమూలమునఁ గలుగదని మనము

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 25

చక్కఁగా నిశ్చయించుకొనవలయును. పావనికింగల యహం
కారము నీక్రిందిమూలమే తెల్పుచున్నది.

“న హి మే సంప్రయాతస్య త్వామితో నయతోఽంగనే,
అనుగంతుం గతిం శక్తాస్సర్వే లంకానివాసినః.”

౨౬

అని మూలము. ఇయ్యది

“అథ చేత్త్వమహంకారాన్న శ్రోష్యసి వినశ్చ్యసి.

౨౭

యద్యహంకారమాశ్రిత్య న యోత్యసి ఇతి మన్యసే,

మిథ్యేష వ్యవసాయస్తే ప్రకృతిస్తాం నియోత్యతి.

౨౮

స్వభావజేన కౌంతేయ నిబద్ధస్సేవ కర్తవ్యః,

కర్తుం నేచ్ఛసి యన్తోహాత్కరిష్యస్యవశోఽపి తత్.”

౨౯

అను నీ భగవద్గీతావాక్యములసారమునే బోధించుచున్నది.
ప్రాణి స్వశక్తిని బురస్కరించుకొని కార్యమును సాధింపఁ బూ
నును. అది న్యాయమే. సుఖము లభింప గర్వించుటయు
దుఃఖము లభింప దైవముపై వైచుటయు ననునివియే యవివేకి
కార్యములు. ఆకార్యములకే యహంకార మందురు. హనుమ
సీతాదేవి నిర్భయత్వాది సద్గుణములం గాంచియు నామె జగ
న్తాతయని యెఱుంగఁజాలక నీదుఃఖము నెడఁబాపుదు ననుట
తెలివితక్కువ కుదాహరణము కాక మఱేమి? అదియే స్వభావ
జంబగు కర్తవ్యమని యెఱుంగుటయే తెఱంగు. అంతవానినే
కర్తవ్యము బాధించునపు డిక నస్తాదృశులమాట తడవనేల? ఈ
యర్థమునే సీతాదేవి స్పష్టముగాఁ దెలుపుచున్నది.

“హనుమన్ దూరమధ్వానం కథం మాం వోధుమిచ్ఛసి,

తదేవ ఖలు తే మన్యే కపిత్వం హరియాథవ.”

౩౦

అని మూలము. నన్నొక నిమేషమాత్రము చరాచరములు మోయఁజాలవన నీవెట్లు దూరమార్గమును మోసికొని పోఁగల నంటివి. వానరధర్మమనఁగా నతిచాపల్య మిదియే కదా. అని పరిహసించెను. కాని మానసమున నాతని ధర్మమున కానందించె యూఱడించెను. మనస్సు నొచ్చునేమో యని యాశ్వాసించిన ట్లాభావము తోఁపఁజేయును జగన్మాత చెప్పినట్లు నైజచాపల్యము నీక్రిందిశ్లోకములు దృఢపఱచును.

“సీతాయా వచనం శ్రుత్వా హనుమాన్తారుతాత్మజః,
చింతయామాస లక్ష్మీవాన్నవం పరిభవం కృతమ్. 3౧
న మే జానాతి సత్త్వం వా ప్రభావం వాసిలేక్షణా,
తస్మాత్పశ్యతు వై దేహీ యద్రూపం మమ కామతః. 3౨
ఇతి సంచిత్య హనుమాంస్తదా ప్లవగసత్తమః,
దర్శయామాస వై దేహ్యో స్వరూప మరిమర్దనః. 3౩
స తస్మా త్పాదపాద్ధీమా నాప్లుత్య ప్లవగర్షభః,
తతో పర్థి తుమారేభే సీతాప్రత్యయకారణాత్. 3౪
మేరుమందరసంకాశో బభౌ దీప్తానలప్రభః,
అగ్రతో వ్యవతథే చ సీతాయా వానరోత్తమః. 3౫

... ..

తదవస్థాప్యతాం బుద్ధిరలం దేవి వికాంక్షయా,
విశోకం కురు వై దేహీ రాఘవం సహలక్ష్యణం.” 3౬

అని మూలము. సామాన్యార్థము స్పష్టము. అశోకవృక్షము నుండిదిగి సీతతో మాటలాడినట్లు ముందే చెప్పఁబడినది. పాద పాతస్తాదాప్లుత్య=అనఁగా నర్థమేమి? “అయంశ్లోకః పర్థనార్థం వృక్షాదవరోహణం దర్శయతి స్త. అనేన సోఽవతీర్య ద్రుమా

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 27

దితి పూర్వం ద్రుమాగ్రాత్సితాసమీపస్థశాఖాయాం మవతరణ
ముక్తం. అత్ర భూమావితి బోధ్యమ్.” అని గోవిందరాజులు
వ్రాసిరి. “పాదపాత్పాదపమూలాదవప్లుత్య శరీరవర్ధనవేగకృత
శాఖాభంగధ్వనినా రాక్షసోఽజ్ఞాస్యంతీతి మత్వా అన్యత్రా
పస్యతవా నిత్యర్థః.” అని మహేశ్వరతీర్థులు వ్రాసిరి. ఇందు
రెండవది యుక్తమని తోచకమానదు. హనుమ తస్య బల
శక్తులను సీత తెలిసికొనలేదని తలంచి యామెకు విశ్వాస
మును బుట్టింపఁదలంచి పెరిఁగెనని భావము మేరుమందరపర్వత
సంకాశాదు లారూపమును దెల్పు విశేషణములు. దేహమును
విశాలభాగము నావరింపఁబెంచుట శక్యమా యనున దొక
సందేహము. ఇట్టి సందేహములు యోగశాస్త్ర మెఱుంగని
వారికే తఱుచుగాఁ గల్గుచుండును.

నూ. “స్థూలస్వరూపసూక్ష్మాన్వయార్థవత్త్వసంయమాద్భూతజయః. ౪౪
తతోఽణిమాదిప్రాదుర్భావః కార్యసంపత్తద్ధర్తానభిఘాతశ్చ.” ౪౫
పాతంజలయోగసూత్రము విభూతిపాదము.

“తత్రాణిమా భవత్యణుః, లఘిమా లఘుర్భవతి, మహిమా మహాన్
భవతి, ప్రాప్తిరంగుశ్యగ్రేణాపి స్పృశతి చంద్రమసం, ప్రాకామ్యమిచ్ఛానభి
ఘాతః, భూమావున్నజ్జతి, నిమజ్జతి యథోదకే, వశిత్వం భూతభౌతికేషు
వశీభవత్యవశ్యశ్చాన్యేషాం, ఈశిత్వం తేషాం ప్రభవాప్యయవ్యూహానా
మిష్టే. యత్ర కామావసాయిత్వం సత్యసంకల్పతా యథాసంకల్పస్తథాభూత
ప్రకృతీనామవస్థానం, న చ శక్తోఽపి పదార్థవిపర్యాసం కరోతి, కస్తాత్
అన్యస్య యత్ర కామావసాయినః పూర్వసిద్ధస్య తథా భూతేషు సంకల్పా
దితి, ఏతాన్యష్టావైశ్వర్యాణి. కాయసంపద్వక్ష్యమాణా, తద్ధర్తానభిఘాతశ్చ
పృథ్వీ మూర్త్యా న నిరుణద్ధి యోగినశ్శరీరాదిక్రియా, శిలామప్యనువిశతీతి,

నాఁడఁగన్బిడ్డఁ క్లేదయంతి నాగ్నిరుష్టో దహతి న వాయః ప్రాణామివ హరి, అనాఁడణాత్త కేఁ యాకాశే భవత్యావృతకాయః సిద్ధానామప్య చ్యుత్యో భవతి.”

వ్యాసభాష్యము.

యోగకౌశ్యము క్షీణప్రాయమగుట నెన్నియో శంకలు గల్గ నవకాశ మిపుడు కనబడుచున్నది. సిద్ధులలో నణిమాదు లేని మిదియు మహాభూతులని ప్రతీతి కలదు. యోగుల కవి సులభ ములే. అనఁగా నిష్కామయోగులు కానివారల కవియే షరమపురుషార్థతుల్యములని తోచును. ఆ యష్టసిద్ధులలోనిది మూడవది. చూచువారలకు మాత్ర మే యారూప మట్లు కనబడును. షరమాణువులందుఁ బ్రవేశించుటం జేసి యితరుల కారూపమే కనబడకయుండును. కావున మేరుమందరపర్వ తము లా రూపమున నల్పభాగములుగనే తోచును. అంత రూపమును హనుమంతుఁడు చూపఁగా సీతయు రాక్షసాంగ శలు లంకయు నెందున్నవను ప్రశ్నము సర్వథా ఆసంగత మని తోచుకొనూనదు. యోగవిద్య నెఱుంగనివా రీ యభ్యాసము గారడమని పల్కుదురు. వారి యోగ్యత యంతకుమించిన యూహలను గాంచఁజాలదనియే నిశ్చయింపవలయును.

హనుమ యహంకారవిశిష్టుఁ డగుట కీయుదాహరణమే చాలును. ప్రకృతిముందు హరిహరధాతృప్రముఖులు బాలకు లగుచుండఁగా నిఁక నీ వానరుని దేపాటిశక్తి? తనశక్తి యా జగజ్జననికేఁ దెలియదని యూహించి యద్దానికిం దగిన రూప మును జూపనెంచుటయే యహంకారము. దీనిచే సీత తన యద్భుతసత్త్వము నెఱింగి తనవీఁపుపై నెక్కి రాఘవులం

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 29

జూడపచ్చునని తలంచుటయే యాతని యజ్ఞానము. “మహిమఁ జూపువాఁడు మధ్యముండు” అని వేమనయోగి తెల్పెను. పలుమాటలు లిట్టి యహంకారము సదుపదేశ శ్రవణమునఁగాని నశింపదు. ఇది తొలుతటి యుపదేశము.

“తం దృష్ట్వా భీమసంకాశ మువాచ జనకాత్మజా,

పద్మపత్రవిశాలాక్షీ మారుతస్యోరసం సుతమ్.

3౯

తవ సత్త్వం బలం చైవ విజానామి మహాకపే,

వాయోరివ గతిం చాపి తేజశ్చాగ్నేరివాదృతం.

౪౦

ప్రాకృతోఽన్యః కథం చేమాం భూమిమాగంతుమర్హతి,

ఉదధేరప్ర మేయస్య పారం వానరపుంగవ.”

౪౧

అని మూలము. ప్రాతీతికార్థము సువ్యక్తము. భీమసంకాశమ్ = భయము గలిగించువంటిదని భావము. అనఁగా నామెదృష్టికారూపము భయమును గల్గింపఁజాలునా? కనుక నే యింతభయం కరరూపుఁడను గాన నిన్నుఁ గొనిపోవఁజాలనా యను నహంకారము గల యావ్యక్తిని గని నవ్వెనన్న భావము తోఁపఁ జేయఁ బూని మహాకవి వాల్మీకిమహర్షి “పద్మపత్రవిశాలాక్షీ, జనకాత్మజా”, అను విశేషణమును జేర్చెను. లేకున్న నీవిశేషణ మిచ్చో ననర్థకమే. మారుతస్యోరసం సుతం తం దృష్ట్వా ఉవాచ = గాలికొమరుఁడనుట చంచలమనస్సు గలవాఁడను భావమును దెల్పుటకని గ్రహింపవలయును. తన కించుకంతయు భయము గలిగింపకున్నను జంచలాత్ము నాతనిం దలంచి కన్నుల సంతోషము గురియించుచు నిట్లు పలికెనని సారము. “మహాకపే” అని సంబోధించెను. సామాన్యవానరుల నీచాపల్యమున మించినవాఁడని పరిహసించెనని భావము. పొగ డెఁగదా ఏలన

మహాఽపకారము చేయఁబూనిన భర్తదూత మనస్సు నొప్పింప రాదని తలంచియే యని భావమును జేకొనందగు. వానరోత్తమా నీసత్వబలముల నెఱుంగుదు ననక చక్కఁగా నెఱుంగుదుననియె. నీవు తప్ప సామాన్యుల కీసాగరలంఘనము శక్యమా యనియె. ఇది కేవలస్తుతియే యనవలయు. రాక్షసాంగనలు ప్రతిదినము దాటుచుండు సాగరమును వాయు పుత్రుఁడవగు నీవు దాటఁ గలిగితివనుట భావ మేదాని సమ కూర్చును? వానరజాతి కిది శక్యము గాదనియు నీవం దుత్తమోత్తముఁడవనియుఁ జెప్పెను. దీనిచే స్తుతించెనని మనము గ్రహింపందగు. ఇది కూరిమిఁ దేటపఱచును.

“అయుక్తం తు కపిశ్రేష్ఠ మమ గంతుం త్వయానఘ,
వాయువేగసవేగస్య వేగో మాం మోహయేత్తవ.”

౪౨౩

అని మూలము. పైశ్లోకము స్తుతి వాస్తవము గాదను భావము నీశ్లోకము దృఢపఱచుచున్నది. “కపిశ్రేష్ఠ” అనునది సాభిప్రాయ విశేషణము. “తే మన్యే కపిత్వం హరియూథవ” అను భావమునే తెలుపును. లేకున్న నోవానరశ్రేష్ఠా! నీతోడ నారాక యుక్తము గాదనుట యెట్లు పొసఁగును? ఈవిశేషణమునకుఁ దోడు “అనఘ” అనునదియుఁ గలదు. దోషరహితుఁడవే యైనను గపివర్మఁడవు కదా. కాన నిది తగునిది తగదని యోజింపలేక నన్ను మోసికొని పోవుదునంటి వనుభావమును జానకి సూచించెను. నన్ను నీగమనము భ్రాంతి నొందించును. దాన నీకు లాభము గలదు. ఇది యతనికి హితముగఁ దోచునట్లు పలుకు వాక్యము. వాయుసమానవేగము గలవాఁడ ననునది దీనిం దెలుపును.

సీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 31

“అవ్యవస్థా హి దృశ్యే తే యుద్ధే జయపరాజయః.” ౫౩

అని మూలము. ఇంతటి భయంకరాకారమును జూపినను నన్ను నీమె తెలిసికొనఁజాలకున్నదే యను సందియమడంప నీవాక్యము సీత చెప్పుచున్నది జయపరాజయములు నిలుకడ లేనివి. బలవంతుఁ డోడుటయు దుర్బలఁడు గెలుచుటయుఁ గలదు. కావున నవి నిలుకడలేనివి. అనఁగా బలపరాక్రమములు కర్తమునకుఁ జాలవు. దాని తోడ్పాటు గలిగినపుడే ఫలించు. లేకున్న నశించును. కర్త మెట్టిఫలముల నొసంగునని ముందుఁ దెలిసికొనఁ ద్రిమూర్తులకే దరంబుగాదని శ్రీకృష్ణ మూర్తియే

“కిం కర్త కిమకర్తేతి కవయో ఒప్యత్ర మోహితాః,
తతే కర్త ప్రవత్యామి యద్జ్ఞాత్వా మోక్ష్యసే ఒశుభాత్. ౧౬
కర్తణో హ్యపి బోధవ్యం బోధవ్యం చ వికర్తణః,
అకర్తణశ్చ బోధవ్యం గహనా కర్తణో గతిః.” ౧౭

“కవయో మేధావినః.” అని భాష్యము. గీత. ౪ అ.

అని గీతాశాస్త్రమునఁ దెల్పెను. కర్తము భగవంతునకుం దక్క నితరులకుఁ దెలియఁ దరముకానిదని కదా దీని భావము. ఈ యర్థమునే కాళిదాసమహాకవి

“అథవా మృదువస్తు హింసితుం మృదునై వారభతే ప్రజాంతకః,
హిమసేకవిపత్తిరత్ర మే నశినీ పూర్వనిదర్శనం మతా. ౪౬
స్రగియం యది జీవితాపహా హృదయే కిం నిహితా న హంతిమాం,
విషమప్యమృతం క్వచిద్భవేదమృతం వా విషమిశ్వరేచ్ఛయా. ౪౭
రఘు. ౮ సర్గము.

ఎవ్వనిచే నైనఁ గర్త మేపనినైనఁ జేయింపఁగలదనియు దాని మరలించువారు లేరని కదా భావము. కనుకనే యింతమహో గ్రాకారముగల నేను రక్కసుల నడంచి నిన్నుఁ గైకొని పోయి శ్రీరామునిం జేర్పఁజాలనా యన్నయూహ నడంపఁ బూనియే జానకి యుద్ధమున జయపరాజయములు నిలుకడ లేనివిగ నుండునని, కనుకనే స్వబలాదుల నమ్మరాదనియుఁ దెల్పి బుద్ధి చెప్పెను. అట్టి కర్తమును దేవాలయముల నేవించి జయింతుమని పల్కువారలతెలివి యెంతయల్పమో యోజింప వచ్చును. కర్తానుష్ఠానమును మానినవారి కథోగతియే యను భావము నీవాల్చీకివాక్కు తెల్పుచున్నది.

“యదహం గాత్రసంస్పర్శం రావణస్య బలాద్ధతా,
అనీశా కిం కరిష్యామి వినాథా వివశా సతీ.

౬౦

యది రామో దశగ్రీవమిహ హత్వా సబాంధవం,
మామితో గృహ్య గచ్ఛేత తత్తస్య సదృశం భవేత్.”

౬౧

అని మూలము. సీత యీ వాక్కులమూలమునఁ బతివ్రతా ధర్మములను దెలుపుచుఁ దన్నుఁ దోడ్కొని పోవఁదగువాఁ డొక్క రాముఁడే యని యుక్తముగా నెఱిగించుచు మాను మంతుని విచారదూరునిగాఁ జేయుచున్నది. పరపురుష స్పర్శము పతివ్రతలకు సర్వదా సర్వథా దూష్యమనియే యెఱుంగవలయును. ఆపద్విషయమున నయ్యది పాపహేతువు కాదనియు నిందుఁ గలభావము. దేహసంస్పర్శము దుర్వాంశా సంజనకమని పూర్వులభావము. సత్పురుషులు పతివ్రతలకు నమస్కారము చేయుచుఁ బాదములను స్పృశింపరాదని స్మృతులు తెలుపుచున్నవి.

నీత హనుమతో రావణుఁ డొసఁగిన గడువును దెల్పుట. 33

“గురుపత్న్యతిపూజ్యాస్సస్యవర్ణా గురుయోషితః,
 అసవర్ణాస్తు సంపూజ్యాః ప్రత్యుత్థానాభివాదనైః. ౨౧౦
 అభ్యంజనం స్నాపనం చ గాత్రోత్సాదనమేవ చ,
 గురుపత్న్య న కార్యాణి కేశానాం చ ప్రసాధనమ్. ౨౧౧
 గురుపత్నీ తు యువతిర్నాభివాద్యేహ పాదయోః,
 పూర్వవింశతివర్షేణ గుణదోషా విజానతా. ౨౧౨
 స్వభావ ఏష నారీణాం నరాణామిహ దూషణం,
 అతోఽర్థాన్న ప్రమాద్యంతి ప్రమదాసు విపశ్చితః. ౨౧౩
 ఆవిద్వాంసమలం లోకే విద్వాంసమపి వా పునః,
 ప్రమదా హ్యుత్పథం నేతుం కామక్రోధవశానుగం. ౨౧౪
 మాత్రా స్వస్రా దుహిత్రా వా న వివిక్తాసనో భవేత్,
 బలవానింద్రియగ్రామో విద్వాంసమపి కర్షతి. ౨౧౫
 కామంతు గురుపత్నీనాం యువతీనాం యువా భుషి,
 విధివద్వందనం కుర్యాదసావహమితి బ్రువన్. ౨౧౬
 విప్రోష్య పాదగ్రహణ మన్వహం చాభివాదనం,
 గురుదారేషు కుర్వీత సతాం ధర్మమనుస్తరన్.” ౨౧౭

మను. ౨ అధ్యాయము.

“ప్రవాసాదాగత్య సవ్యేన సవ్యం దక్షిణేన దక్షిణమిత్వైక్త
 విధినా పాదగ్రహణం ప్రత్యహం భూషూవభివాదనం
 గురుపత్నీషు యువా కుర్యాత్. శిష్టానామయ మాచార
 ఇతి జానంతు.” అని కుల్లూకభట్టు. ఇందుఁగల కోమలభావ
 మెఱుంగందగినది. గురుపత్నీ మాతయే యను భావము గలి
 గిన శిష్టుఁడగు శిష్యుఁడు కూడ భూతలమునఁ బాదముల
 చెంత వందనము చేయవలయునని స్మృతి శాసించుచు బల

వంతమగునది యింద్రియగ్రామమనియు నది జ్ఞానులను గూడ నవశులనుగాఁ జేయుననియు హెచ్చరించుచున్నది. ఈవిషయమున సీతయాశయమున నేమని విచారితము.

రావణస్య గాత్రసంస్పర్శమహం (యత్ కారణాత్) బలాద్ధతా అని యన్వయక్రమము. “బలాత్తత్కృత పూజోపాసనాదిజనిత పుణ్యబలాత్కృతా” అని యర్థము. మహాభక్తుఁడు పుణ్యాత్తుఁడు నని యెఱింగి యీ కల్పితరూపమున నతని గాత్ర సంస్పర్శము చేసితిని. అసీశా=ఈశ్వరసాన్నిధ్యము లేని దాననై నారూప మాతని వదలి రాలేదు కదా. ఈకల్పిత రూప మాపరమాత్మసాన్నిధ్యము కలది కాదని భావము. వినాథా = అసమర్థురాలను. వివశా = విశేషించి భక్తులకు లోబడుదానను అని సారము. శక్తిసాన్నిధ్యము లేక పరమేశ్వరుఁడును, పరమేశ్వరసాన్నిధ్యము లేక శక్తియు నేకార్యమును జేయఁజాలరు. కనుకనే వారి కెడఁబాటు లేదని యెఱుంగందగు. హేతుహేతుమద్వస్తువునకు భేద మెట్లు పొసఁగును? అసంభవమే యది. కావున వానిభక్తి యంత దృఢతం గాంచినను ఈశ్వరసన్నిధానమును గాంచని యీ రూపమున లోబడితిని సీత భావసారము. దీనిచేతఁ బతి వ్రతలు పరవశలై యుండుతఱిఁ బరపురుషస్పర్శము గలిగిన నది బుద్ధిపూర్వము గామింజేసి దోషము నాపాదింపఁజాలదనియు, నది బుద్ధిపూర్వకమే యైన మహాదోషమనియుఁ దాత్పర్యము. నిరంతర పరపురుషసంగతి చాల మంచిదనువారి భావము గ్రహింపఁ దరము గాకున్నది. దేహకృతదోషము లాత్మ నంటఁజాలవని వారిభావమై యుండునో క్షణికము

లగునవి పాపహేతువులే కావనియో నాయీ యల్పమతికే దోషకున్నది. తమవాతివృత్తాంతమును బఠించి తృప్తినొందు దము.

❧ హనుమంతునకు సీత చూడమణి నొసంగుట. ❧

* అంత నాపావని సీతవాక్కుల నాలకించి వాగ్విశారదుడు కాన ధర్మయుక్తమగు నాపలుకుల కలరి యిట్లనియె. తల్లీ నిన్ను దర్శించిన శుభములు గల్గును. నీవాక్కులు స్త్రీస్వభావమునకును, వినయవృత్తికిని దగినదిగను, ధర్మయుక్తముగ నున్నది. నాసీతపెక్కి యీ మహాసాగరమును దాట స్త్రీలకెంతమాత్రము శక్యము కానిదే. జానకీ! కడు వినయభూషితురాలవు. రామేతరపురుషుడు నన్ను స్పృశింపరాదని నీవు పల్కిన రెండవహేతువు ఆమహాత్ముని ధర్మపత్నివగు నీకెంతయుఁ దగియున్నది. జననీ! నీవు తప్ప నింకెవ్వరుక యిట్లీ యాపత్సమయమునఁ జెప్పును? దేవీ! శ్రీరామవిరహము నోర్వక యుద్బంధనము మొదలగు వ్యాపారములు గావించిన నీవ్యాపారములు రావణుని దూలనాడినవాక్యములు నున్నదున్నట్లు శ్రీరాఘవునిమ్రోల వినిపింపఁ గలను. నీదుఃఖము నోర్వఁజాలక యెఱ్ఱైనఁ బ్రియముచేయవలయునని నామనస్సు కరఁగి నిలువఁజాలక పలికితిఁగాని వేఱుగాదు. సాగరలంఘన లంకాప్రవేశాదులు సామాన్యములు కావనియు నవి నాకు సాధ్యములగుట నాసామర్థ్యముం దెలుపం దెలిపితినిగాని యింకొకటి గాదు. ఇపుడే రామునికడ నిన్నుఁజేర్పఁ గుతూ

హలముగా నున్నది. అదియుఁ బ్రీతియు భక్తియు నుపొం
గఁగా నట్లు పలికితిని గాని యన్యము కాదు. నాతోడరా
సమ్మతింపవేని నేను నిన్నుఁ గాంచినట్లుగా నేదే నానవా
లిష్టు. దానింబట్టి శ్రీరాముఁ డెఱుంగును.

ఆమాట లాలకించి దేవకన్యంబోలు నాజానకి యొక
యానవా లియ్యఁబూని శ్రీరామునితో నేకాంతమున సాగిన
యొకవార్త తలంపునకు రాఁగా నశ్రుకణములు కన్నులం
గ్రమ్మ నక్షరములు తడఁబడుచుండ నిట్లు చెప్పెను. పూర్వ
మొకపరి చిత్రకూటపర్వతమునకుఁ జెంతనుండు నొకకొండ
నీశాన్యపుదిక్కున మందాకీనీనదీపరిసరమున సిద్ధాశ్రయము
ఫలమూలాదిసమృద్ధమునగు ప్రదేశమునందు నివసించియుం
డఁగా నొకకార్యము సాగినది. అదియే మంచిగుఱుతు కాఁ
గలదు. దానిం జెప్పెద. శ్రీరామున కెఱిగింపుము. నేనందం
దుపవనముల విహరించి యలసి స్వేదోదకములం దడిసి నీయంక
మునఁ గూరుచుంటిని. ఒక్కకాకి మాంసాశ నావక్షస్థలమును
ముక్కుతోఁ బొడిచెను. నేను లగుడమువైచి దానిం దోలితిని.
అది పోవక మరలమరలఁ బొడువ దాఁగియుండెను. మరల నది
రాఁగా మొలనూలు బిగించుకొనుచు దానిపై నాగ్రహము
గలిగియుండఁగా నీవే చూచితివి. నేనంత నీయొడినుండి లేచి
దానిం దఱుమఁబోయి పాఱఁదోలం జాలకయుండ నన్ను నీవు
పరిహసించితివి. సిగ్గుపడి దానినేమియుఁ జేయఁజాలక వచ్చి నీ
యంకమునఁ గూరుచుండి కోపముగొనియుండ సంతసమున
నన్ను బుజ్జగించితివి. ప్రాణేశ్వరా ! ఆపని కాగ్రహించి కన్నీరు
గాఱు దుడుచుకొనుచుండఁ గాంచితివి. అని తెలిపి హను

మంతునిం గూర్చి చెప్పుచున్నది. హనుమంతా! అంత నలసి యున్న నేను శ్రీరామునితోడవైఁ బరుండి చాలనేపు సుఖ నిద్ర ననుభవించితిని నేను నిదురనుండి మేలుకొనఁగా నా నాథుఁడు నాయొడిలోఁ బరుండి నిదురించెను. ఆసమయమున నాకాకి మరల వచ్చి యందే పొడువసాగెను. మరల మరల నది పొడువ రక్తపుబొట్లు రాల కాముఁడు కడిసెను. విధిచేక నానాథుని మేలుకొలిపితిని. లేచి యా వీరాగ్రేసరుఁడు తత్కార్య మెఱింగి కాలాహిం బోలి నూర్పులు పుచ్చుచుఁ బ్రాణనాయికా! ఏదుష్టుఁ డిచ్చట నిట్లు చీల్చెను? ఏయజ్ఞా నుఁడు రోషము నొందియుండు నయిదఃతలలపాముతో నిట్లు క్రీడించుచున్నాఁడు? అని యడిగెను. అంతతో నూరకయుం డక నలుప్రక్కలం జూచుచు రక్తసిక్త ఖరనఖరములతో నా యెదుటం దోచిన యాకాకముం గాంచెను.

ఆవాయస మింద్రపుత్రుఁడట పక్షింద్రుఁడట. ఆపుడే భూమికి వచ్చెనట. మహావేగమున వాయువుం బురుడించు వాడట. ఆకాకిని మహావీరుఁడగు శ్రీరాముఁడు చూచి దాని వధింపఁగోరి దర్భాసనమునుండి యొకపోచను గైకొని బ్రహ్మాస్త్రమంత్రమున నభిమంత్రించి యద్దాన నది యస్త్రరూప మున మండఁగా దానిపయిం బ్రయోగించెను. అది దానిం దటుముకొనిపోయెను ఆయస్త్రముం గాంచి యది భయంపడి పరుగెత్తి యనేకస్థలములం దిరిగి యెందఱనో రక్షింపఁ గోరెను. ఇంద్రుఁడు లోనగు దేవదేవులును మహర్షులును రక్షింపఁ జాలమనిరి. ముల్లోకములం గ్రుమ్మరి రక్షకాంతరము నెచటను గానక వచ్చి శ్రీరామునే శరణుసొచ్చినది. సర్వ

శరణ్యుండగు రామచంద్రుడు హంతవ్యమగు నావాయసమును దయారసము మెఱయఁ గాపాడెను. దానింగాంచి, “నా బ్రహ్మాస్త్రము వ్యర్థమగునట్లు మరల్ప నెవ్వారికే శక్యముగాదు. దీని కేమిచేయవచ్చు” నని యడుగ, నాకాకి “నీయస్త్రమునా దక్షిణనేత్రమును హరించి తృప్తినొందును గాక.” అని యనెను.

అంత నాదర్శరూపబ్రహ్మాస్త్ర మావాయసదక్షిణాక్షిని హరియించి శాంతించెను. వాయసము కూడ స్వర్గమునందున్న మిత్రుడగు దశరథునకుఁ దొలుత రామునకు నమస్కరించి తనలోకమునకుఁ బోయెను. అని తెల్పి శ్రీరాము నుద్దేశించి యో రాజచంద్రమా! పూర్వము నాకొఱ కాకాకి యంతటి యల్పజంతువుపై బ్రహ్మాస్త్రమునే వైచిలివే న న్నప హరించికొనిపోయిన మహాపరాధిని తుమించుచున్నావేమి? దయానిధివగు నీ పూరకుండక నాయెడఁ గరుణఁ బొలయింపుము. నీవు నాథుడవుగానుండు నే ననాథ యగురీతిఁ గనఁబడుచున్నదే. ఇది న్యాయమా? దయగలిగియుండుటయే పరమధర్మమని నీవే చెప్పఁగా వింటిని. నీవే యద్దాని మానిన నెట్లు? నీశౌర్యాదుల నే నెఱుంగుదును. అని పలికి మరల హనుమంజూచి యార్యా! అట్టి మహానుభావుడయ్యు నన్ను బాధించు రక్కసులపై మహాస్త్రముల వైవకున్నాఁ డేటికో? యుద్ధమున గంధర్వాదిదేవత లారాము నెదిరింపఁజాలరు. నన్నుఁ గొనిపోవవలయు ననుత్వరయే పూనియున్న నీదుష్టుల నాశముచేయఁ డేటికి? మహాబలశాలియగు సౌమిత్రి భ్రాతృ నానతిం గొనివచ్చి యాయల్పుల వధింపకున్నాఁడే? ఏల? ఆసోదరు లిరువురు కలిసియుండియు నన్నుఁ గొనిపోవ రాక

యాలస్యము చేయనేల? వారు రాకుండుటకుం గలకారణము నాచేసికొన్న మహాపాపమే యయియుండును. సందియము లేదు.

జానకీదేవి యారీతి నశ్రుకణకలితనేత్రయై పలుక విని మహాతేజుడగు నాపావని దేవీ! నిన్నుఁగూర్చిన మహావ్యసన మున శ్రీరాముఁడు ఖిన్నుడై యున్నవాడని ప్రమాణము చేసెద. లక్ష్మణుఁడు నతివిషణ్ణుడై యున్నవాఁడు. నిన్నెట్లో దర్శింపఁజాలితి. ఈముహూర్తమున నీ దుగ్గిఖములన్నియుఁ దొలఁగెనని నమ్ముము. ఆమహానుభావు లిరువురు శత్రువుల భస్మము చేయఁగలరు రావణుం జంపి శ్రీరాముఁడు నిన్నుం దోడ్కొనిపోవఁ గలఁడు. శ్రీరామలక్ష్మణులకు సుగ్రీవాదులకు నేమిచెప్పవలయునో చెప్పుము. అని యడుగఁగా నాసీత వగచుచు నతనిం గాంచి సద్బుద్ధిగల కౌసల్య లోకనాథు నెవ్వని గన నోచెనో యాశ్రీరాముని నాకొఱకు నీవు సుఖ ప్రశ్నము చేసి నమస్కరింపుము. సకలైశ్వర్యముల వదలి సుమిత్రానందవర్ధనుఁడు లక్ష్మణుఁడు తలిదండ్రుల నడిగి రామునివెంట నరణ్యమునకు వచ్చెఁ గదా. నన్నుఁ దల్లినిగాఁ దలంచు నా మహాత్ముని నాకుమాటుగా నీవనామయం బడుగుము. వారిచ్చటికి వచ్చునట్లు ప్రయత్నము చేయవలసినవాడవు నీవే. కాన నీవు చక్కఁగాఁ బాటుపడవలయుం జుమి నానాథునితో “నేనిక నొకమాస మెట్టులో ప్రాణములు నిలుపుకొని యుండును. పిదప జీవించియుండను. సత్యముమీఁద శపథముచేసి చెప్పుచున్నాను. రావణుఁ డిచ్చిన రెండునెలల పరిమితిదనుక నోర్చియుండును. మహాత్మా! పూర్వమింద్రుని లక్ష్మీ పాతాళ

మును బ్రవేశింపఁగా దేవతలు ప్రార్థింప శ్రీమహావిష్ణువు దానిని గాపాడి తెచ్చియిచ్చినచందమున నీ రావణునుండి నన్ను రక్షింపవలయును” అని చెప్పితినని తెలియఁ జెప్పుము.

అని తెలిపి యా పతివ్రతాశిరోమణి దివ్యమై సుందరమై కనుపట్టు చూడామణిని దీసెను. ఆది చేలాంచలమున ముడిచి యుంచఁబడియుండెను. దానిని విప్పి “దీనిని శ్రీరామచంద్రున కిచ్చు” అని పలికి హనుమంతున కొసంగెను. ఆభక్తుఁడాయమూల్యాసమానచూడామణి నందుకొని తనవ్రేలికిం బెట్టుకొనియెను. అత్తటి నతఁ డల్పశరీరుడై యుండినందున నతనిహస్తము నల్పముగానుండెను. అంత నాసీతకు వలగొని మ్రొక్కి వినీతుడై పార్శ్వమున నిలువంబడియెను ఆతని తనువే యందుండెను గాని మనస్సు శ్రీరామునికడకుఁ బోయి యుండెను. స్వస్థమనస్కుడై ప్రయాణముచేయ నుద్యుక్తుఁడయ్యెను.

మహామనీషులారా! ఈభాగమున నేయేవిశేషముల మహాకవి పొందుపఱచెనో పరిశీలింతము.

“యుక్తరూపం త్వయా దేవి భాషితం శుభదర్శనే,
సదృశం స్త్రీస్వభావస్య సాధ్వీనాం వినయస్య చ.

౨

స్త్రీత్వం న తు సమర్థం హి సాగరం వృతివర్తితుం,
మామధిష్ఠాయ విస్తీర్ణం శతయోజనమాయతం.”

3

అని మూలము. సీత తన్నుఁ గపిని పరిహసించినందులకు బదులు చెప్పుచున్నాఁడు. శుభదర్శనే = శుభములొసంగు దర్శనము కలదానా. అనఁగా పరదేవీ యని కదా యర్థము.

దర్శనమున శుభములు గలుగుటయే కదా భగవంతు హత్త్వము. నీమాటలు స్త్రీస్వభావమునకుఁ దగినవియే. నైజముగా స్త్రీలు భీరువులు. కాన నైజము పదలదు కదా. అని బదులునకు బదులు చెప్పి యామెయాశయమును బ్రశంసించుచున్నాఁడు. సాధ్వీనాం వినయస్య చ సదృశమ్=పతీవ్రతల విశేషన్యాయము నకుఁ దగినదే అని. వినయస్య = విశేషనయస్య అని యర్థము. “నయో నీతిః విశేషశ్చాసౌ నయశ్చ = వినయః తస్య” అని సమానము. పతీవ్రతలు పరపురుషస్పర్శనాదులకు దూరముగా నుండవలయునన్న స్త్రీత్యుక్త ధర్మరూపన్యాయమునకుఁ దుల్యమైనదని ప్రశంస స్త్రీలకు నూటయోజనముల వెడలుపుగల సాగరమును నావీ పెక్కి దాఁటఁదలంచుట శక్యము కాదు. స్త్రీలు భీరువులని పురుషులు ధీరులని సామాన్యవిషయమును బ్రధానముగాఁ జేసికొని పలుకుచున్నాఁడు. రాక్షసాంగనలు ప్రతిదినము సాగరము దాటుట యప్పుడు హనుమకు స్త్రీతిగోచరము కాలేదని తోఁచెడిని. మానవస్త్రీలకని యిట నాతనిభావమై యుండనోపు. స్త్రీస్వభావస్య=అనుపదమును బరిశీలింప సామాన్యస్త్రీవాచకమనియే తేలును గాని మానవస్త్రీ లనునర్థము కానేరదు. దీనిచే నింతదనుక నామె పరదేవి యనుభావము హనుమకు లేదని యూహింపఁ దగియున్నది. అది కల్గుట సామాన్యమా పాతీవ్రత్యప్రశంసయే యనందగియుండు

“ద్వితీయం కారణం యచ్చ బ్రవీషి వినయాన్వితే,

రామాదన్యస్య నార్హామి సంస్పర్శమితి జానకి.

ఏతత్తే దేవి సదృశం పత్న్యస్తస్య మహాత్మనః,

కా హ్యన్యా త్వామృతే దేవి బ్రూయాద్వచనమిదృశం.” ౫

అని మూలము. భర్తకంటె నితరపురుషునితనుసంస్పర్శము తగదను రెండవవాక్య మా శ్రీరామభద్రునిభార్యవగు నీకుఁ దగినదే యని పొగడుచున్నాఁడు. నీవు తప్ప నిట్టి మహావిపత్కాలమున రక్షించువాఁ డుండఁగా నేస్త్రీకూడఁ జెప్ప సాహసింపదను హనుమంతునిమాటలలో పురుషులలో శ్రీరాముఁడు, స్త్రీలలో నీవు ధర్మమును దప్పనిపార లనుభావము వ్యంగ్యము. మీరిరువు రనన్యాదృశులని తాత్పర్యము.

“విపది ధైర్య మథాభ్యుదయే క్షమా సదసి వాక్పటుతా యుధి విక్రమః,

యశసి చాభిరతిర్వ్యసనం శ్రుతౌ ప్రకృతిసిద్ధమిదం హి మహాత్మనాం.” ౬ ౩

నీతిశతకము.

అని భర్తృహరి తెల్పినట్టు మహాత్ముల కిది నైజము. విపత్కాలమున భక్తియు సంపత్సమయమున గర్వము దుర్జనులకు నైజము. ఈన్యాయము రామాయణమునం గానఁ బడును. అనేకనీతులు రామాయణమునుండి గ్రహింపఁబడియె నని యెఱుంగందగు.

“చేష్టితం యత్త్వయా దేవి భాషితం మమ చాగ్రతః.

౬

కారణై ర్భహుభిర్దేవి రామప్రియచిక్కిర్నయా,”

అని మూలము. మహాకవి హనుమంతునినోట సత్యమును బలికించెను. మమ చాగ్రతః భాషితం=నాయెదుట నీవు రావణునితో మాటలాడుట యని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసిరి ఇది సత్యమా యని యడుగుదురేని కాదనవలయుఁ గదా. హనుమ

యున్నట్లు లామె యెఱుంగదు. ఇప్పుడు గోవిందరాజులు “భాషితం రావణం తృణీకృత్య ఫణితం” అని వ్రాసినదాని. నెట్లు సమర్థింతురు? సర్వజ్ఞురాలని యొప్పుక తప్పదు. తల్లీ! నీచేత నెట్లెట్లు వింతచర్యలు చూపబడినవో నేనున్నట్లెఱింగి యెట్లు రావణునకుఁ దప్ప నితరుల కందలిభావము తేటపడు నట్లు పక్కితివో యవన్నియుఁ జూచితిని. వింటిని. తెలిసినది. అనఁగా నీనటనము నెఱింగితినని భావము. ఈవిషయమును మహాకవి హనుమనోటఁ జెప్పించెను

“అభిజ్ఞానం ప్రయచ్ఛ త్వం జానీయాద్రాఘవో హి తత్.” ౧౦.

అని మూలము. రానొల్లవైతివి గాన నామాట శ్రీరాముఁడు నమ్ముట కొక యానవా లిమ్మని ప్రశ్నించెను. అనునది సామాన్యార్థము. “అభిజ్ఞానమ్” అనఁగా తెలివి నని భావము. ఏజ్ఞానముండుటం జేసి నన్ను దృఢభక్తిభరితునిగా శ్రీరాముఁడెఱుంగునో యని భావసారము. అనఁగా

“దైవీ హ్యేషా గుణమయీ మమ మాయా దురత్యయా,
మామేన యే ప్రపద్యంతే మాయామేతాం తరంతి తే.”

అను నీ గీతావాక్యమునఁ గలయర్థమే యిందుఁ గలదు. నా మాయ త్రిగుణస్వరూపిణి. మీఱరానిది. న న్నైవ్వరు సేవింతురో వా రద్దానినుండి విముక్తు లగుదురు. అనఁగా నెట్లు? మాయావృతుఁడు పరమాత్మ. మాయ యనఁగా మహా ప్రకృతి ఆమెకరుణకుఁ బాత్రుఁడు కాక భగవంతు నొందు టెట్లు? ప్రకృత్యుపాసనాఫలము భగవద్దర్శనము నిరాలంబు. నుపాసించు టెట్లు? అవయవిగా నతనిఁజేయునది ప్రకృతి.

ఆస్థితీయందే యుపాసింపఁ దగును అనఁగాఁ బ్రకృతిమయుని
బూజించి యద్దానివలనఁ గలిగినజ్ఞానమున భగవంతు నెఱుంగ
వలయు ననుభావ మియ్యది సూచించును. అట్టి యభిజ్ఞానము
నా కొసంగుమని హనుమంతునిచే మహాకవి పలికించెను.
అనఁగా

“క్వణత్కంచీదామా కరికలభకుంభస్తననతా
పరిక్షీణా మధ్యే పరిణతశరచ్చంద్రవదనా,
ధనుర్బాణాఁ పాశం సృణీమపి దధానా కరతలైః
పురస్తాదాస్తాం నః పురమథితురాహోపురుషికా.”

అని శ్రీశంకరభగవత్పాదులు చెప్పినట్లు సమయమతము ననుస
రించి బాహ్యపూజబోలికిం బోవక షట్చక్రములయం
దాయారూపముల దేవి నారాధించుచు దానింగూడ వదలి
సదా ధ్యానించుచుండుటయే యా ప్రకృత్యుపాసనయనియు
దానికి ఫలము భగవత్తత్వ మెఱుంగుటయే కాన నాస్థితీ
యందు,

“సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని,
ఈక్షతే యోగయుక్తాత్మా సర్వత్ర సమదర్శనః.”

అన్నట్లు సర్వవస్తువులను భగవంతునిగాఁ గాంచుటయే మహా
ఫలమని సారము. ఇట్లుండఁగా మాయ తుచ్ఛమనియు దాని
నుపాసింపరాదనియు వాగుటకంటె నజ్ఞానము వేఱుగ నేము
న్నది? అట్టి స్వచ్ఛమగుజ్ఞానమును బ్రసాదింపుమా యని
హనుమంతునివంటి భక్తుఁడు కోరక మఱెద్దానిం గోరును ?

“విహృత్య సలింక్లిన్నా తవాంకే సముపావిశం.

తతో మాంససమాయుక్తో వాయసః పర్యతుండయత్,
తమహం లోష్టముద్యమ్య వారయామి స్త్వ వాయసమ్.”

౧౫

అని మూలము. హనుమంతుడు శ్రీరాముడు తనయంగ
రము నిచ్చినట్లే నీవేదియైన నొకగుటును నిచ్చిన దానిని శ్రీరా
మున కొసంగి సంతుష్టుం జేయుదునని సీతాదేవి నడిగెను.
దానికి బదులుగా ఆమె యీకథ చెప్పుచున్నది. తెల్లవాటు
జామది. రక్కసులు మేలుకొన్న నపకారము గలుగునన్నభయ
మిరువ్రరకుఁ గలదు. అట్టియెడ సీత యీశ్వరైంతముం జెప్పుట
యసంగతప్రసంగమని తోచకమానదు. మహాకవి వాస్తవ
యంత తెలివితక్కువవాఁడా యనియు నించుక యూహించు
వలసినదే. సమయానుసారము కవి యిండుక విస్తామని
తోచిన నది పాఠకులకుఁ గ్రొత్తవిషయములను చెప్పగల
యైన నత్తఱిఁ జొప్పించు దగియుండును. ఈ యితేహాసము
వలన ననేక రహస్యవిషయములు తెలియఁగలవు. కావున నం
గతమని తలంపక యిద్దానినుండి నేర్చుకొనఁ దగుధర్మము లేవ
యని విచారింపవలయును.

ఒక్కతఱిఁ జిత్రకూటమున నివసించుకాలమందే సీతా
రాము లొకపవిత్ర మనోహరారణ్యభాగమున ముహూర్తానికి
జెంత విహరించిరి. అలసి సీత చెవ్వుట గాత్రమునిండ ప్రష్ట
సొమ్ముసిల్లి శ్రీరామునంకభాగమున శయనించెను. మాంసార్థి
యగువాయస మొకఁ డామెవక్షోభాగములఁ జీల్చెను. ఆను
నది కథ. ఈవిషయము సామాన్యముగాఁ బరపూరితములకుఁ
జెప్పఁదగినదియే కాదు. అట్లుండఁగా మహాకవి సీతనోట

హనుమ వినునట్లు చెప్పించెను గదా. ఏదే నొకమహార్థము తేలకపోదు. ఇంక సీత చెప్పినట్లే వ్రాసెదను.

“నను హనుమంతముద్దిశ్యాభిజ్ఞానం వక్తుముపక్రాంతా దేవీ రామం సంబోధ్య కిమర్థం కథయతీతి చేత్, సత్యం మహ్యమభిజ్ఞానం వక్తు ముపక్రాంతా త్వామేవాభిముఖకృత్య ఏవముత్తరం ప్రాదాదితి హనుమతా రామాయ వాచయితుమితి న దోషః.”

అని మహేశ్వరతీర్థులు వ్రాసిరి. సామాన్యదృష్టిగలవారి కిట్టి సమాధానము సరిపోవు ననవచ్చు. ఈకథామూలమున సీతా దేవి తెలుపఁదగినవిషయము లివి కావనియు నవి రహస్యవిషయములనియుఁ బాఠకు లెఱుంగఁగలరు. ఇందుఁ గర్తృసిద్ధాంతము విరివిగాఁ జెప్పఁబడినది. ఆవిధము ముందు పఠింపఁదగియుండు.

సీత శ్రీరామునితోడపై శయనించియుండఁ గాకి వచ్చి నిర్భయముగా వక్షముం బొడుచునా? సీత మృత్తికాఖండములఁ గొని దానిం గొట్టఁబోవ శ్రీరాముఁడు చూచుచుండునా? తనచెంతకు కాకి వచ్చి భార్యవక్షమును బొడుచుచుండఁగాఁ జూచుచుండఁగా రాముఁ డద్దానిం దోలక నవ్వుచు నూరక యుండఁగలఁడా యనుసందియము లుదయింపక మానవు. దీనిం జదివినపు డిది యడవిమానవులకొఱకు వ్రాయఁబడిన కథగాని ప్రపంచజ్ఞాన మిసుమంత కలిగియున్న వారలకొఱకుఁ గాదనియుఁ దోచును. ఇట్టిదానిని సర్వజ్ఞుఁ డగువాల్కి యేమిరహస్య మిందున్నదని యెల్లరు నానందాభి

నోలలాడుదురని చెప్పెను? అని యింఁచుక యాలోచించినది యును. అంతియకాని విన్నంతమాత్రముననే చప్పరింపకాదు.

శ్రీరామావతారము తనష్టాలమున నేవారు పది శుద్ధులు కావలయునో ఏవారు సుఖమొందగలవారో ఏవారు మృతినొంది స్వర్గసుఖముల నొందవలయునో వారికిఁ గర్తానుసారముగా నాకాలమున నాఫలములఁ గల్పింపఁగల్గెనని తోలుత మన మెఱుంగవలయును. ఆరణ్యమునఁ బెద్దపుష్పి యున్నదన్నమాట వినఁబడఁగా నెల్లరు భయపడిరి. దానఁ బోవఁదగినచోట్లకుఁ బోకయుండరు. ఏభాగమున నుండునో యని కొందఱు, మనము పోవునపు డది నిత్రపోఁ గూడదా యని కొందఱు, దానిచేతనే మృతిగల్గి బ్రహ్మ ప్రాప్తి యే యున్న నెందున్నను దప్పించుకొందుమా యని కొందఱును, నలువురము పోవుచుండ నది భయపడి పోవకుండునా యని కొందఱు నూహించి నిలువక యాత్రోవనే ప్రయాణము చేయుదురు. ఒంటరిగాఁ బోవువాని జోలి మాని నలువుర పోవుచుండ నడుమ నెవనినో యెత్తుకొనిపోవును. లేక యెవ్వరిజోలికి రాకుండనుండును. ఒక్కనినే యది చంపనేల? అనరాదు. తన్మూలమున నెవ్వని కేసమయమున నేచోట మృత్యు కలుగవలయునని కర్తము తలంచునో ఆచోట నాకార్యము సాగును. కొన్నియేండ్లక్రిందట కడపమండలమునఁ గలబచ్చెలను నుపమండలముననుండు కోడూరునకు చెంత మిరప కాయలతోఁటలో మధ్యాహ్న కాలమున నెచ్చటనుండియో యొక బెబ్బలి వచ్చి దాఁగియుండెను. అం దాముదపుఁజెట్లుండి నవి. ఎండబడలిక కది యందుండెను. ఆ తొలిదినమే నీరు పాటి

యున్నందునఁ జల్లఁగా నుండెను. సమీపమున మూఁడుక్రోసు
 లలోఁ బశ్చిమభాగమున శేషాచలమనఁబడు నల్లమల కలదు.
 ఈభాగమునకు నాకొండకునడుమ ననేకగ్రామము లున్నవి. ఆ
 తోటకుఁ బడమరగా నొకకొండ కలదుగాని యందు గడ్డియు
 దొరకదు. శిలాసమూహమే. అట్టితావున కదియెట్లు వచ్చెనను
 శంక కలుగక మానదు. ఆసమయమున నొక పెండ్లికుమారుఁడు
 దేహబాధానివారణార్థము పోయి దానికంచెదగ్గర నాయూ
 ముదపుఁ జెట్లనీడయందుఁ గూరుచుండెను. అంతలో నాపులి
 చెంగున నెగిరి గొంతు కొఱికి రక్తము ద్రావి పరువెత్తెను.
 దగ్గరగా నెందఱో యుండిరి. కొందఱు అది పోవుమార్గముననే
 యుండి పడిపోయిరి. వారి నేమనక యది పరువెత్తిపోయెను.
 ఆతనికంతమును గొఱికినంతన నాలుగుబిందెలరక్తము పాఱదు
 కద. ఈకథ యసత్యమనువారలకు జ్ఞానమేలేదని తలంపవలసి
 నదే యని కొందఱు తలంపవచ్చును. జరిగినదే యిది. ఇప్పుడు
 మనమేమి యూహింపవలయును? ఆనూత్నవరున కారూపమున
 మృత్యువు కల్లునని వ్రాయఁబడియెను. కావుననే మృత్యు వా
 రూపమునఁ దోచెను. పెద్దపులి రాఁదగినచోటది యేనాఁటికిం
 గాదు. ఎదురుగా వచ్చినవా రద్దానిం గని భయంపడి క్రిందఁ
 బడి పొరలాడవలసినంతపాపము చేసినవారే కాన వారి నేమ
 నకపోయెను. పిదప నది యెవ్వారికిం గానరాలేదు. ఏలయన
 నది పెద్దపులియే కాదు ఆతనిం జంపవచ్చినకాలమే యారూప
 మునఁ గనఁబడియెను. వేఱుగాదు. ఆవధువు విధప యప్పుడే
 కావలసినదుష్కర్తము చేసియుండెను. ఆమె దుఃఖములోభా
 గముం గొనవలసినవా రాపెండ్లికిం బోయియుండిరి. ఎవరెవ్వ

రెంతయెంత భాగముం గొనఁదగునో యంతంత భాగముం గొని తమతమ నెలవుల కరిగిరి.

“ఐశ్వర్యే వా సువిస్తీర్ణే వ్యసనే వా సుదారుణే,

రజ్జ్వేవ పురుషం బధ్వా కృతాంతః పరికర్షతి.”

3 స. 32

అని సీతాదేవి చెప్పియే యుండెఁ గదా. దాని కిదియే ప్రత్యక్షోదాహరణము. మృత్యుదేవత యదృశ్యపాశములం దగిలించి ప్రాణికోటిని ఫలానుభవము గల్గుచోటి కీడ్చుకొని పోవును దాని నెఱుంగఁజాలక యా ప్రాణిసముదాయము దానెందులకో పోవుచున్న ట్లెంచును. ఇదికదా కర్తృసిద్ధాంతము.

“య ఏనం వేత్తి హంతారం యశ్చైచ్చనం మన్యతే హతం,

ఉభౌ తౌ న విజాసితో నాయం హంతి న మన్యతే. ౧౯ ఆ. ౨

ప్రకృతేః క్రియమాణాని గుణైః కర్తాణి సర్వశః,

అహంకారవిమూఢాత్మా కర్తాహమితి మన్యతే.”

౨౦ ఆ. 3

అను నీగీతావాక్యములయర్థ మాలోచింపఁగా సారముపైదియే యని తోచక మానదు. కావునఁ గాకము సీతోపస్థానముఁ జీల్చు బ్రయత్నించెను. బ్రహ్మాస్త్రప్రయోగమున కది సుసమయము గామి శ్రీరాముఁ డఖిలజ్ఞుఁ డౌట నూహకుండెననియు సీతాప్రయత్నములు ఫలింపకపోఁగాఁ దుదకు దాని దురుద్దేశమును గాంచి కోపమున శ్రీరాముఁడు బ్రహ్మాస్త్రమును బ్రయోగించెననియు దానిచే నది స్వకీయపాపఫలము ననుభవించెననియు మన మెఱుంగవలయును. కర్మఫలానుభవకాలము సమీపింపనిదే యేప్రయత్నము కూడ ఫలింపదని యీకథ నీతిని బోధించెడిది. ఇక నాయాయుషట్టులు పరిశీలింపఁ గడంగుదము.

“త్వయాపహసితా చాహం క్రుద్ధా సంలజ్జితా తదా,
భక్ష్యగృధ్నేన కాకేన దారితా త్వా ముపాగతా.

౧౮

ఆసీనస్య చ తేశ్రాంతా పునరుత్సంగ మావిశం,

క్రుద్ధ్యంతీ చ ప్రహృష్టేన త్వయాహం పరిసాంత్వితా.”

౧౯

అని మూలము. ప్రాతీతికార్థము సుగమము. రామచంద్రా! కాకమును దోలఁజాలక పోతివి కదా యని నీవు నన్నుఁ బరిహాసించితివి. కోపము నాకుఁ బొడసూపెను. అపుడు లజ్జించితిని. అనఁగా భావ మేమి? ఈస్వల్పకార్యము చేయఁజాలక పోతివి కదా యని రాముఁడు పరిహాసించెను. దాన స్వభావమునుబట్టి కోపము గంటిని. కాని యంతలోఁ ద తత్త్వము గోచరింప లజ్జించితిని. భగవత్సాన్నిధ్యబలమున భగవతి సర్వకార్యములు చేయఁజాలు. సీత కాకమును బ్రహరింపఁగా నది పాటిపోవ దయ్యెను. అది చూచి రామచంద్రుఁడు పరిహాసించెను. ఏమి యిట్లు తత్కర్తృమారయక తోలుచున్నదానవనియే శ్రీరాముని నవ్వునకుఁ గారణము. స్త్రీస్వభావము ననుసరించి కోపము సీతకుఁ గల్గెను. అంతలో నామె తత్త్వ మెద్ది యని యాలోచించెను. మానవ స్త్రీస్వభావ మింత యల్పమా యని లజ్జించెను. అనఁగా దాని కెవరిచే నవమానము కలుగవలయునో అట్లే కలుగవలయును గాని వేఱువిధమునఁ గలుగరాదనునూహ కలిగెనని సారము. కర్తృఫలములు ఎవరిమూలమున రావలయునో యట్లే రావలయుననియు నితరులప్రయత్నములు ఫలింపవనియు నిందుఁగల సీతసారము. కర్తృసిద్ధాంతమును మార్పఁగలవారలయ్యు వా రట్లు మార్పఁబూసరు. స్వోక్తివ్యాఖ్యాతము పనికిరాదు కదా.

“తతస్సప్తప్రబుద్ధాం మాం రామస్యాంకాత్సముత్థితాం. ౨౨
 వాయసస్సహసాగమ్య విదదార స్తనాంతరే,
 పునఃపునరథోత్పత్య విదదార స మాం భృశం. ౨౩
 తతస్సముత్థితో రామో ముక్తైశ్శోణితబిందుభిః,
 వాయసేన తతస్తేన బలవత్క్రిశ్యమానయా. ౨౪
 స మయా బోధితశ్శ్రీమాన్ సుఖసుప్తః పరంతపః,”

అని మూలము. రాముఁడు నిదురనుండి లేచిన సీతయంకమున
 శయనింప మరల నావాయస మరుదెంచి వక్షోమధ్యభాగ
 మును జీల్పఁగా రక్తబిందువులు రామునిపై రాలినవి. విధిలేక
 రాముని లేపవలసి వచ్చెను. అనునది కథాసారము. పలు
 మాటలు తోలఁబడిన నావాయసము దుష్కర్తప్రేరితమై మరల
 వచ్చి యెదనడుమ చీల్చెను. ఆనఁగా మేలుకొనియుండు
 మానవులఁ జీల్చుట కాకమునకు నైజము కాకున్నను బురు
 షుఁడు చెంతనున్నంగూడ నది కినుక మెయిఁ బైకొని వజ్ర
 తుండమున హృదయవిదారణము గావించె ననునది కర్త మెంత
 బలవత్తమయో తెలియఁజేయుచున్నది. “ప్రాయస్సమాపన్న
 విపత్తీకాలే ధియోఽపి పుంసాం మలినా భవంతీ” అన్నసూక్తి
 కిది యుదాహరణమే యగును గదా. మానవప్రయత్నము
 కర్తాధీనమే యనియు బుద్ధివైభవము నమిత్తమాత్రమే
 యనియు దైవము బలవత్తరమనియు మన మీభాగమునుండి
 యెఱుంగందగు.

“స మాం దృష్ట్వా మహాబాహుర్వితున్నాంస్తనయోస్తదా. ౨౫
 ఆశీవిష ఇవ క్రుద్ధశ్వసన్ వాక్యమభాషత,
 కేన తే నాగనాసోరు విక్షతం వై స్తనాంతరం. ౨౬

కః క్రీడతి సరోషేణ పంచవక్త్రేణ భోగినా,
వీక్షమాణస్తతస్తం వై వాయసం సముదైక్షత.

౨౭

నఖైస్సరుధిరైస్తీక్షైర్దామేవాభిముఖం స్థితం.”

అని మూలము. కరుణాశరధి యగు దాశరథి నావక్షోమధ్య భాగమును గాంచి సర్పమువలె గోపముగలిగి బుసకొట్టుచు నిట్లు పలికెను. ఈభాగమందలి విశేష మేమి ?

విదుతలలపాముతో నెవ్వఁ డాడుకొనుచున్నాఁడు. అనఁగా మరణకాలమునఁ గొందఱకుఁ బంచభోగములు గల సర్పముగా మృత్యువు తోఁచును. వారికి శీఘ్రమరణము తప్ప దనియు దుర్మరణము సంభవించుననియుఁ బెద్దలు చెప్పుదురు. గోపముగల త్రాచుఁబాముతో నాడుకొనఁ జూచుట యనఁగా మరణమును గోరుట యని తాత్పర్యము. ని న్నెవఁడు శ్రమ పెట్టి చావనున్నాఁడని ప్రశ్నము. నీకు శ్రమ మొదవింపఁ జాలకున్నను బ్రయత్నమునైనఁ జేసినవాఁడు బ్రదుకఁడని భావసారము. పంచవక్త్రములసర్ప మున్నదా యని యొకరు నాకు వ్రాసిరి. “యతో విచిత్రా బత వస్తు శక్తయః” అని భాస్కరాచార్యులు వ్రాసిరి. మానవులు చూచిన వస్తువుల కంటెఁ జూడని వనేకము లున్నవని నూతనపరిశోధకులే తెల్పుచున్నారు. హిమాలయమున నత్యున్నతశిఖరమును బరి శీలింపఁ బోవఁగా నందుఁ బెక్కురంగులు గలయుడతలు గనం బడియెననియు వానిలోఁ గొన్నింటికి తెక్కలు గలవనియు నవి పక్షులంబోలి యెగురుచుండుననియు వ్రాసిరి. పూర్వము గుఱ్ఱ ములకు తెక్కలుండినట్లు పురాణములలోఁ గనఁబడఁగాఁ గొందఱు చప్పరించిరి. ఉడుతలకుఁ బక్షము లున్నవని

వ్రాయఁగా నోరు మూసిరి. ఏమి చేయవచ్చును? పురాణములఁ గలకథలన్నియు సత్యములని తోచుచున్నవి. పాపము! ఇపు డామహాత్ములు నోరుకదలింప వలనుపడదు. గండ భేరుండములు ఏనుఁగులఁ దన్నుకొనిపోవునను పురాణకథ నాలకించి పండ్లిగిలించిన పండితు లిపుడు ఎనుబదియాఱడుగుల పాదభాగము గల పక్షియున్నట్లును దానిపాదభాగము దొరకినదని వ్రాయఁగా ముక్కుమీఁద వ్రేలుంచుకొనవలసినవారైరి. అగ్ని నాహరించుపక్షిని గన్నులారఁ జూడఁగల్గితేమి. రెండుతలలపామును గన్నులారఁ గాంచుచున్నాము. వలసినతఱి మనుష్యునిగను, ఇతరకాలమునందుఁ బశువుగా నొనరించియుండఁ గన్నులారఁ గాంచితిననియు నతఁడు నాబంధువనియు విక్టర్ డేక్ అనుదొర వ్రాయఁగా మరల హిమాలయమునకు సీసంవత్సరము వత్తుననియు వ్రాయఁగాఁ జదువుభాగ్యము గలవార మైతిమి. ఈవార్తయే పురాణములు తెల్పిన పక్కున నన్నియుండక వదలుదురా? ఇపుడేమియు ననఁజాలక యుండవలసినవారై రనవచ్చును. ఇట్లే కొంతకాలమున కైదుతలలపాము లున్నవని యెవరే నొక యాంగ్లపండితుఁడు వ్రాయునే నపుడు రామాయణమునఁ గూడఁ గలదనియు వాస్తవీకాలమున నట్టి వెల్లతావులనుండి యుండుననియుఁ జెప్పుదు రనుకొందును. లోకమున లేనివస్తువునకు నామకరణముచేయువాఁ డుండఁడు. మనము లేవన్నవన్నియు లేనివిగావు అది మన తెలివిలేమినే బోధించును. ఉండి యవాంతరకాలమున నశించియుండు ననుకొన్నయెడల నిట్టియూహలు పుట్టనోపవు. సృష్టి యమేయము. మఱియు దుర్జ్జయము. అతీం

త్రియజ్ఞానము కలవార లవ్వాని నెఱుంగం జాలుదురు. మన కట్టి జ్ఞాననేత్రము లేనపు డూరకుండుట మంచిది గాని సర్వజ్ఞుల యాక్షేపించుట మంచిది గాదు. శాపానుగ్రహశక్తి లేనివారల కవి యున్నట్లు బోధించుగాథ లసత్యములుగాఁ దోఁచు. ప్రాచీనాచారపరాయణతాశూన్యలఁగా స్త్రీల నొనరింపఁ గంకణము కట్టుకొన్న పురుషాభాసులకు సూక్తులు దురుక్తులుగాఁ దోచకమానవు. కొంతకాలమునకు వారలకే భగవంతుఁడు జ్ఞాననేత్రమును సంపాదించునాసక్తి గలుగఁ జేయుననియు నత్తటి వారే యపరాధస్తోత్రముం బఠించి మన వంటిపామరులకు మార్గదర్శకులు కాఁగలరనియు నాకెంతయో విశ్వాసము కలదు. ఇపుడు వారికి బదులు చెప్పఁబూనుట కంటె ముందు మీరే యెఱుంగుదురు గాక యని మంచి మాటలు చెప్పు టుచితమని తలంచుచున్నాఁడను.

హనుమంతునితో జానకి శ్రీరాముఁ డీకథ సాగుచున్న కాలమునఁ దన్నుం జూచి కాకకృతవ్రణమున కాగ్రహించియు “నాగనాసోరు” ఏనుఁగుతోండమువంటి యూరువులు కలదానా యని సంబోధించినట్లు చెప్పెనని రామాయణమునఁ గలదు. ఆ శ్లోకమం దుదాహరింపఁబడియున్నదియే. ఈమాట భర్త తనతో నేకాంతమున నన్నను గ్రొత్తవాఁడగు హనుమంతునకుఁ దెలుపవలసినంత యవసర మేమి వచ్చినది? ఈమాట వలనఁ దనకు వచ్చు లాభ మేమి? అని యాక్షేపించువారు గలరు. వాసుదాసుగారు రామాయణమునఁ గల రహస్యములఁ దెలుపరాదనియు నట్లు తెలిపినఁ గావ్యత్వమునకే హాని గల్గుననియు వ్రాసిరి. వాల్మీకి యీమాట సీతనోటఁ

బల్కించెను గదా. బౌచిత్యభంగమును గావించినవాడే యగును గదా. అని సమాధానము వ్రాసితిని. మరల నిచ్చొనించుక వ్రాయకతప్పదని తోచినది. హనుమంతునితో శ్లోక రూపమున మాటలాడియుండదు. వారిసంభాషణముల సారమును మహాకవి కావ్యరూపమునఁ దెలిపెను. నన్ను “నాగ నాసోరు” అని నా భర్త పిలిచెనని జానకి తెల్పియుండదు. ఈ విశేషణము బౌచిత్యభంగకరము కాదా యందు రేమో కాదు. భక్తులకు నిట్టివానియందుఁ గల లోపములు తోచవు. వారి దృష్టి సమతం గాంచియుండు. మాతృసౌందర్యము కొడుకున కుద్దిపకముగా నుండనట్లు మహాత్ములు నేత్రశ్రోత్రములు పరమ పావనములు గాన నిట్టివానిం జూడవు, వినవు. భక్తి శూన్యులకే యివియన్నియుఁ దోచుచుండునని మనమెఱింగిన నేబాధలు నుండవు. స్తనోరుప్రముఖశబ్దములు శ్రవణమాత్రమున మనస్సును బాడుచేయునని యూహించువారల దుస్థితికి విచారింపవలసియే యుండును.

“పుత్రైః కిల స శక్రస్య వాయసః పతతాం వరః.

౨౮

ధరాంతరగతశ్శీఘ్రం పవనస్య గతౌ సమః,

తత స్తస్మిన్ మహాబాహుః కోపసంపర్తితేక్షణః.

౨౯

వాయసే కృతవాన్ క్రూరాం మతిం మతిమతాం వరః,”

అని మూలము. సీతవక్షముం జీల్చిన కాక మింద్రునికుమారుఁడు కదా. “ఇంద్రపుత్రత్వేన ప్రసిద్ధో జయంత ఏవ వాయస రూపేణాగత ఇత్యాహుః; వాయసరూపోఽన్యః పుత్ర ఇత్యప్యాహుః.” అని గోవిందరాజులు వ్రాసిరి. పురాణములయందీవిషయ మింతదనుక నాకుం గానరాలేదు. దొరకినఁ

జూతము. జయంతుఁడు కాక మఱొకకుమారుఁ డింద్రున కున్నయట్లు వినఁబడుట లేదు.

“అనపత్యానథామర్త్యాన్ బహుభార్యాం చ మేదినీం,
అకరోదంబికాకోపః పుత్రాలాభసముద్భవః.

అన్నసూక్తి ననుసరించి దేవతలకు పార్వతీశాపకారణమున సంతానము లేదని తోఁచెడిని. ఈశాపమునకంటె మున్నే కలిగియున్న నుండవచ్చును. శాపకారణమున జయంతుఁడే యీ వాయసరూపమున వచ్చెనన్నది యుక్తముగాఁ దోఁప కున్నది. ఏమనఁగా నారూపమున నపకారము గావించి శాప మోక్ష మారామునినుండి పొందుమా యని యుండునే నట్లు కాలేదు కాన సరిగాలేదు. నేత్రదానమున నస్త్రము పరిహరింపఁబడినది. జయంతునకు శాపముక్తి యెచ్చట నున్నదో యందురేని భగవంతునిచే శిక్ష విధింపఁబడుట యనఁగా నా పాపనిర్ముక్తి యగుటయే అని గ్రహింపంజనుఁ గాని వేఱు విధముగా గ్రహింపరాదు. ఇక నెట్లిది సుసంగతమగుననఁగా. దేవ యోనులలో గరుడులు గలరు. వారు పక్షీరూపమున నుండు వారు. వినతకు పక్షీద్వయము కద్రువకు సర్పములు పుట్టినపుడు పక్షీజాతికాంత కామరూపిణి యగు శక్తిగలది కావున నింద్రునీ గామించి యతనిదయవలన నీ వాయసమును బడసి యుండుననవచ్చును. ఇంద్రసంతానము కావున నది గర్వమున విజ్ఞవీఁగి ప్రాగ్దుష్కర్తము ప్రేరేపఁగా సీతాదేవి కపకారము చేయఁబూని తత్కారణమున శ్రీరామునాగ్రహమునకుం బాత్రమయ్యెనన్న నొకయుక్తముగా నుండును. అట్టి సృష్టి యుండరాదను వాదము దుర్వాదమే కాని మంచి వాదము

కా నేరదు. జాతకశాస్త్రమున వియోనిజన్తాధ్యాయమును జూడవచ్చును. పాపఫలముగా నెన్నియో జన్తములు రావచ్చును. అట్లు రాదగదనునది కేవలము హఠవాదము. నా స్తికుల యాదృతి కది పాత్రము కావచ్చును. ఆ స్తికు లద్దాని నంగీకరింపక తప్పిపోవ వలనుపడదు.

అతివేగమున నతఁడు సీతను బొడువ రాఁగాఁ గాంచి శ్రీరాముఁడు కోపమున నరుణనేత్రుఁడయ్యెను. దాని వధింపఁ బూనెను. అనఁగా విశేషక్రోధము గలవాఁడయ్యెనని భావము. ఇంతకుముందది వక్షమును జీల్పఁగా నామె దానిం దోలుటయు నది మరల రాఁగా నామె కోపవతి యగుడు శ్రీరాముఁడు పరిహసించుటయు జరిగెను గదా. దానికి శిక్ష విధించు సమయ ముదికాదని భగవంతుఁ డెఱుంగును. కాన దానివలన నెంతబాధ సీత యనుభవింపవలయునో అంతయుఁ గానిచ్చి అది పాపఫల మనుభవించుకాలము రాఁగా నిర్భరక్రోధవివశుఁ డయ్యెనని మన మూహింపఁదగును. ఇది యనుభవసిద్ధము. ఒక్కవాక్యమే యెన్నిసారులో విందుము. దానివలన నాగ్రహము రాకుండును. ఒక్కసమయమున నా వాక్యము విన్న యంతనే యొడలెఱుంగని కోపము పొడసూపును. ఏల? ఒక రిత్తోఁ గలహించు కాలము కానియపుడది బాధాకరముగాఁ దోచుకుండును. ఆకాలము రాఁగా నామాటయే మహాపరాధముగాఁ దోచును. కావునఁ గర్తృఫలము ననుభవింపఁదగు కాలముననే దానికిం దగునట్లు కార్యములు సాగునని మనము ముఖ్యముగా యెఱుంగఁదగును. శ్రీరామునకుఁ గ్రూరమతి

గలిగెననఁగా దానికి శిక్ష యనుభవించుకాల మాసన్నమయ్యె
నని భావము

“స దర్భం సంస్తరాద్దృహ్య బ్రహ్మేణాస్త్రేణ యోజయత్. 30

స దీప్త ఇవ కాలాగ్నిర్జ్జ్వాలాభిముఖో ద్విజం,

స తం ప్రదీప్తం చిక్షేవ దర్భం తం వాయసం ప్రతి. 31

తతస్తం వాయసం దర్భసోఽబరేఽనుజగామ హ.

అని మూలము. దర్భపోచను గూరుచున్న యాస్తరణము నుండి లాగి దానియందు బ్రహ్మాస్త్రమంత్రము నభిమంత్రించెను. ఆశక్తి దానిం బ్రవేశింపఁగా నది మండెను. సంకల్పము చేయవలయుఁ గాన నీయస్త్ర మావాయసము నడంచుం గాక యని ప్రయోగించెను. అది మండుచుఁ గాకమును సమీపించెను. అది భయంపడి పాటసాగెను. అస్త్రము దాని వెనుకొనియెను.

ఇం నొక్కవిశేషము కలదు. మంత్ర మొకఁడైనను దంత్రము వేటుగా నుండును. ఉపాసనకు మంత్రము వేటు. అస్త్రవిద్యకు మంత్రము వేటు. అస్త్రమంత్రమునందు బీజములు తదనురూపముగాఁ జేర్పఁబడియుండును. కార్యము ననుసరించి యవి మాటుచుండును. క్షత్రియవృత్తి స్వీకరించిన విప్రులు కూడ నొకబాణమును జేయించి దానినే యామంత్రమున నభిమంత్రించుచుఁ బూజింతురు. ఆశక్తి దానియందు మూర్తీభవించును. తఱచుగా నాయుధములు మారణప్రయోగార్హములే యనవలయు. ఉపాసనయందును షట్ప్రయోగములు గలవు అది సంకల్పమాత్రమున నదృశ్యరూపమునఁ

బోయి వైరినడంచుటయో యితరవిధములకుఁ బాత్రునిగా నొనరించుటయో చేయునని రహస్యము తొలునొలుత నుపాసకుఁడు శాంతిప్రయోగము ననుసరించి షట్ప్రయోగమునకు వలయుబీజములఁ జేర్చక మంత్రము నుపాసించును. మంత్రసిద్ధికాఁగా నవసరమని తోచినపు డాకార్యముననుసరించి బీజము నామంత్రమున సంపుటీకరణము గావించి యిష్టము నముకన్ఠానమునఁ జేర్చి తదుచితసంకల్పము నొనరించి యుపాసించును. తత్ఫల మాతః డాసమయమున నొందఁదగునని కర్తృసిద్ధాంత మంగీకరించిననే యాసంకల్పము నెఱవేటును. లేనిచో నడుమ నంతరాయములు గలిగి యది నెఱవేటదు.

తంత్రోక్తగాథ నిం దుదహరించుచున్నాఁడను. శివుఁ డఖిల మంత్రరహస్యముల మునులకుఁ దెలిపెను. వా రుపాసించి సిద్ధిం బడసిరి. గురువుం జూడ రాఁగా నందుఁ గొందఱు పరిపక్వజీవులుగా నుండుటెఱింగి శంకరుఁ డామునులం జూచి మంత్రసిద్ధిని గాంచితిరా యని ప్రశ్నించెను. పొందితిమని బదులిడిరి. ఆకర్షణ విద్వేషముల రెండింటి నొకసారి ప్రయోగమునం జూపుఁడని యీశ్వరుఁడు ప్రశ్నించెను. నాఁడు శుక్ర వారము గావున నుమాదేవి యభ్యంగస్నానము చేయుచుండెను. గణపతికుమారులు శివునిచెంత నుండిరి పార్వతిపై నాకర్షణప్రయోగము ఈసోదరులపై విద్వేషప్రయోగము నేకకాలమునఁ జేయుఁడీ చూచి యానందింతునని శంకరుఁ డానతిచ్చెను. సిద్ధులు గాన నొకమంత్రముననే ప్రయోగద్వయమునకు వలయుబీజములఁ జేర్చి సంకల్పించి యాదేవతఁ బ్రయోగించిరి. ఆ యుత్తరక్షణమున దూరమందున్న కుమార

స్వామి సోదరుడగు గణపతిం జేరి తుండమునఁ దనతర్జునిం జొనిపెను. దురద గలుగఁగా నతఁడు సోదరుఁడు తన్ననమానించె ననుకోపమునఁ దుండమెత్తి మొత్తెను. నేను బరిహాసము నకుఁ జేసినకార్యమును దప్పుగా భావించి నన్నుఁ గొట్టెదవా యని కుమారస్వామి నాలుగుదెబ్బలు కానుకగా నిచ్చెను. కదియఁబడి యిరువురు పోరాడ సాగిరి. శివుఁడు నవ్వుచుం జూచుచుండెను. కొడుకు లిరువురు పోరుచు రక్తసిక్తాంగులైరని స్త్రీలు చెప్పఁగాఁ దనయునికి నెటుంగక స్నానముచేయు నప్పటి స్త్రీలయాచారమును బాటించుచున్న పార్వతీదేవి తండ్రి యూరకుండనేల ? కొడుకులు తన్నుకొనుట యేమి ? ఇదేమి యన్యాయమని తలంచి పరువెత్తుచు వచ్చెను. శివుఁడు పక్కున నవ్వెను. ఆమెయు దాని నెఱింగి తటాలున లోనికిం బోయి ధౌతవస్త్రములఁ దాల్చి వచ్చెను. జ్ఞానదృష్టి నంతయు నెఱింగెను. ఈప్రయోగములు ఫలింపకయుండుఁ గాక యని శపించెను. మును లార్తులై యంబను బ్రార్థించి శివునాజ్ఞఁదెలిపి వేడుకొనిరి. మహాసంకటములఁ బ్రతీకార్యము చేయుతఱి నుపయోగించుననియు శాంతిప్రయోగము తప్పఁ దక్కినవి పరాపకారమునకుఁ బనికిరావనియుఁ గట్టడ చేసెను. శంకరుఁ డిదియే లోకోపకార్యమని నీచేత నీవిషయము చెప్పింపఁ బూని నేనే యిట్లు చేయించితి ననెను. మును లాయంత రార్థము నెఱింగి సంతోషించి నెలవు గైకొని పోయిరి. ఇది యస్త్రవిద్యావిషయము కాదని యెటుంగవలయును. కొన్ని మంత్రము లుపదేశమాత్రముననే సిద్ధించునవి కలవు. అవి శూద్రులకుగా శంకరుఁ డాదేశించినవి. శాబరము లనఁబడు

నవి. మహామంత్రము లెన్నిగలవో అన్నివిధము లగుభేదము. లందును గలవు. ప్రయోగవిషయమున వానికిని విధులు గలవు. జపఘోషతర్పణ మార్జన బ్రాహ్మణభోజనము లనఁ బడు పంచాంగములు వాని కక్కఱలేదని శంకరునాజ్ఞ. పరాప. కారమందు విధు లెక్కువగ నుండుటయు ధర్మమే కదా.

“అత్తానం హంతుమారబ్ధం బ్రాహ్మణం క్షత్రియం విశం,
గాం వా తురంగమన్యం వా హత్వా దోషైర్న లిప్యతే.”

అన్నట్లు గత్యంతరాభావమందు స్వనాశనమున కంగీకరించుట, మహామునిధర్మము కావచ్చుఁ గాని గృహస్థధర్మము గామిం జేసి యాప్రయోగమున వైరి నడంపవలయుననియే ప్రయోగ విద్యారహస్యము. కావున భగవంతుఁ డగురాముఁడు బ్రహ్మస్త్ర మంత్రమును దర్భశకలమున సంయోగము గలుగఁజేసి దాని శిక్షింప వైచేననియు శ్రీరామునాశయము దానిం జంపుమని కాదనియు మన మెఱుంగవలయును.

“అనుసృష్టస్తదా కాకో జగామ వివిధాం గతిం. 3.1

లోకకామ ఇమం లోకం సర్వం వై విచచార హ,

స పిత్రా చ పరిత్యక్తస్సరైశ్చ సమహర్షిభిః. 3.3

శ్రీలోకాకో సంపరిక్రమ్య తమేవ శరణం గతః,”

అని మూలము. వాయస మాభీకరాస్త్రము గాంచి పాఠఁగా నదియు శ్రీరామునిసంకల్పానుసారము వెంటనంటఁగా రక్షించువారు గలరా యని వెదకుచుఁ బోయి తిరిగి యింద్రాదులు మానుండి యీపని కాదనఁగా మునులు నట్లే తెల్పఁగాఁ దుదకు శ్రీరామునే శరణుచొచ్చెనని కథాసంగ్రహము. ఇంతదనుక నాయస్త్రము చంపక వదలెనా యనుప్రశ్నము.

రాగలదు. ప్రయోగించువారిసంకల్పము ననుసరించియే యుండును. కాన బాధింపుమని మాత్రమే శ్రీరామునిసంకల్పమని యూహింపం దగు. ఆకాకము తొలుతనే శ్రీరాముని శరణుచొరక తిరుగనేలయని యడుగువా రుండవచ్చు. అల్పమతులకుఁ బట్టుదల చివరవఱకు నుండును. ప్రాణాంతము కావచ్చునని తోచినపుడు మధురమునకన్న మధురము ప్రాణముగాన నపుడే యాబుద్ధి పొడమును. ఇది లోకమున నెందఱకో యనుభవమునఁ గలదు. కావున గత్యంతరము లేనితఱి శత్రువునైనఁ బ్రార్థించి ప్రాణములు నిలుపుకొనఁ గోరెననియు నంతదనుక శ్రమములు పాలుగాఁదగిన కర్తృఫలము శేషించి నందున నది తిరిగెననియు నా దుష్కర్తృఫలము తీఱఁగా బుద్ధిగలిగి భగవంతునిగా భావించి శరణుచొచ్చెననియు నిందుఁ గలసారము.

“స తం నివృత్తం భూమా శరణ్యశ్శరణాగతం.

38

వధార్హమపి కాకుత్స్థః కృపయా పర్యపాలయత్,

న శర్త లబ్ధ్వా లోకేషు తమేవ శరణం గతః.”

39

అని మూలము. శరణ్యుఁ డనఁగా

“అనన్యాశ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యపాసతే,

తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహమ్.”

అన్న భగవంతుఁడు, “శరణాగతమ్” అనఁగా దొలుత నజ్ఞానాంధతమస్సున దృష్టిపాటవము పోఁగా రక్షకాంతరమును వెదకి తిరిగి వేసరి తుదకు సర్వలోకశరణ్యుఁడు శ్రీరాముఁడే యని యెఱింగి వచ్చినవానినని భావము. “భూమా నివృత్తమ్” ఇంక నాశరీరము భూమిం గలియును. దయచేఁ గాపాడు

మా యీదీనునని నమస్కరించినవానినని తాత్పర్యము. “వధార్హమపి” అంతఃపురద్రోహికి వధదండమే తగిన దను స్మృతివాక్యము ననుసరించి చంపఁదగినవాఁడే యైననని భావ సారము. కాకుత్స్థః కకుత్స్థరాజవంశసంభూతుఁడు. అనఁగా నెద్దుమూఁపుపైఁ గూరుచుండి యుద్ధముచేయువాఁ డనునది సామాన్య మగునర్థము. “వృషో హి భగవాన్ ధర్మః.” అన్న స్మృతివాక్యము ననుసరించి ధర్మము నొక్కదానినే యాశ్రయించి సహాయాంతరమును గోరక యుద్ధముచేయువాఁడని విశేషార్థము. ఆకులమున జనించినవాఁ డనఁగా ధర్మమునే యాధారముగాఁ జేసికొని స్వపక్షపరపక్షవిభేదమును బాటించక శిక్షించుట రక్షించుట యనుకార్యముల నొనరించువాఁడని సాభిప్రాయవిశేషణము. “వధార్హమపి శరణాగతం భూమౌ నిపతితం తం శరణ్యస్యః కృపయా పర్యపాలయత్.” అని యన్వయక్రమము. వధింపఁదగినంత యపరాధ మొనరించినను బాదములపైఁబడి శరణు వేడినవానిని శరణ్యుఁ డగు రామమూర్తి దయచేఁ గాపాడెనని భావము. శరణాగతరక్షణము శ్రీరామునిసద్గుణములలో నొకటి. దీనిసార మేమనఁగా. ఎన్నిపాపము లొసరించినను దుదకు సేవ్యుఁడు తానని నమ్మి యెవరు సమాశ్రయింతురో వారిని భగవంతుఁడు పూర్వాపరాధములు పాటించక కాపాడుననునదియే. కర్మసిద్ధాంతము మాట యేమని యడుగుదురు కాబోలు. కర్మఫలము లనుభవించినఁగాని యాజ్ఞానము కలుగదు. ఆ యనుభవఫలమే యాజ్ఞానము. పూర్వసత్కర్మఫల మాదుష్కర్మానుభవము చివరభాగమునఁ బొడసూపును అపుడు సేవ్యుఁ డొక్కభగ

వంతుఁడే యన్నజ్ఞాన ముదయించును. జ్ఞానోదయము గదా సత్కర్తృకఫలము అది కలుగఁగా శిష్టకర్తృములు ఫలింపక క్రమముగా నశించును.

“యక్షైథాంసి సమిద్ధోఽగ్నిర్భస్త్స సాత్కురుతేఽర్జున,

జ్ఞానాగ్నిస్సర్వకర్తాణి భస్త్స సాత్కురుతే తథా.

32

న హి జ్ఞానేన సర్వశం పవిత్రమిహ విద్యతే,

తస్త్వయం యోగసంసిద్ధః కాలేనాత్మ ని విందతి.

33

శ్రద్ధావాక్ లభతే జ్ఞానం తత్సర్వసంయతేంద్రియః,

జ్ఞానం లభ్యై పరాం శాంతిమచిరేణాధిగచ్ఛతి.”

34

గీత. ౪ అ.

అను సీగీతావాక్యము లీయర్థమునే సూచించుచున్నవి. “సర్వకర్తాణి జ్ఞానాగ్నిర్భస్త్స సాత్కురుతే” అన్నదానింబట్టి సర్వకర్తృములు జ్ఞానమున నశించునని సారము కానఁ గర్తృ సిద్ధాంతము నిలువదని యలసు లందురు. అది పొరపాటు. జ్ఞానము యోగసిద్ధికి ఫలము. యోగనిరతి సత్కర్తృకఫలము. నిరవధికఫలాభిసంధిరహితసత్కర్తృనుష్ఠానమున మనోమలము తొలంగఁగా యోగాభ్యాసనిరతి యుదయింప దాన మనశ్చాంచల్యము లయింప శాంతిస్థానమగు జ్ఞానోదయము కలుగును. మూల మేది? అని యోజింపుఁడు. తెలియఁ దగును. సర్వాధారము కర్తృసిద్ధాంతము. అది సర్వథా సర్వదా అని ర్భేద్యము కావున దానిని బాధించుసిద్ధాంత మపసిద్ధాంతమే యనఁదగు.

“పరిద్యూనం విషణ్ణం చ స తమాయాంతమబ్రవీత్,

మోఘం కర్తుం న శక్యం తు బ్రాహ్మమస్త్రం తదుచ్యతామ్.

35

హినస్తు దక్షిణాక్షీ త్వచ్ఛర ఇత్యథ సోఽబ్రవీత్,”

అని మూలము. పైన వ్రాసిన సిద్ధాంతమునే యిది దృఢతము
ముగా నొనరించుచున్నది. భగవంతుఁడు స్వోక్తివ్యాఖ్యాత
ముగా నేపనియును జేయఁడు. కరుణచేఁ గాకమును గాపా
డెను గదా యని సంతసించుచుఁ గర్తృమా పరాత్పరునకు
సమ్యతమే గాదని వాదించుచు నుండుమహాత్ము లిత్తటి నోరు
మూసికొనవలసినవారే యగుదురు. శ్రీరాముఁ డాతనికర్త
శేషము ఫలము నీఁబూని యుండుటెఱింగి నాబ్రహ్మస్త్రము
నిరర్థకముగా నుపశాంతినిొందదు. ఏమి యిచ్చెదవని యడి
గెను నా కుడికన్ను దాని కాహారమగుఁగాక యని కాకా
సురుఁడు బదులు చెప్పెను. అనఁగా నాతని కొకనేత్రమే
యుండవలసినట్లు కర్తృము తెల్పును. సూర్యదేవతాతిరస్కార
రూపదుష్కర్తృము నాచరించి యుండెను. అది యతనిం బురి
కొల్పెను. అస్వతంత్రుఁడు కాన నది పురికొలిపినట్లే కుడికన్ను
బ్రహ్మస్త్రమున కిచ్చెద. అంతతో నది శాంతిఁ బొంద ననుగ్ర
హింపుమా యని శ్రీరాముని వేఁడెను. అట్లే యగుఁగాక
యనియె. దీనిసారము. బలవత్కర్తృఫల మనుభవింపక నశింప
దనియే గాక మఱేమగును? భగవంతుఁ డనుగ్రహించినను
గర్తృ మనుగ్రహింపక బలనంతముగా ఫలమును గల్గించెను.
కనుక నీయుదాహరణము కర్తృమే బలీయమని తేటపఱచు
చున్నదని మన మెఱింగి యద్దానిని సదనుష్ఠానమున నారా
ధింపవలయు ననుభావము నీభాగమునుండి నేర్చుకొనవల
యును.

“కస్తాద్యో మాం హరత్త్వత్తః క్షమసే తం మహీపతే,
స కురుష్వ మహోత్సాహః కృపాం మయి నరర్షభ.”

౪౦

త్వయా నాథవతీ నాథ హ్యనాథా ఇవ దృశ్యతే,
ఆన్యశంస్యం పరో ధర్మస్త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః.”

౪౧

అని మూలము. ఇందలివిశేషముల నరయుదము. నాకొఱకు కాకముపై బ్రహ్మస్త్రమును వైచితివే. నీదగ్గరనుండి నన్ను హరించిన రావణు నేల ఊమించితివి? అనఁగా నీదగ్గరనుండు నన్ను హరించియుండినఁ గదా ఊమింపక సంహరింతువు? అని ధ్వని. త్వయాహం నాథవతీ. ఇదానీమనాథేవ. అని యన్వయము. నీ చెంతనున్నతటి నాథవతి ననఁబడుదును. ఇపు డనాథవతేగాఁ దలంపఁబడుచున్నాను. అనఁగా నేనిపుడు ననాథను గాను. నాథవతినే ఇతరులచూడ్కి కట్లు తోచుచున్నదానని భావము. అనఁగా మనకిరువుర కెడఁబాటు సర్వధా అసంభవమని తాత్పర్యము. అనపాయని నని సారము. ఈరూపధారణము లోకవిశ్వాసార్థమని సీతాహృదయము. కాననే “అనాథా ఇవ దృశ్యతే” అని యామె తెల్పెను. మహాత్ములకుం గూడఁ బ్రమాదము లుండును. “అనాథేవ” అనుట సాధువని వాల్మీకిమహాముని యెఱుంగఁడా? ప్రమాదము లుండుట నైజమని మన మెఱుంగవలయును. ఆన్యశంస్యం=ఆక్రౌర్యమని యర్థము. ఇది పరమధర్మమని నీవలననే విన్నదాననని భావము. అపకారినిగూడఁ బలుమాటు గ్రూరభావమున స్మరింపరాదని తాత్పర్యము. చేసినయపకారమును మఱచుట యుత్తముల ధర్మమని సారము అనఁగాఁ గ్రూరకర్మతత్పరుఁడు రావణుఁడను భావమును మాని నన్నుఁ దెచ్చినకారణ మారసి ప్రాక్ష్మాపరూపదుష్కర్మఫలానుభవమున కంతమును గల్పింపుమనియే సీతాహృదయమని మన మెఱుంగవలయును. ఇట్లు

గ్రహింపక భార్య నపహరించెనన్నకోపమున రాముఁడు
రావణుం జంపెనని మనము తలంచుచో శ్రీరామునియందుఁ
గల గొప్పతన మేమున్నది ? కర్తములఫలముల నొసంగుచు
రక్షించుటయే భగవన్నైజము కాని వేఱుగాదు కదా.

“సురాణామపి దుర్ధర్షా కిమర్థం మా ముపేక్షతః,
మమైవ దుష్కృతం కించి న్నహదస్తి న సంశయః.”

రస

సమర్థావపి తౌ యన్తాం నావేక్షేతే పరంతపా,”

అని మూలము. సీత హనుమంతునకుఁ గర్తృఫల మనుభవింపక
తప్పించుకొన సాధ్యము కాదని స్పష్టపఱచుచున్నది. దేవాదు
లకుం గూడ నోడింప నలవిగాని శ్రీరామలక్ష్మణులు నన్నేల
యుపేక్షించిరని తెలుపుచుఁ గర్తృము బలవత్తర మనుచున్నది.
హనుమంతా! ఇది వార్యుపేక్ష కాదు. నా దుష్కర్తృమే.
ఇంతకుముం దనుభవించినది కొంచెము. అనుభవింపవలసినది
మిక్కిలిగా నున్నది సందియమే లేదు. ఏలయనఁగా సమర్థు
లయ్యును బరంతపులయ్యు నేటికి నన్ను రక్షింపరాక యుపే
క్షించిరో. దీనింబట్టి యూహింపఁగా నాదుష్కర్తృమే మిక్కిలిగా
ఫలమును గుడుపఁ దలంచుచున్నదని తోచెడి ననుచున్నది.
విశేషకష్టము లనుభవించు యోగ మున్నపుడు సాయము
చేయఁ దలంచువారు నుపేక్షింతురు. అల్పముగా నున్నపుడు
తమయంతన తోడుపడ నరుదెంతురు. ఇది యనుభవముననే
యెల్లరు కనుఁగొనవచ్చును. ఈవిషయమే సీతావాక్కులనుండి
గ్రహింపవచ్చును. కర్తృము బలీయమనుట కింకేమి యుదాహర
ణము కావలయును?

“కౌసల్యా లోకభర్తారం సుషువేయం మనస్వినీ. ౧౬

తం మమార్థే సుఖం పృచ్ఛ శిరసా చాభివాదయ,
స్రజశ్చ సర్వరత్నాని ప్రియాయాశ్చ వరాంగనాః. ౧౭

విశ్వర్యం చ విశాలాయాం పృథివ్యామపి దుర్లభమ్,
పితరం మాతరం చైవ సమ్మాన్యాభి ప్రసాద్య చ. ౧౮

అనుప్రప్రజితో రామం సుమిత్రా యేన సుప్రజాః,
ఆనుకూల్యేన ధర్తాత్తా త్యక్త్వా సుఖమనుత్తమం. ౧౯

అనుగచ్ఛతి కాకుత్స్థం బ్రాతరం పాలయన్వనే,

... ..

స మమార్థాయ కుశలం వక్తవ్యో వచనాన్తమ.” ౨౦

అని మూలము. “మనస్వినీ కౌసల్యా లోకభర్తారం యం సుషువే తం” అని యన్వయము. “మనోస్యాస్వత్తంత్రయా తిష్ఠతి న తు పరాధీనవృత్తికర్తేనేతి మనస్వినీ” స్వాధీనమనస్సు గలదని దీని భావము. అనఁగా దమము గలదని దీనిహృదయము దృఢ చిత్త యని సారము. అట్టిపురంద్రి కనుకనే లోకభర్తయగు (లోకముల భరించువాడగు అనఁగా విశ్వరూపుడగు) నే శ్రీరాముని గనెనో యట్టిరాముని నాకొఱకు నమస్కరించి కుశలమడుగుమని హనుమతో సీత తెల్పుచున్నది. పరిశుద్ధాంతఃకరణము గల పతివ్రతామతల్లియందుఁ గార్యార్థ మవతరించి లోకనాథుడగు శ్రీరామనామమున నిపుడు విఖ్యాతినొందిన నాదైవమును నాకొఱకుగా ననఁగా నే నడిగినట్లు (దీనిచే నెంతకాలమునకు రావణసంహారము కావలయునో స్థిరంపు మని యాశయము) ప్రశ్నింపుము. నాకొఱకు నీవనఁగా భావ మేమి? సీత లంకలోనుండి నీకుశల మడుగుమనియెను. అనిన

తోడనే సర్వము స్మృతిగోచర మగును. శిరస్సుచే నమస్కరింపుమనఁగా నీవు శ్రీరామమంత్రము నుచ్చరించి స్వాహా కారముతోడ నమస్కరింపుమని భావము. మంత్ర ముచ్చరించి స్వాహాశబ్ద ముచ్చరించు కాలమున మ్రొక్కుమని హృదయము. రక్షింపుమా యనువాంఛయే యిట సారమని యెఱుంగవలయు. “శిరసాహోమః కార్యః” అనఁగా మంత్రమున నున్నను లేకున్నను స్వాహాశబ్ద ముచ్చరించి హోమము చేయవలయునని యర్థము. అట్లే మంత్రపూర్వకనమస్కారమునందునని యెఱుంగందగు. మంత్ర దేవతానమస్కారలక్షణ మిట్లే యని తెలియందగు. రక్షింపుమా యని కోరుట ఫలాభిసంధి కాదు. మోక్షము గూడ నట్టిదే యనరచ్చునా? “త్వదన్యశ్శరణం నాస్తి” యనుభావ మిట సూచింపఁబడినది. అని తెలిపి లక్ష్మణునిగుణగణంబులను సీత పొగడుచున్నది. ఇందిది సారము కాదు.

“కామ్యానాం కర్తృణాం న్యాసం సన్న్యాసం కవయో విదుః,

సర్లకర్తృఫలత్యాగం ప్రాహుస్త్యాగం విచక్షణాః.

౨

నిశ్చయం శృణు మే తత్ర త్యాగే భరతసత్తమ,

త్యాగో హి పురుషవ్యాఘ్ర త్రివిధస్సమ్ప్రకీర్తితః.

౪

యజ్ఞో దానం తపః కర్తృ న త్యాజ్యం కార్యమేవ తత్,

యజ్ఞో దానం తపశ్చైచ్చేవ పాపనాని మనీషిణాం.

౫

ఏతాన్యపి తు కర్తాణి సంగం త్యక్త్వా ఫలాని చ,

కర్తవ్యానీతి మే పార్థ నిశ్చితం మతముత్తమం.”

౬ అ. ౧౮.

అను నీగీతావాక్యములసారమే యిందుఁ గలదని యెఱుంగందగు. వైరాగ్యధ్వంసకములు స్రగ్రత్న ప్రముఖవస్తువులు.

తదభావమున వైరాగ్యముండుట సహజము. అవి యొదవు ననునాశ యుండినఁ గూడ వైరాగ్యసంపద యుండఁబోదు. అట్టిచో నవన్నియుఁ గావలసినతఱి సులువుగా లభించునట్టి లక్ష్మణుఁ డవ్వాని నన్నింటిని వదలి శ్రీరాము ననుసరించి సేవార్థ మరుదెంచుటయే ప్రశంసార్హమని సీత తెలుపుచున్నది. ఇప్ప ట్టున గీతాహృదయ మెద్దియని విచారింపవలసియున్నది. కామ్య కర్త త్యాగమే సన్న్యాసమని కవు లందురు. కవులనఁగాఁ బండి తులని యిచ్చో భాష్యము శ్రీశంకరాచార్యులు వ్రాసిరి. “కవిః క్రాంతదర్శీ” అని వ్రాసిన శ్రీశంకరాచార్యులువా రిచ్చో నేల పండితులని వ్రాయవలయును? శాస్త్రజ్ఞానము మాత్రము కల వారనియే వారి భావము. అది యనుభవమున వారికిలేదని సారము. భగవదభిప్రాయ మేమనఁగా యజ్ఞదానతపములు త్యాజ్యములు కావనియు సంసక్తిని ఫలములను గోరక వాని నాచరించుటయే సన్న్యాసమని. ఇది యుత్తమమనియే కదా. యజ్ఞదానతపస్సులు లోకోపకారకము లగుట వదలరా దనిరి. వానిఫలములను దా నాసింపరా దనిరి. వదలక చేయవలసి నదే యనిరి. ఇది సన్న్యాసమని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తాత్పర్యము. కర్త త్యాగము భగవదభిప్రాయము కాదని తేలినదికదా. “స్లవా యేతే అదృథా యజ్ఞరూపాః” అన్న యుపనిషత్తు గతియేమి? గీతలలోఁగల యజ్ఞమునకు నహింసాప్రధానములగు పంచ మహాయజ్ఞములని యర్థము. ప్రాతతెప్పలవంటివి యజ్ఞములను నుపనిషద్వాక్యమునఁ గల యజ్ఞపదమునకు జ్యోతిష్టోమాదిక ములని తాత్పర్యము.

“మహాయజ్ఞైశ్చ యజ్ఞైశ్చ బ్రహ్మీయం క్రియతే తనుః.”

అని మనుస్మృతి తెల్పినది “మహాయజ్ఞైః పంచభిర్బ్రహ్మయజ్ఞా
దిభిః. యజ్ఞైః జ్యోతిష్టోమాదిభిః. బ్రాహ్మీ బ్రహ్మప్రాప్తియోగ్యా”
అని కుల్లూకభట్టు వ్రాసిరి కదా. అట్టి సత్కర్మములను ఫలము
నాశింపక చేయుటయే ముఖ్యమని భగవదాశయము. దీనినే
మహాప్రకృతియగు సీతాదేవి తెల్పెను. లక్ష్మణునిగుణగణములఁ
బొగడుచు “ప్రియాయాశ్చ పరాంగనాః” ఉత్తమశీలసంపన్న
లగు ప్రియురాండ్రు గలరు. అట్టివారిని వదలి వచ్చెనని కదా
నుతించెను. దీనిచే బహుభార్యలు కలరనునర్థము తేలుచున్న
దని కొందఱ తాక్షేపింతురు. ఇప్పుడు సీతాదేవి మాటలాడు
చున్నది హనుమంతునితోఁగాని శ్రీరామునితోఁ గాదు.
మఱదిభార్యను గౌరవింపవలయు ననునది సనాతనాచారము.
నా మఱదిభార్య బాగున్నదా అని యడుగుట యెట్టిదన
వలయు. అనాచార మనవలయు. కావున భార్యలని బహు
వచనము ప్రయోగింపఁబడినదని యెఱుంగందగు. అట్టి భ్రాతృ
భక్తుఁడు సకలసుగుణగణశోభితుఁడు లక్ష్మణుఁడు. ఆతని
నాకొఱకు నీవు కుశలప్రశ్న మొనరింపుమా యని దేవి తెలి
పెను. భక్తుఁ డిష్టదేవతానిమిత్తము సర్వత్యాగము చేయ
వలయుననియు నదియే తత్కృపాప్రాప్తికే గారణమనియు
నిందుఁ గలసారము.

“ఇదం బ్రూయాశ్చ మే నాథం శూరం రామం పునః పునః,
జీవితం ధారయిష్యామి మాసం దశరథాత్మజ.

౬౭

ఊర్ధ్వం మాసాన్న జీవేయం సత్యేనాహం బ్రవీమి తే,
రావణేనోపరుద్ధాం మాం నికృత్యాపాపకర్తౄణా.

౬౮

త్రాతు మర్హసి వీర త్వం పాతాళాదివ కాశికీం,”

అని మూలము. “దశరథః ఆత్మజో యస్య తమ్.” అని సమాసము. దశరథుఁ డనఁగాః బక్షివాహనుఁ డగువిష్ణువు. అతఁడు కుమారుఁడుగాఁ గలవాఁ డనఁగా పరమాత్మయని భావము. ఓపరబ్రహ్మమా. ఒకనెల యీప్రాణమును ధరింతును. తరువాత జీవింపనని సత్యముపై నొట్టుపెట్టి చెప్పుచున్నాను. అనఁగా నొకనెల దాటక నీవు లంకాప్రవేశము చేయవలయును. నీవలన మృతిగాంచఁదగినవారల కది కాలము. కాన మటువక రమ్మని హెచ్చరించెను. కర్త సిద్ధాంత మిదియే కదా. కర్తఫలముల నొసంగవలసినవా రెవరో వారాసమయమున కచ్చటఁ జేరియే యుందురు. దాని నిలుప బ్రహ్మాదులకే దరముగాదు. కావున నెలకు రమ్మని హెచ్చరించెను. ఒకనెల యెట్లొ ప్రాణముల నిలుపుకొనియుందునని హనుమంతుఁ డెఱుంగం దెల్పెనని కథాపద్ధతి. “పాతాళాదివ కాశికీమ్.” కాశికుండన నింద్రుఁడు ఆతనిసంబంధ మగుభాగ్యము కాశికి. దాని నాదినారాయణమూర్తి తెచ్చియిచ్చినట్లు రావణుని దిరస్కరించి న న్నుద్ధరింపుమా యని సీత హనుమంతులమున రామునకుఁ దెల్పిన వార్త. వృత్రాసురు నింద్రుఁడు వధింపఁగా బ్రహ్మహత్య సంభవించెను. అది మహాపాపము గదా. ఆమహాపాపము తగులఁగా లక్ష్మీ తొలఁగిపోయెను. ఇంద్రుఁడు భగవంతునిఁ బ్రార్థింపఁగా నాదినారాయణమూర్తి దేవతలం గూడి ఆపాపమును దొలఁగింపఁదగిన యశ్వమేధయజ్ఞమును జేయించెను. దాన నాపాపము తొలఁగెను. అంత నింద్రుని బట్టాభిషిక్తుని జేసిరి. ఆతని పూర్వలక్ష్మీ గవాక్షతీర్థమున నున్నదని యశరీరవాణి తెలుపఁగా విష్ణువుంగూడి దేవత లచ్చటికరిగి యామెను ప్రార్థించిరి.

వారిరాక నెఱింగి యామె భీతిల్లి పాతాళమునం బ్రవేశించెను. దేవత లచ్చటికరుగ నశక్తులైరి. శ్రీమహావిష్ణువు వారి ప్రార్థన నంగీకరించి పాతాళమున కరిగి యామెకు భయము వాపి పిలుచుకొని వచ్చి యింద్రున కిచ్చెను. అట్లే నన్ను నుద్ధరింపుమా యని కథ. ఈకథ యిచ్చో సమన్వయింపఁ దగునాయని కొందఱా టేపించిరి. పాతాళమందున్న యింద్రులక్షిని విష్ణుమూర్తి కొనివచ్చి యింద్రున కిచ్చెను. ఆలక్షి మహాపాపము నింద్రుఁడు చేసెనని భయపడి తొలఁగిపోయినది. ఆభీతిని బోఁగొట్టి యింద్రునిచేఁ బాపహరమగు యజ్ఞమును జేయించి యామె నాతనికిచ్చెను. అట్లే యిక్కడ నెట్లు సమన్వయము చేయనగునని వారియా టేపము. ఈ కథ యుదాహరణముగాఁ జెప్పఁబడినది. భగవంతుఁడు నారాయణమూర్తి తొలఁగిపోయినలక్షి నుద్ధరించునట్లు న న్నుద్ధరింపుము. అనియే యిద్దానిభావము. కారణాంతరమున నాసంపద యింద్రు నెడఁ బాసి పాతాళమున నున్నట్లే లోకరక్షణార్థము శ్రీరాము నుండి సీతాదేవి తొలఁగినట్లు నటించి లంకలోఁ బ్రతికృతి నునిచెను. దాని నుద్ధరింపుము. అని సమన్వయము చేయవచ్చును.

“తతో వస్త్రగతం ముక్త్యా దివ్యం చూడామణిం శుభం.

౬౯

ప్రదేయో రాఘవాదౌతి సీతా హనుమతే దదౌ,

మణిరత్నం కపివరః ప్రతిగృహ్యభివాద్య చ.

౭౦

సీతాం ప్రదక్షిణం కృత్వా ప్రణతః పార్శ్వతస్థితిః,

హర్షేణ మహతా యుక్తస్సీతాదర్శనజేన సః.

౭౧

హృదయేన గతో రామం శరీరేణ తు విష్టితః,”

అని మూలము. హనుమంతున కిచ్చుటకే ముందే చేలాంచల

మున ముడిచియుంచిన చూడామణిని శ్రీరామున కిద్దాని
నొసంగుమని యిచ్చెను. దానిం జేతివ్రేలికిం దొడుగుకొని
మనసున శ్రీరామునిం జేరెను. శరీరముమాత్ర మిందుండెను.
అనఁగా సీతాదేవికి నమస్కరించి శ్రీరాముని మనఃపద్మమునఁ
గాంచెనని భావసారము. దీనిచే హనుమంతుఁడు సమయ
మతము నాదరించువాఁడని తేలెడిని. హృదయకమలముననే
శ్రీరాముని బూజించువాఁడు. అనఁగా ధ్యానించువాఁడు.
శరీరము మాత్రము అందుండెను. అనఁగా శ్రీరామధ్యాన
మునఁ దన్మయుఁ డయ్యెనని సారము. ఉపాసకుఁ డెత్తఱి
నుపాస్యదేవతాధ్యానయోగమున నొడలెటుంగకయుండునో
అదియే ధ్యానఫలమనియు మంత్రసిద్ధిఫలమనియు నెటుంగ
వలయును. తన్మయత్వము గలుగదేని జపసిద్ధి కాలేదనియే
యెటుంగవలయును. ఈవిషయమున నధ్యాత్మరామాయణ
మును సుంత పరిశీలింతము.

“తతః కించిద్విచార్యాథ సీతా కమలలోచనా,

విముచ్య కేశపాశాంతే స్థితం చూడామణిం దదౌ.

٢٥

చిత్రకూటగిరౌ పూర్వమేకదా రహసి స్థితః,

మదంకే శిర ఆధాయ నిద్రాశి రఘునందనః.

۲۳

పిండ్రః కాకస్తదాగత్య న ఖైస్తుండేన చాసక్యత్,

మత్పదాంగుష్ఠ మారక్తం విదదారామిషాశయా.

५४

తతో రామః ప్రబుద్ధాధ దృష్ట్వా పాదం కృతవ్రణం,

కేస భద్రే కృతం చైతన్విప్రియం మే దురాత్మనా.

ఇత్యుక్త్వా పురతోఽపశ్యద్వా యసం మాం పునః పునః,

అభిద్రవంతం రక్తాస్య నఖతుండం చుకోపహ.

၂၉

హనుమంతుడు సీతకు మనశ్శాంతిని గల్గించుట. 75

తృణమేకముపాదాయ దివ్యాస్త్రేణాభియోజ్య తత్,
చిక్షేప లీలయా రామో వాయసో పరితజ్జ్వలత్. ౫౭
అభ్యుద్రవద్వాయసశ్చ భీతో లోకాన్ భ్రమన్ పునః,
ఇంద్రబ్రహ్మాదిభిశ్చాపి న శశ్యో రక్షితుం తదా. ౫౮
రామస్య పాదయోరగ్రేఽపతద్భీత్యా దయానిధేః,
శరణాగతమాలోక్య రామస్తమిద మబ్రవీత్. ౫౯
అమోఘమేతదస్త్రం మే తద్వైకాక్షమితోష్ఠజ,
సవ్యం దత్వా తతః కాక ఏవం పారుషవానః.
ఉపేక్షతే కిమర్థం మా మిదానీం సోఽక్షి రాఘవః,”

సుం. కాం. ౩ సర్గము.

అని కలదు. ఈఘట్టమున విరేషములు లేవు గాని “విదదారస్తనాంతరే” అను రామాయణకథకు విరుద్ధముగా “మత్స్యదాంగుష్ఠమారక్తం విదదారామిషాశయా” అని చెప్పబడినది. ఈభేదమే తప్ప నితరభేదములుగాని విరేషములుగాని యిందుఁ గానరావు కథాప్రధానము రామాయణమని యధ్యాత్మవిషయప్రధాన మిదని గ్రహించిన నేశంకలు గలుగవు. ఇంకఁ దరువాతకథను బఠించి విరేషములు గ్రహింతుము.

— హనుమంతుడు సీతకు మనశ్శాంతిని గల్గించుట. —

* సీతాదేవి చూడామణిని హనుమంతున కొసంగి యతనిం గాంచి యీగుఱుతు శ్రీరామునకుఁ జక్కఁగాఁ దెలియును. దీనిం గాంచఁగనే వివాహసమయమున నాతల్లి నాకు నిచ్చిరది

* ఇది ముప్పదితొమ్మిదవసర్గమునఁ గలదు.

గాన నాజననిని, దశరథమహారాజప్పు డుండినందున నా
మహాత్ముని, దానింగ్రహించిన నన్నును. ఈ మామువ్వురను
దలచుకొనును. ఆంజనేయా! నీవా శ్రీరాము నెవ్వరుసనైనను
బురికొల్పవలయునని నిన్నుఁ గోరుచున్నాను. ఇందుఁ బ్రయ
త్నముచేయుటకై యిఁకముం దేమిచేయవలయునో యాలో
చింపుము. ఈ కార్యభారమంతయు నీయది. నీవేరీతినైనఁ
బ్రయత్నించి నాదుగిఖముం దొలఁగింపుము. బుద్ధిమదగ్ర
గణ్యుడవగు నీపూహించి జతనము సల్పితివేని దాన నావంత
యంతమొందును అనఁగా నామహాపరాక్రమాఘ్యుఁడు విని
తల్లి! అట్లే చేసెదనని ప్రతినచేసి సాష్టాంగనమస్కారము
లాచరించి పయనము సాగింపఁగోరెను. అది చూచి యశ్రువుల
డగ్గుత్తికపడుమాటలతో హనుమంతా! శ్రీరామలక్ష్మణుల నిరు
వురను గుశలమడుగుము. సుగ్రీవుని, తన్మంత్రులను వృద్ధవానరు
లను మఱియు నందుఁ గలవారి నెల్ల ధర్మమార్గమునఁ గ్రమము
తప్పక ఠేమంబడుగుము. మహాత్ముఁడా! శ్రీరాముఁడు నన్నీ
దుగిఖసాగరమునుండి తరింపఁజేయ నీవు శ్రద్ధమైఁ బలుక
వలయుం జూమి. కీర్తిమంతుఁడుగాన నాశ్రీరాముఁడు స్వీయ
కీర్తిం బట్టియేని తనయర్థాంగి నగు నేను ననాథనై మృతినొం
దక బ్రదికియుండునట్లు చేయునట్లుగా నీవు గట్టిగాఁ జెప్పవల
యుం జూమి. అట్టిమాటకే నీకు ధర్మము కలుగు. కేవల
వాక్కులచేఁ బడయుధర్మము నొందుము. సతతము పురి
కొలుపుపలుకులు చెప్పుచుండఁగా వాని నాలకించి యాలకించి
శ్రీరామునకు నన్నుఁ జూడవలయు ననుపౌరుషము పెచ్చు
పెరుగును. ఆమహావీరుఁడు నాయీమాటలం బలుసారులు

నీవు తెల్పుఁగా విని విని నన్నుఁ బడయుటకై పరాక్రమప్రద.
ర్శనప్రయత్నమును దగునట్లు లొనరించును.

వాయుపుత్రుఁ డాసీతావాక్కుల నాలకించి నొసట
నంజలింబట్టి తల్లీ! శ్రీకాకుత్స్థుఁడు వానరవీరులతో భల్లూక
వల్లభులతోఁ గలిసి వేగమ యిచ్చటికి విచ్చేసి రణమున రావ
ణాదులం జంపి నీశోకము నిర్మూలించఁ గలఁడు. మానవాసుర
నిర్జరులయం దెవ్వరును శ్రీరాముఁడు బాణములఁ బ్రయో
గించుచుండ నెదుట నిలువ నుత్సహించువారు లేరు. నాబుద్ధి
కట్టివాఁ డొక్కఁడైనఁ దగులలేదు. సూర్యేంద్రయముల
యుద్ధముల సులభముగా నోర్వఁగలవాఁడు శ్రీరామమూర్తి
యని యెఱుంగుదు. ఇక నీకొఱకై యట్టివారు వచ్చిన నోర్పుట
యొక యబ్బురమా! శ్రీరాముఁడు సాగరసమావృతభూవ
లయపరిపాలనకౌతుకమున నున్నాఁడు. జానకీ! నీనిమిత్తమై
రామచంద్రునకు జయము తప్పక కలుగును.

పావని యిట్లు యుక్తియుక్తముగా, సత్యముగా, శ్రుతి.
హితముగాఁ బలికినపలుకులను వాని నాలకించి సీతాంబ యతని.
నెంతయు సమర్థునిగా నెంచి యంతలో నతఁడు పయనము
సాగించుచుండఁ బలుమాటలు గాంచుచు భర్తయగు శ్రీరాము
నకుఁ దనపైఁ గలన్నహితరేకమును దేటవఱచు సమ్మాన
వాక్కులను సౌహార్దమునం దెల్పునదియై శత్రుసూదనా! నీ
కిచ్చగలదేని యిం దెందుఁగాని యొకగూఢప్రదేశమునందు.
నొక్కదినముండి యలసట తీర్చుకొని రేపు పయనమగుము
నీవు నాకిచ్చటఁ జెంతనుందువేని నా మహాదుగ్ధిము కొంత
తగ్గును. మరలి రాఁగోరి నీవిపుడు ప్రయాణముసాగించిన నా

ప్రాణములు దక్కుటయు సంశయమే యగును. ఇందులకు సందియము లేదు. ముందే నగలఁ బొగులుచుండుదానను. దానినిమించిన దుగ్గఖమిపుడు నన్నుఁ జుట్టియున్నది. ఇది నీ విచ్చటనుండి వెడలఁగానే నీయదర్శనజనితశోకము నన్ను దహించునట్లు సరితాపమును హెచ్చించును. వీరాగ్రణీ! నీ సహాయులయిన వానరులం గూర్చియు భల్లుకములగుఁజేంచియు నాశోక పెద్దసందేహము మూర్తీభవించి నామోమున వ్రేలా డునట్లున్నది. ఏమనఁగా వనచరమహాసేనగాని యా రాజ కుమారులుగాని దుష్టరవారిరాశి నెట్లు త్తరింతురు? ఈసంద్ర మును దరించుటకు గరుడునకు వాయువునకు నీకు నీమూవు రకే శక్తి కలదు గాని మఱెవ్వరికిని లేదు. ఈనా సంశయపరి హారమును గుఱించి నీకేమి తోచుచున్నది? కార్యనిర్వాహకదక్షుఁడవు గాన నాకావిషయమును దేటపఱుపుము. వీరోత్తమా! అరిసూదనుఁడవు గాన నీవొక్కఁడవే యీదుష్ట నిశాటులం జంపి కార్యమును సాధింపఁ గలవు నీవట్టు లొన రించిన నీకే యది కీర్తిదాయకముగాని నాకుఁ గాదు. శ్రీరా ముఁడు సర్వచమూసమేతుఁడై వచ్చి వైరిం దునుమాడి నన్నుఁ దీసికొని జయశాలి యనంబరఁగుచు నయోధ్యకుం బోవునే నదియే నాకుఁ గీర్తికరముగా నుండును. శ్రీరాముఁడు లంకా పురమును బాణాగ్నిదగ్ధము గావించి నన్నుం గొనిపోయిన నది యామహావీరునకు నర్హముగ నుండును. కావున నట్లు సాగుటకుఁ దగినప్రయత్నము నీవు కావింపుము.

అని యీరీతి నాజానకీదేవి సార్థకములై పరస్పరై క్యము నొంది యుక్తి కనురూపములై యుండునట్లు పలుక నాలకించి

యింతదనుకఁ దాఁ జెప్పకయున్న మాటలం దెలుపువాఁడై
 యిట్లనియె. వనచర భల్లూక సేనాధ్యక్షుఁడై బలవంతుఁడై
 యలరు సుగ్రీవుఁడు ఈకార్యము నేరితినైన సాధింప నిశ్చ
 యించుకొని యున్నాఁడు. తల్లీ! ఆతఁ డీ దానవుల నిర్మూలింపఁ
 గలాఁడు. కాన సర్వసేనలం గూడి వచ్చును. తదాజ్ఞాప్రవర్త
 కులు పరాక్రమసమగ్రులు వేగవంతులు నగువానరు లనేకు
 లున్న వారు. వాయువేగులు గాన నీ భూమండలమునంత
 యును జుట్టి వచ్చియున్నారు. అందు నాకంటె నల్పుఁ డెవ్వఁడు
 లేఁడు. ఎక్కాలమునందును బ్రభువులు తననైనయమునఁ గల
 మేటిబలుని నెచ్చటికిని బంపరు. సామాన్యునే పంపుదురు. నేనే
 సాగరమును దాటి వచ్చితినే. ఇక నాకన్న మిన్నలగువారు
 దీనిం దాటుదురని చెప్పనేల? కాపునఁ బరితాపము మానుము.
 వగ దిగ విడువుము. వానరవీరు లొక్కట నిట దుముకఁగలరు.
 మహాత్ముల శ్రీరామలక్ష్మణులు నావీఁపెక్కి నీకడకు రాఁగలరు.
 వా రిరువు రీలంకను బాణాగ్నిజ్వాలముల నీటుసేయఁ జాలు
 దురు. శ్రీరాముఁడు రావణునిఁ దద్భంధువులను వధించి నిన్నుం
 దోడుకొని యయోధ్య కరుగఁగలఁడు. కనుక నీవూఁడుము.
 శుభంబు నీ కగును. ఇక దినములు లెక్కించుచుండుము.
 వేగమ జ్వలించు నగ్నిబోలి యీలంకాపురమును దహించు
 శ్రీరాముని గాంచఁజాలుదువు. తల్లీ! ఇక నీదుగ్గిఱము తొలఁ
 గును. రావణుని శ్రీరాముఁడు వధింపఁగా శీఘ్రమ వినఁగలవు.
 అని హనుమ సీతాదేవి నాశ్వాసించి పయనము చేయనెంచి
 జననీ! శీఘ్రకాలమున ధనుర్ధారులై లంకాద్వారమున
 శ్రీరామలక్ష్మణు లుండఁ జూడఁగలవు. వానరభల్లూకవీరుల

రాక్షససంహారకార్యధురీణుల లంకాద్వారములం బలిసి
యుండఁ గానఁగలవు. వారలసింహనాదముల వినఁగలవు.
శ్రీరాముఁడు నీ యెడఁబాటువలన నెంతయో తపించు
చున్నాఁడు. శచీదేవికి నింద్రుఁడువలె నీకు నాథుఁడు శ్రీరా
ముఁడు కదా. లోకతతి శ్రీరామునికంటె నెక్కుఁ డెవఁ
డున్నాఁడు? లక్ష్మణునకు నీడునేయఁదగువాఁ డెవఁడు? రాక్ష
సాలయమగు నీచోట నీవిఁకఁ జాలకాలము నివసింపవు. నీ
నాథుఁ డరుదెంచును. నేనరిగి శ్రీరాముని జేరునంతదనుక
నోర్చియుండుము. అందఱు దోడ్కొనివచ్చెదనని సీత
యలరునట్లు నొక్కిచెప్పెను.

మహాశయలారా ! ఈసర్గమునఁ గలవిశేషముల నర
యుదము. గనియందు రత్నము లిమిడియుండునట్లు మహర్షి
వాక్కుల ననేకరహస్యము లిమిడియే యుండును గదా.

“మణిం తు దృష్ట్వా రామో వై త్రయాణాం సంస్తరిష్యతి,
వీరో జనన్యా మమ చ రాజ్ఞో దశరథస్య చ.” ౨

అని మూలము వివాహకాలమునఁ దనకోడలికి దశరథుఁడు
శిరోరత్నమును జనకునిచేతి కిచ్చెను. ఆతఁడు భార్య కొసం
గెను. ఆమె సీతశిరమున నుంచెను. అని కదా దీని కథ. ఇది
ప్రాచీనసదాచారమును దెల్పును. వయసు వచ్చినపిదప వనితను
దండ్రియు స్పృశింపరాదన్న యాచారము స్మృతిననుసరించి
పూర్వము కలదని యీరామాయణము తెల్పుచున్నది. గురు
పత్నీపాదములను దగులక నమస్కరింపవలయు ననికదా మను
స్మృతిలోనగువాని భావము. ఇది మిక్కిలి సదాచారమని కదా
పూర్వులయాశయము. స్త్రీస్పర్శము చిత్తవికారజనకమని

స్త్రీతులతాత్పర్యము. స్త్రీస్వర్గము చిత్తవికారనిరాసకమని
యిప్పటివారిలో నాగరికులమనఁబడు మహాత్ములయాశయము.
ఇది తేజస్తిమిరన్యాయము ననుసరించుచున్నది.

“ఘృతకుంభసమా నారీ తప్తాంగారసమః పుమాన్,
తస్మాద్ధృతం చ వహ్నిం చ వైకృత స్థాపయేద్బుధః.”

అని నీతివచనము వినఁబడుచున్నది.

“పానం దుర్జనసంసర్గః పత్యా చ విరహోఽటనం,
స్వప్నోఽన్యగేహవాసశ్చ నారీసందూషణాని షట్. ౧౩
వైతా రూపం ప్రతీక్షంతే నాసాం వయసి సంస్థితః,
సురూపం వా విరూపం వా పుమానిత్యేవ భుంజతే. ౧౪
యాదృగ్గుణేన భర్తా స్త్రీ సంయుజ్యేత యథావిధి,
తాదృగ్గుణా సా భవతి సముద్రేణేవ నిమ్నగా. ౨౨
వ్యభిచారాత్తు భర్తుః స్త్రీ లోకే ప్రాప్నోతి నింద్యతాం,
సృగాలయోనిం ప్రాప్నోతి పాపరోఽగైశ్చ పీడ్యతే. ౩౦
యాదృశం తూప్యతే బీజం క్షేత్రే కాలోపపాదితే,
తాదృగ్రోహతి తత్తస్మిన్ బీజం వైర్వ్యంజితైర్మణైః. ౩౬
భ్రాతుర్జ్యేష్ఠస్య భార్యాయా గురుపత్న్యనుజస్య సా,
యవీయసస్తు యా భార్యా సుషా జ్యేష్ఠస్య సా స్మృతా. ౪౭
జ్యేష్ఠో యవీయసో భార్యాం యవీయాన్వాగ్రజస్త్రియం,
పతితౌ భవతో గత్వా నియుక్తావప్యనాపది.” ౪౮

మను. ౯ అధ్యాయము.

ఈవాక్యములం దిలకించినచో సదాచార మెద్ది యని తేటపడి
యెడిని. పరగృహవాసము స్వప్నమునందును బనికెరాదన నర్థ
మేమి? పతివిరహము పాపకార్యమనఁ దాత్పర్య మేమి? ఎట్టి

గుణముగలవానిం బెండ్లియాడిన నట్టి గుణముగలదియే యా నారి యగుననఁగా భావమేమి? తత్తునిభార్య యన్నకుఁ గోడ లగును. అన్నభార్య తత్తునకు గురుపత్నిపంటి దగుననఁగా నాశయ మేమి? దీనిసార మేమనఁగా పరపురుషస్పర్శనసల్లాపాదులు పనికిరావనియు స్త్రీలచిత్తము చపలమగుట నెవరితో సల్లాపములు సాగించినఁ దదనురూపప్రవృత్తి గలవారగుదు రనియుఁ గావున నట్టివి పాసఁగుట యనర్థాపహాము కనుక వాని మానవలయుననియే దీని సారము. ఇవి కేవలార్థవాదము లనుటకంటెఁ దెలివితక్కువప్రసంగము వేటొకటి యుండదు. సదాచారములు పనికిరావనియు స్త్రీపురుషులు కలిసి యుండి ననే మహాలాభములు కలుగుననియు వారివారిస్వేచ్ఛ నదికట్ట రాదనియు వాదించు మహాత్ములప్రసంగముల మన మెన్న నేల? అవియన్నియు నత్యంతదుష్టములే యనక వేటొకమాట పలుక వలనుండదు. ఈవిషయము నీరామాయణమే చాటుచున్నది. జనకునిచేతికి దశరథుఁడు కోడలికొఱ కొకశిరోధార్య మగు రత్నము నొసంగ నతఁడు తా నద్దానిఁ గొమరితయుత్త మాంగమున నునుపక భార్యచేతి కొసంగెను. ఆమె దానిని సీతతలలో నుంచెను. అని సీత తెలుపుచు దీనిని శ్రీరాముఁడు చూడఁగనే మామువ్వురను స్మరించునని తెలిపెను. అనఁగా నిది వివాహకాలమున నీఁబడినదని దానినే నేను బంపితి నని యెఱింగి నీమాటలను విశ్వసించునని సీతాహృదయము. నీ భక్తుడగు సీతనికి నాకుఁ బ్రీతిని గలిగించురత్నము ననుగ్రహించితిని. ఈతఁడు వరగ్రహణసమర్థుఁడు, విశ్వాసపాత్రుఁడు నని తెలియఁజేసెనని సారము.

హనుమంతుడు సీతకు మనశ్శాంతిని గల్గించుట. ౬౩

“త్వమస్మిన్ కార్యసిర్యోగే ప్రమాణం హరిసత్తమ,
హనుమత్ యత్నమాస్థాయ దుఃఖక్షయకరో భవ.
తస్య చింతయతో యతో దుఃఖక్షయకరో భవేత్.”

అని మూలము. ఈ కార్యసంఘటనమునందు నీవే చ్యవస్థాన
కుండవు. అనఁగా నీమూలమున నీకార్యము ఫలించినదని కీర్తి
నీకు రావలయునని నీప్రాక్కర్తము తెలుపుచున్నదని భావము.
కావున సీతలవైబడిన యీకార్యమును సాధించి దుఃఖక్షయ
కరుండవు కమ్ము. దుఃఖక్షయము చేయుమా అనక దుఃఖము
నశింపజేయువాడవు కమ్మనియెఁ గదా. దుఃఖము తీయింపఁ
జేయువాడు భగవంతుడే. తక్కినవారు సాధనభూతులు.
ఎవరిదుఃఖ మిది? రావణాసురుడు చిరకాలముగా శ్రీరా
మునిచే మృతి యెపుడుగల్గునా యని వరితపించుచున్న వాఁడు.
కావున నతనిదుఃఖమును శాంతింపజేయుము. అనఁగా నీవు
ప్రోత్సహింప శ్రీరాముఁ డరుదెంచి రావణుని వధించును.
దాన నాతనివాంఛ ఫలించును అనియే “దుఃఖక్షయకరో
భవేత్” అన్న దానఁ గల రహస్యము.

“జీవంతీం మాం యథా రామస్సంభాషయతి కీర్తిమాన్,
తత్తథా హనుమన్వాచ్యం వాచాధర్మమవాప్నుహి.
నిత్యముత్సాహాయుక్తాశ్చ వాచశ్శ్రుత్వా త్వయేతితాః,
వర్ధిష్యతే దాశరథేః పౌరుషం నుదవాప్తయే.
మత్సందేశయుతా వాచ స్త్వత్తశ్శ్రుత్వైవ రాఘవః,
పరాక్రమవిధిం వీరో విధివత్సంవిధాస్యతి.”

అని మూలము. ఇందలివిశేషార్థ మెద్ది? “కీర్తిమాన్ పానుషో
పార్జితా కీర్తిః” అన్న సూక్తిచొప్పునఁ బురుషదేహధారణమున

నార్జించిన కీర్తిగలవాడని భావము. సగుణబ్రహ్మమని హృదయము. సగుణబ్రహ్మమగు శ్రీరాముడు మాం జీవంతీయథా సంభావయతి=బదనికనుగా నన్ను నెట్లు నమ్మునో యట్లు వాచ్యం=చెప్పఁదగినది. బదనిక యనఁగా నొకలతావిశేషము. అది వృక్షముగ నుండుటయుఁ గలదు. ఒక చెట్టుకొమ్మయం దది మొలుచును. అది పుట్టగనే యాకొమ్మ క్రమముగా ఊణించును. దానికే బదనిక యని పేరు. అది యెన్ని యోకార్యములకుఁ బనికివచ్చును. ఆశ్రయించి దానిని సకాలమునఁ దెచ్చి యింట నునుచుకొనుదురు. ఒక్కొక్కచెట్టునఁ బుట్టిన దొక్కొక్కపనికిఁ బనికివచ్చును. నన్ను బదనికఁగా శ్రీరాముఁ డెఱుంగునట్లు చెప్పుమనఁగా భావ మేమి ? ఇపు డెందున్నానో యద్దాని నశింపఁజేయుదునని యందులకు నిమిత్తముగా నీ వరు దెంచినం జాలుననియే గాక మఱేమి ? భక్తియుక్తి నన్నెవరు గొనిపోవుదురో యనఁగా మనస్సుల నిలుపుకొందురో వారి కాయాయిఫలములు గలుగుననియు దీనిసారము గాక మఱేమియు గాదు. మూలికలు లోనగువానిని విధివిహితకాలమునఁ బూజించి రహస్యముగాఁ దేవలయునుగాని యిష్టానుసారముగాఁ దెచ్చిన భారవహనఫలమే గాని మఱే శుభఫలములు గలుగవు. సరికదా దుష్ఫలములు మాత్రము వదలవు. అట్లే విధిననుసరించి శిష్యునియోగ్యతను గుఱివించి తదనురూపమగుమంత్ర ముపదేశింపక ధనదాసులై కపటయోగివేషముల నెల్లరకు మంత్రముల నుపదేశించి మోసగించి వారి విత్తము నపహరించి తమ సంతతివారల కొసంగు కపటనాటకసూత్ర ధారులమూలమున శిష్యులకు హృత్తాపమే కల్గును

గాని వేటొకశుభఫలము కలుగఁబోదని విధులు ఘోషించుచున్నవి.

“నిత్య ముత్సాహాయుక్తాశ్చ” అనుష్టోకమునఁ గలవిశేష మేమనఁగా సాధుమతులు ఇతరులకు బోధచేయఁ బూని నప్పుడు నిరంతరోత్సాహము కలుగఁ బలుకవలయుననియు దానిచే వారు లేనిశక్తి గలిగి సత్కార్యములు చేయఁ బూనుదురనియు భావము తేలెడిని. మర్విషయములను సాధువులు బోధింపరు గాన సద్విషయముననే యీనీతి వర్తించునని యెఱుంగందగు.

“సత్యం బ్రాయాత్ప్రియం బ్రాయాన్న బ్రాయాత్సత్యమప్రియం,
ప్రియం చ నాన్యతం బ్రాయా దేషధర్మస్సనాతనః. ౧౩౮
భద్రం భద్రమితి బ్రాయాద్భద్రమిత్యేవ వా వదేత్,
శుష్కవైరం వివాదం చ న కుర్యాత్కేనచిత్సహ.” ౧౩౯
మను. ౪ ఆ.

“మత్సందేశయుతా వాచః” అనుచోఁ గల సారమేమి? ఆంజనేయా! నాసందేశముతోడిమాటలు నీవలన వినియే శ్రీరాముఁడు పరాక్రమము నెఱపునట్టికార్యమును విధిచనుసరించి చేయఁగలఁడు. అని కదా జానకి తెలిపెను. అనఁగా నాయీపలుకులఁ గలసార మెఱుంగఁ గలవాఁడు శ్రీరాముఁడు. నాభావమెఱింగియే తదుక్తప్రకార మెపు డెవ్విధమున నేపని చేయవలయునో, ఎవరిచే నెట్లు చేయింపవలయునో నిశ్చయించుకొనును. నాయాశయముం గొనక యేదియుఁ జేయఁజాలఁడని దీనిహృదయము. ప్రకృతిపురుషు లేకరితి నూహించువారు. ఊహించి పురుషుఁ డూరకుండును.

తదిచ్చాశక్తి కావునఁ బ్రకృతి తత్సాన్నిధ్యమున నేకార్యము నైనఁ జేయఁజాలును. తత్సాన్నిధ్యము లేనిచోఁ జేయఁజాల దనువాదము తెలివిలేక వచ్చినది కాని యితరము కాదు. అవినాభావసంబంధము వారికిం గలదని శాస్త్రములు ఘోషించు చుండ వారికి వియోగమెట్లు? లోకదృష్టిచే నది యున్నట్లు తోచును. పారమార్థికదృష్టి కది యసాధ్యమనియే తోచును. ఇదియే శాక్తసిద్ధాంతము.

“అప్యర్కమపి పర్జన్యమపి వైవస్వతం యమమ్,

స హి సోధుం రణే శక్తస్తవ హేతోర్విశేషతః.

౧౬

స హి సాగరపర్యంతాం మహిం శాసితమిహాశే,

త్వన్నిమిత్తో హి రామస్య జయో జనకనందిని.”

౧౭

అని మూలము. ఈశ్లోకద్వయము వై నవ్రాసినభావమును సిద్ధాంతము చేయుచున్నది. “తవ హేతోర్విశేషతస్స రామః రణే అర్కం యమం వా స సోధుం శక్తః” అనఁగా భావమేమి? జానకీ! ఎట్టివానినైన నీనిమిత్తమున నీయావేశమునఁ గలుగు శరీరమున నోర్వఁగలఁడు. అదిలేకున్న నరూపుఁ డగును. శ్రీరాముఁడు సాగరస్రాసాదమగు భూమండలమును బాలింప నీనిమిత్తముననే కోరుచున్నాఁడు. రామునిజయము నీనిమిత్తమునఁ గలుగునదియే. నీయిష్టము ననుసరించి ప్రవృత్తిమార్గమునఁ జరించుఁగాని లేకున్న నానందరూపముననుండి నిర్గుణుఁడనంబరఁగుననియే కాని వేటొక్కఁడు న్యాయమైనది యొదవదని బుద్ధిమంతు లెఱుంగుదురు గాక. ఈసిద్ధాంతమునకే శాక్తమని పేరుగాని మధ్యవైష్ణవులవలెఁ ద్రాగితిరుగు మూర్ఖుల సిద్ధాంతమునకుఁ గాదని యెఱుంగునది.

“యది వా మన్యసే వీర వనై కాహ మరిందమ,
కస్తింశ్చిత్సంవృతే దేశే విశ్రాంతశ్శోష్ణ గమిష్యసి. ౨౦
మమ చేదల్పభాగ్యాయాసాన్నిధ్యాత్తవ వానర,
అస్య శోకస్య మహతో ముహూర్తం మోక్షణం భవేత్.” ౨౧

అని మూలము. హనుమంతునిపయనము మఱుదినము పగలు
కాదగియున్నది. రాగల ఫలములనెఱింగి జానకి పలుకుచున్నది.
ఏకాహమ్మనఁగా నొకపూట యని యర్థము. ఈసంభాషణము
రాత్రి ద్వితీయభాగమునఁ గదా. మఱుదినముపగలు హనుమ
సాగరము దాటఁగలఁడు. యుద్ధము రాగలదని యెఱింగియే
సీత అరిందమ యనువిశేషణమును హనుమ కిచ్చినది. అరిమర్ద
నుఁడ నగుము. రేపుపగలు పొమ్ము. ఒకానొక ప్రదేశమున.
అది యెట్టిది ? సంవృతము. తరులతామంటపాది విహితము.
అనఁగా నుద్యానముననని భావము. తరులతావిశేషములు గల
యుద్యానమునకుం బొమ్ము. అందువైరుల జయింపుము. విశ్రాం
తుఁడ వగుము. అనఁగా యుద్ధమును జాలించి యించుక
విశ్రాంతి నొంది యనఁగా రావణునితో మాటలాడి పోదువు.
అల్పభాగ్యాయాః=రామునినదలి యిందున్నట్లుగదా కనఁబడు
చున్నాను. పూర్ణభాగ్యములేదని భావము అట్టి నాకు తన
సాన్నిధ్యాత్=నీవు సమీపమున నుండుటవలన నించుక
యూట గలుగును నిన్ను నవాత్మకామునిగాఁ జేయుట కది
సమయము కాదు. ఇదియొక ఛాయాశరీరము. నీవు నాచింత
ననఁగా లంకానగరోద్యానమున రావణు కొలువుకూటమున
నుండినముహూర్తము కల్పితశోకమునకు ముక్తి కలుగును.
నీచేఁ జావదగినవారు చావఁగా నీపౌరుషము నాలకించి

సుంత యానందింతును. అని జానకి తెలుపుచున్నది. హనుమకుఁ దనయంతనే వనభంగమున సంకల్పము కలుగలేదనియుఁ బ్రకృతి తలంపుననే కలిగినదనియుఁ గర్తృఫలముల ననుభవింపఁ గలప్రాణు లందుండుటం జేసి యామె యెఱింగియే యతని నుద్బోధించెననియు మన కీభాగము తెలుపుచున్నది.

“రామాద్విశిష్టః కోఽన్యోఽస్తి కశ్చిత్సౌమిత్రిణా సమః,
అగ్నిహరుతకల్పా తౌ భ్రాతరా తప సంశ్రయా.”

౫౩

అని మూలము. రామునికంటె నధికఁడు లేడు. లక్ష్మణునకు సమానుఁడు లేడు. అగ్ని వాయువులతో సమానులగువారు నీయొక్క యాశ్రయముకలవారు. అనఁగా నీయాధారమున వారు వెలుంగుదురని భావము. నీయాధారములేనిచో రూప విహీను లగుదురని సారము. ఇకఁ దర్వాతికథ నరయుదము.

— హనుమంతుఁడు సీతయనుమతిచేఁ బయనమగుట. —

* అంత నాజానకి హనుమదుక్తుల నాలకించి హితముగా నతనితో వత్సా! ప్రియవార్తలఁ దెల్పిన నిన్నుఁ జూచుట వలన వాన కురియుటం జేసి సగము మొలిచినవిత్తనములు సంపూర్ణముగా మొలిచినట్లు నాకు సగముకార్య మొనఁ గూడఁ గదా యని యానందించుచున్నాను. శ్రీరాముని స్మృశించుభాగ్యము నాకుఁ గలుగఁజేయుము. పావనీ! కాకాసురవృత్తాంత మొకయానవాలుగాఁ జెప్పితిఁ గదా. మఱొకగుఱుతుఁ జెప్పెద. వినుము. అని రాము నుద్దేశించి

* ఇది నలువదవసర్గమునఁ గలకథ.

శ్రీరామచంద్రా! ఒకనాడు నాభాలమునఁ గలతలకము మాసి పోవఁగా నీవు మణిసిలను దిలకముగాఁ జెక్కిటం బెట్టితివి. దానిం దలంచుకొనుము. మహావీర్యశాలివగు నీవు రావణాప హృతనై కుందు నన్నుఁ జూడరా కందెట్లున్నావు? మహామణి వరమగు చూడామణిని జాగ్రత్తతోఁ గాపాడితిని. నాకు దుర్వారదుఃఖము కలిగినపు డాచూడామణిని జూచి నిన్నుఁ గాంచినట్లే సంతోషించుదానను. రత్నాకరసంభవమగు నా చూడామణినింగూడ నీకొఱ కిప్పుడు పంపితిని. ఇంచుక యూటగలిగించు నాచూడామణియు లేదు గాన నిక శోక విహ్వలచిత్తనగు నే జీవింపజాలను. జీవించియేయున్న నెట్టైన నిన్నుఁ గలిసికొనఁ గలనన్నవిశ్వాసమున నన్నిదుఃఖముల భరించియున్నదానను. శత్రుహంతపు కదా నీవని నిమ్మి యెట్లే నొకనెల జీవించియుండఁ గల్గుదు. నెలమీఁద నొకక్షణమైన నిన్ను వదలి మనియుండఁజాలను. దురాత్ముని రావణుని జూచు నామనస్సునకు నూట గలుగలేదు. నావలె నీవును దుఃఖపడు చున్నవాడవని విన్నాను. అని రాముని బేర్కొని మిగుల వగచెను

జాలిగలిగించు నామాటల విని హనుమంతుడు తల్లీ! శోకవేగమున నేమియుం దోచక రామమూర్తి కార్యవిము ఖుడై యున్నవాడు. లక్ష్మణుఁ డన్నను గని మఱింత వగచు చున్నాడు. నాయదృష్టమున నిన్నుఁ గంటిని. ఇప్పుడు సంతో షింపఁ గాలము కాని దుఃఖింపఁ గాలము కాదు. క్షణమాత్ర మున నీకష్టములు గట్టెక్కును ఆయన్నదమ్మ లిరువురు నిన్నుఁ జూడ నువ్విల్లూరుచు లంకను భస్మప్రాయముగాఁ జేయఁగలరు.

వారాలమున సర్వరక్షస్సంహారము గావించి నిన్న యోధ్యా
నగరమునకుఁ దోడుకొని పోవుదును. తల్లీ! యింకను దేని
నిచ్చిన శ్రీరాముఁ డెఱుఁగునో యట్టిగుఱుతు మఱొకదాని
నిమ్ము. అనఁగానే సీత హనుమం దిలకించి వీరాగ్రణీ! మంచి
యానవా లిచ్చితిని. నానెఱికురులకు మిక్కిలి యలంకారముగ
నున్న యాచూడామణిని జూడఁగనే శ్రీరామునకు నీమాట
యందు విశ్వాసము కలుగును.

అనఁగా నాపాపని యాచూడామణిం దిలకించి సీతాం
బకు మ్రొక్కి పయనము చేయఁగోరెను. సముద్రము దాటి
యన్వలిదరిజేర నాకసంబున కెగుర నుత్సహించుచు దేహము
నద్దాని కనుగుణముగాఁ బెంచుచు నురవడించుచుండఁగాఁ
గాంచి సీత వగచుచు డగ్గుత్తికతో హనుమంతా! సింహసంకాశు
లగు నారాఘవులకు సుగ్రీవాదులకు నేను గుశలముగా
నున్నానని చెప్పుము. నాదుఃఖమును బొపునట్టు లాశ్రీరాఘ
వునకుఁ దగువిధమునఁ జెప్పవలయుఁ జూమి. నీవారామ
భద్రుని దర్శింపఁగనే నాయీదుఃఖము రాక్షసులచర్యలు వివ
రించి దగ్గరఁ గూరుచుండి చెప్పుము. నీకు మార్గము సుఖమగుం
గాక అనియె. హనుమయు నాజనని యిడినయానవాలును
గైకొని ధన్యుడై పట్టరానిసంతోషము నొంది యింక నేఁ
జేయఁదగినది కొలఁదియే యని యూహించి మనసున నుదీచికిం
పోవఁ దలంచెను.

ఆర్యులారా! యీభాగమునఁ గలవిశేషములఁ బరికిం
తము.

“ఏష చూడామణిర్ద్దివ్యో మనూ సుపరిరక్షితః,

ఏతం దృష్ట్వా ప్రహృష్యామి వ్యసనే త్వామివానఘః. ౭

ఏష నిర్యాతితశ్శ్రీమాన్ మయా తే వారిసంభవః,

అతః పరం న శత్యామి జీవితం శోకలాలసా.” ౮

అని మూలము. కొన్నిమణులు శిరోధార్యములు. కొన్ని శ్రోత్రకంఠాదిభాగధార్యములు నని స్కాందపురాణము తెల్పుచున్నది. వారముల ననుసరించి కొన్ని స్త్రీపురుషులకు ధార్యములు కలవని తేలెడిని. “ఆదిత్యస్య తు పుష్యరాగమ్” అని. వజ్రమొక్కటియే ధరింపరాదనియు మఱొక జాతీరత్నము కూడ నేదో యొక యాభరణమున నుండవలయుననియు విధులు కలవు రత్నములు కొన్ని ఖనిజములు మఱికొన్ని జలజములు నైయుండు. రత్నాకరమనుపే రద్ధానింబట్టియే కలిగెను. జీవమణులని కొన్నిమణులు కలవు. జీవమును నిలుపు నవి యని దానియర్థము. అట్టిరత్నములు ధరించినవా రారోగ్యవంతులై చిరకాలము బ్రదుకుదురని శాస్త్రము లుద్ఘోషించెడిని. ఫ్రాన్సుదేశమున నిపుడొక పురుషవర్మ డున్న వాఁడనియు నూటయేబదియేండ్లనుండి యతఁ డున్న వాఁడనియు నప్పటినుండి నేటిదనుకఁ బ్రఖ్యాతపురుషుల నతఁ డెఱుఁగుననియు నామహనీయు నేఁబదియేండ్లక్రిందఁ జూచిన వా రపుడుకూడ నిట్లే యున్న వాఁడని చెప్పుచున్న వారనియుఁ బుస్తకమునందుఁ జదువఁ గల్గితేమి. ఇపుడొకఁ డతనియాశ్రయించి తదీయశక్తి గ్రహణపరతంత్రుఁడుగ నున్న వాఁడనియుఁ దెలియనయ్యెడిని. అతని కవచములకు వజ్రపుగుండీ లుండు నట. దానిజేబునందు వజ్రపుఁబొడు లుండునట. ఇవియ కనఁ

బడునట్టి గుఱుతులు. మనశ్శక్తి యెట్టిదో యెవ రెఱుంగఁ గలరు. రత్నములకు జీవమణు లనుపే రున్నది. లేనిశక్తిగల వస్తువు నట్టిశక్తిగలదానినిగా నెవరు వర్ణింపరు. నీలము తృణమునాకర్షించుట మనము చూచుచున్నాము. వైడూర్యము మఱికొన్నియు విషమును మ్రింగి దాని నిర్వీర్యముగ నొన రించుట పరికించుచున్నారము. పూర్వము రాజగృహముల యందు భోజనపాత్రములయం దొక్కజాతిరత్నము పొదుగఁ బడియుండుననియు దానియం దీపదార్థమే యునుపవలయునను నియమము చేయఁబడుననియు నందేకృత్రిమవిషమున్నను నిర్వీర్యముగ నగుననియు వినుచున్నారము. ముండ్లగరుడ యను మృగమొకఁడు గలదు. పొట్టిగ నది యుండు. ఉలూఖ మును (ఱోలును) బోలి యది యుండును. దాని ముక్కు రంధ్రము లగ్నిజ్వాలలవలె నుండును. అది రాత్రులయందుఁ బురుగులఁ దినఁబోవుచుండును. దానింగొట్టి యూపిరి వెడలక ముందా ముక్కురంధ్రములఁ గలమణులఁ దీయవలయు. అవి యగ్ని కణములం బోలి చింతగింజలంత యుండును ఆజంతువు చావఁగా నవియు రంగుమాఱి నల్లగా నుండును. వానినెట్టి దుర్భరవిషసర్పము కఱచినను ఆచోట నంటించిన నొకక్షణ మున దానిం బీల్చి క్రిందఁ బడును. వెంటనే దాని నీట నునుప వలయును. ఆనీరు పచ్చగా నుండును. చేదుగా నుండును. ఆ రత్నమునకు గరుడరత్నమని పేరని యందురు. నేనొక్క యేనాదివానికడ దీనిం జూచితిని. పరిశీలించితిని. శతరూప్యము లడిగెను. నిస్సృంఘ్ర గాన నీజాలకపోతిని. ఈమృగములు శేషాచలమునఁ గలవని వారివలననే విన్నాఁడను విషహరణ

శక్తి యున్నపుడు రోగహరణశక్తియు నుండును. మనశ్శక్తిని గల్గించుశక్తియు నుండును. లతావిశేషములకువలె రత్నవిశేషముల కనేకశక్తులు గలవని నమ్మకపోరాదు. శరీరదౌర్బల్యమును బోఁగొట్టి ముదుసలితనమును దూలించి శరీరము నారోగ్యదశయం దునుచు మహాషధీప్రయోగములు మహాత్ములచే సాగింపఁబడుచున్నయట్లు వినుచుఁ జదువుచు నున్నారము. కదా. లతారత్నాదులశక్తి యత్యద్భుతము ననుపమానము నవిజ్ఞేయము నగునని యెఱుంగకయుండుట మౌర్ఖ్యము గాక మఱేమగును? జలములఁ బుట్టినరత్నము గాన జీవమణి. యనఁదగు నొకరత్నము సీతాదేవికడ నున్నది. దానిశక్తి చేతనే పవినెలలు సీతాదేవి తుత్తృష్ణలు బాధింపకయుండ నుండెను. అద్దానినే హనుమంతునకు శ్రీరామునకుం జూపఁదగు నానవాలుగా నిచ్చెను. కనుకనే చాలకాలము జీవింపఁ జాలనని తెలిపెను.

ఆర్యులారా! కాలము సాగినకొలఁది వస్తువివేచనము నశించుచున్నది. దైవభక్తి యడుగంటి నామమాత్రావశిష్టమై యుండునట్లే యదియు నున్నది. తెలియనివస్తువుల భక్షించి యారోగ్యప్రదములే యవి యని యెగిరిపడునట్లే వస్తువులందు శక్తిలేదని తెలిసికొన నుంకింపకయున్నారము. కుష్ఠాదిరోగములు సూర్యసమారాధనమున నశించుమంత్రము లుద్ఘోషించుచుండఁగా వానిని జప్పరించుచు వస్తుసంయోగ మిట్టిదని యెఱుంగనివస్తువుల మహాదరమున భక్షించుచు వానిమూలమున రోగధనముల నార్జించుచు రోగనివృత్తి యగుచున్నదని భావించుచున్నారము. ఇన్నింటికీ గారణము దైవభక్తి నశిం

చుటయే కాని వేఱుగాదు. ఇకనైన నీయజ్ఞాననిద్రనుండి మేలుకాంచి యోగవిద్య నభ్యసించి యుపాసకులమై మంత్ర సిద్ధులం బడసి యణిమాదిసిద్ధులకై ప్రయత్నించుచు శక్యములను బొందుచు నశక్యములను బొందఁ బ్రయత్నించుచుఁ జిరకాలము జీవింపఁ దోడుపడు మూలికాసిద్ధిని బడయఁ బ్రయత్నించుట కర్తవ్యము గాని స్వార్థైకతత్పరులయ్యుఁ బరహితైకమతులభంగి సంచరించు కుటిలాత్మకులపొందు మానకుండు టుత్తమము కాదు. ఇప్పటికి నెందో విరళముగా మూలికాసిద్ధి బడయువిధులఁ దెల్పువా రున్నారు. వారు నశింపకయుండ నావిద్యను నిలుపఁ బ్రయత్నింపవలయును. జగద్ధితమునకు మనశ్శక్తి ప్రధానముగాని వాగాడంబరము నిరర్థకము. కావున మనశ్శక్తి యలవఱచుకొనుటకు మూలము భగవద్భక్తి దానిని బోఁగొట్టుకొనుటకంటెఁ బాపకార్యము వేఱొండు లేదు. ఈ విషయమునకంతటికి హేతువు సీతావాక్యమే యని యెఱుంగవలయును. ధనవంతులు కృత్రిమరత్నముల పాలుగాక సన్నణులను శాస్త్రమెఱింగి వాని మూలమున దీర్ఘాయురారోగ్యముల నొందవలయును. నిర్ధనులు మూలికాదులమూలమున నట్టిఫలముల నొందవలయునని కోరుటకు నాకీ పరమేశ్వరీవాక్యమే యాధారమని విన్నవించెదను.

“తావుభౌ పురుషవ్యామ్రా రాజపుత్రావరిందమా,

త్వద్దర్శనకృతోత్సాహా లంకాం భస్మీకరిష్యతః.”

౧౫

అని మూలము. లోపలవ్రాసిన ప్రకృతిప్రాధాన్యము నీది దృఢపఱచెడిని. పురుషపుంగవులు శత్రుసూదనులు రాజపుత్రులు

నగు నారామలక్ష్మణు లిరువురును “త్వద్దర్శనకృతోత్సాహశ్చ.” సీ దర్శనముచే బొడమునుత్సాహము గలవారలై లంకను గాల్తు రని కదా హనుమ పల్కెను. దైవవశమున నాతనినోటనుండి యీవాక్కు వెడలెను. ప్రకృతిదర్శనము లేక భగవంతున కెట్లు కార్యకరణమున నుత్సాహము కల్గును? శక్తియోగ మునఁ బురుషుఁడు రూపవంతుఁ డగునను సూక్తికిది యుదా హరణము కాదా సీతామనోహంభితము శ్రీరామచంద్రు నిర్గుణత్వమును బాపి సగుణునిగా నొనరింపఁ జాలెను. ఒకరిని వదలి యింకొక రేమని నొనరింపఁ జాలరనువాదమే తత్త్వము. దాని కిది యాదిమభాగ మనుకొనందగు. లోకమునందును గాంతాదర్శనముననే యుత్సాహ మతిశయించునని వినుచు న్నారము గదా. అద్దాని ననుసరించియే యిదియుఁ గలిగె ననుకొనుట యత్యుత్తమము.

“ఇమం చ తీవ్రం మమ శోకవేగం రక్షోభిరేభిః పరిభర్తనం చ,

బ్రూయాన్తు రామస్య గతస్సమీపం శివశ్చ తేఽధ్వాన్తు హరిప్రవీర.” ౨౪ అని మూలము. ఇది యాశీర్వాదరూపమంగళము. సీమార్గము శుభమగుఁ గాక. త్రోవయం దేబాధలు గలుగకయుండఁ సుఖ ముగా లక్ష్మ్యమును జేరుదువు గాక యని జానకి దీవించెను. సీమార్గమనఁగా సీ తలంపని భావము. అది శుభమగుఁ గాక యనఁగాఁ బవిత్రమగుఁ గాక. బ్రహ్మాస్త్రము నిన్ను బంధిం పఁగా దానిని వందనపూజచే సంతృప్తి నొందించి యాబంధ నము వదలఁగా మరల నింద్రజిత్తుతో యుద్ధముసేయుసంకల్పము కలుగక సాధుసంకల్పము కలుగుఁగాక యనుభావ మిట సూచితము. సాధుభావ మనఁగా రావణసందర్శనము

హితబోధము ననునివియే శుభకార్యములు. లేనిచో నీ కార్యము మంగళము కాఁజాలదని సీతయాశయము. జానకి తలంపులేని కార్యమేదియు జరగదనుటయే దీని సారము. మనశ్చక్తి తదధీనమే కదా.

“మనసస్తు పరా బుద్ధిర్యో బుద్ధేః పరతస్తు సః.”

అను గీతావాక్కు దీనినే తెలుపును. ప్రకృత్యతీతుఁడు పరమాత్మ యొక్కఁడే గదా. ఈయర్థమే గ్రహింపఁదగినది.

“స రాజపుత్ర్యై ప్రతివేదితార్థః కషిః కృతార్థః పరిహృష్టచేతాః,

అల్పావశేషం ప్రసమిష్య కార్యం దిశం హ్యుదీచీం మనసా జగామ.”

అగ్

అని మూలము. జానకీదేవి కార్యములెఱంగు వెల్లడిచేయఁగా హనుమ కృతార్థుఁ డయ్యెను. అనఁగా నర్థమేమి? ఇఁక నా పూనినకార్యము నెఱవేటు ననునిశ్చయము కలవాఁ డయ్యె నని కదా భావము. పరిహృష్టచేతాః = సంతోషితస్వాంతుం డయ్యెను. అక్కారణమున అల్పావశేషం కార్యం ప్రసమిష్య=తా జేయఁదగినకార్యము కొంచెమే మిగిలియున్నదని యెఱింగెనని భావము. అనఁగాఁ బరమేశ్వరీసందర్శనమే సకలశ్రమములకు ఫలము. కాబట్టి యింకఁ జేయఁదగినది మహాకార్యమయ్యు సీతాసందర్శనమునఁ గలమహాసంతోషమున నల్పముగా నతనికిం దోచినది. భగవత్సహాయము గలదని తోచునే నెంతటికార్యమైనఁ బరమాణువువంటి దగును గదా. “దిశం హ్యుదీచీం మనసా జగామ” ఉత్తరదిక్కును మనస్సునఁ బోయెను. శ్రీరామసాన్నిధ్యమునందు మనస్సును జేర్చెనని భావము. ఇంక వేగముగాఁ బోవవలయునని తలంచె

నని హృదయము. మనశ్శక్తి నుపయోగించెనని సారము. లోకమున సాధువులు తాము చేయఁబూనిన పనిని మనస్సునఁ జక్కనాలోచించి తనమనశ్శక్తి నుపయోగించి నిశ్చయింతురు. ఆకార్యము తప్పక నెఱవేటును. మనశ్శక్తి లేనివారితలంపులు ఫలింపవని యెఱుంగవలయు. కర్తము ననుసరించి కదా కార్యములు ఫలించునని ముందు వ్రాసినది నిష్ఫలమా యని ప్రశ్నింపరాదు. కర్తఫలమే మనశ్శక్తి యని గ్రహించిన నీ శంక యుదయింపదనునదియే సమాధానము. సీతాదర్శనము తద్ధితోపదేశము, తదాశీర్వాదములు హనుమంతుని భావికార్యనిశ్చయస్వాంతునిగా నొనర్పఁజాలినవనియుఁ, బురుషుఁడు కార్యకరణదత్తుఁడు కాఁడనియుఁ, గర్తవశంవదుఁడనియు, నహంకారమునఁ దానే కర్త ననుకొనుననియు, నది వదలుటకే భగవదుపాసన యనియు, నది యొదవనిచో వేదాంతశ్రవణాదులు సత్ఫలముల నీజాలవనియు, నీ యంశము లన్నియు హనుమంతునిచరిత్రమునుండి తేలుననియు, నీసర్గమునఁ గల సారము. రాగలఫలముల కనువగురీతి నూహలు కలుగునని యైన మనము నిశ్చయించుకొనినచోఁ గొంత యహంకారము తగ్గును.

“యద్యహంకారమాశ్రిత్య న యోత్స్య ఇతి మన్యసే,
మిథ్యైష వ్యవసాయస్తే ప్రకృతిస్తాం నియోజ్యతి.”

అన్న భగవద్వాక్యమే శరణము. కర్తసిద్ధాంత మెఱింగి వర్తించిన మేలు గలుగునుగాని లేనిచో నహంకారము పెంజొందుట తప్ప వేఱొండుఫలములు గలుగవని మనము నిశ్చ

యించుకొనవలయుననియే పై గీతావాక్యసారము. ఇంకఁ దరు వాతివృత్తాంత మెఱుంగఁ గడంగుదము.

— హనుమంతుఁ డశోకవనభంగము చేయుట. —

* సీతాదేవి మేటివాక్కులఁ దన్ను వినుతింపఁగా నాపావని పయనము చేయఁగోరినవాఁడై సెలవంది యవ్వలికిం బోయి సీతాదర్శనము రావణనివాసదర్శనముఁ గోరివచ్చితిఁ గదా. అందుఁ బ్రధానము సీతాదేవీసందర్శనము. అది ఫలించి నది. రావణహృదయ మెఱుంగుట మొదలగునవి స్వల్పకార్య ములే మిగిలియున్నవి. వీనివిషయమున నాల్గవదగు దండో పాయమే సుసాధనముగాఁ గనఁబడుచున్నది. రక్కసులు శత్రులు కాన సత్ప్రవర్తనము గలవారు కారు. కుత్సితుల యెడ సామోపాయము నిష్ఫలము. ధనమత్తులయందు దానము ఫలింపదు గదా. అసామాన్యుఁ డగురావణుని భేదమున సాధింప వలనుపడదు. ఇంక దండోపాయమునకు నాధారము పరాక్రమము. అదియే నాకిప్పుడు సమృతముగ నున్నది. పరాక్ర మమునఁ దప్ప నిప్పుని సాధ్యమే కాదు. ఉపాయాంతరము నా కెంతమాత్రము కనఁబడకయున్నది. నే నిపు డని నొనరించి కొందఱు రక్కసుల నుక్కడఁచితినేని తక్కినవా రించుకంత మెత్తఁదనము నూని శతత్వమునుండి విరమింతురు. ఏదూత ప్రభువు తనకొకపని చెప్పి పంపఁగా దానిని నెఱవేర్చి దానికి విరోధము లేకుండ నితరకార్యములం గూడ సాధించునో వాఁడే కార్యదక్షుఁ డగుదూత యనంబడు. కార్య మల్పమైన

* ఇది నలువదొకటవసర్గ మునందుఁ గల కథ.

నది యొక హేతువునుబట్టియే సాధింప వలనుపడదు. మహా
కార్యముమాట చెప్పినేటికి? కనుక సీతాదర్శనమాత్రమున
ఫలమేమి? ఒక కార్యమునకుండు పెక్కు హేతువులం గొని
యనేకోసాయములచే సాధింప నెవఁడు తెలియునో వాఁడే
కార్యసాధకుఁ డగునుగాని యితరుఁడు కాఁడు. ఇచ్చట పగ
వారగు రక్కసులకును నావారగు కోతులకునుఁ గల రణ
తారతమ్యమును జక్కఁగా నెఱింగి చానిచేతఁ బగవారి బలా
బలముల నిశ్చయించుకొని కిష్కింధకుఁ బోయినయెడల నా
ప్రభువు చేసినయాజ్ఞను సంపూర్ణముగా నెఱవేర్చినవాఁడ
నగుదును. అట్లు గాదేని రక్కసులశక్తి యెట్టిదని యడిగిన
బదులుచెప్ప వలనుపడుటెట్లు? ప్రకృతము బలవంతముగా
రక్కసులతోఁ గలహము పెట్టుకొనవలయును. అది యాయాస
విశేషమునఁ గాక సులభముగా నెట్లు పొసఁగునో యట్లే
చేయవలయుఁ గాదే. దాననే రావణుఁడు తనవారిశక్తి నా
శక్తిని దెలిసికొనును. నేను యుద్ధమున రావణాదుల
మార్కొని సీతావిషయమున వారికఁ గలనిశ్చయమును వారి
బలశక్తియుక్తులను సులువుగాఁ దెలిసికొని పయనము సాగిం
తును. ఈయారామము రావణునిది. మనోనయనానందకర
ముగ నున్నది. అగ్ని శుష్కారణ్యమును గాల్చునట్లు నేనీ
యారామమును బాడుసేసెద. దాన నాపై రావణునకుఁ
గోపము పొడసూపును. అంత రాక్షసరాజు సకలాయుధములఁ
గూడినబలములఁ బంపును. నాకోరినయుద్ధము కల్గును. వారిని
మార్కొని నాశౌర్యము వెలయించి వారి పొడవడంచి సుఖ
ముగాఁ గిష్కింధకుం బోవుదును.

అని యీరీతి నాపావని యాలోచించి కోపముఁ దెచ్చుకొని తొడలయురవడి వాయువువలెఁ దరువుల ధరఁ బడఁ ద్రోయసాగెను. పక్షులు మధురరుతములు చేయఁగాఁ దరువులు లతావిశేషములు వెలయుచుండఁగాఁ గన్నులు పండవు చేయు నానిష్కుటమును ధ్వంసము చేసెను. చెట్లను విఱచి కొలంకులఁ గలంచి, క్రీడాపర్వతశిఖరములఁ బడఁద్రోసి దానిని జూడ నింపుగా నుండనట్లు చేసెను. ఇట్లు నేత్రపర్వముగా నుండు నాయుపవనము హనుమంతునికోపమునకు గుఱియై కార్చిచ్చు కాల్పఁగానుండునట్లుండెను. అందలి దృశ్యవస్తువులన్నియు దర్శనయోగ్యములు గానివయ్యెను. రావణునంతఃపురకాంతలకు సంతోషమొసంగుచు ననేకగుణములుగల్గిన యాయుపవన మత్తటి శోచ్యముగా నుండెను. పెక్కు రక్కసుల మార్కొని యుక్కడంపఁగోరి యాహనుమంతుఁ డద్దాని వెలుపలిద్వారమున నుండెను.

మహాశయులారా ! ఇందలి విశేషముల మాత్రము పరికింతము.

“న సామ రక్షస్సు గుణాయ కల్పతే

న దానమర్థోపచితేషు యుజ్యతే,

న భేదసాధ్యా బలదర్పితా జనాః

పరాక్రమస్తేవ మమేహ రోచతే.

3

న చాస్య కార్యస్య పరాక్రమాదృతే

వినిశ్చయః కశ్చిదిహోపపద్యతే,

హతప్రవీరా హి రణే హి రాక్షసాః

కథంచిదీయుర్యదిహాద్య మార్దవమ్.”

4

అని మూలము. హనుమంతుఁడు నీతసమ్మతి వడసి పయనము సాగింప నొచి యవ్వలఁ బోయి తనరాక రావణున కెఱిగింపం దలంచి యాలోచించుచున్నాఁడు. ఎవ్వఁడుకాని యొక కార్యము చేయఁబూనునపుడు బుద్ధిని సమాధానపఱచుట కొకనీతి నాశ్రయింపక తప్పదు. అది కర్తానుసారము సరిపడ వచ్చు. సరిపడక పోవచ్చును. ఆకార్యఫలము వానికిఁ జెంద వలసియున్న నానీతియు నాలోచనయు సరిపడును. రావణు నకుఁ దనరాకఁ దెలుపుటకు వనభంగమే ముఖ్యము కాదు. లంకలో గట్టిగా నార్చినఁ దెలియదా? ఎవఁడవు నీవని యడు గరా? పౌరుషముగా మాటలాడి వారిఁ దూలనాడినఁ గల హము కలుగదా? ఆయాహ యేల కలుగలేదు? వనభంగము చేయవలయునని, అతనిమూలమునఁ దరుగుల్లలతాదులు నశింపవలయునని మృగములు పక్షులు చావవలయునని ఆస్థల మునఁ గొందఱు రక్కసులు చావవలయునని హనుమ బ్రహ్మాస్త్ర మున బద్ధుఁడు కావలయునని కర్తము తలంచుచుండఁగా నతఁ డెట్లు వేఱుగాఁ బ్రవర్తింపఁ దలంచును? కావున దాని కను రూపమైన యూహలు పొడసూపవలయు. తరుగుల్తాదులఁ గూల్చుట యుపపాతకములలో నొకపాపమని స్మృతులు పేర్కొనుచుండ శ్రీరామచంద్ర నేవాసమాసాదితవిజ్ఞానసం పన్నుఁ డగుహనుమ యప్పని కేల పూనెనని ప్రశ్నింపరాదు. త్రిమూర్తులే కర్తబద్ధులై యుండఁగా నిక నీహనుమ యేపాటి?

“సతాం హి సందేహపదేషు వస్తుషు

ప్రమాణమంతఃకరణప్రవృత్తయః.”

అని మహాకవి యోగివర్షుడు నగు కాళిదాసు చెప్పెను గదా. భావిఫలానురూపములుగ నూహలు కల్లుననుదానిని దేటఁజుటకే యాతఁ డట్లు చెప్పెను. అంతకుముందు మంచి దని తోచినది యాసమయమున మంచిదిగాదనియే తోచును. ఏల? యదృశ్యపాశములం దగిలించి కర్తము లాగుచున్నది. కాన దాని కనురూపముగా నూహించును. ఊహలు పొదలి వానిచే నతనిమనస్సు సమ్మతి నొందినఁగాని బుద్ధి నిశ్చయించి కార్యకరణక్షమము కానేరదు. కావున నెవ్వఁడుకాని యెట్టి కార్యము చేయఁబూనిన నొకనీతి నాశ్రయించి యూహించును. ఆయూహ తత్కాలమునకు హితమని తోచును. మనస్సు వేటువిధముగా నాలోచింపఁ జాలదు. కావునఁ గర్త సిద్ధాంతమే బలవత్తరమని మనము నమ్మక తప్పదు.

రాక్షసులు ప్రాయికముగాఁ గ్రూరస్వభావులు. కాన సామమనఁగా మంచిమాటలచేఁ గార్యము సాధించుమార్గము. వారియం దది యుపయోగింపదు. రెండవ యుపాయము దానము. అది మహాధనాఘ్నలయందుఁ బనిచేయదు. అనఁగా దానోపాయము దరిద్రులకడ నుపయోగింపఁ బూనవలయుఁ గాని సంపన్నులకడఁ బనికిరాదు. లంకయందలి దానవులు ధన నిర్జితకుబేసులు. కాన దానముచేత లోబడువారు కారు. మూడవది భేదోపాయము. అది దుర్బలులయెడఁ బ్రయోగింపందగు. రక్షసులు బలదర్పితులు. కాన భేదోపాయ ముపయోగింపదు. దండోపాయము నాల్గవది. అది సంగరరూపము. అదియే యీమూఁడుపాయముల సాధ్యులు కానివారియెడ నుపయోగింపందగినది. తొలుతనే దాని నుపయోగింపరాదని

నీతిశాస్త్రము హెచ్చరించును. దండోపాయము ప్రాణిహింసాత్మకము. దేనిచేతను సాధ్యముకానితఱి నరపతులకు నాయుపాయము విహితమే. అదియే నాకిపు డాశ్రయింపఁదగినదని హనుమ తలంచుచున్నాఁడు. అనఁగా భావిమృతులు కాఁదగినవారికర్త మాహనమంతు నిట్లు లూహింపఁ బురికొలిపెననియు దానివశంబదుఁడు కాన నట్లే యపుడతఁ డూహించెననియు మన మెఱుంగవలయును.

“బలవానింద్రియగ్రాహ విద్వాంసమపి కర్షతి,”

అన్నసూక్తి యీసిద్ధాంతమే తెలుపును. కర్తము పురికొలుపఁగా నెంతపండితునైన నింద్రియము లాకులపడఁజేయునని భావము. పరాక్రమమూలమునఁ దప్ప వేఱొక్కదాన నాయూహ ఫలింపదు. అనునిశ్చయము కలవాఁడుకూడ నాహనుమంతుఁ డయ్యెను. కొందఱు చచ్చినఁగాని యీరాక్షసులు మెత్తఁదనము వహింపరు. అనఁగాఁ గొందఱ నేను జంపినఁగాని యించుక భయంపడరని హనుమంతునిభావము. తుదకు హనుమంతుని గ్రూరకర్తాసక్తునిగా నొనరించినది యతనిచేఁ జావఁగల దనుజుల దుష్కర్తముగాక మఱేది? ఎవరిచే నేరీతి నెప్పుడేపని చేయించునో కర్తమని మన మెఱుంగఁజాలమని “గహనా కర్తణో గతిః” అనువాక్యమున భగవంతుఁడే తెలిపెను. దీనిని మనము విస్తరింపరాదు.

“కార్యే కర్తణి నిర్దిష్టే యో బహున్యపి సాధయేత్,

పూర్వకార్యావిరోధేన స కార్యం కర్తుమర్హతి.

౫

న హ్యేకస్సాధకో హేతుస్స వ్యస్యాపీహ కర్తణః,

యో హ్యర్థం బహుధా వేద స సమర్థోఽర్థసాధనే.”

౬

అని మూలము. భక్తులారా ! పరికింపుడు. ఎట్టియూహలు కలిగించి హనుమంతునిఁ గ్రూరకార్యాసక్తునిగఁ గర్తము కావించుచున్నదో, దూత యనఁగా తన్నుఁ బంపినవా రేమి చెప్పుమందురో యది చెప్పి వచ్చువాఁడని కదా యర్థము హనుమదూత కాఁడు. గూఢచారి యనియే యొప్పుకొందము. గూఢచారి బహిరంగచారి కావచ్చునా? అట్లయిన వాఁడు గూఢచారి యగునా? రామునానతి దాఁటినవాఁడగుట హనుమంతుని రాజద్రోహి యనిగాని దుష్టసేవకుఁ డనికాని యనవచ్చునా? ఆతనిస్వతంత్రత యిం దేమున్నది? సీత తలంచును. కర్త మామెకుఁ బొడకట్టును. ఆతలంపు హనుమంతుని బురికొల్పును. దాని కనురూపముగా ధర్మములు తోచును. పాపము! పాపని యేమిచేయఁగలఁడు? హరిహరబ్రహ్మాదులే కర్తనిబద్ధులై ప్రకృతిపాదపరాగము లనఁదగియుండ నిక నీవానరము పేరెత్తనేల? ఈమూల మీవిషయమునే సిద్ధాంతము చేయుచున్నది పరిశీలింపుడు. దూత యన్నమాట మఱచి తాఁ జేయవలసియుండుదానికి ననుగుణముగా నాలోచించుచున్నాఁడు. ఒక కార్యము చేసిరమ్మని ప్రభువు పంపఁగా దానికి విరోధము లేకుండ ననేక కార్యము లెప్పఁడు చేయునో వాఁడు కార్యదతుఁ డనఁబడును. అని ఇప్పటి హనుమంతుని తలంపు లెంత యసంగతములుగ సామాన్యదృష్టిం బరికింప నున్నవో చూడుడు. చెప్పినపని చేయఁదగినవాఁడు కింకరుడు. చెప్పనిదానికంటె వేయిమడుంగు లెక్కుడుగ నొనరించువాఁడు కింకరశబ్దవాచ్యుఁ డగునా? హనుమ కింకరుఁడుగాక స్వతంత్రుఁ డనఁదగునా? శ్రీరామచరణాంబురుహ

నేనకుఁడు గదా హనుమ. ఐన నిట్లేల మతిమంతుఁడయ్యు నాలోచించెను? ఇన్ని యూహలు కల్గినఁగాని యాకార్యమును సాధింప నుపక్రమింపఁడు. అదియ గదా ప్రకృతిమహత్త్వము. ఆతని యాలోచనలం గాంచుఁడు. కార్య మల్పమే యైనను దానిసాధింప నొక హేతువు చాలదు. పెక్కుకారణముల నవలంబించి కార్యమును సాధింప నెఱింగినవాఁడే సమర్థుఁడగును. సీతాసందర్శనమాత్రమున నావచ్చినకార్యము ఫలించినట్లు భావింపరాదు. రాక్షసులఁ జంపి రావణుని గాంచి దానికి ననుకూలముగా వనభంగ మొనరించి యింక ననేకవిధములుగా నెఱవేర్చినఁగాని నాకార్యము ఫలించినట్లు భావింపరాదు. అనియు నూహించెను. భావ్యర్థమున కనుకూలముగా హనుమబుద్ధి యూహించుచున్నదనుటకంటె నింక నొకమాటయన నేమున్నది?

“స్త్రోతిర్వ్యతీతవిషయ మతిరాగామిగోచరా,

బుద్ధిస్తాత్కాలికీ జ్ఞేయా ప్రజ్ఞా త్రైకాల్యగోచరా.”

అన్నసూక్తి ననుసరించి యిపుడు హనుమంతుని మతిమంతుఁడనియు బుద్ధిమంతుఁడనియు భావింపవలెను. కర్తృదాసుఁడనియుఁ బేర్కొనవచ్చును. ఈతలంపులంబట్టి యాలోచింపఁగా మానవుల కార్యదక్షత కర్తృము ననుసరించియే యుండుననియు నేను గర్తవని భావించువాఁ డజ్ఞులలో నగ్రగణ్యుఁడనియు సిద్ధాంతము తేలెడిని. ఆహా! భగవతీతలంపు లెంత శక్తిమంతులు. నానిని జపదాట నాపరాత్పరునకు నశక్యమేకదా. అనఁగా దాట శక్తుఁడయ్యుఁ గార్యార్థము దాటఁడని భావము గ్రహింపందగు. స్వోక్తవ్యాఘాతముగఁ బ్రవ

ర్తింప నాతఁ డంగీకరించునా ? కావున నాయిరువురతలంపు లొక్కటియే యని సారము తేలెడిని. ఇదియే తెలిసికొనఁ దగినవిషయము. దీని నెఱుంగుటంజేసి యజ్ఞానము తజ్జనితా హంకారము నశించును. అంతకంటెఁ గావలసిన దేమున్నది ?

ఈభాగమున నధ్యాత్మ రామాయణమునందును, విశేషములు గానరావు.

❧ { వనభంగమునఁ గోపించి రావణుఁడు } ❧
రక్కసులం బంపుట.

* అంత లంకలోనివారందఱు మృగపక్షులయాక్రొశధ్వనులను వృక్షపతననినాదముల విని తొట్టుపాటు గనిరి. రాక్షసనాశనమును సూచించుచు భీతిని గొలుపుచు నశుభ శకునములు పెక్కులు గానఁబడినవి. వికృతాకారములుగల రాక్షసాంగనలు ఆధ్వనికి మేలుకొని భగ్నమగువనమును దిలకించి వీరహనుమంతునిం గాంచిరి. వారింగని యాతఁడు మిక్కిలి భయముగలిగించు శరీరమునఁ బొడకట్టెను. ఆమహాకాయునిం గాంచి యాస్త్రీలు సీతకడ కరిగి వీఁడెవ్వఁడు ? పేరెద్ది ? ఎవరిపంపున వచ్చినాఁడు ? ఎక్కడనుండి వచ్చెను ? ఏల వచ్చినాఁడు ? నీతో నేమి మాటలాడెను ? అమ్మా ! భయం పడకుము. మాకు నున్నదున్నట్లు చెప్పుము. దేనింగూర్చి వీఁడు నీతో భాషించెను ? అని ప్రశ్నించిరి. సర్వాంగసుందరి యాసీత వారల నంతంగాంచి పరమపతివ్రతాశిరోమణి తాను

* ఇది నలువదిరెండవసర్గమునఁ గల కథయని యెఱుంగవలయును.

గావున నంగనలారా! రక్కసులు భయంకర కామరూపులు. వారినెటుంగు నవకాశము నా కెక్కడిది? సర్పపాదముల నా సర్పములే యెటుంగును. కాని యితరు లెటుంగఁజాలరు. అట్లే మీరును రాక్షసులు గాన రాక్షసులగతి చేష్టితములు మీరే యెటుంగఁగలరు. కావున వీఁడెట్టివాఁడో? ఏమిచేయు వాఁడో మీకే తెలియును. అందులకు సందియము లేదు వీనింగాంచి నేనును భయంపడితిని. వీఁడెవ్వఁడో నాకుఁ దెలియకున్నది. వీఁడెవ్వఁడో మీరే చెప్పుఁడు? వీనిం జూడఁ గాఁ గామరూపియగు దనుజుఁ డెవ్వఁడో యీ వానర రూపము ధరించి యరుదెంచెనని తోచుచున్నది. అని పలికెను.

ఆసీతావాక్కుల నాలకించి వారు భయంపడి వనమున నలువలంకులకుఁ బాటిపాటి యెందో దాఁగిరి. అందుఁగొందఱు సీతారక్షణమునకు నిలువఁ గొందఱు రావణున కావార్తఁ దెలుపఁబరుగిడిరి. రావణుం గాంచి రాక్షసేశ్వరా! భయంకరా కారుఁడు మహాపరాక్రమశాలియు నగు నొక వానరుఁడు సీతతో భాషించి యశోకవనాంతరమున నున్నాఁడు. సీత నెన్నివిధముల నడిగినను వానివార్తఁ దెలుపకున్నది. రాముఁడు సీతను వెదుకఁ బంపియున్న నుండునేమో. ఇంద్రుఁడు పంపిన దూతగా నుండవచ్చును మాకేదియుఁ దెలియరాక యున్నది ఆవానరుఁడు మనోహరమగు మన యశోకారామమును నాశ నము చేసినాఁడు. జానకియుండు భాగముతప్పఁ బాడుచేయని భాగ మావనమున నింకొకటి కనఁబడదు. దానిం గాపాడుటఁ జూడఁగా సీతరక్షణార్థమో యలసటం జేసియో తెలియ

కున్నది. అంత వీరున కాయాస ముండదు. సీతారక్షణార్థమే
వాఁడద్దానిజోలికే బోయినవాఁడు కాఁడనుకొందుము. సొం
పుగా నా శింశుపావృక్ష మొక్కటియే కనబడుచున్నది
ఆతఁడు సీతతో మాటలాడుట వనభంగముచేయుట యను
నీరెండవరాధములు గావించినాఁడు. వానికిఁ దీవ్రదండనము
విధింపవలయును. బ్రదుకఁదలచినవాఁడు నీమనస్సునఁ గోరి
యున్న సీతతో మాటలాడఁ గలఁడా? వీఁడు బ్రదుక నిష్టము
లేనివాఁడౌట మాటలాడినాఁడు.

రావణుఁ డారాక్షసాంగనలమాట లాలకించి పట్టరాని
కోపమున గ్రుడ్లు త్రిప్పుచు నాజ్యహోమోద్దీపితవహ్నిబోలి
మండిపడుచుఁ దనయంతవారగు కింకరులను రాక్షసుల హను
మంతుని జంప నాజ్ఞాపించెను. ఆరాక్షసు లెనుబదివేలని పరి
గణింపబడువారు సకలాయుధములఁ దాల్చి యుద్ధమున కువ్వి
ళులూగుచు రావణునాజ్ఞఁ గొని బయలువెడలిరి.

వారట్లు వెడలి బహిర్ద్వారంబున సంగరసన్నద్ధుడై
యుండు నా వానరుం గాంచి సమీపించి జవంబున నగ్నిమీఁది
కుటుకు మిడుతలవలె నతని మార్కొనిరి. వివిధాయుధములఁ
బ్రహరించిరి. నలుఁగడల నాయుధధారులై నిలిచిరి. ఆవ్రేటుల
కాహనుమ యింతయేని చలింపక మహాతేజుండు గావున సంగ
రకాంక్ష యంతకంత కుప్పొంగ సంతోషము లోనిముడక
యుబుక పర్వతముభంగిఁ గానఁబడి వాలము భూమిపైఁ బలు
మాటుకొట్టి భయంకరముగా నార్చెను. మఱియు నావాయు
తనయుఁ డాత్మకాయమును గడుంగడుం బెద్దది గావించి లంక
యందంతటఁ బ్రతిధ్వను లుప్పతిల్లునట్లులు బాహువు లప్పళిం

చెను. దానఁ గల్గిననినాదము పర్వతసానువుల మాటుమ్రోయఁ జేసెను. దానికిం దోడుగాఁ దాను నార్వఁగా నాధ్వనులకులికి వైఁ బరుగువారుచున్న యాచనపటులు బెదరి నేలఁబడినవి.

అంత నాపావని యెల్లరకు వినంబడునట్లు “మహా బలుఁడు రాముఁడు లక్ష్మణుఁడు సర్వోత్కృష్టులై యున్న వారు. మాప్రభువు సుగ్రీవుఁడు వాలిం జంపి రామమూర్తి తనుఁ బాలింపఁగా సర్వోత్కృష్టుడై యున్నాఁడు. నే నక్షిప్తకిర్తుఁ డగు కోసలనాయకుఁడగు శ్రీరామునకు జాసుఁడను. హను మంతుఁడని పేరునఁ బిలువఁబడువాఁడను. శత్రుసంహారకుఁ డను. వాయుపుత్రుఁడను. తరుపాషాణాదులం గొని యనేక భంగులం బ్రహరింపఁజాలి మేటిబలము గలుగనుండు నాకు యుద్ధమున రావణసహస్రంబులు లెక్కలేదు. రక్కసులెల్లఁ గాంచుచుండఁగా లంకానగరమంతయుఁ గలవిలపాటొందఁ జేసి సీతాదేవికి నమస్కరించి ధన్యుడనై రామునొద్దకుం బోవుదు” అని గట్టిగా నుడివెను. వా రాతనిధ్వనికే భయం పడియు రక్తమయతనుని బావని నాతనిం గాంచి రాజాజ్ఞకు బద్ధులు గావున భయము వదలి దగ్గఱకుఁ బోవఁజాలక యంత నంత నిలిచి యాయుధముల వైచి నొప్పించిరి. హనుమయు వారట్లు తన్నుఁ జుట్టుకొనఁగా నాతోరణముననున్న యినుప గుదియదాపున కరిగి దానిం జేకొని యాదానవులం బడఁ గొట్టెను. వా రసువుల విడిచి యమసదనమున కతిథులై రి. గరు డుఁడు సర్పముంబట్టుకొని యాకసంబున కెగురునట్లు ఆయా యుధమును బట్టుకొని యంబరమున విహరింపసాగెను. మరల యుద్ధమునకు సిద్ధపడి యాతోరణము నాశ్రయించియుండెను.

హతశేషులగు రాక్షసులు పరుగిడి కింకరులు యమకైంకర్యమున కరిగిరని తెలిపిరి. దానవాధీశ్వరుఁ డాదారుణదుర్వార్తనాలకించి నేత్రములంద్రిప్పుచుఁ బరాక్రమాధికుఁడగు ప్రహస్తకుమారుని హనుమంతు మార్కొన నాజ్ఞ చేసెను.

— హనుమ చైత్యప్రాసాదమునఁ గలరక్కసులఁ జంపుట. —

* ఈరీతి నాహనుమంతుఁడు కింకరులఁ బొలియించి యంతటఁ దనలో నిట్లు తలపోసికొనఁ జొచ్చెను. నే నశోక వనము పాడుచేసితిని. కాని రాక్షసులదేవతాలయమగు నీ ప్రాసాదమును ముట్టనైతిని. భయంకరముగాఁ గడువిశాలముగాఁ జూపట్టు దీనింగూడ ధ్వంసము చేసెదను. అని నిశ్చయించి స్వబలప్రకటనార్థము ఆ తోరణమునుండి యెగిరి మేరుశిఖరమువలె నత్యంతోన్నతమగు చైత్యప్రాసాదముపైకి నెక్కిెను. ఇట్లెక్కి మహాతేజుఁడు గాన రెండవసూర్యునివలెఁ గనఁబడుచు దుస్సాధ్యమగుదాని నాక్రమించి పారియాత్ర పర్వతమా యనునట్లు చూపట్టుచుఁ దనమహత్త్వమువలన భూరిశరీరముం దాల్చి లంకానగరమంతయు శబ్దమయంబగు నట్లు బెడిదముగా బాహువు లప్పళించెను. ఇతరశ్రుతికటువగు బాహునాదమున కులికి పడులు క్రిందఁబడినవి. ఆచైత్యమును గాచురక్కసులు మూర్ఛిల్లిరి. అంత హనుమంతుఁడు సకలాస్త్రవేత్త రాముఁడు మహాబలుఁ డగులక్ష్మణుఁడు వానరేంద్రుఁ డగుసుగ్రీవుఁడు వీరు సర్వోత్కృష్టులై వర్తింతురుగాక. నే రామదాసుఁడను. హనుమంతుఁడని నాపేరు. శత్రు

* ఇది నలువదిమూడవసర్గమునఁ గలకథ యని తెలియందగు.

ధ్వంసకుండను. వాయుకుమారుండను. తరుశిలలఁ బ్రహరించు నాకు రావణసహస్రము సమానము కాదు. రక్కసులందఱు చక్కఁగాఁ జూచుచుండఁగా తృణప్రాయముగా నీ లంకానగరము చీకాకుపఱచి సీతాదేవికి మ్రొక్కి ధన్యుడనై శ్రీరాము నొద్దకుఁ బోవుదును. అని గట్టిగాఁ బలికెను.

ఆ విమానమునందున్న వాయుకుమారుడు అందలి రక్కసులకుఁ దెలియఁజెప్పి వారు భయంపడ మఱియు నారెచ్చెను. ఆధ్వని విని రక్షకులగు శతరాక్షసులు నానా విధాయుధధారులై యతనిపై కడరిరి. నానాప్రహరణములఁ గొట్టుచు నతని జుట్టుకొనిరి. అత్తఱి చుట్టుదిరుగుచున్నవారిం గని క్రుద్ధుడై భయంకరాకారమును దాల్చి యందలి బంగారు స్తంభమును దటాలునఁ బెకలించి గిరగిరఁ ద్రిప్పి తక్కిన స్తంభములతో నది యొరసికొనుటంజేసి యగ్నిపుట్టఁగా దాన నాప్రాసాదముం గాల్చెను. దానింగని యా స్తంభముచేత యా శతరాక్షసవీరులం జంపి యంతరిక్షముననుండి మహా లగు నావంటివానరులు పెక్కండు సుగ్రీవునివశమున ; వారు. సీతాగవేషణార్థము భూతలమందు నంతటఁ ది చున్నారు. వారందఱు మేటిబలవంతులు. సుగ్రీవుఁ వానరవీరు లసంఖ్యాకులు కొలిచిరాఁగా మిమ్ముఁ బోలియ నిచ్చటికి రాఁగలండు. మహానుభావుఁ డగురామునితో మీ వైరము గల్గించుకొంటిరి ఇక నీనగరము నిలువదు. మీ నుండఁజాలరు. మీరాజు బ్రదుకఁజాలఁడు. మీరందఱు నీ పకమానరని గట్టిగాఁ బలికెను.

మహాశయులారా ! ఈభాగమునఁ గలవిశేషముల
నరయుదము.

“వనం భగ్నం మయా చైత్యప్రాసాదో న వినాశితః. ౧

తస్మాత్ప్రాసాదమప్యేవం భీమం విధ్వంసయామ్యహం,

ఇతి సంచింత్య మనసా హనుమాన్ దర్శయన్ బలం.” ౨

అని మూలము. “చైత్యప్రాసాదః రక్షఃకులదేవతాప్రాసాదః”
అని మహేశ్వరతీర్థులు. చైత్యశబ్దమున కనేకార్థములు గలవు
గాని సందర్భముననుసరించి యారామమునఁ గలయొక దేవతా
లయమని పొడకట్టుచున్నది. వనభంగము కాఁగా వచ్చినకింక
రులు చావఁగా క్రొత్తవా రింకను రాకపోవఁగా నానడుమ
నేమియుఁ దోఁపమి నూరకుండుహనుమ పనిలేనిమంగలి పిల్లి
తల గొటిగెనన్నట్లు దేవాలయమును బాడుచేయ నెంచె
ననఁగా నించుక విచారము కలుగకపోదు. రాక్షసులదేవా
లయ మైనంతమాత్రమున నది పవిత్రము కాదనవచ్చునా?
శత్రువు లారాధించుదేవాలయములఁ బాడుచేయుట న్యాయ్య
మనఁదగునా? అను నిది యొక ప్రశ్న మే యగును. క్రూర
రాజులు పరదేశము నాక్రమించి యాదేశవాసు లారాధించు
దేవాలయములఁ బాడుచేసిరని యీసడించుట లేదా. అది
యెవరు చేసినను మంచిపని యగుననవచ్చునా? అపరాధ
మెవ్వరుచేసిన నపరాధమే. రాక్షసులు క్రూరులగుట వారి
యారాధనాదులు క్రూరములుగా నుండుటంబట్టి యా క్రూర
దేవాలయమును బాడుచేయుట పాపముగాదని కొందఱు అందు
రేమో. హనుమంతునిమాట యిప్పట్టున నటుండఁగా వీరు
క్రూరమతు లనవలసివచ్చును. రాక్షసులు క్రూరులు కావచ్చుఁ

గాని వా గారాధించుదేవతలు క్రూరులనుట తెలివితక్కువయే
యగును. దేవతలకౌర్యము కర్తము ననుసరించియుండునుగాని
వేఱుగా నుండదు. నృసింహమూర్తియుఁ గ్రూరదైవమే యనఁ
దగునా? కౌర్యమునునది కార్యమునుబట్టియే యని హిరణ్య
కశిపువధ ప్రహ్లాదరక్షణములు తెలుపుచునే యున్నవి. ఉపాస
కుని మనోవ్యాపారము ననుసరించి యాదేవతయం దట్టి
వారోపింపబడును. కాని నైజ మదికాదు. రక్కసులకుగాఁ
గ్రొత్తదేవతల బ్రహ్మ సృజింపలేదు. సకలకార్యములకు దేవతలే
దిక్కు. కావున నట్టి దేవాలయమును బాడుచేయునూహ
హనుమంతునకు మంచిది కాదని తోచకపోదు. మహాభక్తుఁడు
హనుమంతుఁడని యెఱింగితిమి. పరదేవిసాన్నిధ్యబలము కలి
గినవాఁ డయ్యెను. వెంటనే యీపాడుపని కేల పూనెను?
అనుశంక యుదయించును. ఇంచుక యాలోచింతము. హను
మంతుఁ డిపు డూహించినదేమని? చైత్యప్రాసాదము ధ్వంసము
చేయనై తినని కదా. లక్షణ ననుసరింపవలయు. “గంగాయాం
ఘోషః” అనుచో గంగాతీరస్థమగు గొల్లపల్లియ యని కదా
యర్థము చెప్పబడినది. “మంచాః క్రోశంతి” అనుచోటను లక్షణ
ననుసరించికదా యర్థము చెప్పబడినది. ఇందుఁగూడ దేవాలయ
గతరాక్షసవీరులని యర్థము చెప్పవలయును. ఫలము కూడ
నట్లే యైనది అందలి విగ్రహములను బాడుచేయలేదు. అందుఁ
గావలియుండు రక్షోవీరులం జంపెను. వారిని గూడఁ దన్నుఁ
బ్రహరించినపిదప వధించెఁగాని నిద్రాసక్తులం జంపలేదు.
కావున నిచ్చో లక్షణ ననుసరించియే యర్థము చెప్పఁదగి
యుండును. మహాప్రకృతిభక్తులు దుష్కార్యముల నొనరింప

రని నమ్మపలయును. దేవాలయమునఁ గలవీరులు హనుమచేఁ జావఁదగిన వా రుండఁగా నాతలంపు హనుమకుఁ గలుగకపోవు 'పెట్లు ? పాపని స్వతంత్రుఁడు కాఁడుకదా. కర్తబద్ధుఁడు. ఏక్షణ మున నెవరికి మృతి యేకారణమున రావలెనో యది రాక తక్కదు. వారిదుష్కర్తము హనుమ కాయూహను గల్గించెను.

“మిత్రైష వ్యవసాయస్తే ప్రకృతిస్తాం నియోజ్యతి.”

అను భగవదుక్తి స్తర్తవ్యము. కర్తబద్ధులు కానివారు ప్రకృతి పురుషులు. వారును గూడఁ గార్యము ననుసరించి కర్తబద్ధుల వలె నటింతురు. తక్కినవారిగతి యిఁక జెప్పనేటికి? సర్వత్ర కర్తసిద్ధాంతము వ్యాపించియున్నదని మన మెఱుంగవలయును.

“స భూత్వా సుమహాకాయః ప్రభావాన్తారుతాత్తజః.”

అని మూలము. ప్రభావమువలనఁ బెద్దశరీరము కలవాఁ డయ్యెననఁగా భావమేమి? యోగబలమున దేహమును బెంచ వచ్చును. సూక్ష్మముగాఁ జేయవచ్చును. ఏనుఁగుల మించిన బలము కలుగును. అణిమాద్యష్టసిద్ధులలో నిదియు నొకటి యనఁదగు. ఇది యోగుల కత్యంతసులభమగు పనియేకాని మహత్తరకార్యము కాదు. హనుమంతుఁడు యోగాభ్యాస నిరతుఁడని తేలెడిని. అట్టివాని కిది యత్యల్పకార్యమేగాని వేఱు కాదు.

యోగశాస్త్రము నశించుటకు మానవుల దుస్సంకల్ప ములే కారణములు. యోగి సర్వభూతసముఁడు కావలయును. స్వార్థపరుఁడు కారాదు. విగ్రహార్చకుఁడు కారాదు.

“సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని,

ఈక్షతే యోగయుక్తాత్మా సర్వత్ర సమదర్శనః.”

అన్న శ్రీకృష్ణవాక్యము స్మరించి తదర్థము నెఱింగిన నేశంకలు కలుగవు. ధనాకర్షణమునకుఁ గపటయోగులు వేషధారులు ధర్మవ్యాజమునఁ దిరుగుదురు. వారియోగము ధనసంయోగమే అట్టివారు విగ్రహారాధకులు గారు. ఐనచో భగవద్దీతా వాక్యము తుచ్ఛమగును. భగవత్తయముగా సర్వమును జూడఁదగునని భగవద్వాక్యము గనఁబడుచుండఁగా విగ్రహారాధనాసక్తికిఁ జోటెక్కడ? కపటనాటకసూత్ర ధారులు కొందఱు బంధుపోషణార్థము యోగివేషములఁ దాల్చి పామరులు నమ్మి శిష్యులు కాఁగా వారికి నేవో నాలుగు తుచ్ఛమంత్రములు చెప్పి ముక్తి కరతలామలకమని బోధించి స్వస్వమపహరింతురు తుద కాధనము బంధువులపాలయి వారివంశముల నిర్మూలించును. అట్టి కపటయోగులనే విద్యాధికులు నాదరింతురు. ఇక్కాలపు విద్య యవిద్యాతుల్య మనుటకన్న వేఱొకమాట యిటఁ జెప్పఁబూనను. వారినిగురించియే మను స్మృతి

“ధర్మధ్వజీ సదా లుబ్ధశ్శాఛ్చిత్తికో లోకదంభకః,

బై డాంప్రతికో జ్ఞేయో హింస్రస్సర్వాభిసంభకః.

౧౯౧

అధోదృష్టిరైషగృతికస్సన్విర్థ సాధనతత్పరః,

శతో మిథ్యావినీతశ్చ బకప్రతచరో ద్విజః.

౧౯౨

యే బకప్రతినో విప్రా యే చ మార్జారలింగినః,

తే పతంత్యంధతామిస్తే తేన పాపేన కర్తవా.

౧౯౩

న ధర్మస్యాపదేశేన పాపం కృత్వా వ్రతం చరేత్,

వ్రతేన పాపం ప్రచ్ఛాద్య కుర్వన్ స్త్రీశూద్రదంభనమ్.

౧౯౪

ప్రేత్యేహ చేదృశా విప్రా గర్హ్యంతే బ్రహ్మవాదిభిః,

భర్తాచరితం యచ్చ వ్రతం రక్షాంసి గచ్ఛతి.

౧౯౯

అలింగీ లింగివేషేణ యో వృత్తిముపజీవతి,

స లింగినాం హరత్యేన స్తిర్యగ్యోనా చ జాయతే.”

౨౦౦

అని సూచించుచున్నది. మనుస్మృతిభావమును బరికింపుడు. భర్తావ్యాజమున ధనమార్జిించుచు దానికై వేషములు వేయుచు ధనమును దుదకు బంధువులకొసంగు కపటయోగులు మనుష్యులుగా జన్మింపక పశుపక్షియోనులం బుట్టుదురని స్మృతి తెలుపుచున్నది. ఇట్టివారలే యిప్పటి పశుపక్షిజాతులలో ననేకులండకపోరు. మహాత్ములెవరైన వీరు వారే యని తెలిపిన మనము వారికి నమస్కరించి పశ్చాత్తాపము గల్గజేసిన బాగుండును.

“దాసోఽహం కోసలేంద్రస్య రామస్యాక్షిష్టకర్తృణః,

హనుమాంశ్చత్రునైన్యానాం నిహంతా మారుతాత్తజః.

౯

అర్దయిత్వా పురీం లంకాం మైథిలీమభివాద్య చ,

సమృద్ధార్థో గమిష్యామి మిషతాం సర్వరక్షసామ్.

౧౧

అని మూలము. “అక్షిష్టకర్తృణో రామస్య కోసలేంద్రస్య అహం దాసః.” అని యన్వయశ్రమము. ఇందు శ్రీరామునియందుఁగల నిర్లిప్తత్వము ప్రతిపాదితము అక్షిష్టకర్తృణః=ఏకార్యముగాని యితరులకుఁ గల్గింపవలయునని చేయఁడు. అనఁగా పరులకుఁ గష్టము గలిగించువాఁడనఁగా స్వార్థైకపరుడని కదా భావము.

తనకని దేనిని గోరఁడనఁగాఁ గోరఁదగినదే లేదని కదా తాత్పర్యము. అట్టి రామునకు వాసుడ ననఁగా నితరులకు శ్రమము గల్గించువాడను గానని కదా భావము. నావలనఁ గలుగు శ్రమములు మీకర్థమువలనఁ గల్గించినవని సారము. భగవం

తుఁడు నిర్లిప్తుఁడు. వారిమూలమున నెవరికి నెట్టికష్టములు
గలుగవు కలుగుచుండునవి వారువారుచేసికొన్న కర్తమూల
మున లభించునవియే కాని వేఱుగాదనునదియే హృదయము.
నేను గూడ నిమిత్తమాత్రుఁడనుగాని కర్తను గానని హను
మంతునాశయము

“మయైవై తే నిహతాః పూర్వమేవ
నిమిత్తమాత్రం భవ సవ్యసాచిక్.”

౩౩

... ..

మయా హతాంస్త్వం జహి మా వ్యభిష్టా
యుధ్యస్వ జేతాసి కణే సపత్నాక్.

౩౪

అను నీగీతావాక్యము విచ్చోట స్మర్యములు.

“లంకాంపురీమద్దయిత్యా మైథిలీమభివాద్య చ సర్వకక్ష
సాం మిషతాం సతాం సమృద్ధార్థో గమిష్యామి” అని యర్హయ
క్రమము. లంకను బీడించి నగరమును బీడించుటనఁగా దహించి
మైథిలి యనంబడు మహాప్రకృతికి నమస్కరించి యెల్లరాక్ష
సులు చూచుచుండఁగా కృతకృత్యుఁడనై అనఁగా సఫలమనో
రథుఁడనై పోవఁగలను. ఈభావములన్నియు నెట్లు స్ఫురించిన
వనఁగాఁ గార్యమును జేయించుకర్తమే పలుకఁజేసినదని
యెఱుంగం దగియుండు. ఈభాగముంబట్టి శ్రీరామున కేదియు
వలయునది లేదనియు నిర్లిప్తుఁడగు పరబ్రహ్మమనియుఁ బ్రకృతి
యగుజానకి యతని మూలమున నన్నిపనులు చేయించుచున్న
దనియు హనుమయు నొకసాధనమే యనియుఁ దేలుచున్నది.
శక్తియగు సీతాదేవి సర్వకార్యకర్త్రి. పురుషుఁడగు శ్రీరా
ముఁడు నిర్లిప్తుఁడు. సాక్షిమాత్రుఁడు. కావునఁ బ్రకృతియే

యుపాస్య దేవత. పరమపురుషుఁడు ధేయుఁడు అనఁగా భ్యాన గమ్యుఁడు. కలిగినరూపము ప్రకృతిజనితము. అది శాశ్వతము కాదు. ఈభావ మెఱుంగఁజేయుటకే శాక్తము కలిగినది. ఇద్దాని నెఱింగినవారందఱు శాక్తులే. శైవవైష్ణవాది భేదములే శాక్తమున లేవు. సర్వజనాదృతిపాత్రము శాక్తము. సకలదేవ తోపాసనకు మార్గము లిందున్నవి. తక్కిన మతపంచకమునం దీయనుకూలములు లేవనునది సిద్ధాంతమే. వీరవైష్ణవుఁడు శాక్తుడై నరసింహమంత్ర ముపాసించునేని తక్కిన సప్తకోటి మహామంత్రములు దాని కంగమంత్రము లగును. ఇట్లే యెవఁ డేమంత్ర ముపాసించిన నద్దాని కన్నియు నంగమంత్రము లగు చుండును. అనఁగా భావమేమి ? సర్వదేవత లొక ప్రధానము నుండి వెలువడినవి. ఆతేజస్సే యిన్నిమూర్తులుగా నొప్పు చున్నది. ఇందు దేని నుపాసించిన నేమి ?

“సర్వదేవనమస్కారః కేశవంప్రతి గచ్ఛతి.”

అనుసూక్తి యీభావమును దెలుప వెలువడినదని యెఱుంగం దగు. ఈభావమునే శ్రీశంకరభగవత్పాదులు సౌందర్యలహరి యందు

“త్రయాణాం దేవానాం త్రిగుణజనితానాం తవ శివే
భవేత్పూజా పూజా తవ చరణయోర్యా విరచితా,
తథాహి త్వత్పదోద్వహనమణిపీఠస్య నికటే
స్థితా హ్యేతే శశ్వన్తుకుశితకరోత్తంసమకుటాః.
విరించిః పంచత్వం ప్రజతి హరిరాప్నోతి విరతిం
వినాశం కీనాశో భజతి ధనదో యాతి నిధనం,
వితంధ్రీ మహేంద్రీ వితతిరపి సమ్మిలితదృశా
మహాసంహారేఽస్మిన్ విహరతి సతి త్వత్పతిరసౌ.

౨౧

౨౬

జపోజల్పశ్శిల్పం సకలమపి ముద్రా విరచనా
గతిః ప్రాదక్షిణ్యక్రమణమశనాద్యాహుతివిధిః,
ప్రణామస్సంవేశస్సఖమఖిలమాత్మార్పణదృశా
సపర్యాపర్యాయస్తవ భవతు యస్తే విలసితం.”

౨౭

అని తెలియఁ జేసిరి.

“అత్రేదమనుసంధేయం. సమయినాం మతే సమయస్య సాదాఖ్య
తత్త్వస్య సపర్యా సహస్రదశకమలవీవ. న తు బాహ్యపీఠాదౌ. యేయే సమ
యినో యోగీశ్వరా జీవన్ముక్తాస్సంసారయాత్రాయామనువర్తమానాస్సాదా
ఖ్య తత్త్వమనుచింతయంతః ఆత్మైకప్రవణా వర్తంతే తేషాం జపో జల్ప
శ్శిల్పమిత్యాదినా సపర్యాప్రకారో నిరూపితః. యతస్సమయినో యోగీ
శ్వరాః విజనే గుహంతరేవా బద్ధపద్మాసనాః నిగృహీతేంద్రియాః సాదాఖ్య
తత్త్వజ్ఞానైకనిష్ఠా వర్తంతే తేషాం వక్ష్యమాణచతుర్విధషడ్విధైశ్చాను
సంధానమేవ భగవత్యాస్సపర్యేత్యర్థాదుక్తం భవతి. అతశ్చ పక్షద్వయేఽపి
బాహ్యపూజాయాం తత్క్రియాకలాపే చ తత్సంపాదనాయాం చ క్షేణో
నాస్తీతి సమయినామితి రహస్యం. యత్తు చంద్రజ్ఞానవిద్యాయాముక్తం.

“సూర్యమండలమధ్యస్థాం దేవీం త్రిపురసుందరీం,

పాశాంకుశధనుర్బాణాన్ ధారయంతీం ప్రపూజయేత్.”

అని వ్యాఖ్య.

యోగమతమునకు శాక్తమునకు నభేదమని యీ
వ్యాఖ్యయే స్పష్టపఱచుచున్నది కదా. శాక్తమునఁ జక్రారాధ
నము కలదు. విగ్రహారాధనమే లేదు. చక్రార్చనయుం గూడ
మధ్యమపథము. సమయమతమే యుత్తమమని తేలేడిని. భగవ
దారాధనార్థనస్తుసంపాదనమునఁ గలశ్రమము లిందు లేవు.

“ధన్యానాం గిరికందరే నివసతాం జ్యోతిః పరం ధ్యానతా

మానందాశ్రుకణాన్ పిబంతి శకునా నిశ్శంకమంకేశయాః.”

అనునట్లు సమయమతాచారనిరతులు శుద్ధజ్ఞానైకప్రవణులు శాక్తులు సహస్రకమలాంతర్వర్తినిగా నారాధింతురు. అట్టి మతమే యోగమతము గాక మతేయది యోగసమ్మతమగును? ఇచ్చో నీవిషయము నెఱింగినఁ గృతార్థు లగుదురు. రామాయణకథాభాగము నెఱింగిన లాభ మత్యల్పము. విశేషాంశముల నెఱుంగుటయే తెఱుగు.

“ప్రాసాదస్య మహాంతస్య స్తంభం హేమపరిష్కృతం,

ఉత్పాటయిత్వా వేగేన హనుమాన్సవనాత్త జః.

౧౬

తతస్తం భ్రామయామాస శతధారం మహాబలః,

శత్రు చాగ్నిస్సమభవత్ప్రాసాదశ్చాప్యదహ్యాత.”

౧౭

అని ఘోషము. దేవాలయ స్తంభ మనఁగా ధ్వజమని యర్థము చేయరాదు. స్తంభాంతరము లున్నట్లున్నది. ఆ స్తంభమును ద్రిప్పుచుండఁగాఁ దక్కిన స్తంభములతో నది యొరసికొనుటం జేసి యగ్ని కలిగి ప్రాసాదమును గాలెచినని యున్నది. కావున ననేక స్తంభము లుండుట యప్పటి శిల్పవిధానమే యని యూహింపఁదగును. ధ్వజప్రతిష్ఠలు లోనగునవి నవీనాగమములప్రకార మేర్పడును. ప్రాచీనాగమములయం దీవింత లంతలుగాఁ గానరావు. కావున వింధ్యోత్తరములయందు వానిప్రాధాన్యము గానరాదు. దధ్యోదనాదులకుం గూడ నందుఁ జోటులేదు. ముఖ్యముగా తిరుపతి మొదలుకొనియే యీ సాపాటురామన్నలపెత్తన మెక్కినది. బ్రహ్మాత్సవము లని యింక నేవేవోపేరులతో నై వేద్యవిశేషములు కుక్షింభరుల సంరక్షణార్థ మేర్పడియున్నవి. “భక్తి శూన్యమైనను భుక్తి శూన్యము కారాదు.” అన్నసామెత యేర్పడినది.

విగ్రహస్థాపనము పామరులకు దేవతారూపము ధ్యానగమ్య
మగుట కేర్పడినది గాని దానికి నై వేద్యములు చూపి వాని
మూలమున నన్నవిక్రయవ్యాపారము హెచ్చుగావలయునని
కాదు. ఈయనాచార మర్వాచీనమనక తప్పదు. వీనిం జూచి
కాఁబోలు పీఠస్వాములు కూడ బంగరుపీఠములు సుందర
విగ్రహములు వాని కలంకారములు తదర్థమై ధనార్జనము
నను నీయనాచారముల కలవాటుపడిరి. సన్న్యాసులకు భగవ
ద్ధ్యానమున నధికారము కలదు గాని విగ్రహాద్యర్చనమున
నధికారము లేదు.

“అనగ్నిరనికేతస్సాస్మిద్ద్రామమన్నార్థమాశ్రయేత్,

ఉపేక్షకోఽసంకుసుకో మునిర్భావసమాహితః.

౪౩

కపాలం వృక్షమూలాని కుచేలమసహాయతా,

సమతా చైవ సర్వస్మిన్నేతన్తుక్తస్య లక్షణం.

౪౪

నాభినందేత మరణం నాభినందేత జీవితం,

కాలమేవ ప్రతీక్షేత నిర్దేశం భృతకో యథా.”

౪౫

అను నీమొదలగు మనుస్మృతివాక్యములు కొందఱ కన్వ
యింపఁజాలవు. ధనార్థులు కారాదని.

“యతిభ్యః కాంచనం దత్వా రారవం సరకం ప్రజేత్,”

అని సూక్తికలదని పెక్కం ద్రైఱుంగరు. ఎఱింగినను శంకరాజ్ఞ
యని లోకోపకారముగా నీమహావ్యాపారమును సాగించు
చుందుమనియు నందురు. వీరి కింక నూతనస్మృతులు కావలసి
యున్నవనునూహ పొడముచున్నది. ఇట్టివారిమూలమున
నుపకారమా లోకమున కపకారమా యని ప్రశ్నించిన రెండ

వదియే కలుగునని యుత్తరము చెప్ప నే సాహసించును.
కొందఱు

“యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠస్తత్తదేవేతరో జనః,
స యత్ప్రమాణం కురుతే లోకస్తదనువర్తతే.”

అన్న గీతావాక్యము నుదహరించి పామరులకు సదాచారములు నేర్పుటకే సన్న్యాసు లిట్లు పూజించుచున్నవారని కొందఱు వాదించిరి. ఈయుక్తి కాశయుక్తివలె నున్నది. అనర్హమగుమార్గము నవలంబింపరాదని విధియుండఁగా నట్టివారల కీవాక్య మన్వయించుటకంటె నసంగతవిషయ ముండదు. ఆయాచారములు నేర్పువా రున్నారు. సన్న్యాసులు తప్పఁదక్కినవారందఱు పామరు లనరాదు కదా. పండితు లందులకున్నవారు. వారల కది యన్వయించును గాని సర్వసంగపరిత్యాగము చేసినయతివృషభుల కది యన్వయింపరాదు. అంతకంటెఁ బాపకార్యము లేదు. వేదాంతశ్రవణము గలుగఁజేయుటయే వారికి విధి. తక్కినది యవిధియని మనమెఱింగి మెలంగవలయును. హనుమంతుఁడు చూచిన దేవాలయమున ననేక స్తంభము లుండుట యాకాలమునఁ గల యాగమ పద్ధతి ననుసరించియే యని మనము నిర్ణయింతము. ఇందు మఱొక్కవిశేషము కలదు కాష్టద్వయసంయోగమున నగ్నియుష్పతిల్లునని పూర్వులే కనుఁగొనిరి పదార్థవిజ్ఞానశాస్త్రము పూర్వకాలమున నున్నయట్లు మనము నమ్మవచ్చును. పాపాణద్వయసంయోగమున నగ్నిని గలిగించుట యిప్పటికిని గాంచుచున్నారము. పాపాణాయస్సంఘర్షణమునను గలిగించుటయుఁగానవచ్చుచున్నది. రామాయణ మీవిషయమును గూడ

బోధించుచున్నది కదా. మన మానందపరవశులము కావచ్చును. ఇంకఁ దరువాతికథ నరయుదము.

❧ హనుమంతుఁడు జంబుమాలిని వధించుట. ❧

* రావణునానతిం గొని ప్రహస్తతనయుండగు జంబుమాలి హనుమంతునితోఁ బోరఁ బయనమయి భయంకరదంష్ట్రలు మెఱయఁ జూచువారల నాకులంపడఁ జేయురూపమునఁ బోయెను. ఆతనిసైన్యము నట్టిద యనందగినది. ధనుర్ఘోషములు నింగిముట్టినవి వేగవంతుండగు పవనాత్మజుఁడు జంబుమాలిరాక కానందించి యుద్ధ మింతసేపటికి మరలఁ గలిగెఁగదా యని యుబ్బుచు సింహనాద మొనరించెను మహాబలుండగు జంబుమాలి తోరణ పైనున్న వానరోత్తమునిపై బెడిదములగు బాణములను బఱపెను. మఱియుఁ గోతి మోమునఁ గత్తివాయిబాణమును గ్రుచ్చెను. సహజారుణమగు నాహనుమంతుని మొగము మఱింత యెఱ్ఱనై శరత్కాలమున రవికిరణములు వ్యాపింపఁగా నున్న తామరవలెఁ గనంబడియెను. ఆరక్కసుం డిట్లు బాణముల నొప్పింపఁగా నావానరేంద్రుఁడు క్రుద్ధుడై తనప్రక్కననున్న చట్రాతినిలాగి బలము మెఱయించి వానిపై వైచెను దానఁ గోపించి యాజంబుమాలి బాణములఁ బదింట నాపాపాణము భస్మముచేసెను. తనసాధనము వ్యర్థము కాఁగా నొక సాలవృక్షమును బెఱికి గిట్టునఁ ద్రిప్పుచుండఁ గాంచి రాక్షసుఁ డాతని బెక్కుబాణములు వైచి మఱి నాలుగమ్ముల వైచి యాచెట్టును జూర్జించి

* ఇది నలువదినాల్గవసర్గమునఁ గలకథాభాగమని తెలియందగు.

యతనిబుజమున నైదుశరములును హృదయమున నొకశరమును హృదయాంతరాళమునఁ బదినారసములను నాటనేసెను. హనుమ తనదేహము బాణవిధము కాఁగా మహాకోపమున నాయునుపగుదియనే గ్రహించి త్రిప్పెను జంబుమాలిఁ తొమ్మును దాఁకఁ బ్రయోగించెను. ఆవ్రేటున కాతని యవయవభాగములలో నేదియు నచటఁ గానరాకుండెను. రథముతోడ నతఁడు చూర్ణమయ్యెను. హతశేషు లాతనిచాపును దెలుప రావణుఁడు కోపంబునఁ గన్ను లెఱ్ఱివాఱఁగా మంత్రి కుమారులం బిలిచి వేగముగా వానరునితోఁ బోరఁ బొండని యాజ్ఞాపించెను. వారు నాతనియానతిం గొని బలపరాక్రమ సంపన్నులు గాన వానరుం డనుభావమున యుద్ధమునకుఁ బ్రయాణమైరి.

❧ { హనుమంతునిచే మంత్రిపుత్రసప్తకము } ❧
మృతినొందుట.

* రావణునాజ్ఞ శిరస్సుల ధరించి మంత్రికుమారు లేడుగురు హుతవహురీతిఁ బ్రజ్వరిల్లుచు మహావాహినీసమేతులై ధనుస్సులు మెఱయుచుండఁగా వెడలిరి. అస్త్రవిద్యారహస్య వేత్తలగుట మహారథములనెక్కి ధనుష్టంకారముల దిక్కులఁ బిక్కటిల్లఁజేయుచు నడచిరి. వారలంగని వారితల్లులు బంధువులును శోకించిరి. వేగమున వారెల్ల బహిర్ద్వారముననున్న హనుమంతునిపైకిఁ బోయి బాణములవర్షమున నాతనిం దడిపిరి. బాణవర్షము తన్నుఁ గప్పఁగా భూధరేంద్రముం బోలి

* ఇది వలువదియైదవసర్గమునఁ గలదు.

హనుమ యూరకుండెను. వారిబాణములు తన్నుఁ దాఁకక
యుండ వారల రథవేగమునకుఁ దాఁ జిక్కకయుండఁ దప్పించు
కొని విహరించుచుఁ గొంతవడి వారితో నీరీతఁ బోరాడి యం
తట వారిం బొలియింపఁగోరి గట్టిగా నార్చెను. ఆవీరులలోఁ
గొందఱుఁ గరతలాఘాతములను, గొందఱుఁ బౌదఘాతములను,
గొందఱు ముష్టిఘాతములను గొందఱు నఖాయుధములవ్రేటు
లను, గొందఱు హృదయస్పర్శమునను మఱిగొందఱు నూరు
ప్రహారములను జంపెను. కొందఱు అప్పువనాత్మజుని సింహనాద
మునకే చచ్చిరి. చావఁగా మిగిలినవారు లంకకుం బరుగిడిరి.
త్రోవయంతయు రక్తసిక్తమయ్యెను. నగరమందంతట రోదన
ధ్వనులే వినఁబడసాగెను. హనుమంతుఁడు రాక్షసులతోఁ
బోరఁగోరి మరల నాబహిర్ద్వారమునకే పోయి యందుండెను.
హతశేషు లామరణవార్తను రావణునకుఁ దెలుపఁబోయిరి.

ఈ రెండుసర్గములందును జర్చింపఁదగినంత విశేషాంశ
వితతి గన్పట్టదు. కేవలయుద్ధము. నీతికిందగినవిషయము లున్న
తావులనే మన మరయుదము. గ్రహింపఁదగువిషయముల
గ్రహింతము. ఇంకఁ దడవు చేయక తరువాతి కథాభాగ
మును బఠించి యందేమేని విశేషము లున్నవా యని నెమ
కుదము.

— నేనాపతిపంచకము హనుమంతునిచే బొలియుట. —

* మంత్రికుమారులను హనుమంతుఁడు చంపుటెఱింగి
రావణుఁడు మనస్సున నించుక జంకియు నితరులకుఁ దెలియ

కుండ నభినయించి చక్కనాలోచించి విరూపాక్ష యూపాక్ష దుర్ధరప్రభున భాసకర్ణనామములుగల సేనాపతులను గావించెను. వా రాకోతి నెపుడు పట్టుకొందుమా యని యువ్విఘ్నారుచుండిరి. కావున వారు రాగానే బలాధ్యక్షులారా! మీరెల్లరు బలంబులం గూర్చుకొని వెడలి యావానరుని దండించియే రావలెను. మీ రావానరునికడఁ బ్రమాదంపడక నర్తింపవలయును దేశకాలవిరుద్ధకార్యములు పొసఁగ నీయకయుండఁ జూడవలయును. ఆవానరుని పనులంబట్టి యూహింపఁగా వాఁడు వానరుఁడని తోఁపకయున్నది. సకల విధముల నూహించి యతఁడొక మహాభూతముగాని వానర మాత్ముఁడు కాఁడు. ఇంద్రాదులలో నెవఁడో మనల హింసించు కొఱకు నీమహాభూతమును సృజించెనేమో తపోబలమున నది సాగనోపు. నేను మీరును గలిసి దండయాత్ర చేసి నాగయక్షాదుల నోడించియున్నాము దానికి బదులు కీడు వారు మనకుఁ జేయవలసినదే. అదే యిది యని తలంతును ఏసందియము లిందులకుండవు. బలాత్కారమున నా భూతమును బట్టుకొనుఁడు. ఆవానరుఁడు ధైర్యపరాక్రమములఁ జూపువాఁడు కావున వానిని మీ రవమానింపకుఁడు. పూర్వము నేను వాలిసుగ్రీవ జాంబవత్ప్రముఖుల ననేకులఁ గాంచియున్నాను. వారియం దెవ్వరికిఁగాని యిట్టి శక్తులఁ జూపు నేర్పులేదు. ఏదోయొక మహాశక్తి యీరూపమున వచ్చియున్నదని యూహింపవలసి యున్నది. మహాప్రయత్నమున వానిని గ్రహింపవలయును గదా. త్రిలోకవాసు లింద్రాదిదేవతలం గూడి యొక్కసారి మీపై కడరినను మీ

ముందు వారియూటలు సాగవు కదా, కాని యుద్ధమున జయ సిద్ధి స్థిరము కాదు కనుక నీతిజ్ఞుఁ డెవ్వఁడుకాని జయకాంక్ష గలవాఁ డగునేని ప్రయత్నమున స్వరక్షణము చూచుకొనం దగు కనుకనే మీరును జాగరూకులరై వర్తింపవలయును.

అని రావణుఁడు పలుక నాతనియానతి శిరంబులం దాల్చి మహాతేజస్సు లగువారు చతురంగబలంబులం గూడి జవముమెఱయ హనుమంతునిపైకి బోయిరి. బహిర్ద్వారమున నుదయభానునిం బోలి వెలుంగుచుఁ దేజోరాశియై పట్టుదల గలిగి సకలశక్తులు వెలయనుండు హనుమంతుని గనుంగొనిరి. నలుప్రక్కల నిలిచిరి. భయంకరసాధనములం గొని తలపడిరి. దుర్ధరుఁడు వాఁడినారాచము లైదు హనుమపై నేసెను. అవి శిరమున నాటఁగాఁ బదిదిక్కులు మాటుమ్రోగునట్లు సింహ నాద మొనరించెను. ఆకాశమునకు దాఁటెను. దుర్ధరుఁడు బల శాలి గాన సజ్యచాపుఁడై రథముననుండి యాకసమున కెగసి వందలకొలఁది తీవ్రనారాచములు ప్రయోగించుచుఁ బైకడ రెను. శరత్కాలమున వర్షించు మేఘమును సులభముగా వాయువు నివారించుచందమున హనుమ యాకాసమునఁ జరించుచు వానినుండి శరీరమును గాపాడుకొనియెను. దుర్ధరుఁడు తనచెంతకుఁ జేరకుండునట్లు చేయఁజాలెను. కాని యారక్కసుఁ డుక్కుమిగిలి యింకను బాధించుచుండఁగాఁ దనశరీరము నింకను బెంచి యని సాగించెను. అంత నతిజవమున దూరమున కరిగి హఠాత్తుగాఁ బిడుగు కొండపైఁ బడునట్లు తనిరథముపై దుమికెను. ఆపాటున రథరథ్యకేతువులు

చూర్ణములు కాఁగా దుర్ధరుఁడు వానితోడఁ దానును మృతి నొందెను.

దుర్ధరునిపాటు చూచి పరాక్రమదుర్జయఁడగు విరూపాక్షుఁడు యూపాక్షుఁడు ననువారిరువురును గ్రోథాతిరేకమున నాకాశమున కెగసిరి. అందున్న హనుమంతునివక్షము నినుపగుదియల నొప్పించిరి. వారివేగమును దనజవమున నడంచి హనుమ మరల నేలకు దిగెను. అంత నొక మద్దిచెట్టు కడకేగి పెకలించి దానివ్రేటున కా యిరువురను బలిచేసెను. ఇట్లు బలవంతులగు మూవురుదానవులు వానరోత్తమునిచేఁ జంపఁబడఁగాఁ గన్నులారఁ గాంచుచున్న ప్రఘసుఁడు హఠాత్తుగా నాహనుమవైకిఁ బోయెను. భాసకర్ణుఁడు వీర్యంబు నెఱప మిగులఁ గ్రుద్ధుడై శూలముం గొని వానరేంద్రునిపై కరిగెను. ప్రఘసుఁడు ఖడ్గముంబూని హనుమతోఁ బోరసాగెను. భాసకర్ణుఁడు శూలమున నొప్పింపసాగెను. ఆయిరువురు తన్ను మిక్కిలి నొప్పింపఁగా నాగ్రహించి వాయునందనుఁడు రక్త సిక్తాంగుడై బాలభానునిపగిదిఁ గనఁబడుచు మృగసర్పవృక్ష కీర్ణంబగు నొక పర్వతశిఖరమును బెకలించి దానివ్రేటున వారి నిరువురం జంపెను. ఇట్లాసేనాపతిపంచకము పంచత్వము నొందఁగా మిగిలినసేనల నాశము చేసెను. గజహయరథంబులఁ జూర్ణములు గావించెను. ఇట్లు వారెల్లరు చావఁగా మరల నాబహిర్ద్వారమును జేరి యమునిచందమున నూరకుండెను.

మహామతులారా ! ఇందలివి శేషములఁ బరీక్షింతము

“హతాన్ మంత్రిసుతాన్ బుధ్వా వానరేణ మహాత్మనా,
రావణస్సంవృతాకారశ్చకార మతిముత్తమాం.”

అని మూలము. మనుష్య వానరులచే జావకయుండ వర మడు గక వదలిన రావణుఁ డాసమయమున వానరునిచే దాబంపిన రాక్షసవీరు లెల్ల హతులగుట విని సంఘతాకారుడై అనఁగా సంశయించినవాడై యని యర్థము. శాపము తీలు సమయము దాఃపునకు వచ్చినదని శంకించి యని భావము. ఉత్తమాం మతిం చకార = “మతిరాగామి గోచరా” యన్న నియమము ననుసరించి రాఁగల ఫలములనుగుఱించి మంచి యాలోచన మొనరించెనని తాత్పర్యము. జానకీ సంభాషణా నంతర మిది పొసఁగుటయు వానరుఁ డొక్కం డిందఱ మహా శూరుల నశ్రమంబునఁ జంపుటయు నచ్చేరువు కలిగింపఁగా వరదానకాలము స్మృతిగోచర మగుటయు సనత్కుమారుని హితము మనోవీధిఁ బొడకట్టుటయు నను నీకారణములచే నుత్తమపద్ధతి నాలోచించెననియే దీని హృదయము. మహా భక్తుఁడు మహాపండితుఁడు నగు రావణుఁడు భావిఫలముల నాలోచించుట సుసంగతమే కాని యసంగతము కాదు. కను కనే మహర్షి వాల్మీకి మతి ముత్తమామ్=అని ప్రయోగించెను. సనత్కుమారుఁడు చెప్పినప్రకారము తా నొనరించుట దానికి ననుకూలముగా నొకకోతి లంకకు వచ్చి నిర్భయముగా వన భంగ మొనరించుటయ కాక పెక్కండ్ర రాక్షసవీరుల నుక్క డంచుట తలంచి కాలమును స్మరించెననియే యిందలి సారము. ఇట్టి రావణుఁడు మూర్ఖుఁ డగునా? నీతిశాస్త్ర కోవిదుఁడు రావణుఁ డనువిషయము నీక్రిందిమూలము తెలుపుచున్నది.

“యత్తైశ్చ ఖలు భావ్యం స్యా త్త మాసాద్య వనాలయం,

కర్త చాపి సమాధేయం దేశ కాలవిరోధినం.

౫

న హ్యహం తం కపిం మన్యే కర్తృణా ప్రతితర్కయన్,

సర్వథా తన్మహద్భూతం మహాబలపరిగ్రహం.

౬

భవేదింద్రేణ వా సృష్టమస్తదర్థం తపోబలాత్,”

అని మూలము. వీరులారా! వానరమాత్రుడని తలంచి ప్రమాదంపడి వర్తింతురేమో? అది తగదు. దేశకాలవిరోధ మగుకర్తృము చేయరాదు. ఆతఁడు వనాలయుఁడు. యుద్ధ స్థలము ఉపవనము. అం దాతనికి బలమెక్కుడు. అటులైన యుద్ధము మానరాదా యందురేమో ఈకాలము దనుజులకుఁ బ్రధానము. కావున సమానముగా బలముగలదు. ఐన జాగ్రత్త గలిగియుండు టు తత్తమము. అనఁగా బలవంతుఁ డగు శత్రువును సమీపింపక యుద్ధనైపుణ్యము గలిగి మెలఁగుఁడని హృదయము. నేనాపతులారా! ఆతని కార్యములఁబట్టి నే నతని గపిమాత్రునిగా భావింపను. కపుల నే నెఱుంగుదును. వారివాక్యములు వేఱు. ఈ కపివాక్యములు వేఱు. కనుక సర్వప్రకారములచేత నతిశయబలపరాక్రమములుగల మహా భూతమునుగా నిర్ణయించుచున్నాను. పృథివ్యాదిపంచభూత ములలో బలవత్తరము వాయువు. కావున నే మహాబలుఁడని వాయువునకుఁ బేరుగలదు. అట్టిభూత మిది యని యా శయము. వాయుకుమారుఁడు కానోపునని యూహ. మనలఁ జంపఁ దపం బొనరించి యింద్రుఁడో మఱొక దిక్పాలకుఁడో దీనిని బుట్టించియుండును. అనఁగాఁ గపులవలన మరణము కలుగఁగూడదని నేను బ్రహ్మను వరమడుగలేదు. కనుక నా వానరదూపమున నీతనిఁ బుట్టించియుందురని యతని యూహ. నేనెట్లు తపోబలమున నింతటిబలము నార్జించితినో యింద్రా

దులుకూడ నా బాధల ననుభవింపఁజాలక గట్టితపము సల్పి
దీనిని సృజించియుందురని శంకించెను. ఈశంక యుక్తమే.
తపోబల మెఱింగినవారలకు దానిశక్తి తెలిసియుండును. అది
లేనివారికిఁ దపశ్శక్తి యెట్లు తెలియును? ఈకాలమున ననే
కులు మహర్షులు కలరు. కాని వారు నిర్విష సర్పరాజముల
కరణిఁ దపోబలవిరహితులు. శాపానుగ్రహసామర్థ్యములు లేని
వారల ఋషులనుటఁ బరిహాసాస్పదము. అనేకబిరుదములలో
నదియు నొకబిరుద మనందగియుండును. ఋషులే లేరని యీ
వ్రాత బోధింపదు. వృద్ధులను బాలురనుగాఁ జేయు శక్తిగల
సిద్ధులుగలరు. వాగ్బాణులును గలరు. వారలు హిమాలయ
మునఁ గలరు. పుణ్యాగిరులయందును గలరు. కాని వారు
గూఢవర్తనులు. ఇతరులపొగడ్డలకు వారు గుఱికారు. ఆత్మా
రాములు. పరిహితప్రవణులు నగుదురు. అట్టివారే ఋషులు.
బిరుదములు గలఋషు లనేకు లుండవచ్చును.

“తదేవ నాత్ర సందేహః ప్రసహ్య పరిగృహ్యతామ్,
నావమాన్యో భవద్భి శ్చ హరి ర్ధీరపరాక్రమః.

౯

... ..

నీల స్సేనాపతి తైచ్చవ యే చాన్యే ద్వివిదాదయః,
నైవం తేషాం గతిర్భీమా న తేజో న పరాక్రమః.

౧౧

న మతి ర్న బలొత్సాహశా న రూపపరికల్పనమ్,
మహత్తత్త్వ మిదం జ్ఞేయం కపిరూపం వ్యవస్థితం.

౧౨

ప్రయత్నం మహా దాస్థాయ క్రియతా మస్య నిగ్రహః,

... ..

తథాపి తు నయజ్ఞేన జయ మాకాంక్షతా రణే.

౧౪

అత్తా రక్ష్యః ప్రయత్నేన యుద్ధసిద్ధి ర్హి చంచలా,”

అని మూలము. ఇవియన్నియు రావణుని సీతేజ్ఞతను దేట పఱచుచున్నవి. దేవతల నోడించితిమి వారు సమయమున మన కపకారముచేయుట న్యాయ్యమే కదా? ఆయపకారమే యీ మహాభూతమని తలంచి బలము గనబఱచి పట్టుకొనవలెను. అను నీవాక్యముంబట్టి దేవతలు పగసాధింపఁ బూనియుండుట ధర్మమే యనియు వారిప్రయత్నమే యీభూతమనియు రావణుని యాశయము. దేవతలస్థానము విని భగవంతుఁ డవతరించునని సనత్కుమారుఁడు చెప్పినమాట యతని కప్పుడు స్మృతికిం దగిలినది. తచ్చిహ్నమే యీ మహాభూతమని యెఱింగెను. సేనాపతులారా! యీహరి ధీరపరాక్రముఁడు. పండితుఁడు. శూరుఁడు నగును. కావున మీరతని నవమానింపరాదని రావణుం డనియెఁ గదా. ఏల? తన శరీరముక్తికి హేతుభూతురాలు సీతాదేవి. ఆమెకడకు వచ్చినవాఁడు పుణ్యాత్ముఁడుగా నుండక తప్పదు. అట్టిమహాభక్తుని సాగరము ను త్తరించివచ్చిన పరాక్రమశాలి నవమానింపరాదని నీతి. ఒక వేళ మీకు దొరికినను మర్యాద నతిక్రమింపక వర్తింపవలయునని యతనిభావము. అట్టిరావణుఁ డామూర్ఖుఁడు? నే నీవఱకుఁ జూచినవానరుల కింతటి బలపరాక్రమాదులు లేవు. కపిరూపమునఁ దోచెఁడు మహాతత్త్వ మిది నిర్ణయింపందగు. అనఁగాఁ బ్రకృతిపురుషులు పరస్పర మవలోకింపఁ గలిగినదే మహాతత్త్వము. అదే యిది. అనఁగాఁ బ్రకృతిబురుషులగు సీతారాముల కటాక్షపాత్రమగువ్యక్తి యిది. దీనికిఁ గలశక్తియే

కపులకుఁ గలదు? వేనికి నుండదని భావము. అట్టిమహాత్ముఁడు దొరకిన నవమాసింపరాదని హెచ్చరించుచున్నాఁడు. తన ముక్తి కిదియొక సాధనమని యతఁడు తలంచెను. కావుననే తనబలములఁ జంపిననుగూడ నానందించుచున్నాఁడు. మహా ప్రయత్నము చేసి జయింపుఁడని వారినిఁ బురికొల్పుచున్నాఁడు. రణమున జయముగోరు నీతిజ్ఞుఁడు తొలుత నెన్ని యత్నములు చేసియైనఁ దన్నుఁ గాపాడుకొనవలయును. జయము స్థిరము కాదు అనఁగా జయపరాజయములు నిలుకడఁ గలవిగావు కావున నాత్మరక్షణము ప్రధానము. శత్రు-విజయము తరువాతిదని రావణుఁడు చెప్పుచున్నాఁడు. నీనిచే నాతని నీతిశాస్త్రపాండిత్యము జ్ఞానమహత్త్వము తేటపడుచున్నది.

“అనిత్యో విజయో యస్తా ద్దృశ్యతే యుభయనయోః,
పరాజయశ్చ సంగ్రామే తస్తా ద్దృశ్యం వివర్ణయేత్. ౧౯౯
త్రయాణా మప్యపాయానాం పూర్వోక్తానా మసంభవే,
తథా యుద్ధ్యేత సంఘో విజయేత తిపూన్యథా.” ౨౦౦
మను. ౭ ఆ.

అను నీ మనుస్మృతివాక్యముల నెఱింగినచందము రావణుని మాటలే తెల్పుచున్నవి కేవల దుర్మచాంధుఁడు రావణుండునుటకంటె నల్పజ్ఞత వేటుగానుండదు.

ఇంత తెలిసినవాఁడు యుద్ధమేల చేయఁబూనెనని కొందఱు ప్రశ్నింతురు. అది విచారమూలము గానిప్రశ్నము. ఎవరెవరు తనమూలమున రణములఁ జావవలయునో వారి

కది కలుగునట్లు ప్రయత్నింపక మాననయితి గాదు. గీతా వాక్య మిట్లే బోధించును.

“స్వభావజేనకాంతేయ నిబద్ధ స్వేన కర్తృణా,
కర్తుం నేచ్ఛసి యన్తోహ త్కరిష్యి స్యవశోఽపి తత్.”

అనుచదియే యా గీతావాక్యము. కర్తృసిద్ధాంతము బలవత్తమ మని భగవంతుడు తెలుపుచుండఁగా నిక వాదించుట తెలివి తక్కువ గాక మఱేమి? ఇట్లు లీఘట్టము రావణాసురవర్మని నీతిజ్ఞతను వెల్లడించుచున్నది.

❧ హనుమంతుఁ డక్షకుమారునిఁ బొలియించుట. ❧

* నేనాపతులు బలములతో నంతకుచెంత కరుగుట హతశేషులగు దనుజులమూలమున నెఱింగి రావణుండు రణ శ్రీడాభిరాముడగు నక్షకుమారుండు ముందుండఁ గాంచెను. ఆచూపుచేతనే యతఁడు యుద్ధమునకుఁ బురికొల్పఁబడినట్లు లయ్యెను. ధనుశ్శరాదిసాధనములం గొని బ్రాహ్మణోత్తములు హవిస్సు వ్రేల్చి వర్ధిల్లఁజేయఁగా జ్వాలలు పయికిలేచు నగ్నివలె నాసభ నుండి లేచెను. బంగారురథ మెక్కి హనుమంతునిపై కరి గెను. ఆరథమును దపస్సుచేసి యతఁడు సంపాదించెను. అది సామాన్యస్యందనము కాదు. సకల పరికరసంభృతము. సూర్య స్యందన ప్రతీకాశము. మహాయుధము లందు వెలుంగు చుండెను. అనేకచాపములు శరములు లోనగునవి లెక్కకు మిక్కిలిగా నుండెను. ఆరథ మాకాశమున సూర్యరథమువలె

* ఇది నలువదియేడవసర్గమునఁ గల కథ.

సంచరింపఁ గలదు. ఇంద్రపరాక్రమశాలియగు నక్షకుమారుఁ
డాస్యందనము నెక్కి నేనాసమన్వితుడై గతివేగమునఁ
గలుగుధ్వనులచే దిక్కులఁ బిక్కటిల్లఁజేయుచు నశోకవనబహి
ర్ద్వారమునఁ గూరుచున్న యాహనుమంతునిఁ జేరవచ్చెను.
సింహదృష్టిగల యా యక్షకుమారుఁడు ప్రాణిసంహరణతత్పరుఁ
డగు ప్రళయకాలాగ్ని వలెఁ గనఁబడుచు హనుమకడకుఁ బోయి
యాతని యాకృతివిశేషమును యుద్ధసన్నాహమును బరికించి
యచ్చెరువు సంభ్రమము కలుగఁగా నీతఁడు మహావీరుఁడుగాని
సామాన్యుఁడు కాఁడని తలంచి సగౌరవదృష్టి నా శూరోత్త
మునిఁ దిలకించెను. మఱియు నాతనిలక్షణములం గాంచి తన
బలాదులను నిర్ణయించుకొని వసంతకాలమున భానుఁడు వృద్ధి
నొందునట్లు తేజంబున వెలింగెను.

అట్లు సంగరమున సన్నద్ధుడై నిలిచి యాయక్షుఁడు
హనుమపరాక్రమము నూహించి యతనిజయించుట మహాశ్రమ
మనియు నెఱింగి కోపంబుఁ దెచ్చుకొని కడుజాగ్రత్త గలవాఁ
డగుచు వాఁడులగు నారసములు మూఁడు వైచి యాకపి
వీరుని యుద్ధమునకుఁ బురికొలిపెను. ఆకపివీరుఁడు గర్వి
యనియు నెంతటి కష్టమునైన లెక్కింపక మహాలాఘవమునఁ
బగవారి నోడింపఁజాలుననియుఁ బరికించి తాను నట్టివాఁడే
గావున మనోగర్వము మెఱయఁ గేల శరశరాసనంబులఁ
దాల్చి యాకపిపై యుద్ధమును దెలుపుచూపుఁ బఱపెను.
అత్తఱి వారిపోరాటము సాటిలేనిదై దేవాసురులనెల్లర
విభ్రాంతులనుగా నొనరించెను. ఆసంగరమును గాంచి భూమి
మ్రోసెను. ఎందో యున్న సూర్యుఁ డడలెను. వాయువు స్తం

భించెను. పర్వతము లూగెను. ఆకసము ధ్వనించెను. సముద్రము కలఁగినది. లక్ష్యశరసంధాన విమోచనదక్షుఁడగు నాయక్షకుమారుఁడు విషలిప్తశరత్రయము హనుమ శిరమున నాట నేసెను దాన నెత్తురుపాఱ నాతనివలయము లగు కన్నులు తడిసి శరీరము తడియఁగా నుదయభానునిభంగి రక్తమయాంగుడై యరుణమండలముభంగిఁ గానఁబడియెను. ఇక నూరగుండ రాదని పావని యాతనిం దలపడియెను. అత్తఱి నా యనిలకుమారుఁడు భూమధ్యముననుండు మందరపర్వత శిఖరమునకు వచ్చియున్న మధ్యాహ్నసూర్యునివలె నుగ్రుడై కోపాగ్నిజ్వాలలు వెడల నాయక్షకుమారుని నాతనిబలమును జక్కఁగాఁ జూచెను. అంతలో నారావణతనయుఁడు బాణ వర్షమున సతని పర్వతాకారమును ముంచెను. సింహనాద మొనరించెను. ఆతఁడు బాలుఁడు కనుక నాహనుమశక్తి యింతయని యెఱుంగఁడు. పరాక్రమగర్వమునఁ గోపము వృద్ధి కాఁగా నాతనిపై కడరెను.

హనుమ యతని సాయకబాధకు నోర్చికొని గట్టిగా ధ్వనించుచుఁ గరముల నూరువుల విదుర్చ్ఛుచు నాకసమున కెగ సెను. అక్షుఁ డాతనిపై బాణముల వైచుచుఁ దాను నంబరమున కెగసెను. ఆబాణంబులు తన్నుఁ దాఁకకుండునట్లు చరించుచు హనుమ యంబరమున విహరించెను. హనుమను బాణముల నొప్పించుచుఁ దాను నాకసమునఁ జరించుచుండఁగా నారావణ కుమారుని సగౌరవదృష్టిఁ గాంచి పావని “యింతటి వీరునెట్లు చంపఁగలను” అని చింతింపఁ బూనెను. అంతలో నారాక్షస వీరుఁ డాతనివక్షము బాణంబుల భేదించెను. దాన మఱింత

యాగ్రహించి పెడబొబ్బ యిడి యాతనిం జంపఁబూని తనలో
ని ట్లూహించెను. వీఁడు సామాన్యుఁడు కాఁడు. బలశాలి.
బాలసూర్య సంకాశతేజుఁడు. బాఁడయ్యను బెద్దవారివలె
యుద్ధముల నాటితేటినవాఁడు. మహాహవము నిపుడు చేయు
చున్నాఁడు. సమస్త యుద్ధతంత్రవేత్త. అట్టి వీనిని జంపవలయు
నన్నమనస్సు రాకయున్నది. మఱియు నీతఁడు మహాత్ముఁడు.
పరాక్రమమునఁ బేరు గన్నవాఁడు. కష్టముల నోర్చువాఁడు.
కనుక వీనిని నాగయక్షదేవతాదులు మునులును బూజించు
చుందురు. ఇందులకు సందియములే లేవు. పరాక్రమోత్సా
హములు నెక్కినఁగా వీఁడు నాయెదుట నిలువఁబడి నన్నే
చూచుచున్నవాఁడు వీని యురవడిం బరికింపఁగా సురాసురుల
గుండియ లవియునని తోఁచెడిని. వీని నికఁ జంపక యు
పేక్షించినయెడల నన్నుఁ గ్రిందుపటుపక మానఁడు. వీని
శౌర్యము ప్రతిక్షణవృద్ధిని గాంచుచున్నది. ఇంక నూరక
యున్న నది యేమగునో? కనుక నాలసింపక పోలియించుటయే
సముచితముగా నున్నది. మించి కాల్చునగ్ని నుపేక్షింపక
యార్పవలయుం గదా యని యూహించెను.

ఇట్లు వీర్యవంతుఁడగు హనుమ యాలోచించి తాను
జేయందగు సమరవిధానము నాలోచించుకొనుచు నతనిం
జంపుతలంపు గొని యంతఁ దనయురవడి హెచ్చింపసాగెను.
అంత వాయుకుమారుఁడు జవము మెఱయించి సవ్యాపసవ్య
ములగు చిత్రగతులుగాఁ బోవునపుడు అక్షకుమారుని రథ్య
ముల నెనిమిదింటిని గరతలఘాతమునఁ జంపెను. ఆవ్రేటునకే
చక్రములు విఱిగెను. నొగపటియ లయ్యెను. గుఱ్ఱములు

మ్రుందెను. రథ మాకసమునుండి క్రిందఁ బడియెను. అక్షకుమారుఁడును మహాగ్రహరాక్రముఁడు గావున రథము డిగ్గనుటికి శరాసనఖడ్గములం గైకొని మహర్షి తపోమహత్త్వమున దేహమును వదలి దేవలోకమున కరుగునట్లు నింగి కెగిరెను. ఇట్లంబరమున విహరించు నా దనుజరాజతనయునిం గని పావని వానిం గూడఁ బోవఁ గదిసి తటాలున వానికాళ్లనొడిసి గట్టి గాఁ బట్టుకొని సహస్రవారములు త్రిప్పి జవమున నేలపయిం బడఁగొట్టెను. వాని సర్వాంగములు తిలప్రమాణశకలము లయ్యెను. అక్షుఁ డిట్లు మృతి నొందెను. అతనిం జంపి వాయు తనయుఁడు రావణునకు మహాభీతిని గల్గింపఁజాలెను. శింశు మారచక్రంబునం గలమహర్షులు భూతములు పన్నగులు నింద్రాదులు నచ్చెరువంది హనుమంతునిఁ గాంచి సంతసించిరి. అక్షకుమారు నీచందంబున మ్రుందించి యథాపూర్వముగా బహిర్ద్వారమును జేరి హనుమంతుఁ డూరకుండెను

మహాభక్తులారా ! యీభాగమునఁ గలవిశేషములఁ గనుఁగొందము.

“సమీక్ష్య రాజా సమరోద్ధతోస్తు ఖం,
కుమారమక్షం ప్రసమైక్షతాగ్రతః.
తదస్య దృష్ట్యర్పణసంప్రబోధితః
ప్రతాపవాక్ కాంచనచిత్రకార్తుకః.
సముత్పపా తాథ సద స్యుదీరితో
ద్విజాదిముఖ్యైర్హవిషేవ పావకః.”

అని మూలము. “కాల స్సృజతి భూతాని కాల స్సంహరతి ప్రజాః” అన్నసూక్తి యతిప్రాచీనము కదా. పంచసేనాపతి మృతి

వార్త వినఁబడఁగా రావణుని నేత్రగోళములయందు వసించి
మృత్యుదేవత అక్షకుమారునిఁ జూడుమని పురికొలిపెను. ఎఱు
డెఱుడు సమరమునకు వెడలుదునా యని త్వరపడుచున్న కుమా
రుని రావణుఁడు చూచెను. అంతియకాని యింతకుముందు
రణమునకుఁ బొమ్మని యాజ్ఞాపించినట్లు అక్షకుమారు నాజ్ఞా
పింపలేదు. సేనాపతులకుఁ గఱపిననీతిని దెలుపఁ బూనలేదు.
రావణుని దృష్టులమూలమునఁ దనయదృశ్యరశ్మిలం గలిగించి
మృత్యువా యక్షకుమారు నీడ్చినది రావణునిచూపులు
పొలయుట అతఁడు సభనుండి లేచుట యేకకాలమున జరిగిన.
కార్యములు.

“భూతానా మంతకృ త్కాలః కాలోఽన్యః కలనాత్తకః.”

అన్న సౌరోపనిషద్వాక్యము వ్యర్థమగునా? కాలరూపుఁ
డీభగవంతుఁడు. కాలమునకు రూపాదికల్పన యెట్టిదో భగ
వంతునకు నది యట్టిద. మనవ్యవహారార్థ మెట్లు కాలమున
కఖండమునకు ఖండత్వము కల్పింతుమో యుపాసకులు స్వోప
యోగార్థము నామరూపాదులను భగవంతునకుఁ గలవని
కల్పింతురు. కాలకర్త భగవంతులొక్కటియ. వారితలంపులకు
నడ్డులేదు. మార్పులేదు. కాలమను ఘటికాయంత్రమునకు నఱు
డెఱుడు మైలతుడువ నవసరముండదు సర్వదా నిర్మలముగా నది
యుండును. అట్టి కాలరూపభగవంతుఁ డక్షకుమారా! యీ
తనువు మోయఁజాలవు. లెమ్మా యికనా లోనికి రమ్మా యని.
కాలము పురికొల్పఁగా నస్వతంత్రుఁ డగునతఁ డేమిచేయఁ
గలఁడు? వేదాంతు లించుక స్వాతంత్ర్యము కలదందురు. అది
మిథ్యారోపితస్వాతంత్ర్యమే గాని పారమార్థికదృష్టి నాలోకి

చింప నదిదబ్బిట. కర్తమునకే కర్తృత్వ మారోపించినమానవు నకుఁ బుణ్యాపాపములు లేవనలసివచ్చునేమో యనుశంక యొద వుటంజేసికొంతస్వాతంత్ర్యము గలదనిరి కాని కలదన్నది ఫల వంతముగాదని యీఘట్టమే మనకుఁ దెల్పుచున్నది. అక్షకుమా రుఁడు తక్కినవారికంటెఁ బ్రేమాస్పదుఁడు. ఔరసుఁడు. అతనికి సేనాపతులకుఁ దెల్పినట్లు నీతులు విశేషించి తెలుపవలసి యుండెను. ఆపని రావణుఁడు చేసెనా? ఏల చేయలేదు అంత తడవులేదు కాలము సమీపించుచున్నది. ఎవరు ముఖమెత్తి మాటాడఁగలడు. రావణుఁడు చూడకముందే యతఁ డభి ముఖుఁడై యున్నయట్లు వాల్మీకి తెలిపెను “సమరోద్ధతోన్ముఖం కుమార మక్షమ్” అని కథామూలము. రావణునిదృష్టి యుద్ధోన్ముఖుండగు నక్షకుమారునిపై వ్యాపించెననఁగా ముందేది? వెనుకనేది? అని యూహింపవలయుఁ గదా. కనుకనే గీతా శాస్త్రము. “గహనా కర్తణోగతిః” అని యొక్కమాట చెప్పి నమస్కరించి నోరుమూసెను. ఏల? దానితత్త్వ మెటుంగ రాగనియే ఇష్టుట నొక చిట్టికథవ్రాయుట యధికప్రసంగము కాదనవచ్చును.

ఒకయోగి తపమొనరించుచుఁ గాలతత్త్వ మెట్టిదని తర్కించుకొన నారంభించెను. ఏకాంతవాసము గనుక రెండవ వాఁడు లేమిఁ గలహింప నవకాశము లేకపోయెను. వెట్టి యెత్తినట్లు దానిపుట్టుకస్థితిలయము ననువానిని దలఁపోయు చుండెను. స్నానముచేయుతరుణ మాసన్నమయ్యెను ఈయూ హాలు పొలయుచుండఁగనే కమండలువు తీరమున నునిచి సర స్సులో దిగియెను. నీట మునిఁగెను. లేచుటకుఁ గొలఁదినిమేష

ములుకూడఁ బట్టవు కదా. అంతలో భగవంతుఁ డతనికి బుద్ధి చెప్ప గోరెను. అతఁ డొకచోటికిఁ బోయినట్లు వివాహము చేసికొనినట్లు అదియొక నీచవర్ణమయినట్లు, ఆసంతాన మొక గ్రామముగా నుండఁదగినట్లు వారెల్లరు నొకసారి చచ్చినట్లు సంసారము చాలవత్సరములు చేసినట్లు ధనార్జనవ్యయములు వానిలెక్కలు మొదలుగునవి లిఖించబడినట్లు ఇంక నెన్నియో వ్యాపారములు సాగినట్లు ఆయత్యల్పకాలమునఁ దోచెను ఇంద్రదేదియు నబద్ధమన్నచోఁ బైబడి ప్రహరించునట్టివిగనే యుండెను. జలములనుండి లేచెను. ఒడ్డుననున్నవస్తువు లట్లే యున్నవి కమండులు వట్లేయున్నది. యథాపూర్వకాలమే. యది. అతని కెంతయోవిచారము కలిగెను. యోజింపఁగా యోజింపఁగా నేను గాలతత్త్వ మెఱుంగఁగోరితిని. అది దుర వగాహమని తెలుపుట కిట మునిఁగిన క్షణకాలమున నిన్ని వింతలు గలిగినవి. నాయవివేకిత నడంఁక బరమేశ్వరుఁ డీయుక్తిఁ బన్నెను. భగవత్తత్త్వము నెఱుంగఁగోరుట సాధ్యమా. అది యనంత మవాఙ్మానసగోచరము నగుంగదా. అని తలపోసి యింటికిం బోయి నాటంగోలె నావిచారమును మాని “గహనా కర్తృణోగతిః” అన్న గీతావాక్యమును స్మరించుకొనుచుండెను. ఈకథ చాలఁ బెద్దది. ఒక్కవిధమగు రామాయణములోనిదే. దానిసారమును వ్రాసితిని. కర్తృసిద్ధాంతము అప్రతర్క్యమనియుఁ ద్రిమూర్తులు కర్తృబద్ధులే యనియు నిందలిసారమని గ్రహింపవలయును. అక్షకుమారుఁడు మృత్యు వదృశ్యపాశముల బంధించి లాగఁగాఁ దానే హనుమంతుని పైకిఁ బోయెనని యిందుఁగల హృదయమని గ్రహింపవలయును.

“స తం సమాసాద్య హరిం హరీక్షణో

యుగాంతకాలాగ్ని మివ ప్రజాక్షయే,

అవస్థితం విస్తి తజాతసంభ్రమ

స్పమైక్ష తాక్షో బహుమానచక్షుషా.”

అని మూలము. ఇదియుఁ బైన వ్రాసినభావమును మఱింత దృఢత నొదించుచున్నది. తమవారినిఁ జంపి విష్ణువీఁగుచున్న యావానరు నఁతుడు సమీపించి చూచెను. అతనిదృష్టి కాహనుమ యపుడు ప్రజాక్షయముచేయు ప్రళయకాలాగ్ని వలెఁ దోఁచెను. అనఁగా భావమేమి? తనకు మృత్యువువలెఁ జూడఁగనే తోఁచెననియే కదా. కనుకనే విస్తయము తొందఱ పాటుగలవాఁ డయ్యెను అటుఁ డుదారుఁడు కాననే యా శూరోత్తముని మర్యాదతోఁ గాంచెను. అనఁగా.

“సర్వః కృచ్ఛ్రగతోఽపి వాంఛతి జన స్సత్త్వానురూపం ఫలమ్.”

అన్నసూక్తి ననుసరించి తనసత్త్వమునకుఁ దగిన ట్లతఁడు పగ వాఁడైనను మెచ్చుకొనెను. “నైజగుణం న ముంచతి” అనుట సుప్రసిద్ధమే కదా. నీచుఁడైన నెదుటివానిని మెచ్చుకొనఁడు. రావణసంతతి సద్వంశమని యుదారస్వభావవంతమని యీ భాగము తెల్పుచున్నది.

“స జాతమన్యుః ప్రసమీక్ష్య విక్రమం

స్థిరం స్థితస్సంయతి దుర్నివారణం,

సమాహితాత్తా హనుమంతమాహవే

ప్రచోదయామాస శరైస్త్రిభిస్సితైః.”

అని మూలము. తనవారిఁ జంపెఁగదా యన్నకోప మతనికిం గల్గుట సహజమే. ఆత్మబల పరబలముల నెఱింగినవాఁడే యక్ష

కుమారుఁడని తేలెడిని. యుద్ధమున హనుమంతు నోడించుట సాధ్యముకాదనియు నెఱింగెను. చేయఁదగినపని శ్రద్ధగాఁ జేయవలయుఁ గదా. తరువాత “ఫలం భాగ్యానుసారతః” అన్నసూక్తినినుసరించి ఫలించును. కనుకనే సమాహితాత్మా=బుద్ధినంతయు నేకముఖముగా నొనరించెను. స్థిరచిత్తుఁడు కాక యేపనిని జక్కఁగాఁ జేయఁజాలఁడని భావము. మూఁడు వాడి బాణములు వైచి హనుమను సంగరమునకుఁ బురికొలిపెను. బాణమోక్షకాలమున స్వకీయదేవతల నేకాగ్రమనస్కుఁడై ధ్యానించి యుద్ధమున కున్ముఖుఁ డయ్యెనని యిందలి యాశయము. ఉపాసకుఁడు తాఁ జేయఁబూను ప్రతికార్యమునందును దొలుత నిష్టదేవతకు నమస్కరింపవలయు. పూనినకార్యము నకుఁ దోడుసూపవలయునని ప్రార్థింపవలయును. ఆప్రార్థన యనన్యమతి యైచేయవలయును. మనశ్శుద్ధిలేక యేపనియు ఫలించదుగదా. చిత్తశుద్ధిగలిగి చేసినకార్యమే తదనురూప ఫల మొసంగును.

“శ్రద్ధధాన శ్శుభాం విద్యా మాదదీ తావరాదపి,
అంత్యా దపి పరం ధర్మం స్త్రీరత్నం దుష్కులా దపి. ౨౩౮
మను. ౨ అ.

యే మే మతమిదం నిత్యమనుతిష్ఠంతి మానవాః,
శ్రద్ధావంతోఽనసూయంతో ముచ్యంతే తేఽపి కర్మభిః. ౩౧
శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం తత్పర స్సంయతేంద్రియః,
జ్ఞానం లబ్ధ్వా పరాం శాంతి మచిరేణాధిగచ్ఛతి. ౩౯

అజ్ఞ శాచ్చశ్రద్ధధానశ్చ సంశయాత్తా వినశ్యతి,
నాయం లోకోఽస్తి న పరో న సుఖం సంశయాత్తనః.” ౪౦ గీత.

అను నీసూక్తులు శ్రద్ధాప్రధానములుగ నారంభింపందగినవి కర్తములని తేటపఱచుచున్నది. అది లేనిచో నిష్ఫలములే యగునని స్పష్టముచేయుచున్నవి. సత్కార్యములఁ జేయఁగోరు వాఁడు శ్రద్ధావంతుఁడు కావలయుననియు నతఁడే స్థిరచిత్తుఁడని చెప్పఁబడుననియు సమాహితాత్ముఁడనఁగా నొకవిషయమునందే యాత్మను నితీపినవాఁడనియు భావములని యెఱుంగవలయు. మనస్సు బహుభంగులఁ బరువెత్తుచుండఁగాఁ జేయుజపము నిష్ఫలమని తంత్రములు ఘోషించుచున్నవి. సదుద్దేశము సద్వాక్కు సత్కర్తము ననునవి మూఁడును గలిసిననే సమాహితాత్ముఁడనంబడును. సత్సంకల్ప మున్నను దుర్వాక్యోచ్ఛారణము దుష్కర్మరతియు నుండిన నదియు నిష్ఫలమే యగును. త్రికరణశుద్ధి గలవాఁడే సమాహితాత్ముఁడని తాత్పర్యము. ఇష్ట దేవతాధ్యానమునఁ గార్యసిద్ధియగునా యని కొందఁ అడుగుదురు. చేయఁదగినపద్ధతి యదియనియు ఫలము కర్తానుసారము లభించుననియుఁ గర్తానురూపముగా లభించుఫలమునకుఁ బ్రయత్న మేటికను ప్రశ్న మజ్ఞానమూలమే యనియు దైవపరున కేకార్యములు ఫలింపవనియుఁ జేయఁదగినకర్తముల నాచరించుచు ఫలప్రాప్తియం దసక్తుడై యుండవలయుననియు సమాధానము.

“సక్తాః కర్త జ్యవిద్వాంసో యథా కుర్వంతి భారత!

కుర్యాద్విద్వాం స్తథా సక్త శ్చిక్షీర్షు ర్లోకసంగ్రహమ్.”

అనుగీతావాక్యము వైన వ్రాసినదానిని సిద్ధాంతము చేయుచున్నదని యెఱుంగవలయును.

“రరాస భూమిర్న తతాప భానుమాన్

వవౌ న వాయుః ప్రచచాలచానలః.”

అని మూలము. సూర్యుఁ డెండకాయ మానె ననఁగా నారాత్రి
కాలమున నెండకాయునా యని కొంద తాక్షేపించిరి. లోక
బాంధవుఁ డగుసూర్యుఁడు తనశిష్యుఁడు మహావీరునితో
యుద్ధముచేయఁ బూనుటెఱింగి నిష్ప్రభుఁడయ్యెనని తాత్పర్య
మని యెఱుంగందగు. యవకోటిపత్తనము లంకకుఁ దూర్పు
దెసయం దున్నది. రోమకపత్తనము పడమర నున్నది. క్రింది
భాగమున సిద్ధపురమున్నది. ఈనాలుగు భూగోళమున సమాం
తరములుగా నున్నవి. ఒకపురమునుండి వేటొకనగరమునకు
సూర్యబింబము నడచుటకు రెండుజాములు పట్టునని తాత్ప
ర్యము. సూర్యబింబమునకు గతిగలదా యని ప్రశ్నించు
మహాత్ము లుందురు. తప్పక కలదనియు నది భూమిచుట్టు
మాత్రము తిరుగదనియు దాని నాకర్షించు నక్షత్రపుంజము
చుట్టుతిరుగుననియు వా రెఱుంగుట తెఱంగు. ఆచర్చ
యిచ్చో నక్కఱయుండదు. ఈయుద్ధము సాగునప్పటికి లంకా
దయము కాలేదనియు యవకోటిపురము లంకానగరము అను
నీ రెండింటినడుమ సూర్యుఁ డుండుసమయమనియుఁ బాతక
మహాశయు లెఱుంగుదురు గాక.

“స మందరాగ్రస్థ ఇవాంశుమాలికో

వివృద్ధకోపోబలవీర్యసంయుతః,

కుమారమక్షం సబలం స వాహనం

దదాహ నేత్రాన్నిమరీచిభి స్తదా.”

౧౭

అని మూలము. “మందరాగ్రస్థః మందరోనామ సాలగ్రామ పర్వ

తోత్తరభాగే భారతఖండ మధ్యే వర్తమానః కశ్చనపర్వతః
తదగ్రస్థః అనేన ఉత్తరాయణే మధ్యాహ్నగతత్వముక్తం
భవతి.” అని రామానుజీయమనువ్యాఖ్య తెలిపెను. ఆకాశ
రామన్న పంచాంగమన్నట్లు ఏల యీ వ్యర్థకల్పన. అసం
గతముకూడ నిది యగును. సాలగ్రామపర్వత మొకఁడున్నట్లు
అద్దానికి నుత్తరభాగమున నీమందరాద్రి యున్నట్లుగ నసత్య
కల్పన యేల చేయవలయును. ఈరెండు నసంగతములే. ఇం
దుపమానముగా గ్రహింపవలయునే కాని వేఱుగాదు.
మందరపర్వతము పై భాగమున నున్న సూర్యబింబముమాడ్కి
హనుమ ప్రకాశించెనని చెప్పవలయు. మందరాద్రి యెం
దున్న నేమి? ఉపమానము కదా. దానికి భూగోళశాస్త్ర
జ్ఞానము కలదని చూపఁ బూననేలొకో? అక్షకుమారునిబాణ
ములు తగుల రక్తము స్రవింపఁగా వాని దహింపఁబూని కోప
మున నెఱ్ఱగా నేత్రములుండఁగా హనుమ ప్రకాశించెనని
కథాభాగము.

“అవైక్ష తాక్షం బహుమానచక్షుషా

జగామ చింతాం చ స మారుతాత్తజః.

౨౪

అబాలవ ద్బాలదివాకరప్రభః

కరోత్యయం కర్త మహా న్నహాబలః,

న చాస్య సర్వాహవకర్తృభోభినః

ప్రమాపణే మే మతి రత్ర జాయతే.

౨౬

అయం మహాత్మాచ మహంశ్చ వీర్యత

స్సమాహితశ్చాతిసహశ్చ సంయుగే,

అసంశయం కర్తృగుణోదయా దయం

సనాగయత్నే ర్తునిభిశ్చ పూజితః.

౨౭

పరాక్రమోత్సాహవివృద్ధమానస

స్సమీక్షితేమాం ప్రముఖాగ్రత స్థితిః,

పరాక్రమో హ్యస్య మనాంసి కంపయే

త్సురాసురాణా మపి శీఘ్ర గామినః.”

౨౮

అని మూలము. తనతోఁగూడఁ బోరాడఁ రథసహితుడై
యంబరమునఁ దిరుగుచున్న రావణకుమారు నక్షునిం గాంచి
హనుమ యాలోచించు విషయ మిదియని కథాస్తారము. అక్ష
కుమారుని బొలియింప హనుమకు మనస్సు కలుగలేదు.
కావునఁ దదనురూపము లగునూహలు పొడమసాగెను.
రూప మేవాస్య మహిమానం వ్యాచక్షే = అని శ్రుతి తెలుపు
చున్నది. అక్షకుమారుని గాంచఁగనే యతఁ డసామాన్య
విక్రమశాలి యని హనుమ యెఱింగెను. “బాలదివాకర
ప్రభః” అనుటఁజేసి లేతప్రాయము తోఁచును. “మహత్కర్త
కరో త్యయమ్” అనుటచే నదివఱకుఁ దాఁజూచి యెఱుంగని
రణక్రియాదక్షుడని తేలెడిని. “మహాబలః” అనుటచే నతని
బాణముల సంస్పర్శము దృఢతరమని యెన్నందగియున్నది
కావుననే బహుమానచక్షుషా అక్ష మవైక్షత=మర్యాదతోడి
చూపులచే నతని హనుమంతుఁడు చూచెనను వాల్మీకి
వాక్యము సార్థకమే యగుచున్నది. తనబుద్ధి ననుసరించియే
ప్రతివ్యక్తియు నూహింపజాలును గాని దానినిమించి యూ
హింపఁ జాలఁడనుట సిద్ధాంతమే యని యీఘట్టమే మనకుఁ
దెలుపుచున్నది. శక్తి యెందున్నను శక్తిమంతుఁడు మెచ్చు

కొనును. అనునీతి నీభాగము దృఢపఱచుచున్నది. సర్వాహవ కర్తృశోభినః అస్య ప్రమాపణే మే మతి రత్ర న జాయతే = యుద్ధసర్వస్వవేత్తయగు నీశూరునివధింప నాకిపుడు బుద్ధిపుట్టక యున్నది. అని హనుమంతుఁ డూహించుట సమంజసమే యన వలసియున్నది. ఏలయనఁగా నక్షకుమారుఁడు తనకంటెఁ జిన్న వాఁడు. ఆతనియుద్ధనైపుణి యసాధారణము. అంబరమున రథ ముతోఁ దిరుగుట తపఃప్రభావ సంజనితమహత్త్వము ప్రత్యక్షమగుచున్నది. అద్ది మెచ్చఁదగక యెట్లుండఁగలదు. పగ వారిశక్తియు నుత్యమే యగును. ఉత్తమగుణ మెందున్నను మెచ్చఁదగినదే కదా. “అమేధ్యాదపి కాంచనమ్” అన్న మను వాక్యము దీనినే దెలుపుచున్నది. గుణము ప్రధానము కాని వస్తువు ప్రధానము కాదని పెద్ద లందురు. కనుకనే మను స్మృతి “అంత్యాదపి పరంధర్మమ్” అని తెలుపుచున్నది. జ్ఞాన మెవ్వనినుండియైన గ్రహింపవచ్చుననఁగా సారమేమి? నిర్మలమగు వస్తువు వస్తుగుణము ననుసరించి మలినముగాఁ గనఁబడినను అది నిర్మలమే యని గ్రహింపవలయునని కదా తాత్పర్యము తేలును. కనుక జ్ఞాని యెవ్వఁడైనను బ్రశంస్యఁడే యని స్పష్టమగును. ఈనియమము ననుసరించియే హనుమ రావణకుమారుని పొగడుట యుక్తమే యని తోచుచున్నది. సమాహిత శ్చాతిసహశ్చ సంయుగే = అని పావని భావించెను. వీనిమనస్సు చంచలము గాదు. యుద్ధములయం దాటితేటిన వాఁడు. కావుననే సనాగయత్నైర్మునిభిశ్చ పూజితః = అను మాట నిశ్చయ మనవలయును. ముని పూజితుండగుట యెట్లని యడుగుదురేమో. సమాహితత్త్వము మునిస్తుత్యము

కాదని యెవ్వఁ డనఁగలఁడు ? స్వానుభవజ్ఞానము గలవారు మునులు. యోగాభ్యాసశ్రమముల వా రెఱుంగుదురు. కావున నట్టివా రట్టివారిని సంభావించుట యుక్తమే గాని యయుక్తము కాదు. అస్యపరాక్రమః సురాసురాణామపి మనాంసికంఠయేత్. కుతః శీఘ్రగామినః = వాయువేగమున నిరాధారమగు వ్యోమమునఁ దిరగుచుఁ బాణమోక్షణము చేయు నీతనిఁ పరాక్రమము సురాసురులమనస్సులఁ గంపింపఁ జేయునని వాయుతనయుఁ డూహించుటెంతయుఁ బ్రశంసింపఁ దగియున్నది. వాయుకుమారుని మెప్పుకొనుటకుఁ గారణమైన సద్గుణము సమాహితత్వమే. అచంచల మగుమనస్సు కలుగుట కంటె గొప్పదనము వేటొకటి యుండదు.

“యోగసన్న్యస్తకర్తాణం జ్ఞానసంచిన్నసంశయం,
ఆత్మవంతం న కర్తాణి నిబద్ధంతి ధనంజయ!”

౪౦

తస్మా దజ్ఞానసంభూతం హృత్థన్తిం జ్ఞానాసి నాత్మనః,
చిత్తేన్ద్రేనం సంశయం యోగ మాతి ష్ఠోత్తిష్ఠ భారత!”

౪౧

అన్న గీతావాక్యములు యోగమహత్త్వము నే తెల్పుచున్నది. గీతాశాస్త్రము యోగశాస్త్ర మనఁబడినది అనఁగా యోగమే సర్వాధారమని తెలుపుశాస్త్రమని తాత్పర్యసారము. తక్కిన విషయము లంగములుగానుండునని మన మెఱుంగవలయును. సద్గుణము లుండినచో శత్రువునుగూడ నుతింపవలసినదే. అనఁగా సద్గుణమును శ్లాఘింపవలయుఁ గదా. పగవాడని వానియందుఁ గలసద్గుణమును దూషింపరాదు. ఈవిషయము లీభాగమునుండి మనము నేర్చుకొనవలయును.

“న భల్వయం నాభిభవే దుపేక్షితః

పరాక్రమో హ్యస్య రణే వివర్ధతే

ప్రమాపణం త్వేవ మమాస్య రోచతే

న వర్ధమానోగ్నిరుపేక్షితుం క్షమః.”

౨౯

అని మూలము. ఇంతకుముందే పొగడిన హనుమంతుఁ డా
యక్షకుమారునిఁ జంపవలయునని యూహించుట తెలివి
తక్కువచేతఁ గాక మఱేమి? అని యూహింతురేమో. అ
ట్లూహించుకుండు. తత్త్వ మరయుండు. డాహల ననుసరించి
యుక్తులు తోచునని మున్నే వ్రాసితిఁ గదా. అక్షకుమారు
నకు మృతి సమీపించుచున్నది. కర్త మత్యంతబలీయము కదా.
క్షణకాలమున వాయుతనయుని మానసమును మార్చివై చెను.
త్వరగా వధింపుమా యని యతనిని బురికొలిపెను. కర్త మట్లు
తేలువఁగా నిక నత డేమిచేయఁగలడు. తదనురూపము
లగునూహలు కలవాఁ డయ్యెను. ఇక నూరకయున్న వీఁడు
నన్నుఁ జంపకమానఁడు. అగ్ని వృద్ధికాఁగా నుపేక్షించినఁ
గాల్చును. కావునఁ జల్లార్పవలసినదే యనుతలంపులు పొడ
సూపసాగెను. కర్త మెంత బలవత్తమమో యిప్పుడు తెలియఁ
గలదు. పొగడుట కెట్టికారణము లపుడుతోచెనో యిప్పుడు
ఆవస్తువునే పొడవడంచుటకుఁ దగినకారణములే మరలఁ
దో చెను. దీనింబట్టి మానవుఁడ స్వతంత్రుఁడని తేలకమానునా?
స్వతంత్రుల మనుకొనుటకంటె వెట్టితనము వేటుగనున్నదా?

“కర్తుం నేచ్ఛసి యన్తోహః క్కరిష్య స్యవశోఽపి తత్,”

ఆన్నగీతావాక్యము నెన్ని సారులు వ్రాసినను జాలకున్నదని
నాయాశయము. పరమపావనచిత్తుఁడగు హనుమంతునకు నొక

క్షణమున నిన్ని యూహలు పరస్పరవిరుద్ధములు తోచుట అతఁ డారీతిగా వర్తించుట పరిశీలించితిమేని కర్తము బలవత్తరమని తేలక మానునా? తేలిననుగూడ దానిని జయించితిమని ప్రల్ల దము లాడుటకన్నఁ బాపకార్యము వేటుగ నేమున్నది?

“మహర్షిభి శ్చక్రచరై ర్మహావ్రతై

స్సమేత్య భూతైశ్చ సయక్షపన్నగైః.

32

సురైశ్చ సేంద్రై ర్భృతజాతవిస్తయై

ర్హతే కుమారే స కపి ర్నిరీక్షితః,”

అని మూలము. జ్యోతిశ్చక్రమునకుఁ బురాణములయందు శింశుమారచక్రమని పే రియ్యఁబడినది హనుమంతుఁ డక్ష కుమారుని జంపఁగనే జ్యోతిశ్చక్రమునందుండు మహర్షులు మిగుల నచ్చెరువు నొంది యతనిం దిలకించిరి. ఇంద్రాదులు చూచిరనియుఁ గలదు. జ్యోతిశ్చక్రమునఁ దిరుగుచున్న మహర్షులనఁగా దేవర్షులూ లేక భూలోకవాసులూ? లేక మృతి నొంది పుణ్యఫలముల ననుభవించువారలూ? అనుశంకలు గలుగకమానవు. స్కాంధమహాపురాణమునందు ఖగోళమునఁ గలజీవకోటులు చెప్పఁబడినవి. ఋషిమండలమున నేడుగు రుండునట్లు కలదు. వసిష్ఠమునియు నరుంధతియు నందుఁ గలరు. వారు శ్రీరామాయణకాలమున నయోధ్యలో నున్నట్లు ప్రమాణము కలదు. ఈసంశయము బాధింపకమానదు. వీరు వారు కారనవలయు. ఏతన్నామకులే యిరువురు నందున్న వారన్న యుక్తి అంత బాగుండదు. స్థితస్య గతిశ్చింతనీయా— అనున్యాయము ననుసరించి సమాధానము చేసికొందము.

సప్తర్షులని మనముచూచునవి నక్షత్రములు. అనఁగాఁ దేజో
గోళములవలెఁ గనఁబడు జలమయగోళములు.

“తేజసాం గోళక సూర్యో గ్రహర్షాణ్యంబుగోళకాః.”

అని ప్రమాణము. భానుకాంతప్రసారమున నవియుఁ బ్రకా
శించును. కొన్ని నక్షత్రగోళములు సూర్యు నాకర్షించునవి
కలవని పెద్దలు తెలిపిరి. ఈగోళములన్నియు బ్రహ్మాండములని
మన యెఱుంగవలయు పరస్పరాకర్షణమువలనఁ గదలకయున్న
ట్లగఁపడును స్థిరవస్తువు సృష్టియందే లేదుకదా. మనదృష్టిచే
నవి స్థిరములుగా నుండును. నిశ్చలములుగా నుండును.
మానవదేవతద్వేదసృష్టులు గలవానికే బ్రహ్మాండములని పేరు
అనేక బ్రహ్మాండాధిపతి యనఁగా నట్టివానికిఁ బ్రభునని భావము.
సృష్టికృత్పరిపాలకసంహారకులు అన్నింటికిం గలరు. కనుకనే
త్రిమూర్తులు స్థిరులు కారనివ్రాయుట కవకాశము. ప్రకృత
మనుసరించెద. హనుమంతుఁ డాకసమున రావణపుత్రునిం జం
పఁగామహర్షులు లోనగువారు బహుమానదృష్టిం దిలకించిరని
భావము. లోకోపకారకార్యము చేయువారిని మహాత్ము లాద
రింతురని విషయసారము. సప్తర్షులు లోకములని వ్రాసి వారు
పావనిం దిలకించిరని వ్రాయుట సమంజసమా యని యడుగుదు
రేమో. గోళము లచేతనములే. కాని గోళాధిష్ఠానదేవతలు
గలరని యెఱుంగవలయును. భూదేవియనఁగా భూగోళము
నకు నాధారభూత యగుదేవత యని యర్థము. ఇట్లే తరు
గుల్కాదులకు దేవత లున్న వారలని వారి నారాధింపక యాతరు
లతాదుల గ్రహింపరాదనియు గ్రహించిన నవి నిష్ఫలము
లగుననియుఁ దంత్రములు చాటుచున్నవి. ఇపుడిపుడు లతా

మహాత్త్వము తేటబడుచున్నది కదా? వృద్ధులు జవ్వనము గలవారలగుట కొంతకాలము చూడఁగలమని తోచెడిని. నాస్తికులు వృద్ధికాకయుండఁజేయ నందందు నిట్టి విచిత్రకార్యములు భగవంతుడే మునులమూలమునఁ జేయించుచుండును. అపుడు స్వభావనాదులు నోరు తెఱవక యూరకుండక తప్పుదు కాబోలు. ఇట్లు లీయక్షకుమారువధ కథనుండి విశేషవిషయములు గ్రహింతము. తర్వాతికథను బరికింతము.

❧ { ఇంద్రజిత్తును రావణుడు పంప నతఁడు బ్రహ్మాస్త్ర } ❧
మున హనుమంతుని బంధించుట.

* అంత నక్షకుమారుని హనుమంతుఁడు వధించుటాలించి రావణుఁడు మిగుల దుఃఖించి రోషమున ధైర్యము కొంత నిలువఁగా నింద్రజిత్తుని బంపఁదలంచి యతనితో నిట్లు భాషించెను. కుమారా! నీవు బ్రహ్మాస్త్రవేత్తవు. శస్త్రవిద్యా పారంగతుఁడవు. దేవతార్తిప్రదుఁడవు ఇంద్రాదులు మారుకొన్నతఱి నీపరాక్రమమును జగము లెఱింగినవి. బ్రహ్మనుపాసించి యతనియస్త్రమును బడసితివి. నీయస్త్రబలము ముందు నిలువఁదగువారు సురాసురులలో లేరు. రణరంగములయందుఁ బురుషయత్నమున నీ కశక్యమైన దెద్దియు లేదు. వివేకపురస్సరముగా నీ వాలోచించినఁ దెలియరానిదేదియు నీకు లేదు. త్రిలోకవీరులలో నీయస్త్రమహిమము నెఱుంగనివాఁడే లేఁడు. తపోబలయుద్ధనైపుణములందు నాకు సమానుఁడవు. నీకెత్తఱినైన విజయము చేకూగుట నిశ్చయము. కష్టములు

యుద్ధములందుఁ గలుగఁగా నీన్నుఁ దలంచుకొందునే నేవి
షాదమును నాకు నుండదు. విషయము నాలకింపుము.

కింకరులు హతులైరి. జంబుమాలి యమసదనమున
కరిగె. మంత్రికుమారులు మడిసిరి. పంచనేనాపతులు పంచ
త్వము నొందిరి. చతురంగబలములు రూపఱినవి. నీప్రియా
నుజుఁ డక్షకుమారుఁడు కూలెను. నీయందు నాకుఁగలవిశ్వాస
మెవరియందును లేదు. ఇందఱుఁ బొలియించిన యావానరుని
శరీరబలబుద్ధిపాటవాంతశ్శక్తిపౌరుషములఁ జక్క విమర్శించి
నీశక్తిని లెక్కించుకొని దానికి ననురూపముగా నురవడిం
పుము. ఇచ్చటనుండి వెడలి వైరిని సమీపించి స్వపరబలముల
నాలోచించుకొని స్వబలములకు హానిలేకయుండునట్లుగా
యుద్ధమునకుఁ గడంగి పగవాని నిర్మూలింపుము. వీరాగ్రణీ!
తా నొక్కఁడేయయ్యు నిందఱుఁ గలంచి రూపుమాపెఁ గదా.
అట్టి యావానరునివిషయమున నీకు నేనలు తోడుపడఁ
జాలవు. హనుమవిషయమున వజ్రాయుధముకూడ నిస్సారమే.
కనుక దానిం గొని యతనిచెంత కరుగకుము ఎందులకందువో.
వానికిం గల గమనవేగము వాయువునకును లేదు. అతఁ
డగ్నిహోత్రునకు సమానుఁడు కావున ముష్ట్యాదిఘాతముల
వానిం బొలియింప నలవికాదు. కనుక నింతకుముందు నేఁ
జెప్పినవిషయములఁ జక్కఁగా విమర్శించి నీయత్నము ఫలిం
చుటకై ప్రమాదము పొందక ధనుస్సంబంధములగు సస్త్ర
ములం దలంచుకొనుచుఁ బొమ్ము అస్త్రబలము తప్పఁ దక్కిన
వేటొకం డాతనియెడఁ బనిచేయదు గాన సస్త్రదేవతల స్థరిం
చుచుం బొమ్ము. కార్యభంగము గానట్లు యత్న మొనరిం

ఇంద్రజిత్తు బ్రహ్మాస్త్రమున హనుమంతుని బంధించుట. 155.

పుము. కుమారా! నిన్ను నేను యుద్ధమునకుఁ బంపుట యుత్తమమగు పనికాదు. ఐనను రాజనీతిధర్మములకు వాని నాచరించు ప్రభువునకు సంగతమైనదే యని తలంచి నిన్నుఁ బంపుచున్నాఁడను. శత్రుసూదనా! యుద్ధముచేయుతఱి బహువిధాయుధములం గైకొని యరిని బ్రహ్మరించుశక్తిని దప్పక నీవు తలంచుకొనవలయుఁ జూమీ! జయము తప్పక కలుగవలయునని కోరవలయును. తదర్థమై సకలాయుధములను దలంచుకొనవలయును.

ఇట్లు తండ్రి తనకు నీతి నుపదేశింపఁగా విని యమర్త్య ప్రభావముగల యా మేఘనాదుఁడు యుద్ధమునకుఁ బోఁగోరి జనకునకు వలగొనియెను. బలములు వెంటరాఁగా మిగుల నుత్సాహమున నెలవుకైకొని రణమునకుఁ బోయెను. సింహములఁ బూనిచిన రథము నెక్కి సకలాస్త్రములం దాల్చి హనుమంతుఁ డున్నయెడ కరిగెను. వీరుఁడగు నా పవనసూనుఁడు రాక్షసుని రథఘోషమును జ్వరవము నాలకించి మరల సమరముచేయ నదనుగలిగెఁ గదా యని సంతోషుఁ డయ్యెను. ఇంద్రజిత్తు మహాధనుస్సును బాణములను ధరించి హనుమపైకి పోయెను. యుద్ధముచేయునుత్సాహమున బాణములు కేలం గొని రణమునకు బయలుదేఱఁగా దిక్కులుమాసిన ట్లుండెను. ఆసంగరమును జూచుకోర్కిని సిద్ధముని భూతాదులు వచ్చినవి. పక్షులు గుంపులుగాఁగూడి హర్షమునఁ గూసినవి.

వేగముగల యాహనుమ యింద్రజిత్తును గాంచి సింహనాద మొనరించి మేనుపెంచి నిలిచెను. రావణయు నారి సారిం చెను. హనుమయు జంకు నెటుంగనివాఁడు కాన సిద్ధపడఁగా

నాయుకువును తలపడిరి. మహాబలుఁ డారావణి బాణమేయఁగా హనుమ వెనుకాయముగలవాఁడై యది తగులకయుండఁ జేయుచు నాకాశమున విహరించెను నజ్రసదృశ బాణముల నింద్రజిత్తు హనుమంతునిపైఁ బటపెను. పవనాత్మజుఁడు మరల నాకాశమున కెగసెను. లక్ష్మ్యశుద్ధిగలవాఁడయ్యు నింద్రజిత్తు హనుమసుంచారమునుబట్టి లక్ష్మ్యశుద్ధి లేనివాఁడుగా నత్తటిఁ దోఁచెను. బాణములు వైచునపుడు హనుమ వైరికెడుటం దోఁచి యవి ప్రయోగింపబడఁగా నాకాశమున కెగురు చుండెను వారిరువురు వేగవంతులు గాన నచ్చెరువు కలి గించుచుఁ బోరాడిరి. పరస్పరలోపములు కనబడకయుండ వారు పోరుచుండిరి. ఒకరినొకరు జయింతుమని యూహింపఁ జాలక పోరాడిరి. బాణప్రయోగమున రావణి ప్రమాదము నొందువాఁడు కాఁడు. ఆ బాణములన్న నమోఘములే. కాని వానిం దగులకుండ నతఁడు తప్పించుకొనుచుండుటవలన వ్యర్థము లగుచుండెను. దాని కారావణి చింతింపసాగెను. అంత నారావణి హనుమంతుని వధించుట శక్యముగానిపని యని యూహించి యుపాయ మాలోచించి సకలాస్త్రవర్మ మగు బ్రహ్మాస్త్రమును సంధించెను.

రావణకుమారుఁ డావాయుకుమారుని జంప నలవి గాదని తెలిసికొని సకలాస్త్రస్వభావముల నెఱింగినవాఁడు గావున నాసమయమునకుఁ దగినది బ్రహ్మాస్త్రమని యెఱింగి యాయుత్తమాస్త్రమును బ్రయోగించి వాయుకుమారుని బంధించెను. అంత నాహనుమంతుఁడు బ్రహ్మాస్త్రబద్ధుఁడై చేష్టలునదలి నేలఁ బడియెను. పిదపఁ దానా బ్రహ్మాస్త్రముచే

బద్ధుడనై తనని తెలిసికొని తనవేగము నది తూలించెనని నిశ్చయించి మున్నాపరమేష్ఠి యొసంగినవరమును స్వరించెను. మఱియు నాయుంద్రజిత్తు తనపై బ్రహ్మస్త్రము నభిమంత్రించి వైచె ననియెఱింగి తనకా బ్రహ్మదేవుడే యిచ్చియున్నవరము నెఱింగి లోకగురుండగు నాబ్రహ్మవలన నాయస్త్రబంధమును వదలించుకొనఁగలనని వీఁడెఱుంగక నన్ను బంధించినాఁడనుకొనుచు నేది యెట్లున్నను బ్రహ్మస్త్రబంధము నించుక యనుసరించియుండఁదగునని నిశ్చయించుకొనియెను. తనకాయస్త్రము ప్రాణాపాయకరము గాదనియు బంధవిముక్తిని గాంచునట్టిచ్చినవరముగలదనియుఁ దెలిసికొనియు నా దేవదేవునాజ్ఞ ననుసరించి యుండెను. నాకుఁగల వరములమూలమున నీయస్త్రము కట్టివైచినను భయమేదియుఁ గలుగఁబోదు. రాక్షసులు నన్నుఁ బట్టుకొన్నను నది నాకు మహోపకారముగా నగును. రావణునితో సంభాషించునవకాశము గల్గించును. కనుక శత్రువులు నన్నుఁ బట్టుకొన్నను మంచిదే. యని కార్య విచారపరతఁ గాంచి యేపనియుఁ జక్కఁగా నాలోచించి చేయువాఁడు కావునఁ జేష్టలుడిగి వైరులు తన్నుఁ బట్టుకొని బాధించుచుండఁగా గట్టిగా నార్చెను. వా రావానరుఁడు చేష్టలుడిగియుండఁగాంచి బహువిధము లగుత్రాళ్లం గట్టివైచిరి.

హనుమయు రావణుం గాంచుకుతూహలమున నన్నుం గాంచు కుతూహలమున నైన రావణుఁడు మాటలాడుననుకొనుచు రక్కసులు బంధించుచుండ నూరకుండెను. వారు హనుమంతుని త్రాళ్లం గట్టివేయఁగా నాయస్త్రబంధము వద

లెను. మఱియొకదానిచేఁ బంధింపఁబడఁగా నాయస్త్రబంధము నిలువదని నియమము. దాని నింద్రజితైఱింగి యక్కటా! మహాకార్యమొనరించిన నది వ్యర్థమైనది. మూర్ఖులగు నీ రక్కసు లీయస్త్రబంధశక్తి నెఱుంగనివా రైరి. ఈయస్త్రము ప్రతిహతమగునేని వేఱొకయస్త్రము పనిచేయఁజాలదు. దానినే మరలఁ బ్రయోగించినను ఫలము శూన్యము. కావున ఫలము సంశయాస్పదమైనదని విచారించెను. వాయుసుతుఁ డాయస్త్రము వదలినను రక్కసులు బాధించుచు నీడ్చుకొని పోవుచుండినందునఁ దన్ముక్తిని దలంపకయుండెను. క్రూరులగు నారక్కసు లా వాయువుకొడుకును గట్టుచుఁ గొట్టుచుఁ బిడి కిటిపోటుల నలయించుచు రావణాసురునికడ కీడ్చుకొనిపోయిరి. ఇంద్రజిత్తు బ్రహ్మస్త్రబంధము వీడుట త్రాళ్ల చేఁ గట్టఁబడి యతఁ డుండుట తెలిసికొని సభాభవనమును జేరి రావణునకు నతని సభ్యులకు వీఁడే యావానరుఁడని చూపెను. మదగజమువలె బద్ధుఁడై యుండు నాగాలికొడుకుం గొనిపోయి రాక్షసులు రావణునకుం జూపిరి. అందలిసభ్యు లెవఁడు వీఁడు? ఎవ్వరి వాఁడు? ఎందుల కిట వచ్చెను? ఏపని యిందు వీనికిఁ గలదు? ఎవరియొద్దకు వచ్చినాఁడు? అని యొండొరులతో ముచ్చ టించుకొనసాగిరి. అందుఁగల కొందఱురక్కసులు మహాగ్ర క్రోధమూర్తులై వీని వధింపుఁడు. కాల్పుఁడు. పట్టుకొని భక్షిం పుఁడు. అని పలుకసాగిరి.

హనుమంతుఁ డంత మార్గముదాఁటి సభాభవనమును జేరి రాక్షసనాయకుని, తత్పాదమూలముల నుండుమంత్రులను గొంచెను. మహాతేజుఁడగు నారావణుఁడు వికృతాకారము

గలరాక్షసులు లిట్టులట్టు లీడ్చుచున్న యా వానరవీరునిం గాంచెను. తేజము బలము విశేషముగాఁ గలిగి మధ్యాహ్న భానుమంతుఁడువోలెఁ బ్రకాశించు రాక్షసరాజును హను మంతుఁడు చూచెను. రావణుఁ డంత నాగ్రహమునఁ గన్నులం ద్రిప్పుచు వానరుం గాంచి యతనివృత్తాంత మడుగుటకై కుల వృద్ధులై యుండుమంత్రుల కాజ్ఞ చేసెను. వా రంత వాయు కుమారునిం గాంచి చేయవచ్చినకార్య మేమనియు నెవ్వరు పంపఁగా వచ్చితి వనియుఁ గ్రమముగా నడుగఁగా నేను సుగ్రీ వునిదూతను. ఆ విభుఁడుపంపఁగా వచ్చితి నని తెలిపెను.

మహాశయులారా ! ఇందుఁ గలవిశేషము లెవ్వియని పరిశీలింతము.

“తత స్స రక్షోధిపతి ర్మహాత్మా
హనూమ తాక్షే నిహతే కుమారే
మనస్సమాధాయ తదేంద్రకల్పం
సమాదిదే శేంద్రజితం సరోషమ్.”

అని మూలము. రావణుఁ డింతదనుక వానరుఁడనియే తలంచి బలవంతుఁడని యెఱింగి వరుసఁగా బలాధికులఁ బంపుచు వచ్చెను. అక్షకుమారుఁడు చావఁగా నితఁడు ప్రతిహతము గాని బలముగలవాఁడనియు నిక నెవరినిబంపినను మరణ వార్త వచ్చుటయే గాని పోయినవారు రారనియుఁ దలం చెను. కనుకనే తనకుమారుఁ డటుఁడు హనుమచేఁ జంపఁబడియె నన్న ఘోరవార్త చెవి సోకగనే యులికిపడి స్థిరమనస్కుఁ డగుచు నూహించెను. బలపరాక్రమము లీతనికడ నుపయో గింపవు. మహాస్త్రవీర్యమే పనిచేయవచ్చును. అనునూహ

కలుగఁగనే మనస్సమాధానము గలవాఁడయ్యెను. సమాధానము సమాధియను నీరెండును సమానార్థకములు సమాధానమ్ = బ్రహ్మణి మనస్థిరీకరణమ్. చిత్తైకాగ్రమ్. నిగృహీతస్య మనసః శ్రవణాదౌ తదనుగుణవిషయే చ సమాధిః సమాధానమ్. ఇతి వేదాంతసారః. ఇదానీం సమాధానం లక్షయతి. నిగృహీతస్యేతి. శబ్దాదివిషయేభ్యో నిగృహీత స్యాంతః కరణస్య శ్రవణాదౌ తదనుగుణేషు అమానిత్వాది సాధనవిషయేషు సమాధిః నైరంతర్యేణ తచ్ఛింతనం సమాధానమిత్యర్థః. ఇతి తట్టికాసుబోధినీ. భాగవతే యథా.

“స్వధిష్ఠ్యానా మేకదేశే మనసా ప్రాణధారణా,
వైకుంఠలీలాభిధ్యానం సమాధానం త దాత్మనః.”

అని శబ్దకల్పద్రుమము తెలుపుచున్నది.

సమాధానం = వివాదభంజనమ్. సిద్ధాంతానుకూల్యతర్కాదినా సమ్యగర్థావధారణం వా. నిద్రాలస్య ప్రమాదత్యాగేన స్థితిః. శ్రవణాద్యపేక్షిత చిత్తైకాగ్ర్యమ్. అని సర్వతంత్రసిద్ధాంత పదార్థలక్షణసంగ్రహము. సమ్యగధీయతేనేనేతి సమాధానమ్. అని వ్యుత్పత్తి ఇట్లు లుండుటంబట్టి యోజింపఁగాఁ జిత్తైకాగ్ర్యము తేలేడిని. తనమనస్సు యోగాభ్యాసశక్తిని సంచరింపకయుండ నొనరించి రావణుఁడుపాసకుఁడు కావునఁ జక్కఁగా నాలోచించెనని తేలుచున్నది. విశేష కార్యసంఘటనయందు ముఖ్యము చిత్తైకాగ్ర్యత యని యోగమతము. దానిచేతఁ జక్కనియూహలు కలుగును. కనుక రావణుఁడు మనస్సునిలిపి యోజించెనని యిందలి సారము. ప్రాయికముగా సత్కర్తృములయందుఁ దొలుతఁ

బ్రాణాయామము చేయవలయునని విధికలదు. అది మంత్రము నుచ్చరించి ముక్కును దాకినంతమాత్రమునఁ గాదు. అట్లే యిపుడు జరగునాచారము. చేయఁబోవు కార్యమున కేది యధిదేవతయో దానిని బ్రాణనిరోధకాలమునఁ జక్కఁగా ధ్యానింపవలయును. మనోవీధి నది కనఁబడవలయును. అద్ధానికే దనసంకల్ప మెఱిగింపవలయునని శాస్త్రము బోధించును. దీనికి విరుద్ధముగా నిపు డాచారము సాగుచున్నది. కనుకనే కర్తములు నిష్ఫలములగుచున్నవి. మంత్రోచ్ఛారణము నిష్ఫలమా యందురేని చిత్రైకాగ్ర్యము కానిచో నది యత్కించిత్ఫలప్రదమే కాని సామాన్యఫలప్రదముకూడఁ గాఁజాలదు. ఏసత్కార్యముగాని సమాధానముగలిగి చేసిననే ఫలవంత మగునను నీవిషయ మీభాగము మనకుఁ దెలుపుచున్నది.

“త్వ మస్త్రవి చ్ఛస్త్రవిదాం పరిష్ఠ స్సురాసురాణా మపి శోకదాతా,

సురేషు సేంద్రేషు చ దృష్టకర్తా పితామహారాధనసంచితాస్త్రః. ౨

అని మూలము. తండ్రి కుమారు నగ్గించుట న్యాయ్యము కాదని పెద్ద లందురు. కాని యుద్ధకాలములందు నిది ఫలకారి యని యీభాగము తెలుపుచున్నది. ఉత్సాహకల్పన ముఖ్యమని భావము. అస్త్రవేత్తవని తొలుతఁ జెప్పి శస్త్రవిద్వరిష్ఠుఁడవని పిదప రావణుఁడు తెల్పెను. అస్త్రము లుపాసనాధిగమ్యములు. శస్త్రములు ప్రకృతిబాణములు లోనగునవి. ఒక్కయస్త్రమును సంపాదించవలెనన్న వానిప్రాక్కర్తము ననుసరించి యుపాసింప నది ఫలింపవచ్చును ఫలింపక పోవచ్చును. శస్త్రమునకు దేవతారాధన మక్కఱలేదు. ఒక్కదేవత నుపాసించి

యాదేవత ప్రత్యక్షము కాఁగా నది యస్త్రరూపమున నుండ వేడవలయును. కావున నస్త్రలాభము మహాకష్టైకఫలము. కావుననే యద్దానిం దొలుతఁ దెల్పెను. తర్వాతఁ బితామహా రాధనసంచితాస్త్రః=బ్రహ్మదేవు నుపాసించి యతనిమూలముననే యాయస్త్రమును సంపాదించితివి. గురువుకడ నుపదేశింపఁబడి యుపాసించి యాయస్త్రమును సంపాదింపవచ్చు. దానికంటె నాదేవతకడనే యద్దాని నార్జించిన నది యనంతఫలద మగును. భారతములో దుర్యోధనునకు నర్జునునకుం గూడ బ్రహ్మాస్త్రములు కలవు. కాని యవి ద్రోణాచార్యదత్తములు. అందును భేదము కలదు. రెండవవాని దమోఘము. అశ్వత్థామ పరశురామునికడ నార్జించెను. అది యంతకంటె నుత్తమము. రావణుఁడు బ్రహ్మాస్త్రము సంపాదించెను. కాని బ్రహ్మ సాక్షాత్కరించి మంత్రోపదేశపూర్వకముగా నద్దాని నొసంగెను. కావున నది యప్రతిహత మయ్యెను. ఈవిషయము యుద్ధకాండమున వ్రాయఁబడును. కాన నిపుడు పెంచివ్రాయఁ దలంపను.

మంత్రములు ద్వివిధములు. ఉపాసనామంత్రములు. అస్త్రమంత్రములు అని. ఉపాసనామంత్రములు చతుర్విధ పురుషార్థప్రదములు. అస్త్రమంత్రములు స్వరక్షణపూర్వక శత్రుసంహారక్షమములు. ఉపాసనామంత్రములే యస్త్రమంత్రము లగును గాని బీజవిన్యాసమున మార్పుగలదు. అట్టివానితోడఁ జేరిన దాని నుపాసింపరాదు. అనఁగా ధర్మార్థకామముక్తులకుఁగా భజింపరాదని తాత్పర్యము. దానికి నియమము లెక్కువగ నుండును. వానినుండి చ్యుతుఁడైనచో నశించును ఈయుపాసనావిషయమున నట్లుగాక వేఱుగా ఫల

ముందును. క్రూరోద్యమమునకుఁ గట్టుబాటు లెక్కువగ నుండును. సదుద్యమమునకుఁ దక్కువగ నుండును. కావున నారాధనవిషయమున వీని కెంతయో భేదము కలదు. దానిం బరికించి యుపాసింపవలయును. మనస్సమాధి నొరకనిచో నుపాసన యత్యల్పఫలద మనుట ప్రతిహతము లేనిసిద్ధాంతము. ఈవిషయము నెఱింగినవాఁడు కావుననే రావణుఁ డింద్రజిత్తును “త్వమస్త్రవిత్” అని హెచ్చరించెను. అనఁగా నస్త్రబలము ప్రధానముగా భావింపుమనియు బ్రహ్మ తానే యొసంగిన యస్త్రవర్యమున సాధింపుమనియు నాతనిభావమని మన మూహించుట మంచిది.

“భుజవీర్యాభిగుప్తశ్చ తపసా చాభిరక్షితః.

౪

దేశకాలవిభాగజ్ఞస్త్రమేవ మతిసత్తమః,

న తేస్త్యశక్యం సమరేషు కర్తౄణా

న తేస్త్యకార్యం మతిపూర్వమంత్రణే.

౫

న సోఽస్తి కశ్చిత్త్రిషు సంగ్రహేషువై

న వేద యస్తేఽస్త్రబలం బలం చ తే,

మమానురూపం తపసో బలం చతే

పరాక్రమశ్చాస్త్రబలం చ సంయుగే.

౬

న త్వాం సమాసాద్య రణావమద్ధే

మనశ్శ్రమం గచ్ఛతి నిశ్చితార్థమ్.”

అని మూలము. భుజశౌర్యమునఁ గాపాడఁబడువాఁడవు. తపోబలమునఁ జక్కఁగా రక్షింపఁబడువాఁడవు. అని రావణుఁడు పలికెను. బాహుబలమునకంటెఁ దపోబల మెక్కుఁడని కదా యతనిభావము. రక్షణమనఁగా నాపదలనుండి యుద్ధ

రించుట. గోపనమనఁగా కాపాడుట అని యర్థభేదము. రక్షకుఁడనువేరు భగవంతునకు వచ్చుట కిదియే కారణము. ఆపదుద్ధారకుఁ డొక్కభగవంతుఁడే. తపస్సనఁగాఁ దదారాధనమని యర్థము. తపోబలము ఆపదలను దొలఁగించుచుండ బాహుబలము కాపాడుచుండ నుండువాఁడవని హెచ్చరించెను. అనఁగాఁ దాత్పర్య మేమి? తపోబలము నిన్ను నావానరు నుండి యాపద రాకయుండఁ గాపాడఁగలదు. యుద్ధమున బాహుబలము తోడుపడఁగలదు. అనియే కదా. రావణుఁడు తపస్వి గావునఁ దచ్చక్తి నతఁ డెఱుంగును. ఇతరుల కెట్లు తెలియఁగలదు? భగవదనుగ్రహపాత్రముగాఁ జేయునది తపస్సనియే మన మెఱుంగవలయు. తపస్సనఁగా దేహసుఖమును దపింపజేసి మానసానందమును వృద్ధిచేయునది యని యెఱుంగవలయును.

తపః—మనస శ్చేంద్రియాణాం చైకాగ్ర్యమ్. అంతర్ముఖాని యది ఖాని తపస్తతః కిమ్? నాంతర్ముఖాని యది ఖాని తతస్తవః కిం? అంతర్బహిర్యది హరిశ్చ తపస్తతః కిమ్? నాంతర్బహిర్యది హరిశ్చ తపస్తతః కిమ్? అని సర్వలక్షణసంగ్రహము.

ఇంద్రియములు మనస్సు నేకాగ్రత నొందుట తపస్సనఁ బడును. దీనికే యుపాసనయని పేరు. స్వాభీష్టదేవతాకల్పిత రూపమును మనఃపదమున నెలకొల్పి తన్మంత్రమును జపించుచు దృష్టియారూపమునుండి విడిపోవకుండఁ చేయుట. తపస్సునకే యాగమశాస్త్రమున నాకర్షప్రణయోగమని పేరు. ఆకర్షణ బీజసంపుటిత మగుమంత్రమును ధ్యేయమూర్తిని గాంచుచు జపించుచున్న యెడల నుపాసనకుని మనస్సునుండి దైవతముండు

దాకసాగినయదృశ్యతంతువు భావనాబలమున దేవత నాకర్షించును. అప్పుడు దేవత బహిర్గతరూపమునఁ బ్రత్యక్ష మగును. మహర్షులు చేయునుపాసనకే తపస్సందురు. గృహస్థులు చేయుచో నుపాసన యందురు. నియమబాహుళ్యభేదమే గాని విషయభేదము లేదు. జితేంద్రియులైనచో నీరెండింటికి ఫలము సమానమే. అట్టి తపోబలమే బలములలో నుత్తమమని రావణునిమూలమున మహాకవి హస్తీకిమహర్షి మనకుఁ దేటపఱచెనని మనము విశ్వసింపవలయును. అంతమాత్రమునఁ జాలదు. దాని నాచరింపవలయును.

దేశకాలవిభాగజ్ఞః = దేశకాలములవిభాగ మెఱింగినవాఁడు. అనఁగా నెవ్వఁడుగాని మహాకార్యము చేయఁబూనుచో దేశకాలముల నెఱుంగవలయును. ఆచారములు దేశకాలముల ననుసరించి యుండును. మనకు సదాచారములని తోచునవి దేశాంతరమున మార్పునొంది యుండును. మనదేశమున స్నానముచేసి కవచము తొడుగుకొని జపము చేయుట దురాచారమని యెఱుంగఁబడును. హిమాలయమునకు మనమేపోవునపు డందు శీతబాహుళ్యమున నదియే సదాచారముగా మారును. బాహ్యచారములన్నియు నిట్టివే యని యెఱుంగవలయును. కాలభేదమున నివి మార్పునొందును. ఈ విషయ మెఱింగినఁగాని తనకృత్యమును నిర్వహింపఁ జాలఁడు. మొండిపట్టుదల యుండునేని ప్రధానకార్యము నశించును. బాహ్యచారముల నంతగాఁ బాటించక ప్రధానమునే సంభావించుచు భగవదారాధనము చేయవలయును. త్వమేవ మతి సత్తమః = మతిసత్తముఁడవు నీవే యనియె. బుద్ధిమంతుఁడవని

యిట నర్థము చెప్పిన నీరసముగా నుండును. రావణునియా శయ మదిగాదు. “మతిరాగామి గోచరా” అన్నసూక్తి ననుసరించి రాగలవిషయ మాలోచించునది యని యర్థ మేర్పడును. అది గల వారలలో నీవే యుత్తముడవనియెను. ఇట్లు కాబోవునని యెఱుంగుటయే మతిమంతుల లక్షణము. అది యెల్లరకునుండదు. కొందఱకే యుండును. కావుననే ముందిట్లు రాగలదని యూహించి దేశకాలముల నెఱింగి కార్యము పండించుకొని రమ్మ యని రావణుడు కొడుకును హెచ్చరించుచున్నాడు. ఈభావము ముఖ్యము కనుకనే “మతి పూర్వమంత్రణే” అని మరల రెండవసారియుఁ దెలిపినవాడయ్యె. యుద్ధకార్యములందు నీకు శక్యముకానిది లేదు. ఏల? మతి మంతులలో మేటివి గనుక, దేశకాలవిభాగజ్ఞుడవు కావున నని రావణు నాశయము. ముల్లోకములందు ని న్నెఱుంగని వాడు లేడు. నీయస్త్రబలము దేహబలముఁ గూడ నెఱుంగనివాడు లేడు. అనఁగా నీవు తపశ్శాలివని తన్మూలమున మహాస్త్రముల నెఱుంగుదువని బలశాలివనియు నెల్ల రెఱుంగుదురు. ఈమాట యిపుడేల? అప్రస్తుతము కదాయనకుడు. ఆకీర్తికి భంగము వాటిల్లకయుండఁ గార్యదక్షుడవు కమ్మని రావణు నుపదేశమని నిగ్రహింపుడు. మమానురూపం తపో బలంచ తే=అనుచున్నాడు. నాతపశ్శక్తి యెల్ల రెఱుంగుదురు. దాని కనురూపమైనదే నీతపోబలమని తాత్పర్యము. ‘పితృసమోజ్యేష్ఠః’ అన్నన్యాయ మిందుఁ దోచెడిని. ఇట్టి నిన్నుఁ దలంచుకొనఁగా నాకు మనఃకష్టము తొలఁగుచున్నది. నీవుండఁగా నాకే మనఃకష్టములు రావని భావము.

నీవు మృతుఁడవు కాఁగా నాకును గష్టములు గలుగునను నాశయ మిట సూచితము. సర్వత్ర విజయం చేచ్చే త్వుత్తాది చేచ్చేత్పరాజయమ్. అనున్యాయము సుప్రసిద్ధమే. తనను మించినవాఁడు కొడుకు గావలయునని కోరుట న్యాయ్యమే యని యీఘట్టము మనకుఁ దెలుపుచున్నది. రావణునియాశ యము తెలుపుచు మహర్షి తల్లజుఁడు తపశ్శక్తి తప్పక సంపాదింపఁదగునని మనకు బోధించెను గదా. ఉపన్యాసవేదాంతమున నెంతకాలముపుచ్చినను ఫలము శూన్యమే. తపస్సుచేయ యోగాభ్యాసము చేయవలయును. ఆత్మశక్తిని సంపాదింప వలయును.

“ఇదం హి దృష్ట్వా మతిమన్ మహద్బలంకషేఃప్రభావం చ పరాక్రమం చ, త్వమాత్మనశ్చాపి సమీక్ష్య సారంతురుష్వ వేగం స్వబలానురూపం. ౧౦ బలావమర్థ స్త్వయి సన్నికృష్టే యథా గతే శామ్యతి శాంతశత్రై, తథా సమీక్ష్యాత్మబలం పరం చ సమాలభ స్వాస్త్రవిదాం పరిష్ఠ! ౧౧ న వీరసేనా గణశోచ్యవంతి న వజ్రమాదాయ విశాలసారం, న మారుతస్యాస్య గతేః ప్రమాణం న చాగ్నికల్పః కరణేన హంతుం. ౧౨ తమేవమర్థం ప్రసమీక్ష్య సమ్యక్ స్వకర్త సామ్యాద్ధి సమాహితాత్తా, స్త్వరంశ్చ దివ్యం ధనుషోఽస్త్రవీర్యంప్రజాక్షతం కర్త సమారభస్వ.” ౧౩

అని మూలము. ఎంతటిరోషము మనస్సు నలముకొన్నను నైజమగు పుత్రప్రీతిని బ్రకటించుచు బుద్ధి నింద్రజిత్తునకు రావఁబడు తెలుపుచున్నాఁడు. “స్వభావో దురతిక్రమః” అనుట సుప్రసిద్ధమే కదా. ఆయుషదేశ మిది యని పాఠకమహా శయులు చక్కఁగాఁ బరికింతురు. గాక! మతిమన్=ఆగామి గోచరమగు మతిబలముగలవాఁడా యని భావము. ఎట్లు

యుద్ధముచేసిన వీడు సాధ్యుడగునని తలంతువు గాక యని హెచ్చరిక. కపేః మహాత్ బలంప్రభావం పరాక్రమంచ దృష్ట్వా=కపిమాత్రుడనరాదు. అక్షకుమారాదులను వధించిన మేటి? ప్రభావసంపన్నుడు. ప్రభావమనఁగాఁ దేజస్సు. అది దైవత మనంబడు. దేవతోపాసనాసంప్రాప్తము లేజస్సు. అది నిర్మలమనశ్శక్తి సంపాద్యము. వేటుకారణములచే సాధ్యము కాదు. నిర్మలమనస్సంపద యోగసాధ్యము. కావున హనుమంతుడు మనశ్శక్తిసంపన్నుడని రావణుం డెఱింగియే యిట్లనుచున్నాడని మన మెఱుంగవలదా? కనుకనే, త్వమ్ ఆత్మనః పరస్య చ సారం సమీక్ష్య=నీశక్తిని వానరునిశక్తిని జక్కఁగాఁ బరికించి వేగము కనఁబఱపుము. ఎట్లు లాపరీక్ష? తేసస్నే యతనిశక్తి యింతయని తెలుపునని యాశయము. ఆత్మబలానురూపం వేగం కురుష్వ=ఆత్మ శక్తికిఁదగినట్లు ఉరవడింపుము. పరునితేజస్సును బరికించి నీతేజస్సునకుఁ దగిన చందమున నతనిపై నురవడించి లోఁబఱచుకొనుమని హితోపదేశసారము. కుమారా! ఆ వానరునిచెంతకు నీవరిగి తన్నులమున మనసేనలకు నష్టము కలుగకుండునట్లు పరబలాత్మబలములఁ జక్క నెఱింగి శత్రు లెట్లు జయింపఁబడునో యట్లు పరాక్రమింపుము. నీవస్త్రవిదులలో శ్రేష్ఠుడవు కదా యనియె. అనఁగా నేయస్త్రమున నతఁడు దొరకునో లేక చచ్చునో యది యూహింపుము. ఇతరసాధనములు పనిచేయవు కావున నస్త్రములతో సాధింపవలయునని తెలుపుచున్నాడు. ఇట్లు తెలిపి యంత నక్షకుమారుని మృతిస్మృతిగోచరము కాఁగాఁ బుత్రప్రీతి యుప్పొంగఁగా నింక నుపదేశించుచున్నాడు.

పీరా! ఆవానరుఁడు సేనల రూపుమాపుఁబాఁడు. కాన నతని జయింప నీకు సేనలు తోడుపడఁజాలవు. అనఁగా సేన లున్నవి. నాకేమిభయ మనుకొనకుము. ఇతరసహాయము నిరుపయోగమని సారము అల్పసారం=అల్పసారముగల, వజ్రమాదాయ=వజ్రాయుధముం గొని, నవిశ=అతనిపైకిఁ బోకుము. అతనిపై నల్పసారముగల వజ్రాయుధము వై వకుము. నిరుపయోగమని తాత్పర్యము. వజ్రముకలదని గర్వించి యావై రిచెంత కరుగకుమని హెచ్చరిక. ఏలయనఁగా ఆ వానరునిగమనము వాయుగతిని మించినది. కావున నేదిక్కునుండి వచ్చి ప్రహరించునో తెలియుట కష్టము. కావున నీ వాతనిచెంతకుమాత్రమరుగకుము. దూరమునందుండి యస్త్రమున వాని జయింపుమని హృదయము. నచాగ్ని కల్పః కరణే న హంతుం=పిడికిటి పోటుల వానిం జంపెదనందువేమో, వత్సా! ఆకార్యము వలదు. అతఁ డగ్ని కల్పుఁడు. స్పృశింతువేని దహించును జామీ. అనఁగా బౌహుయుద్ధముచేయఁ దలపడుదువేమో యది మానుము సమీపించిన నతఁ డడంచును. సమీపమున కరుగకుము. వజ్రద్యాయుధములుగాని బౌహుయుద్ధముగాని పనికిరావు. సేనలు తోడుపడఁజాలవు. కావున దివ్యాస్త్రము లనఁబడు వజ్రాదులు పనిచేయఁజాలవు. కావున బ్రహ్మాస్త్రము నాధారముగాఁ గొని యుద్ధముచేసి జయింపుమని రావణుని యాశయమని మన మెఱుంగందగు. “సమాహితాత్మా” యని మరల హెచ్చరించుచున్నాఁడు. ఏలయనఁగా వానరునిపై నాగ్రహవేశమున నురఘడింతువేమో యపుడు మనోబలము తగ్గును. కావున సమాహితాత్ముఁడ వయినఁగాని బ్రహ్మాస్త్రము

పనిచేయదని భావము. దివ్య మస్త్రవీర్యం స్త్రరణ్ = దేవతాసంబం
ధమగు నస్త్రవీర్యమనఁగా నప్రతిహతమగు బ్రహ్మస్త్రమును
స్త్రరింపుము. అక్షతంకర్త సమారభస్వ = బలములకు నీకును
బాధింపనిరీతిగా యుద్ధము చేయుమా. అని హితము
తెలిపెను.

“న భిల్వియం మతిశ్చేష్ఠా యత్వాం సంప్రేషయా మ్యహం,
ఇయం చ రాజధర్మాణాం క్షత్రస్య చ మతిర్మతా. ౧౪
నానాశస్త్రైశ్చ సంగ్రామే వై శారద్య మరిందమ,
అవశ్యమేవ యోద్ధవ్యం కామ్యశ్చ విజయో రణే.” ౧౫

అని మూలము. వత్సా! నిన్నుఁబంపుట మతిమంతుఁడ నగు నాకుఁ దగదు. రాజధర్మముల ననుసరించినచో రాజు నగు నాకు నీతి హితమైనదే. అని రావణుఁ డనెను. ఏల? క్షత్రియుఁడు సర్వాధారుఁడు. వృక్షమూలమును గాపాడిన వృక్షమునంతయుఁ గాపాడిన ట్లగును. సర్వాధారుఁడగు తన్నుఁ గాపాడుకొనుటకు క్షత్రియులధర్మము. పదార్థమై తనప్రాణము నిచ్చుట యితరులకు విధి. రాజు సేనల ముందు పంపక తానే ముందుగ యుద్ధమున కగుగరాదని రాజనీతి బోధించును. కావున ఆధర్మము నాదరించి నిన్నుఁ బంపుచున్నాఁడను. విజయము కోరవలసినది. అట్లు కోరినఁగాని యుద్ధమున శ్రద్ధ యుండదు. అది యుండినఁగాని వెనుదీయక పోరాడఁజాలఁడు. మునులకు మోక్షకాక్ష యెట్లు విధివిహితమో క్షత్రియున కట్లు విజయేచ్ఛ విధివిహితమే కావున దాని నవశ్యము కోరి బ్రహ్మాస్త్రముననుసరించి విజయము పొందుమా యని తండ్రి యాశీర్వాదించెను. ఈభాగమునుండి నేర్చుకొనఁదగినవిషయ

ములు కొన్ని కలవు. వానిని వ్రాయక వదలరాదు ఏ మహా
కార్యమును సాధింపఁబూనినను మనోనిర్మలత్వము ముఖ్యము.
భగవదనుగ్రహము నొందినఁగాని మహాకార్యమును సాధించు
శక్తి కలుగదు. తపస్సునఁగాని భగవంతు ననుగ్రహము పొంద
శక్యముకాదు. తపస్సునకు నచంచలచిత్తము ప్రధానాంగము.
అది కుదురుటకు యోగాభ్యాసము ప్రధానము. యోగము
నకు ఫలము జ్ఞానము. జ్ఞానయుక్తమగుమనస్సున నిష్టదేవత
నుపాసించి తదనుగ్రహము పొందినవాడే మహాకార్యములు
సాధించును. దైవసహాయము లేక పౌరుషము వ్యర్థము. దేశ
కాలముల నెఱింగి యాచారముల నూనవలయును గాని
బాహ్యచారములను బ్రధానములని యూఁగులాడరాదు.
అంతశ్శుద్ధి ముఖ్యము. అదిలేనిది యెన్నిమంత్రములు జపించి
నను లాభములేదు. అనునివి యీభాగము మనకుఁ దెలియఁ
జేయుచున్నది.

“తస్మిన్స్తత స్సంయతి జాతహర్షే

రణాయ నిర్గచ్ఛతి బాణపాణౌ,

దిశశ్చ సర్వాః కలుషా బభూవు

ర్త్సగాశ్చ రాద్రా బహుధా వినేదుః.

౨౩.

సమాగతాస్తత్ర తు నాగయత్నా

మహర్షయ శ్చక్రచరాశ్చ సిద్ధాః,

నభ స్సమావృత్య చ పక్షిసంఘా

వినేదు రుచ్చైః పరమప్రహృష్టాః.”

౨౪.

అని మూలము. ఇంద్రజిత్తు వైవై మహోత్సాహము పొంగ
వచ్చుచున్నాఁడు. అనుటచే నతనికి విజయ సూచింపఁబడు

చున్నది. మహాత్మాహ మాగామి శుభఫలమును సూచించును. దిక్కులు కలుషములగుట భయంకరముగాఁ బక్షులు కూయుట యశుభఫలమును సూచించును. హనుమ కశుభఫలము. రావణికి శుభఫలము రానున్నదని యవి తెలిపెనని మన మెఱుంగవలయును. మృగములు భీతికరముగా నార్చినవనుటయు నట్టిదే కదా. తెల్లవారుజామునఁ బక్షు లెట్లువచ్చి ధ్వనించె నని సందియము కలుగవచ్చు. తెల్లవాఱవచ్చుచున్నది. కాన నపుడు తిరుగునవి కొన్నిపక్షు లుండుననుకొనిన మహా ప్రమాద మేదియుఁ గలుగఁబోదు. ఆ యుద్ధముచూడ శింశు మారచక్రమునందుండు మహర్షులు వచ్చిరి. అంతలో మహా సంతోషమున నంబరమునఁ బిండుగట్టి పక్షులార్చినవి. అనుటం జేసి హనుమంతున కోటమియు మంచికొఱకే యగుననుభావము సూచింపఁబడినది. అనఁగా సత్కార్యములకుఁ గలుగు విఘ్నములు దానిప్రాశస్త్యమును దెలుపుటకే యని మన మెఱుంగవలయు.

“భిన్నోఽపి రోహతి తదుం ట్టిణో ప్యుపచీయతే పున శ్చంద్రః,
ఇతి విమృశంత స్సంతః సంతప్యంతే న తే విపదా.”

అను భర్తృహరిసూక్తి క్రొత్తది కాదు కదా.

“తతస్తు లక్ష్మ్యే స విహన్యమానే శరేష్వమోఘేషు చ సంపతన్సు,
జగామ చింతాం మహతీం మహాత్మా సమాధిసంయోగసమాహితాత్మా. 3౫
తతో మతిం రాక్షసరాజసూను శ్చకార తస్మిన్ హరివీరముఖ్యే,
అవధ్యతాం తస్య కపేస్సమీక్ష్య కథం నిగచ్ఛే దితి నిగ్రహార్థమ్. 3౬

అని మూలము. లోపల వ్రాసినదంతయు యథార్థమని యీ

శ్లోకములు దృఢపఱచుచున్నవి. తనగుటితప్పుట అమోఘ బాణములు మోఘములగుట యింద్రజిత్తునకు విచారమును గల్గించెను అంతకుమున్నెన్నఁడు నిట్టులగుట యతఁ డెఱుంగఁడు. తండ్రి చేసిన హెచ్చరికయుఁ దనయనుభవము నీరేం డింటి కద్వైతము చేకూరినది. కానఁ జింతింపవలసినవాఁ డయ్యెను. ఇచ్చో వాల్మీకిమహర్షి యింద్రజిత్తునకు మహాత్మా యనువిశేషణమును జేర్చెను. శ్లోకము కుదురక యని పల్కు వారల కొక్కనమస్కారము. తపస్సిద్ధుఁడు మహాత్ముఁడే యగును. బ్రహ్మ నలరించినవాఁడు మహాత్ముఁడు గాక లోకమత ద్రోహు లనుమహాత్ము లనవలయునా? సమాధిసంయోగ సమాహితాత్మా=అనునది రెండవవిశేషణము. ఇంద్రజిత్తునందు వాల్మీకిమహర్షి కెంతగౌరవము కలదో యిదియే మనకుఁ దెలుపును. ఇందు వ్యాఖ్యాతలు సమాధి యనుదానికి యశాగ్ని కార్థముగా లక్ష్యమని వ్రాసి కథాసంవిధానమును నడిపించిరి. మహాత్మా=అనుదానిని జాఱవిడిచిరి. కావున నిట యశాగ్ని కార్థము తెలుపక రూఢ్యర్థమునే చెప్పవలయును. సమాధి=మనోలయముయొక్క, సంయోగ=కూడికచేత, సమాహితా= విచంచలమగు, ఆత్మా=అంతఃకరణము గలవాఁడై. కనుకనే మహాత్మా యని మహర్షి చేఁ బేర్కొనఁబడియెను. అనఁగా మనస్సు నిగ్రహించి స్థిరముగా నుండఁజేసి (తనయోగాభ్యాస బలసంపదను వినియోగపఱచి) యని భావము. గొప్పగ నాలోచించెనని తాత్పర్యము. ఇట్టదైవమగు కమలాసనుని నిశ్చల మనస్సున నిలిపి యీయాపదనుండి యెట్లు తప్పింతువో నీదయ యని ప్రార్థించెనని సారము. వ్యాఖ్యలు తెల్పినట్లే

యూహితమేని 'లక్ష్మ్యే విహన్యమానే'యనియున్న దేమరల
నిది యేల? అనుప్రశ్నము వచ్చును. సంయోగశబ్దము నిరర్థ
కముకూడ నగును.

“ఋషీణాం పునరాద్యానాం వాచమర్థోఽనుధావతి.”

యనిగదా పెద్దల యాశయము. వాల్మీకివాక్కునే యర్థము
తనయంతన తా ననుసరించును. ధ్యానమునకు శ్లోకము
మంత్రములు ప్రధానములు గావనియు నిశ్చలమనస్సు
మాత్రమే ప్రధానమనియు నదిలేనిచో శ్లోకములు వ్యర్థము
ములే యనియు నదియే కుదిరిన శ్లోకమంత్రములు లేకున్నచో
బాధలేదనియు మన మెఱుంగవలయును. తతః=ఆధ్యానా
నంతరమందు, మతిం=రాగలవిషయము నెఱిగించు మతినని
యర్థము. తస్మిన్ హరివీరముభ్యే చకార=ఆ హనుమంతుని
విషయమునఁ జేసెను, అనఁగా నీతనివిషయమున నిపుడుచేయ
మిదియేగాని వేఱొకఁడు పనికిరాదని నిశ్చయించెనని భావము.
తస్యకపే రవధ్యతాం సమీక్ష్య=అనునదియే పైన వ్రాసిన
యర్థమును విశేషించి సిద్ధాంతము చేయుచున్నది. తనయమోక్షు
బాణములు వ్యర్థములగుటచే నీతఁ డవధ్యుడని యెఱింగెను.
కనుకనే మహాత్మా యనుపదము సార్థకమని పైన వ్రాయఁబడి
నది. నిగ్రహార్థమ్ కథం నిగచ్ఛేత్=వధింప నలవిగాకున్న
నికఁ బట్టుకొనవలయుఁ గదా. ఇంతవేగముగా సంచరించువాఁ
డెట్లు పట్టుపడును? అని విశేషించి యాలోచించి యాయదియే
దానికిమార్గమని నిశ్చయించెనని సారము. మహర్షి యుదారాశ
యనిబద్ధ పదప్రయోగవైచిత్ర్య మెట్లున్నదో యోజింపుఁడు.
బ్రహ్మోస్త్రము తప్ప నితరాస్త్రము లాతనికడ నుండునవి పనికి

రావని యతఁ డెఱుంగును. సకలాస్త్రశ్రేష్ఠము బ్రహ్మస్త్రమని లోకవిదితము కదా. దానిఁ బ్రయోగించి బంధింతునని యూహించెననుభావము సూచితము. అదెట్లు? భగవంతుని బ్రహ్మఘోష నిశ్చలమనస్సున ధ్యానింపఁగాఁ దోచినమతి యేది? ఇదియే. ఇదియే తపఃఫలము. విపత్కాలమున నుపాస్యదేవతా ధ్యానమునఁ గలుగుఫల మెద్ది? తత్కాలకుశలానుకూల వ్యాపారము స్ఫురించుటయే గాక మతే మగును? ఇంద్రజిత్తు నీచుఁ డన్న వాదము దుర్వాదమనియుఁ దపోమహత్త్వ సంపద్యాపితుఁడనియు నత్యుత్తమోపాసకుఁడనియుఁ బరమేష్ఠి కరుణాపాత్రుఁడనియు నీభాగమునుండి మన మెఱుంగవలయును. ఆరీతిగాఁ దపస్సొనరించి దైవశక్తిని సంపాదింపఁ గోరి కలు గలిగియుండవలయు. అదియే ముఖ్యము.

“తతః పైతామహం వీర సోఽస్త్ర మస్త్రవిదాం వరః,

సందధే సుమహాతేజా స్తం హరిప్రవరం ప్రతి.

32

అవధ్యోయమితి జ్ఞాత్వా తమస్త్రేణాస్త్రతత్త్వవిత్,

నిజగ్రాహ మహాబాహు ర్ధారతాత్తజ మింద్రజిత్.

33

తేన బద్ధస్తతోఽస్త్రేణ గాక్షసేన స వానరః,

అభవన్నిర్విచేష్టశ్చ పపాత చ మహీతలే.”

34

అని మూలము. ఇంద్రజిత్తు తండ్రిమాటలు తలంచి తన యనుభవమునుబట్టి యీతఁ డవధ్యుఁడని నిశ్చయించి యస్త్రవిద్య ర్యుఁడు గావునఁ బితామహునస్త్రమును సంధించెను. సుమహాతేజాః=అమితతేజస్సు గలవాఁడు. అనఁగా ధ్యానబలమున మిగులఁ దేజస్సుగలవాఁ డయ్యెనని భావము. దేవతాతేజస్సు భక్తునియందు వెలయునని యోగశాస్త్రము తెలుపుచున్నది.

శిరస్సును జుట్టియుండుతేజస్సు బాహ్యదృష్టి కగోచరమయ్యు భక్తుని సదుద్దేశముల ననుసరించి వృద్ధియయి లోపలఁ బ్రవేశించును. దురుద్దేశము లుండినది క్రమముగా నశించును. ఆ నియమము ననుసరించి యింద్రజిత్తు తనకీష్టదేవమగు బ్రహ్మను ధ్యానింపఁగాఁ దేజస్సు వృద్ధియయ్యెనని భావము. సందధే= ధనుస్సున దానిం గూర్చెననఁగా నొకరూపమున దాని నారాధించుచుండును. జపముచేసి దాని కర్పించుచుండును. దానినే పూజించుచుండును. ఆరూపమునే ధనువునఁ గూర్చెనని యెఱుంగందగు. కొందఱు చక్రరూపమున నారాధింతురు. కొందఱు సాలగ్రామాద్యకృత్రిమవ్యక్తుల నారాధింతురు. విగ్రహమున నారాధించువా రధములు. విగ్రహపూజ యత్యల్పఫలప్రదము. పామరులకు ధ్యానముకొఱ కది యేర్పడినది. ఇపు డింద్రజిత్తు తా నారాధించువ్యక్తిని ధనువునఁ గూర్చెను. సంకల్ప మెట్లు? అవధ్యోయ మితిజ్ఞాత్వా= వీఁడు వధింపఁదగినవాఁడు కాఁడని యెఱింగినవాఁడు కావునను అస్త్రతత్త్వవిత్=అస్త్రప్రయోగరహస్యముల నెఱింగినవాఁడౌట, అస్త్రేణ=బ్రహ్మాస్త్రముచే, మారుతాత్త జమ్ నిజగ్రాహ= హనుమను బంధించెను.

ఇచ్చోఁ బామరులకొఱకు నస్త్రప్రయోగరహస్యము నించుక వ్రాయక తప్పదని తోచి వ్రాసెదను. ఉపాసకుఁడు మంత్రమును జపించును. ఇష్టదేవతాసాక్షాత్కారమును గోరు వాఁడు కావున నామంత్రమున నేది బీజక్షేపణస్థానమో యందు నాకర్షణబీజమును జేర్చి జపించును. ఇది సామాన్యోపాసకు లొనరించుకార్యము కాదు. తపస్సులమార్గము. ఆ

మంత్రముచే నాదేవత యాకర్షింపఁబడును. అనఁగా నాదేవత నామంత్రము కట్టివైచి తెచ్చి ముం దునుపదు. ఈతనిభక్తి యాదేవత కెఱుంగఁజేయును. దాన హృష్టుడై యాదేవత ప్రత్యక్షమగు. ధనుర్వేదదీక్షితులైన నీయస్త్రము ననుగ్రహింపుమని వరము కోరుదురు. అనఁగా నేఁగోరినపు డాయస్త్ర రూపమునందు నీతేజ స్సావహించి శత్రుక్షయముచేయ వర మిమ్ముని యడుగునని తాత్పర్యము. వరమిచ్చును. పిదప ననుదిన మారూపమును బూజించుచుండును. ప్రయోగకాలమున సంకల్పమునందుఁ దనకిష్టమెద్దియో దాని నొనరింపుమని ప్రార్థించును. ఇమం శత్రుం మారయ=వీనిం జంపుము. అని సంకల్పించి దేవతాధ్యానబలమునఁ దత్తేజమందు నెలకొనఁగా నది తనదృష్టి కది గోచరింపఁగా మంత్రపూర్వకముగా వైచును. అది తత్తేజోబలమునఁ బ్రజ్వరిల్లుచు నడరి యతనిం ద్రుంచును. ఆతఁడు నిట్టివాఁడైనచో నాయస్త్రమునో దానికివైరియగు నస్త్రమునో వైచును. రెండు నేకదేవతాకములైన శాంతిం చును. దాని నడంచునదియైన నది యాయస్త్రము నడంచి పై కడరును. దానికి వైరియగు నస్త్రమునో దానినో మరల నతఁడు ప్రయోగింపవలయును దేవతావరముననుసరించి కొన్ని మరల మరలఁ బ్రయోగింప నర్హములు గాకయుండు. తఱుచుగా నట్టివి లేవని యెఱుంగందగు ఇది యస్త్రప్రయోగ లక్షణము. ప్రయోగమనునది యాకృతిగానుండక యదృశ్య రూపమునఁ బగవారిని బాధించును. లేక చంపును. కర్తృసిద్ధాంతము దీనికి విరుద్ధముగాదా యనకుండు. విరుద్ధ మేమాత్రమును గాదు. ఆయస్త్రముచే లేక ఆప్రయోగమును వాఁడు

చచ్చునట్టి దుష్కర్తము ఫలోన్ముఖమైనఁగాని యాప్రయోగము చేయఁబడదు. చేయఁబూనిన నది నెఱవేఱదు. కాలకర్తసంయోగమన విందుము కదా. కర్తసిద్ధాంతమును దాఁటి భగవంతుఁడుకూడఁ బూనుకొనఁడన నితరులమాట యొక లెక్కఁగాఁ జెప్పనేల? ఇఁకఁ బ్రకృత మనుసరింతును. అవధ్యుఁడని తెలిసికొన్నవాఁడు గాన నింద్రజిత్తు సంకల్పమును స్తంభనప్రయోగమున కనుగుణముగా నొనరించి యాబీజమునే మంత్రమునఁ గూర్చి కమలాసనుని బ్రార్థించి తద్వరదానము రీతిగా నామహాత్ముల దివ్యతేజ స్సందువెలయఁగాఁ బ్రయోగించెను. ఆయస్త్ర మరిగి యదృశ్యరూపపాశముల హనుమంతుని బంధించెను బద్ధుడై కదలఁజాలక హనుమంతుఁడు భూమిపైఁ బడియెను. ఈతఁ డవధ్యుఁడని యెట్లు లెఱింగెననిన సమాధిసంయోగ సమాహితాత్మా = అనియున్నదని ముందే వ్రాసితిని గదా. ఎట్టివిజ్ఞానముకలిగినను సమాహితాంతఃకరణముమూలముననే కలుగవలయుఁ గాని అదిలేక కేవల శాస్త్రవిచారముచేతఁ గలుగదనుట సిద్ధాంతము. ఇది ప్రతి హతములేనిదని యెఱుంగందగు.

“తతోఽథ బుధ్వా స తదాస్త్రబంధం

ప్రభోః ప్రభావాద్విగతాత్తవేగః,

పితామహానుగ్రహ మాత్తనశ్చ

విచింత యామాస హరిప్రవీరః.

౪౦

తత స్సాన్వయంభువై ర్మంత్రై ర్భ్రష్టాస్త్ర మభిమంత్రితం,

హనుమానిశ్చింతయామాస వరదానం పితామహాత్.

౪౧

న మేఽస్త్రబంధస్య చ శక్తిరస్తి విమోక్షణే లోకగురోః ప్రభాచాత్,
 ఇత్యేష మత్వా విహితోఽస్త్రబంధో మయాత్తయోనేరచ కర్తవ్యః.
 స వీర్యమస్త్రస్య కపిర్విచార్య పితామహానుగ్రహ మాత్మనశ్చ,
 విమోక్షశక్తిం చ విచింతయిత్వా పితామహాజ్ఞామనువర్తతే స్త్వ. ౪౩
 అస్త్రేణాపి హి బద్ధస్య భయం మమ న జాయతే,
 పితామహమహేంద్రాభ్యాం రక్షితస్యానిలేన చ. ౪౪

గ్రహణే చాపి రక్షోభి ర్తహస్తే గుణదర్శనః,
 రాక్షసేంద్రేణ సంవాద స్తస్మాద్దృష్టాంతు మాం పరే. ౪౫

అని మూలము. హనుమ యాయస్త్రము తనవేగమును గుది
 యించి బంధించగా నాలోచించి యిది జగద్గురువగు బ్రహ్మ
 దేవునిప్రభావము. అనఁగా బ్రహ్మస్త్రమహత్త్వము. నాకును
 బితానుగ్రహము గలదు కదా యని విచారించెను. హనుమ
 చిటుతుకవాఁడై నతఁటి (జననానంతరమే యని భావము)
 సూర్యుని మ్రొంగఁబోఁగా నింద్రుఁడు వజ్రాయుధమున
 బ్రహారింప హనువు దెబ్బవలన నలఁగఁ గ్రిందఁబడియె. వాయు
 వాగ్రహమూని తనసంచారవ్యాపారమును గుదియించెను.
 లోకవ్యాపారము లడంగెను. దేవతలు బ్రహ్మకడకుం బోయి
 మొట్టపెట్టుకొనిరి. వారిం దోడుకొనివచ్చి వాయువును
 సంతুষ্টునిఁ గావించి హనుమంతుఁడని నామకరణము చేసి
 శరీరముతడివి శ్రమము వాసి యతఁడు లేవఁగా నాతని
 భావిస్థితి నెఱింగినప్రోడ గావున నెల్లరను వరములీయఁ
 బురికొల్ప నందఱు తమతమ యస్త్రములచేత మృతిగలుగక
 యుండ వరమిచ్చిరి. తాను వరమిచ్చుచుఁ దనయస్త్రమున
 మృతికలుగదు గాని యది నిన్ను బంధించును. నామస్త్రము

నుచ్చరించినంత నవి తొలంగునని వరమిచ్చెను. ఏలయనఁగా లోకమున దేనిచేతను మృతలేదని వరముదొరకిన నెంతవాఁడైన గర్వించును. అది వానిశీలము నడంచును. కావుననే దానివలననో కొంతబాధ యున్నట్లు వాఁ డెఱింగిన నాయహంకారము లేకయుండఁ గలఁడు. అదియు నతనికి మహాఘోషకారము. కావున బ్రహ్మ యశ్లే వరమిచ్చెను. అను వార్త నపుడు హనుమంతుఁ డాలోచించెను. తనవైరి బ్రహ్మ స్త్రమంత్రములచేత నభిమంత్రించి యాయస్త్రమును వైచె ననియు నది తన్ను బంధించెననియు నూహించెను. మంత్రైః అనుచోఁ గలబహువచనము పూజ్యార్థద్వోతకమని యెఱుంగ వలయు. మంత్ర మొక్కటియే. ప్రయోగభేదమున మంత్ర భేదము గలుగదు. బీజసంయోగమునందు భేద ముండును. దాననే మంత్రాంతర మనఁబడదు. తన్నుఁ జంపక యెపుడది బంధించి తనవేగమునడంచెనో యది బ్రహ్మస్త్రమనియే యతఁడు నిశ్చయించెను. వరము తనకు నాలోకగురు వొసంగి నదియు స్తరించెను. ఇచ్చో హనుమంతుఁ డూహించినవిషయమునుండి మనమేమి 'నేర్చుకొనవలయు ననునిదియే యిట ప్రశ్నము. అస్త్రబంధము విహితమే. దానిని దప్పించుకొను శక్తి వరప్రభావమునఁ దనకున్నను దాని ననుసరించుటయే మంచిది. దానిచే నాగుణములు లోకమున వెల్లడియగును. అనఁగాఁ దాత్పర్య మేమి? పూర్వకర్తముల ననుసరించి దుష్టులములు తన కనుభవమునకు వచ్చినను వానిని దొలఁగించుకొనఁ బ్రయత్నింపక యనుభవించు టుత్తమము. దాన

భగవంతుఁ డనుగ్రహించును. సుఖము ననుభవించి కష్ట
మనుభవింపకయుండుట సాధులక్షణము కాదు.

‘సమమృతిభినుభిన్న స్థితి స్సమలూప్తాశ్చ కాంచనః,
తుల్యప్రియాప్రియో ధీరస్తుల్యనిందాత్క సంస్తుతిః.
మానావమానయోస్తుల్యస్తుల్యో మిత్రారిపక్షయోః,
సర్వారంభపరిత్యాగీ గుణాతీత స్స ఉచ్యతే.

అను నీ గీతావాక్యములయాశయ మిదియే కదా శీతోష్ణాది
ద్వంద్వసహిష్ణుత యొకపరీక్ష. దానినుండి తేలినఁగాని భగవ
దనుగ్రహపాత్రుఁడు కాఁజాలఁడు. అను నీవిశేషధర్మముల
మన మెఱుంగవలయును. ఇట్లొలోచించి హనుమంతుఁడు
రాక్షసులు తన్నుఁ బట్టుకొనిపోయినను రావణునితో మాట
లాడు నద నొదవునని ముదితుఁ డయ్యెను.

“న బద్ధశేన పల్కేన విముక్తోఽస్త్రేణ వీర్యవాన్,
అస్త్రిబంధ స్సచాన్యం హి న బంధ మనువర్తతే.”

అధేంద్రజిత్తు ద్రుమచీరబద్ధం

విచార్య వీరః కపిస త్తమం తం,

విముక్తమనోజగము చింతాం

నాన్నేన బద్ధో హృసువర్తతే స్రమ్.

అవహా మహాత్కర్మ కృతం నిర్దేశకం

న రాక్షసైర్మంత్రగతి విమృష్టా,

పునశ్చ నాస్తి విహతేఽస్మయ్య

త్వవివర్తతే సంశయితా స్తన్ సర్వే.”

అని మూలము. రక్కసులు హనుమంతుని రక్షిబద్ధుని జేయఁ

గనే యస్త్రబంధనము వదలెను. ఏలయనఁగా దివ్యాస్త్రము బంధింపఁగా నది దృఢబంధము కాదని కదా త్రాళ్లం గట్టుట విశ్వాసరహితులపై దేవతలకుఁ బ్రీతి యెట్లుండును? ప్రాకృత రశ్ములు (త్రాళ్లు) గట్టిగా బంధించునని మంత్రబంధ మంతగా దృఢముకాదనుటయే యజ్ఞానము. కాన దాని నాయస్త్రముఁ సహింపఁదనఁగా నాయస్త్రదేవత నైఁపఁడని కదా భావము. కావుననే హనుమంతు నాయస్త్రము వదలెను. ఆవిషయ మింద్రజి త్తెఱింగెను. మహావిచారమున మునిఁగెను. మంత్ర గతిని రాక్షసు లెఱుంగరని నిస్సృహఁ డయ్యెను. మరల నింకేయస్త్రమును వైచినను సర్వాస్త్రవర్యమగు బ్రహ్మాస్త్రమే పనిచేయనపుడు మనచేత నేమగునని తక్కినయస్త్రదేవత లూర కుందురు. కావున నాప్రయత్న మెల్ల వ్యర్థమైనదని యతఁడు చింతించెను. ఇచ్చో నొకసంశయము కలుగవచ్చును. రాక్షసు లతనిఁ గట్టఁబూనఁగా వలదని యతఁడేల వారింపలేదు? పిదపఁ జింతింపనేల? ఊరకుండుట యింద్రజిత్తు ప్రమాదముననే కదా. అనునదియే యాసందియము. వీరుఁడు శత్రువును గుది యించి పడఁగొట్టవలెను. ఏయస్త్రములు వైవక శస్త్రములచేఁ గొట్టఁజాలక బ్రహ్మాస్త్రముచేఁ గట్టివేయుట శూరలక్షణము కాదు. ప్రథానాస్త్రమును బ్రయోగించుట కడపటిచికిత్స వంటిది. కనుక నీసంగతిని దనసేనలెఱింగినఁ దనమర్యాదకే హానిగల్గునని యెఱింగి వలదనఁజాలఁ డయ్యెను. మంత్రతంత్ర రహస్యవేత్త కావున నది నిరర్థకమయ్యెననిమాత్ర మతఁ డెఱింగెను. ఏకార్యముగాని భగవంతునిపై విశ్వాసముగలిగి చేయవలెఁగాని యవిశ్వాసముతోఁ జేయరాదనునదియే

యిచ్చోటుననుండి యెటుంగఁ దగిననీతి. ఈప్రయత్నము ఫలింపకున్న నెట్లు? అని శంకకలిగిన నది ఫలింపదనుట నిశ్చయము. భగవంతుని నమ్మి యేకాగ్రతగలిగిచేసిన నది కర్తమనుకూలించునేని ఫలించును. ఫలింపకున్నను ఇష్టదేవతా విశ్వాసము తగ్గరాదు. మఱియొకసారి ఫలించును. విశ్వాసము ప్రధానము అదిలేనిచో నేకార్యము నెరవేఱదనుట సత్యము. ఈవిషయమున సధ్యాత్మ రామాయణమునందు విశేష మెద్దియును గానరాదు.

❦ { రావణుని తేజోవిశేషములంగని హనుమ } ❦
యచ్చెరువందుట.

* అంత హనుమంతుఁడు ఈరావణుఁడు తాను సింహాసనమునందే యుండి నన్ను బంధించి యిచ్చటికి రప్పించెఁ గదాయని యాకార్యమును మెచ్చుకొనుచుఁ గోపమునఁ గన్నులరుణములు కాఁగా రావణుని గనియెను. ఆరాక్షసాధిపతి ధరించిన కిరీటాదు లమూల్యరత్న ఖచితములు. అమూల్య వస్త్రముం గట్టుకొని రక్తచందనముఁ బూసికొనియుండెను. ఆతని దశశిరస్సులు చూచువారలకు భయంకరములై యుండెను. నల్లనిశరీరము. రక్తాక్షులు చూడంజూడ దిగులుగలిగింపఁ జాలియుండెను. భద్రాసనమునఁ గూరుచుండియుండ నాతనిమంత్రులు లోనగువారు నేవించుచుండిరి. పేరోలగంబున్న మహేంద్రుంబోలి యతఁ డొప్పుచుండెను. రక్కసులు తన్ను బాధించుచున్నను సరకుచేయక హనుమ రావణునే

* ఇది నలువదితొమ్మిదవసర్గ మునఁ గల కథ.

తేటి చూచుచుండెను. ఆతని తేజోమహత్త్వమునకు విస్తితుడై మనస్సున నౌరా! ఏమి యీదివ్యరూపము! ఏమి యీద్భైర్యము! ఏమి యీబలము! ఏమి యీకాంతి! ఈతని యందు సర్వలక్షణము లమరియే యున్నవి. ఈతఁ డీయధర్మకార్యము నొక్కదానిని జేయకుండునేని రాక్షసులకే కాక యింద్రాదులకుఁగూడ నధిపతియై యుండుఁగదా. భీతికరములు ద్రోహకరములు లోకనింద్యములు నగుదుష్టకర్తములు పెక్కులొనరించియున్నాఁడు. మహాధర్మము నొనరించియున్నాఁడు కనుకనే యంద టీతనింగని భయపడుచున్నారు. అదొక్కటి లేకున్నఁ ద్రిలోకముల నేలం దగియుండును గదా. ఇతఁడు కోపగించెనా జగంబంతయు సముద్రమునఁ గలిపివేయఁ గలఁడు. అని యనేక ప్రకారంబులం జింతించెను.

“భ్రాజమానం తతో దృష్ట్వా హనూమాన్ రాక్షసేశ్వరం,

మనసా చింతయామాస తేజసా తస్య మోహితః.

౧౬

అహో రూప మహో ద్భైర్య మహో సత్త్వ మహో ద్యుతిః,

అహో రాక్షసరాజస్య సర్వలక్షణయుక్తతా.

౧౭

యద్యధర్తో న బలవాన్ స్యాదయం రాక్షసేశ్వరః,

స్యాదయం సురలోకస్య సశక్రస్యాపి రక్షితా.

౧౮

అస్య క్రూరైర్నృశంపైశ్చ కర్తృభిర్లోకకుత్సితైః,

తేన బిభ్యతి ఖల్వస్తాట్లోకాస్సామరదానవాః.

౧౯

అయం హ్యుత్సహతే క్రుద్ధః కర్తుమేకార్ణవం జగత్,”

అని మూలము. ఇందలివిశేషములనే పరిశీలింతము తన్నింత శ్రమంపఱచినవాఁడు రావణుడని హనుమ యెఱుంగును. సీత నపహరించెనన్నక్రోధము దుర్భరముగా నున్నది. కట్టివైచి

యీడ్చుకొని తెప్పించినది యతడే యని తెలియజాలును? మహాక్రూరుడని యధర్మకార్య నిరతుడని వినియుఁ జూచు చున్నాఁడు. అట్టియెడఁ దద్దర్శనమున నచ్చెరువుకలుగుట కేమి కారణమని మన మూహింపవలసి యుండును. తనగతి యే మగునో యనువిచారము హనుమకు లేదనుకొందము. వరములు భగవదనుగ్రహము కలదనుకొందము. అయిన నచ్చెరువడఁ గారణమేమని యోజింపవలయును గదా. ఆతని ముఖ వర్చస్సును జూడఁగనే హనుమ యచ్చెరువందెను. తస్మాద్రాజముఖం భీష్టమ్. అన్నసూక్తి యతనిస్మృతికేఁ గోచరించెను. మునులకుఁ గల తేజస్సునకు బ్రహ్మతేజస్సుని పేరు. అది కేవలము శాంతమైనది. రాజతేజస్సు భయంకరము. ఋషులతేజస్సు వ్యాపించినంతదనుకఁ గ్రూరసత్త్వములు శాంతగుణప్రధానములుగ నుండి వైరములేక యెల్లజంతువులను బ్రేమించును. ఏల? ఋషితేజస్సు శాంతస్వరూపము గాన నది వ్యాపించినంతదనుక జంతువులుకూడ శాంతమునే వహించియుండును. రాజతేజస్సుట్టిది గాదు.

“యస్తాదేహం సురేంద్రణాం మాత్రాభిర్నిర్మితో నృపః,
తస్మాదభిభవత్యేష సర్వభూతాని తేజసా.

౫

తపత్యాదిత్యవచ్చైష చక్షూంషి చ మనాంసి చ,
న చైవం భువి శక్నోతి కశ్చిదప్యభిభావితం.

౬

యస్య ప్రసాదే పద్మా శ్రీ ర్విజయశ్చ పరాక్రమే,
మృత్యుశ్చ వసతి క్రోధే సర్వతేజోమయో హి సః.

౧౧

తస్యార్థే సర్వభూతానాం గోప్తారం ధర్మమాత్మజం,
బ్రహ్మతేజోమయం దండ మస్మజ త్సార్వమిశ్వరః.”

౧౪

మను. ౭ అ.

అను నీ మనుస్మృతివాక్యములు రాజతేజము భయంకరమనియుఁ గనుకనే దుర్నిరీక్ష్యమనియుఁ దెల్పుచున్నది. ఉద్దేశము ననుసరించి భగవత్తేజము మాటుచుండునని యోగశాస్త్రము తెలుపుచున్నది. క్రూరకర్తము చేయుచున్నయెడల నాతేజమే రక్తవర్ణముగా మాఱి భయంకరముగా నుండుననియుఁ గేవల పాపకార్యములు చేయుచున్నయెడల నది మలినముగా మాటుననియు నాతఁడే సజ్జనసంగతి నొంది సత్కర్తము లాచరించుచు నిష్కాముడైయుండిన నదియే శ్వేతవర్ణముగా మాఱి సర్వజనస్తుతిపాత్ర మగుననియు యోగులు పల్కుదురు. ఈయర్థము మదినుంచుకొనియే సంధ్యావందనమున నర్ఘ్యప్రదానానంతరము “అసావాదిత్యో బ్రహ్మ” అని జలములఁ ద్రిప్పుచుండు టాచారమైనదనియు బెద్దలు పల్కుదురు. భగవత్స్వరూపము తేజస్నే యనియు నదియే ధ్యేయమనియు యోగమతము. “ధన్యానాం గిరికందరే నివసతాం జ్యోతిః పరంధ్యాయతామ్” అని భర్తృహరిచెప్పినది యోగమతమే. “ధ్యాయేత్సదా సవితృమండల మధ్యవర్తి నారాయణః” అనునదియు యోగమతము ననుసరించినధ్యానమే యగు.

“తమేవ భాంత మనుభాతి సర్వం తస్య భాసాసర్వమిదం విభాతి.”

అనుశ్రుత్యర్థమే యీధ్యానమని తాత్పర్యము.

“క్షితౌషట్పంచాశ ద్విసవధికపంచాశ దుదకే

హుతాశే ద్వాషష్ఠీ శ్చతురధికపంచాశ దనిలే,

వివిద్విష్ట్ర్రింశన్తనసిచ చతుష్షష్ఠి రితియే

మయూఖాస్తేషా మప్యపరి తవ పాదాంబుజయుగమ్.

అని శ్రీమచ్ఛంకరభగవత్పదాచార్యులుగారు వచించిన సాదాఖ్యకళాధ్యానము యోగమతము గాక మతే మగును? వ్యక్తిత్వారోపణము స్వాభీష్టరూపనిర్తాణ ప్రకటనార్థము కాని వేటుగాదు. కావున నిరుపమానతేజస్సు రావణునకు నుండుటంబట్టి హనుమంతుఁడు విస్తితుఁడై వినుతింపసాగెను. ఇంద్రాదులకును బాలకుఁడు కాదగినవాఁడనియెను. ఏల? సర్వసులక్షణము లాతనియందుఁ గనఁబడుచుండెను. అట్టి మహాతపస్సంపన్నునిం బండితుని నిరుపమానతేజోవిరాజితు. నేల హనుమ నిందించెను? క్రూరములు ఘాతుకములు లోక కుత్సితములు నగుకర్తము లతఁడు చేయుటంజేసి క్రూరుఁడని. లోకులు భయంపడుచున్నారనియు నవియే లేక సర్వలోక పూజితుఁడే యగుననియు నతఁడు తలంచెను. అట్టికార్యము లతఁడేలచేసెననుప్రశ్న మిట ననవసరము దానిని విమర్శింప నిది చోటుగాదు. దీనిసార మేమి?

సత్కర్తానుష్ఠానమునఁ దేజస్సు వృద్ధియగును. త్రికరణ శుద్ధి గలిగియున్నచో నిష్కామకర్తాసక్తి జనించును. ఆవిషయ మాతనితేజస్సే తెలుపుచుండును. జగద్వంచకులు వేషధారులై గడ్డములుపెంచి కాషాయవస్త్రధారులై సత్కార్యనిరతిని నటించినను వారితేజస్సు మలినమై కనఁబడుచుండును దానిం బట్టియే సాధుమతులు వీఁడు దాంబికుఁడని బై డాలవ్రతుఁడని బకవ్రతుఁడని తలంతురు ముఖవర్చస్సే మనోమాలిన్యమును నైర్మల్యమును దెలుపును. కావున లోకవంచకులవలెఁ బ్రవర్తింపక దురాశ మాని యదృచ్ఛాలాభసంతుష్టులై భగవంతు నన్వహము తేజోరూపునిగా ధ్యానించుచు భూత

దయాపరుండై యుండినయెడల నతఁడు భగవదనుగ్రహ పాత్రుడై నిర్మలశాంతతేజోవిరాజితుడై నెగడఁగలఁడు. కావున దాంభికులకపటోక్తుల నాలకింపక వారి దంభధర్మమునకు మోసపోక వారికపటవేషములఁ గాంచి లోఁబడి శిష్యులై ధనమును బోఁగొట్టుకొనక వారిప్రవర్తనములఁ బరిశీలించి సాధువులను సేవించి తదుక్తమార్గమున భేదభావమును వదలి కరుణాకరుని భగవంతు నారాధించి శాంతతేజము నొంది కృతార్థులు కావలయు ననువిశేషమునే మన మీభాగమునుండి గ్రహింపవలయును. ఇకఁ దరువాతికథాభాగమును బఠింపఁ బ్రయత్నింతము.

— హనుమంతుఁడు రావణునితో సంభాషించుట. —

* అంత రావణాసురుఁడు కోపము తన్నావరింపఁగా ముందు మహాతేజోవిరాజమానుడై కూరుచున్న వానరుని గని మనమున సుంత జంకుతోఁపఁగాఁ బూర్వము నేను గైలాసమును గదలించినతఱి శపించిన యానందియే యీతఁడు. ఆతఁడే యీరూపమున నిచ్చటికి వచ్చెనేమో అదిగానిచో మహాసురుఁడు బాణుడే యిట్లు వానరాకారమును దాల్చి వచ్చెనో యని విచారించెను. అంతలోఁ గుమారహననాదులు స్మృతిగోచరములు కాఁగా భూరికోపము పైకొని యరుణాక్షములను గల్పింపఁగా మంత్రిసత్తముని బ్రహ్మస్తుని జూచి తత్కాలోచితముగా నర్థనంతమగువాక్కున నీదురాత్ముని ఎక్కడనుండి వచ్చితివి? నిన్నిచ్చటికిఁ బంపినవాఁ డెవఁడు?

* ఇది యేబదియవసర్గమునఁ గల కథాభాగము.

అశోకవనభంగ మేల చేసితివి? ఏల రాక్షసస్త్రీలను బెదరించి
తివి? అని యడుగుము. దుష్ప్రవేశ్యమగు నాపురి కీతఁ డేల
వచ్చెను? యుద్ధము చేయనేల? అని యీకుమతి నడుగుము.
అని యాజ్ఞాపించెను.

ప్రహస్తుడు రాజాజ్ఞను శిరసావహించి వానరుం గని
యోకపీ! డొఱిడిల్లుము. నీకు శుభంబగుఁ గాక. భయంపడ
కుము ఈనగరమునకు నిన్నింద్రుడు పంపినాఁడా? ఉన్న
దున్నట్లు వచింపుము భయము వదలుము. నిన్ను విడిచిపుచ్చె
దను. కుబేర యమవరుణులలో నెవరికైన గూఢచారివై
యీరూపమున మానగరమునకు వచ్చియున్న నిజముఁజల్కు
ము. విష్ణుమూర్తి యేమైన రావణేశ్వరుని జయింపఁగోరి
నిన్నుఁ బంపెనా? ఎవరు పంపినను నిన్నేమియుఁ జేయము.
భయపడక యున్నరూపున వచియింపుము. నీరూపమేమో
వానరరూపమే కాని నీతేజము వానరులది కాదు సుమీ.
ఉన్నదున్నట్లు చెప్పుము. పిదప నిన్ను వదలివేసెదను అస
త్యము వచింతువేని నీ వసువులఁ దాల్చియుండు టబ్బురమే.
ఎవ్వరునుబంపక నీయంతన నీవే వచ్చితివేని లంక కేలవచ్చితివో
ఆకారణమునైనఁ జెప్పుము. అని చక్కఁగా నాగ్రహములేక
ప్రశ్నించెను.

ప్రహస్తుఁ డిట్టులడుగఁగా వానరోత్తముఁడౌ హను
మంతుడు ప్రహస్తుని బాటింపక రావణుని గాంచి రాక్ష
సేంద్రా! నేను నింద్ర యమవరుణులలో నెవరికిఁగాని గూఢ
చారినై రాలేదు. కుబేరునితో నాకేమాత్రము స్నేహము
లేదు. విష్ణుమూర్తి నన్నిచ్చటికిఁ బంపలేదు. నేను వానరుఁడ

నగుట జాతిచేత వచ్చినదేగాని వేటుగాదు. వానరుఁడనై వచ్చితినిగాని వానరవేష మూనినది కాదు. రాక్షసేంద్రుఁడవగు నీదర్శనము దుర్లభముగా నుంటంజేసి దర్శించుకుతూ హలమున నశోకవనమును ధ్వంసముచేసితిని. బలవంతులగు రాక్షసులు నాతో యుద్ధముగోరి నాపైకి వచ్చిరి. నాదేహమును రక్షింపగోరి వారితోఁ బోరాడితిని. మఱెందులకుఁ గాదు. దేవాసురులకుం గూడ నేయస్త్రముచేతను, ఏపాశము చేతను నన్ను బంధింప నలవిగాదు. నీకెట్లో నాకు నట్లే బ్రహ్మ దేవునివలననే లభించినది. రాక్షసరాజవగు నిన్నుఁ జూడ వలయు ననుకోరిక చే నీబ్రహ్మస్త్రమునకు బద్ధుఁడనై తినని నమ్ముము. నన్ను వీరు గట్టివేయఁగనే బ్రహ్మస్త్రము వదలినది. అది మఱొకబంధముతో నిలువదు. నాకొక రాజకార్యము గలదు. అందుకొఱకే నీ యొద్దకు వచ్చినాను. మహాతేజుఁడగు శ్రీరాముని దూతనుగా న న్నెఱుంగుము. అని తెలిపెను.

మహాశయులారా! ఇందలివిశేషములఁ గాంతము.

“శంకాహతాత్మా దధ్యౌ స కపీంద్రం తేజసావృతం,

కి మేషభగవా న్నందీ భవే త్సాక్షా దిహగతః.

౨

యేన శస్త్రోఽస్త్రికైలాసే మయా సంచాలితే పురా,

సోఽయం వానరమూర్తి సాన్న్య త్కింస్వి ద్బాణోఽపి వా సురః. ౩

అని మూలము. రావణుఁడు తేజోరూపమున నలరు హనుమంతుని జూడఁగనే అనేకశంకలుపొడమి మనస్సును గలంతఁ పెట్టఁగా నిట్లు లూహించెను ఈతఁడు భగవంతుఁడగు నందీశ్వరుఁడే ప్రత్యక్షముగా వచ్చెనా యేమి? ఏల యీశంక? నందీశ్వరుఁడు వానరముఖము కలవాఁడు. అతనిఁగాంచియే

రావణుడు నవ్వెను అతడు కోపించి శపించెను. అదియే యిపుడు రావణునకు శంక కలిగించెను. కనుకనే స్మృతిమంతుడయ్యెను. అనగా నాటివిషయము తలంపునకు వచ్చెను. ఆతడే యిపుడువచ్చెనా యేమని తలంచెను. ఆశాపము మనః ఫలకమునఁ బొడకట్టెను వానరముఖము గలవారే నిన్నవమానింతురని యా శాసనము. ఆతడే కాకయున్న నిట్టి శూరత్వమును జూప నవసరమేమని యాలోచించెను. లోకమున నెవరికైనను దాఁ జేసినయపరాధము పాపము విపత్కాలమున స్మృతికిందగిలి యదియే యీకష్టమునకుఁ గారణమని తోడఁజేయును. కర్త సిద్ధాంతము నాస్తికులకుంగూడ విపత్కాలమున నా చరణార్హమని తోడకమానదు. దాని కిదియే దృష్టాంతము. కిం స్విద్బాణోఽపి వాసురః = బాణాసురుఁడా యేమి ? అనియు శంకించెను. ద్వాపరాంతమున బాణాసురుఁడున్నవాడని పురాణములే తెల్పుచున్నవి. త్రేతాయుగమున నీ కథసాగినందున నతడు కాడనుట సిద్ధమే. మహాబలిసుతః అనేన తేనాపి కించిత్ శస్త్రమితి గమ్యతే=అని గోవిందరాజులు. బాణోబలిసుతః మహాసుర ఇతిదధ్యో=అని మహేశ్వరతీర్థులు వ్రాసిరి. రావణుడు బలిచక్రవర్తికడకుఁ బోయినట్లు త్తరకాండమునఁ గలదు. ఆచోట బాణాసురుఁ డనుకుమారుఁ డాతనికిం గలిగినట్లు రావణుని శపించినట్లు కానరాదు. ఈరావణుని శంకనుబట్టి శాపము శంకింపఁబడవలెను. ఎవరెవరు తనచే నవమానింపఁబడిరో వారే యీరూపమున వచ్చి యపకారముచేసిరని శంకించెను. పూర్వ మితరులకుఁ జేసినయపకారములు పాపములు విపత్తునకు హేతువు లగును.

కనుకనే యవి యాకాలమునఁ దోచుచుండును. దాన మఱిం
తశంక దృఢపఱచు. మనశ్శాంతి దానిచేఁ గృశించును. పాప
ఫలానుభవ మనఁగా నిక నెట్టిది? దీనినుండి నేర్చుకొనఁదగిన
విషయము లెవ్వి? తనకు వికృతముగాఁ దోచినరూపమును
బరిహసింపరాదు. అది యొకయాపదను గల్పించును. దీనాంధ
బధిరకుబ్జాదులం గాంచినపుడు భగవంతునిస్మరించి యిట్టి
యనుభవము రాకయుండ నన్నుఁ గాపాడుమా స్వామీ
యని ప్రార్థింపవలయును. తనకుశక్తిగలదని పాధువుల కహి
తముచేయరాదు. అది యాపస్త్యాల మగును. అను నీరెండు
విషయము లీభాగమునుండి మనము నేర్చుకొనఁదగినవి.

“సమాశ్వాసిహి భద్రం తే న భీః కార్యా త్వయా కపే. 2
యది తావ త్వ మింద్రేణ ప్రాప్సితో రావణాలయం,
తత్త్వ మాఖ్యాహి మాభూతే భయం వానర మోక్ష్యసే. ౧౮

... ..

విష్ణునా ప్రేషితో వాపి దూతో విజయకాంక్షిణా,
న హి తే వానరం తేజో రూపమాత్రం తు వానరమ్. ౧౦
తత్త్వతః కథయ స్వాద్య తతో వానర మోక్ష్యసే,
అన్యతం వదత శ్చాపి దుర్లభం తవ జీవితం. ౧౧
అథ వా యన్నిమిత్తం తే ప్ర వేశో రావణాలయే,”

అని మూలము. ప్రహస్తుఁడు రావణానుమతి నంది హను
మంతుని బ్రశ్నించుచున్నాఁడు ఈప్రశ్నముల ధోరణి
చూడఁగా నాతనిరాజ్య మెంతధర్మనిబద్ధముగ నున్నదో తేలె
డిని. తొలిమాట యూఱడిల్లుమని రాక్షసులు బాధించు
చుండిరి. మరల బాధింతురేమో యనుశంకవదలి నెమ్మదిగా

నుండుము. భయపడకుము. దొరకితిని నన్నింకఁ జంపక వదలుదురా యని భయపడకుము. ఆయాలోచనయే వలదు. అనఁగా నిన్నుఁ జంపమని భావము. ఇంద్రునిచేఁ బంపఁబడితివా యేమి? ఇంద్రునినగరము ముట్టడించి పట్టి తెచ్చి యతనిఁ గారాగృహమున నుంచితిమి. ఆవైరమును దీర్చుకొన నెవరిసాయమునో గల్గి నిన్నుఁ బంపెనా యేమని ప్రశ్న తత్త్వము తత్త్వమాఖ్యాహి. ఉన్నదున్నట్లు పల్కుము. తేభయం మాభూత్ = నీకు భయము కలుగదు. అంతియగాక మోక్ష్యసే = వదలఁబడదువు. దాడుక జరగినది జరగినట్లు పల్కుము. ప్రాణభయము కలుగదు. మఱియు వదలిపెట్టుదుము అనఁగా మాద్వేషము నిన్నుఁ బంపినవారిపై దీర్చుకొందుము నిన్నేమియు బాధింపమని యభయదానము. విజయమును గోరి విష్ణుమూర్తి పంపెనా? రాక్షసుల కులవై రియగు విష్ణువు మమ్ము జయింపఁగోరి తోలుత మాబలములఁ గనిపెట్టిరమ్మని పంపెనా యేమి? ఏల యీప్రశ్నమనఁగాఁ దెలుపుచున్నాఁడు. తే తేజః వానరం నహి = నీయితేజము కపులకుండునది కాదు. ఈతేజస్సు కోతులయందుఁ గానరాదు. హపమాత్రంతు వానరమ్ = వానరరూపముమాత్రమే. అనఁగా మహాతేజశ్శాలివగు నీ వెవ్వఁడవోకాని కపివిమాత్రము కాదు. అని యూహ. ఉన్నదాని నున్నట్లే పల్కుము. వదలిపెట్టఁబడుదువు. అన్యతం వదతస్తవజీవితం దుర్లభమ్ = అసత్యమాడిన బ్రదుకుట కష్టము. మాప్రశ్నములకు యుక్తిగా సత్యమునువిడిచి యుత్తరమిచ్చిన బ్రదుకుట కష్టమే. అనఁగా నసత్యమాడక నిజము చెప్పితివేని నిర్భయముగా వెడలిపోవ సమ్యంతింతుము. అసత్యమాడిన

వధింతుమనికదా ప్రశ్నసారము. ఎవరుపంపక నీవే వచ్చి
యున్నచో నందులకుఁ గారణమేమి?

ఈప్రశ్నపరంపరం దిలకించిన నామహాసభ సత్యమునం
దాదరము గల్గియున్నదనియే స్పష్టమగుచున్నది కదా రాక్ష
సులు కేవల క్రూరులన్నమాట దబ్బటయని యీప్రశ్నముల
ధోరణియే తెల్పుచున్నది. వాగ్దానముమాత్రమే కాని
క్రియాశుద్ధి యుండదందురేమో యది నిస్సార మనవల
యును. ప్రభువులు మంత్రులు వాగ్దానమును దప్పినవారి
మాట నాలకించువారెవ్వరుందురు ప్రహస్తుఁడు ప్రధాన
మంత్రి ఆతఁడు దబ్బటలాడిన నారాజ్య మెంతకాలము నిలువఁ
గలదు. అట్టివారేయైన నా ప్రశ్నములధోరణియే వేటుగనుం
డును ప్రశ్నములన్నియు సత్యాన్వేషణతత్పరములై యున్నవి.
వాగ్దానము స్మృతिसమ్మతమై యున్నది. ప్రశ్నములధోరణి
శాంతమై యున్నది. వీనింజంపక విడువరాదనుభావ మించు
కయు నందుఁ గానరాకున్నది. భయమువలదు, ఊటడిల్లుము=
అను హెచ్చరికలు పెక్కుసారులు చేయఁబడియున్నవి.
కావున నామహాసభ రాజనీతికి విరుద్ధముగాఁ బ్రవర్తింపఁ
దలంచునదికాదని స్పష్టము. ప్రహస్తాదిమంత్రులుకాని యింద్ర
జిత్ప్రముఖ రాజపుత్రులుగాని కుంభకర్ణాది రాజసహోదరులు
గాని పరదారహారణాదిమహాపాపము లొకప్పుడు చేసిరనియైన
వచింప రామాయణమునుబట్టి యవకాశము కానరాకున్నది.
మహాతపస్వియగు రావణుఁడు చేసినన్న నేదోకారణ ముండు
నని యూహింపవలయుఁ గాని యూరకే నిందింప నవకాశము
చాలకున్నది. కావున సీతాపహరణము తన మేలుకొఱకు

భగవదాగమనమును గోరి చేసెనని దీనింబట్టికూడ నేర్పడు చున్నది గదా.

“ఏవముక్తో హరిశ్రేష్ఠ స్తదా రక్షోగణేశ్వరం. ౧౨
జాతిరేవ మమత్వేషా వానరోఽహమిహాగతః,
దర్శనే రాక్షసేంద్రస్య దుర్లభే తదిదం మయా. ౧౩
వనం రాక్షసరాజస్య దర్శనార్థే వినాశితం,
తతస్థే రాక్షసాః ప్రాప్తా బలినో యుద్ధకాంక్షిణః. ౧౪
రక్షణార్థం తు దేహస్య ప్రతియుద్ధా మయా రణే,
అస్త్రపాశై ర్న శక్యోహం బద్ధుం దేవాసురై రపి. ౧౫
పితామహాదేవ వరో మమా ప్యేషాభ్యుపాగతః,
రాజానం ద్రష్టుకామేన మయాస్త్రమనువర్తితం. ౧౬
విముక్తోఽహ్యాహ మస్త్రేణ రాక్షసై స్త్వభిషీడితః,
కేనచిద్ద్రాజకార్యేణ సంప్రాప్తోఽస్మిత వాంతికం. ౧౭
దూతోఽహమితి విజ్ఞేయో రాఘవ స్యామితౌజసః,
శ్రూయతాం చాపి వచనం మమ పథ్య మిదం ప్రభో.” ౧౮

అని మూలము. హనుమంతుని సమాధానవాక్యము లివి. ప్రశ్నములకుఁ దగినయుత్తరములనియే తోచును. సత్య హితములై యుండఁకునను దోషఁజేయుచు నిర్భయముగా హృదయపూర్వకములుగాఁ జెప్పఁబడినవే యని తోషఁజేయు చున్నవి. కాని యిందుఁ గొన్నిసంశయములు గలవు. కనుక నే మూలము నుదహరించితిని. హనుమ సత్యమునే చెప్పెనా? అసత్యమాడెనా అని కొందఱు శంకించిరి. దేహరక్షణార్థము యుద్ధము చేసిననన్నమాట నిజమా యని శంకించుకొని సమాధానమెట్టులని విచారితము. ప్రహస్తుడు ప్రశ్నించినది

హనుమ రావణునకు నుత్తరము చెప్పుచున్నాడు. అది యప
రాధమని మంత్రి యనజాలడు కదా. రాజు ప్రశ్నింపఁగా
నుత్తరము మంత్రికిచ్చిన నది యపరాధ మగును. జాతిచే
వానరుడనేకాని వేషాంతర మిదిగాదు. దుర్లభమగు రావ
ణునిదర్శనము చేయుకొర్కిని వనభంగ మొనరించితిని. యుద్ధ
కాంక్షులగు రక్కసులు వచ్చిరి. దేహసంరక్షణము ముఖ్యము
గాన వారితో యుద్ధ మొనరించితిని. అనిగదా హనుమయుత్త
రము. రావణునిజూడ నుపాయాంతరము లేక వనభంగ మొన
రించితి నన్నఁ గొంతదనుక నంగీకరింపవచ్చు. యుద్ధమునకు
వచ్చినవారిని మార్కొని చంపనేల? ఇపుడు కట్టుపడినట్లే
తొలుతనే కింకరులకుఁ జిక్కియున్న రాజదర్శన మగునుగదా.
బ్రహ్మాస్త్రబద్ధుడై విధిలేక వచ్చినమాట యసత్యము కాదు
కదా ఇది యన్యతము కాదా యని ప్రశ్నించువారు గలరు.
వనభంగము కావించుతఱి నీవిషయమంతయు హనుమ
యోజించెను

“కథం ను ఖల్వద్య భవేత్సుఖాగతం

ప్రసహ్య యుద్ధం మమ రాక్షసై స్సహ,

తథైవ ఖల్వాత్కబలం చ సారవ

త్సమ్మానయే న్నాం చ రణే దశాననః.

తత స్సమాసాద్య రణే దశాననం

సమంత్రివర్గం స బలప్రయాయినం,

హృది స్థితం తస్య మతం బలం చ వై

సుఖేన మత్వాహ మితః పునర్వ్రజే.

ఇదమస్య నృశంశస్య నందనోపమ ముత్తమం,
 వనం శేత్రమనఃకాంతం నానాద్రుమలతాయుతం.
 ఇదం విధ్వంసయిష్యామి శుష్కం వన మివానలః,
 అస్మిన్ భగ్నే తతః కోపం కరిష్యతి దశాననః.

సుం. ౪౧ సర్గము.

అని హనుమ వితర్కించినట్లు ముందే వ్రాసితిని గదా. యుద్ధ మొనరించి నాబలమును రావణున కెఱిగించి యతని సేనా బలము మహాయోధులబలము నెఱింగిపోవలయునని కదా యాలోచించెను. యుద్ధరంగమునకు రావణుఁడు వచ్చునని తలంచెను. కాని యతఁడు రాడయ్యెను. కాన నతనిఁ జూడఁ బోయెను. ఇందు హనుమంతుని కపటవర్తన మేమున్నది? సుగ్రీవుఁ డడుగఁగా స్వానుభవమును దెల్పవలయునని యాతనియూహ. అది కాదేని బ్రహ్మాస్త్రబంధము వీడఁగ నే దేహమును బరమాణుస్రాయముగాఁ జేసి యాబంధములు తమంతన తామే వదలఁగా నింగి కెగసిపోయియుండును. ఇంద్రజిత్తప్పుడు చేయఁబోవుమహాకార్య మేదియు నుండదు. కావున రక్కసులఁజంపుట మొదలగునవి వంచనాసక్తి కుదా హరణములు కావని తేలెడిని. అస్త్రములచే నన్ను బంధించుట నీకు దేవతలకుం గూడ శక్యము కాదనియె. ఇది సత్యమే కదా? మమాపి పితామహః దేవవరః = అనుచో వరశబ్దము వలన నీకెట్లు బ్రహ్మవరముగలదో నాకు నట్లే కలదని యర్థము. వీలదొరకితి వనుప్రశ్నము వచ్చునని యూహించి రాజదర్శనముకొఱకు బ్రహ్మాస్త్రమునకు లోబడితిననియెను. ఇదియు సత్యదూర మించుకంతయుఁ గాదు. రాక్షసులు నన్ను బంధిం

నాగా నస్త్రపాశములు వదలినవనుట యింద్రజితై యూహిం
చి విషయము గదా. హనుమ యింతదనుక జరపినకార్య
ములో సత్యదూరముగాఁ గాని కప్పిపుచ్చిగాని పల్కిన దిసు
మంతయుఁగూడ లేదని తేలుచున్నది. ఒకానొకరాజకార్య
ర్థము నీకడకు వచ్చితిని. అమితౌజస్సు గలవాఁడనఁగా పర
మేశ్వరుఁడని భావము. అట్టి రాఘవునకు దూతను. పథ్యముగా
నా వచించువలుకుల నాలకింపుమనియెను. ఈ సంభాషణమును
బట్టి హనుమంతుఁడు సత్య సంధుఁడనియుఁ గావుననే భగవ
త్క్రింకిరుఁ డయ్యెనని స్పష్టమగుచున్నది. ఇకఁ దరువాతికథను
బరితము.

❖ { హనుమంతుఁడు రావణునకు హితోప
దేశము చేయుట. } ❖

* అంత హనుమంతుఁడు రావణుం గాంచి సార్థకము
లగువాక్కుల నిట్లు పలికెను. రాక్షసేంద్రా! సుగ్రీవుఁడు
కొన్ని విషయములు చెప్పి నన్నుఁ బంపుటం జేసి నీకడకు వచ్చి
తిని నీభ్రాత సుగ్రీవుఁడు తనుక్షేమమును నీకుఁ జెప్పు
మనియె. ఆమాన్యుఁడు ధర్తార్థసహితము నిహపరశ్రేయస్కర
మునుగా నొకవార్త నామూలమున నీకుం బంపెను. దాని
నాలకింపుము. దశరథుఁడను మహారాజు గలఁడు ఆతనిపుత్రు
లలో జ్యేష్ఠుఁడు మహాతేజస్వీయునగు శ్రీరాముఁడు కలఁడు.
ఆమహాత్ముఁడు తండ్రి యాజ్ఞానుసారము పురమువెడలి ధర్మ
మార్గము నవలంబించి యనుజుఁ డగులక్ష్మణుని భార్యయగు

* ఇది యేబదియొకఁడవసర్గమునఁ గల కథ.

సీతనుగూడ దండ కారణ్యమును బ్ర వేశించెను. జనకమహా-రాజు మహాజ్ఞాని. ఆతనికొమరితయు మహాసాధ్వియు నగుసీత వన మునఁ గనఁబడకపోయెను. సోదరు లిరువురు నామెను వెద కుచు వచ్చి ఋశ్యమూకమునకు వచ్చి సుగ్రీవునితో మైత్రి యొనరించుకొనెను. సీతను వెదకించెదనని సుగ్రీవుఁడు ప్రతి న చేసెను. శ్రీరాముఁ డందులకు బదులుగా వానరరాజ్యమునకు నతనిఁ బట్టముగట్టెదనని సమయముచేసి సంగరమున వాలి నొక్కకూలం గూలనేసి సుగ్రీవునకుఁ బట్టాభిషేకము చేసెను. వాలి యెట్టి బలశాలియో నీ వెటుంగుదువు కదా. ఆతని నొక్కబాణమునం జంపెను. అంత సుగ్రీవుఁడు సత్యవాది గావున సీతాన్వేషణార్థము సకలదిక్కులకు వానరులం బంపెను. ఎల్లతావులన సంఖ్యాకులగు వానరభల్లూకపతులు వెదకు చున్నారు. వారిలో ననేకులు గరు డానిలవేగులు.

రాజా! నేను వాయువు నౌరసపుత్రుఁడను. హను మంతుఁడని నన్నుఁ బిలుతురు. నేనా జానకీనిమిత్తమే శత యోజనపరిమితసాగరమును దాటి యిచ్చటికి వచ్చితిని. నీ గృహమున వెదకుచుండఁగా దైవవశమున నాకా సీతాదేవి కనఁబడియె. ఇక సుగ్రీవునిసందేశ మాలకింపుము. నీవనఁగా శాస్త్రవేత్తవు. ధర్మార్థస్వరూపపరిజ్ఞానము కలవాఁడవు. తపస్వివి. తపస్సే నిన్నుఁ వరించిన దనవచ్చును. మహాప్రాజ్ఞుఁడవు. ఇంతటి వాఁడవై పరస్త్రీల నీరీతి చెఱఁబట్టుట యించుకంతయునుచితము గాదు. పరదా రాపహరణాదులు మిగుల ధర్మవిరుద్ధములు. సుఖాస్పదములైనచో ధర్మవిరుద్ధములైన నేమని యందు వేమో అవి తొలుదొలుత నిన్నే నశింపఁజేయును. నీవే నశిం

పఁగా నిక వానికే బరిహార మెట్లుకల్లును ? నీవంటి బుద్ధిసంప
 న్నులు చేయఁబూనరు సుమీ. నన్నెట్లు రూపుమాపుటెట్లని
 ప్రశ్నింతువేమో వినుము. శ్రీరామలక్ష్మణులు కోపించి బాణ
 ప్రయోగము చేయఁబూన నిక వానిముందట నిలువ దేవ
 దానవులలో శక్తుఁ డెవ్వఁడుండును ? శ్రీరామున కప్రియము
 గావించి సుఖము నొందఁజాలువాఁడు ముల్లోకములయం
 దొక్కఁడు నుండఁడు. నీపని యధర్తము గాన సుగ్రీవుఁడు
 సీతమాట చెప్పిపుచ్చినాఁడు. ఈపద్ధతిననుసరించి నీవు వర్తింతు
 వేని సీతాపహరణయాప పూర్వాపరాధముఁ దొలఁగించి
 యిప్పటిభాగ్యమును రక్షించి రాఁగలశుభముల నొసంగం
 జాలును. కావున నాహితము, త్రికాలహితమును గల్గించునది.
 ధర్తానుగుణము. పురుషార్థప్రదము నగునని యూహింపుము.
 శ్రీరామునకు సీత నొసంగుము. సీతను నే నపహరించి తెచ్చితి
 నని నీవెట్లు చెప్పఁగలవని యడుగుదువేమో నేనే సీతాదేవిని
 గన్నులారఁ గాంచితిని. నాభాగ్యమున నాకాపుణ్యము లభించి
 నది. ఆబిడను దీసికొనిపోరాదా యందువేమో ఇక శేష
 కార్యమునకు శ్రీరాముఁడే కర్త. అది నాకాజ్ఞాపింపఁబడినపని
 కాదు. నీవామెను గాంచినను నావశమున నున్న సీతనెట్లు
 రాముఁడు కొనిపోవఁ గలఁడని ప్రశ్నింతువేమో. వినుము.
 సీతాదుఃఖ మపారము. నేనే పరికించితిని. నీవు జానకిం బట్టి
 తెచ్చి వశమునం దునుచుకొన్నయట్లు తలంచుకొంటివి. అం
 తియకాని నీప్రాణవాయువులఁ ద్రాగు పంచశిరస్సర్పమును
 బట్టితెచ్చుకొన్న వాఁడనని యెఱుంగవు. మహాగరళయుక్తాన్న
 మును జతరాగ్నిదీపమున నైనఁగాని జీర్ణింపఁజేసికొన నలవి

గానియట్లు జానకిని దేవాసురులలో నెవ్వరైన నెంతపరాక్రమము గలవారైన దక్కించుకొననేరరు. దనుజేంద్రా! ఎన్ని యోశ్రమముల కోర్చి తపము గావించి, చేసినధర్మముల కన్నింటికి ఫలముగా నీరీతి దీర్ఘాయువు నొందితివి. నీనిని నా శనము చేసికొనుట మంచిది గాదుసుమా. నన్నెవ్వరు వధింపఁ జాలరు. నాయాయువెట్లు నశించునని యందువేమో. తపః ప్రభావమున దేవాసురావధ్యుడనై యున్నాడని తలంచెదవు. నిన్ను వధింప నపరిహార్యమగు కారణము గలిగియే యున్నది. మఱేదియు నదిగాదు. సుగ్రీవుడే. అతఁడు దేవతగాఁడు. అసురుఁడు గాఁడు. రాక్షసాదులలోఁ జేరినవాఁడు కాఁడు. వరదానకాలమున నెవరెవరిమూలమునఁ జూపు గలుగకయుండ నడిగితివో వారిలో నతఁ డొక్కడును గాఁడు. కావున నోప్రభూ! ఆసుగ్రీవునిచేత మృతినొందక నీవెట్లు బ్రాణములఁ దక్కించుకొనఁగలవు? ఈయుపదేశము లేల? నా చేసినపాపములకు ఫలముగలుగక వదలునా యందువేమో ధర్మఫలమెన్నఁడు నధర్మఫలముతోఁ గలిసియుండదు. అది ధర్మఫలమునే వెంటనంటి యుండును. ఆయినను జేసినదాని ఫల మనుభవింపక తప్పించుకొనుట యెట్లులందువేమో వినుము. ధర్మము లధర్మములను రూపుమాపఁగలవు. అధర్మము ధర్మమును నాశనము చేయఁజాలదు. కనుక ధర్మమునే చక్కఁగ నాచరింతువేని నీచేసిన పాపకర్మములు నశించును. ఇంతకుఁబూర్వము చేసినధర్మమే యీయధర్మముల రూపుమాపదా యనెదవేమో అట్లనరాదు. నీచేసిన ధర్మఫల మంతయు నిరవశేషమైనది. నిస్సందేహము. సీతాపహరణ

రూపాధర్మమును నశింపఁజేయఁ జాలుధర్మము నీయందు లేదు. కనుక నధర్మఫలమునే వేగముగా ననుభవింపఁ గలవు. పైబడ నున్నదానిం గనుము. శ్రీరాముఁడు కేవలమర్త్యుఁడని యూహింపకుము. రామచంద్రుఁ డొక్కఁడే జనస్థానవాసుల రాక్షసులనందఱుం జంపుట. ఒక్కకోల వాలింగూల్చుట రామ సుగ్రీవులసఖ్యము. అనువాని విచారించి నీకు హితమెద్దియో తెలిసికొనుము. నేనొక్కఁడనే చతురంగబలములతో నిండి యుండు నీలంకను నాశముచేయఁ గల్గుదును ఆకార్యము శ్రీరామునకు సమ్యతము కాదు. సీతాదేవి కపకారముం గూర్చినవారినెల్లఁ దానే వధించునట్లు వానరభల్లూకముల సమక్షమున శ్రీరాముఁడు శపథము చేసియున్నాఁడు సుమా. ఇంద్రునంతవాఁడా శ్రీరామునకుఁ గీడుగావించి సుఖము పొందఁజాలఁడు. ఇఁక నీబోఁటివానిమాట యిటఁ జెప్పనేటికీ?) వేవ్యక్తిని సీతయని చూచుచున్నావో ఏసాధ్వి యిపుడు) చేతం జిక్కియున్నదో యావ్యక్తి యీ లంకానగరము లంతయు నంతమునొందించు కాళరాత్రియని యెఱుంగుము. గాన సీతారూపకాలపాశము నీవే మెడకు వేసికొన్నది గాలును. ఇఁక నీకు హితమేదో యాలోచించుకొమ్ము. ఈ గర మిప్పటికే సీతాతేజమున దహి. పఁబడి యున్నది. శ్రీరా మునికోపముకూడ దానికిం దోడయి యలయింపఁగా సమ స్తము దహింపఁబడును. చూడుము. ఈదుష్కార్యమున నీ వారి నెల్ల నాశము నొందింపకుము. మహారాజా! నేను శ్రీరా మునిదూతను గావున శ్రీరామునిప్రభావమును జక్కఁగా యుండుదును. రాయబారిని గాన నీకు హితము చెప్పవలసిన

హనుమంతుడు రావణునకు హితోపదేశము చేయుట. 203.

వాడను. నేను రాక్షసుడను గాను. మానవుడను గాను. హనుమండు నగుటవలన మధ్యస్థుడనగుటచే బక్షపాతములేక చెప్పుదును. నామాట నాలకింపుము. నావాక్యము తప్పదు.

రాక్షసేంద్రా ! శ్రీరాముడు స్థావరజంగమాత్మక ప్రపంచములనన్నింటిని బ్రళయకాలమునందు రుద్రునిమూలమునః దానే సంహరించును. మరలఁ గల్పాదియందు వానిని యథాపూర్వముగా బ్రహ్మరూపమున సృజింపఁ గలఁడు విష్ణుదేవునివంటి పరాక్రమశీలుఁడు గావున నతనితో నని చేయఁ గలవాఁడు దేవాసురాదులలో నెందు నేకాలమాదును లేడు. సమస్తలోకాధిపతియగు శ్రీరామున కింతయప్రియము గావించితివే. ఇక నీప్రాణములు దక్కుటెట్లు? యుద్ధమున నెవ్వరు గాని శ్రీరామునిమ్రోల నిలువజాలరు. సామాన్యదేవతల మాట యేల? త్రిలోకాధిపతియని మహాయశంబు గాంచిన వృత్రాదియైనను, రుద్రుడను పేరుగాంచి మూడవకంటి మంటచే మన్మథునిఁ గాల్చి త్రిపురాసురలనబడు మహావీరుల నిర్మూలము గావించియున్న శివుడైనను, కర్తవశ్యులవలె జన్తింపక తనంతన జన్తించి స్వతంత్రుడై నాలుగువేదముల నేక కాలమున నాలుగుమోముల నుచ్చరించుచునుండు బ్రహ్మదేవుఁడు నింకను గలవారలెల్ల నొక్కటియై శ్రీరామునకు వధ్యుడై యుండువానిని యుద్ధమున సంరక్షింప శక్తులు కారు. అనఁగానే రావణుఁ డామాటలు హితములుగా నున్న నప్పటి కప్రియములుగా నున్నందునఁ గోపమున నేత్రగోళము లరుణాంబులై తిరుగుచుండ నాకపినిఁ జంప నాజ్ఞాపించెను.

మహనీయులారా ! యీభాగమున విమర్శనార్హము లగువిషయము లనేకము లున్నవి. వానిని నెమకుదము.

“వాక్యమర్థః దవ్యగ్రస్త మువాచ దశాననమ్.

౧

అని మూలము. అర్థవద్వాక్యమ్=రావణునకుఁ బ్రయోజనము (ఆనఁగా నుపకారము) గల్గించువాక్యమునని భావము. హను మంతునకు రావణునాశయము తెలియదు. శాపస్తాప్త దానవ కులజన్తుడని తెలియదు. లోకదృష్టిం జేసి యది యధర్మకార్య మగుట నతనిసంపదను దేజమును గన్నులారఁ జూచుచున్న వాఁడు కనుక నతఁ డీయొక్కదుర్గుణమును వదలినఁ ద్రిలో కాధిపతి కాఁదగినవాఁ డన్నభావము గలవాఁడై తనశక్తి కొలది హిత ముపదేశింపఁ బూనెను. కావునఁ దదుపకారక మగుమాటను జెప్పఁబూనెనని భావము. అవ్యగ్రః = తానీపలు కులు తెలిపిన నేమనునో యను జంకులేనివాఁడై అనఁగా.

“సత్యంబ్రాయా త్ప్రియంబ్రాయా న్నబ్రాయా త్సత్యమప్రియం,
ప్రియం చ నానృతం బ్రాయా దేష ధర్మ ససాతనః.”

అన్న మనుస్మృతిననుసరించి సత్యము హితమునగునట్లు మాట లాడఁ బూనినవాఁడు కనుకనే మనోవైకల్యము లేనివాఁ డయ్యెనని భావము. ఇతరులను మెప్పింపవలయునన్న యూహ గలవారు సత్యము నతిక్రమించి యితరులకు నిష్టమగురీతి మాటలాడుదురు. సాధువు లట్లుగాక పరులకు న్యాయదృష్టి గలవారలకు హితమగునట్లు సత్యమును మీఱక దాన స్వార్థము నెద్దానిని సాధింపఁగోరక పరహితము గలుగఁ బలుకు దురు. వా రద్దాని గ్రహించివర్తించుచో బాగుపడుదురు.

లేనిచోఁ జెడుదురు. పథ్యమనఁగా నెదుటనుండు శ్రోతలకు హితమని యర్థము కాదు. న్యాయదృష్టికి సజ్జనులకు హితమని భావము. దానిప్రకారము వర్తించినచో నతఁడు మేలు పొందవలయును. అట్టిమాట యని సారము. అట్టిమాట నా హనుమంతుడు చెప్పఁబూనెనని కథామార్గము.

“అహం సుగ్రీవసందేశా దిహ ప్రాప్తస్తవాలయం,

రాక్షసేంద్ర! హరీశ స్త్వాం బ్రాతా కుశల మబ్రవీత్.

౨

అని మూలము. ఒకానొకప్పుడు రావణుడు దిగ్విజయార్థము పయనము సాగించుచుఁ కిష్కింధకుం బోయి వారిని యుద్ధము చేయఁ బిలువఁగా ద్వారముననున్న తారుఁ డనువానరుఁడు నవ్వి రావణా! నీయుద్యమము టేమకరము దక్షిణసాగర మునకు సంధ్యోపాసనార్థ మరిగెను. అవసరమని తోచినఁ బొమ్మనెను. ఒంటరిగా నిరాయుధుఁడుగా నుండుననియు నట్టి యెడ వానిని జయించుట సుకరముగా నుండుననియుఁ దలంచి పోయి యొక్కఁడే వెనుకప్రక్కనుండి పట్టుకొనఁ జేతులఁ జాఱఁగా నతఁ డతనిఁ గరముల నదిమి లేచి నాలుగుసంద్ర ముల మునిగి కిష్కింధ ద్వారముకడ పూర్వము త్రోవచెప్పిన తారుఁడు చూచుచుండఁగా నేలఁబడ వదలెను. అత్తటి నిర్గతాహంకారుడై రావణుడు వాలిని బొగడి యొకనెల కిష్కింధానగరమున నుండి యొడలిబడలికలు దీఱఁగా నెల వందిపోయెను. అత్తటి వాలి సుగ్రీవులు తానును సోదర భావముగలిగి వర్తింప నొకసమయము చేసికొనియుండుటం బట్టి హనుమ నీసోదరుఁడు సుగ్రీవుఁడు నీకుశల మడిగెనని తెలిపెనని గ్రహింపందగు. సుగ్రీవసందేశాత్=అనియెఁ గదా.

శ్రీరామసందేశాత్ = అనవలదా యందురేమో. సుగ్రీవుడు రాజు గావున నతనియాజ్ఞవలన ననుటయే యుక్తము. సుగ్రీవునిసందేశముం గొని నీయింటికి వచ్చితి ననియెను. రాయ బారినని భావము. రాయబారిమాట చక్కగా వినఁదగినదని యాశయము.

“భ్రాతుశ్శృణు సమావేశం సుగ్రీవస్య మహాత్మనః,
ధర్తార్థోపహితంవాక్య మిహ చాముత్ర చక్షుమం.”

3

అని మూలము. మహాత్మనః భ్రాతు సుగ్రీవస్య = అనుటంజేసి నిన్నానాఁ డాదరించిన, సోదరతుల్యుడైన సుగ్రీవుని వాక్యం, మాటను, ఎట్టిదాని? ధర్తార్థోపహితమ్ = న్యాయముతో, ప్రయోజనముతోఁ గూడినదానిని, ఇహ అముత్ర చక్షుమమ్ = ఇహఁపర సుఖములఁ గల్పించుదానిని వినుము అని భావము. సాధుమతి యగు సోదరవాక్యము వినవలయును. ఎట్టిదైన? ధర్తార్థముల కనుకూలమై యిహఁపరసుఖములను గల్పించునదైన. అట్లు గాక యున్న సోదరవాక్కునైన వదలవలయునని తాత్పర్యము.

“అథార్తితో నరో యో హి యస్య చా ప్యనృతం ధనమ్,

హింసారతశ్చ యో నిత్యం నేహాసౌ సుఖమేధతే.

౧౭౦

న సీదన్నపి ధర్తేణ మనోఽధర్తే నివేశయేత్,

అథార్తికాణాం పాపానా మాశు పశ్యన్ విపర్యయమ్.

౧౭౧

నాధర్మశ్చరితో లోకే సద్యః ఫలతి గౌ రివ,

శనై రావర్తమానస్తు కర్తుర్మూలాని కృంతతి.”

౧౭౨

మను. ౪ అ.

ఆను నీవాక్యము లధర్మము వినాశకరమని బోధించునవి.

“అధర్మేణైథతే తావ త్తో భద్రాణి పశ్యతి,
తతస్సపత్నాన్ జయతి సమూలస్తు వినశ్యతి.”

౧౭౪

అను నీమనువాక్యము తత్కాలమున నధర్మమున వృద్ధిగలిగి నట్లు తోచిన నది తుదకు సమూలచ్ఛేదము చేయును గాన నిహపరములకు సుఖకరమగుమార్గము ననుసరింపవలయునని తెల్పునది.

“సత్యధర్మార్థవృత్తేషు శౌచే చై వారమే త్సదా,
శిష్యాంశ్చ శిష్యా ధర్మేణ వాగ్బాహూదరసంయతః.
పరిత్యజే దర్థకామా యా స్యాతాం ధర్మవర్జితౌ,
ధర్మం చా ప్యనుభోదర్కం లోకవిక్రష్టమేవ చ.”

౧౭౫

౧౭౬

అను నీమనువాక్కులు సత్యధర్మ సదాచారశౌచములు నేవింపఁ దగినవి. ధర్మవిరుద్ధములకు నర్థకామములు వదలివేయఁ దగినవి. ఆధర్మముకూడ రాజోవుకాలమున దుఃఖకరమగుచో వదలవలసినదే. లోకదూష్యమైనను వదలవలయును. ధర్మముతోఁగూడిన యర్థకామములు గ్రహింపవలయును. ధర్మము నెద్దాని నాచరించిన రాగలకాలమున దుఃఖముగలుగునో యద్దాని నాచరింపరాదు. అనఁగా దుఃఖము గల్గించుధర్మము నాచరింపరాదు. అర్థకామములు ధర్మవిరహితములై సుఖమును గల్గించినను గ్రహింపరాదు. ధర్మమున కనుకూలములై సుఖకరములు నగు నర్థకామము లనుగ్రహింపవలయునని సారము. ఈయర్థమంతయు రామాయణము తెల్పుచున్నది. కొలఁదిమాటలచేత ఎట్లు? ఇహచాముత్రచక్షుమం ధర్మార్థోపహితమ్ = అను వాక్యములచేత. స్మృతిసారము రామాయణ

మని తేచెడిది గదా. ఈవాక్కులసార మేది? రావణా! నీ ప్రాయశ్చిత్తముగ్రీవును న్యాయసమ్మతము నీకు నిహపరసుఖము లను గట్టించునదియు నగు వాక్యజాలమును నామూలమునఁ దెల్పుచున్నాఁడు. వాని నాలకింపుమా యని. దీనింబట్టి హను మంతునామ మంత : రిశుద్ధమో కనుఁగొనఁదగినది.

“శ్లోమా విజ్ఞానార్థం కృత్వా నాన్తే వానరపుంగవః,

దామేణ సిహా స్థంభే శరే శైకేన వానరః.”

౧౧

అని మూలము రావణునకు శ్రీ రామునిమహత్త్వము తెలియ దని హెచ్చరించుచున్నాఁడు. వారి నీవెఱింగినవాడే కదా. అనుకొనియుం దృఢమువలె బట్టుకొని నాలుగుసంద్రముల ముంచి నాడని హెచ్చరిక. అట్టివారిని శ్రీ రాముఁ డొక్క బాణమున శధించెను. దీనింబట్టి శ్రీ రాముని పరాక్రమ మెట్టిదో తెలిసికొన్ను. అని భయము గలిగించెను. వారిగతి నుట్టుకొని గదా. ఇది నీగతి యేమగుచో చూచుకొమ్మని బుద్ధిని చెల్లెవలసి సామము.

“శ్రీ రామాయస్త కృతేతూర్ణం శరమోజనమాయతం.

౧౧

సముద్రం లంఘయిత్వైవ తాం విదృక్షు రిహగతః,

ధృమతా చ మయా సృష్టా గృహేతే జనకాత్తజా.”

౧౨

అని మూలము. ఇది యాత్మస్తుతి గాదా యని కొందఱుందురు. రావణునకు ధర్మము గలపుటయే హనుమంతు నాశయము. శ్రీ రామునిబలము. తల్కింకరులశక్తియు నతఁ డెఱింగిఁగాని యిండుక జంకుడు. సముద్రము దాటరాని దని దానవులుమాత్రమే దాటఁగలరని రావణుఁ డెఱుంగు

ననియు నేను శతయోజనాయతమగు సాగరమును దాటి
వచ్చితి ననియు హనుమంతుఁడు తెలుపుట యాత్మస్తుతి యన
రాదు. ఇంద్రాదులు పంపఁగా రాలేదనుదానిని మఱింత దృఢ
పఱచునని యాహనుమ యాశయము. నీగృహమున వెదకుచు
సీతం గాంచితిని. అనఁగా నీయింటియందే సీత యున్నదని
యర్థము చేయరాదు. నే నెఱుంగకయుండ నీతఁ డెట్లు వెద
కెను. అని విస్తయంపడి రావణుఁడు తనమాటలఁ జక్కఁగా
నాలకించుననియే. తే గృహే భ్రమతామయాసా దృష్టా=
అని యన్వయక్రమము. లంకయంతయుఁ దిరిగి తుదకు నీ
గృహమునంతయు వెదకితిని. తరువాత సీతను జూడఁగల్గితి
నని భావము. రావణాంతఃపురముచెంతనే యశోకవన మున్నది.
కాని యది గృహారామ మనరాదు. సమీపమున నుండునది
యని యెంచు టుచితము.

తద్భవాన్ దృష్టధర్తార్థ స్తపఃకృతపరిగ్రహః,

పరదారాన్ మహాప్రాజ్ఞ నోపరోద్ధం త్వమర్హసి.

౧౭

న హి ధర్త విరుద్ధేషు బహ్వాపాయేషు కర్తసు,

మూలఘాతేషు సజ్జతే బుద్ధిమంతో భవద్విధాః.

౧౮

అని మూలము. రావణా! నీవు పామరుఁడవు కావు. దృష్ట
ధర్తార్థః = ధర్తార్థత త్వముల నెఱింగినవాఁడవని యర్థము.
అనఁగా ధర్తము నర్థము నెఱ్ఱెట్లు వ్యవహారమున ననుసరింప
వలయు ననువిషయమును జక్కఁగా నెఱింగినవాఁడవని
తాత్పర్యము. తపఃకృతపరిగ్రహః = తపసా కృతశ్చాసౌ పరి
గ్రహః అని సమాసము. తపస్సు నిన్నుఁ బరిగ్రహించెనని
తాత్పర్యము. అనఁగాఁ దపస్సుచేయువారిలో నీయంత శ్రద్ధా

వంతుఁడు లేఁడని సారము. యోగ్యుఁడగువానిని లక్ష్మీ తన
యంతన యాశ్రయించునన్నట్లు నీకుఁగల శ్రద్ధనుగని తపస్సు
నిన్నే వరించెనని భావసారము. మహాతపస్వీవని దీనిహృద
యము. మహాప్రాజ్ఞ=ప్రజ్ఞాత్రైకాల్యగోచరా=అన్న న్యాయము
ననుసరించి త్రికాలజ్ఞానసంపన్నుఁడవని యర్థము గాఁగల
శ్రీరామమూలక శ్రమముల నాలోచించుమా యని హెచ్చు
రిక. ఇట్టి నీవు పరదారాణ్=పరునిపత్నిని, ఉపరోద్ధం=అడ్డ
గించుటకు. అనఁగా చెఱఁ బెట్టుటకని భావము. నార్హసి =
తగవు. అనఁగా నీవంటిమహాత్ముఁడు చేయఁదగిన పనికాదని
తాత్పర్యము. ధర్మవిరుద్ధేషు బహ్వాపాయేషు మూలఘాతేషు
కర్తసు=ధర్మహితములు గానివి. అనఁగా ధర్మహితములు గాక
యున్న నశింపఁజేయునట్టి వగును.

“ధర్మ ఏవ హతో హంతి ధర్మో రక్షతి రక్షితః,

తస్మాద్ధర్మో న హంశవ్యో మానో ధర్మో హతోఽవధీత్.” ౧౫

మను. ౮ అ.

అన్న మనుస్మృతివాక్యము ననుసరించి హనుమంతుఁడు పలికె
నని తెలియందగును.

“వృషో హి భగవాన్ ధర్మ స్తస్య యః కురుతే హ్యలం,

వృషలం తం విదు ర్దేవా స్తస్మాద్ధర్మం న లోపయేత్. ౧౬

ఏకఏవ సుహృద్ధర్మో నిధనే వ్యనుయూతి యః,

శరీరేణ సమం నాశం సర్వమన్యద్ధి గచ్ఛతి.” ౧౭

మను. ౮ అ.

అన్న మనుహక్కుల నాశ్రయించి మరణానంతరము వెంట
వచ్చునది ధర్మమే కావున దానినివదలి యధర్మము నాచరింప

కుమార యని తెలియఁజేయుచున్నాఁడు. బహ్వాపాయేషు=విశేషించి హానికరము లైనవి. మూలఘాతేషు=సమూలముగా ఛేదించునవి. అనఁగా దనకుమాత్రమే గాక వంశమునుగూడ నశింపఁజేయునవి. పరులేమి చేయఁజాలకున్నను దుష్కర్తములు తమయంతన నశింపఁజేయుచు దద్వంశమునుగూడ రూపుమాపునని భావము అట్టికార్యములయందు భవద్విధాః బుద్ధిమంతః = మీవంటి బుద్ధిమంతులు. అనఁగా

“ఇంద్రియాణి పరాణ్యాహురింద్రియేభ్యః పరం మనః,
మనసస్తు పరా బుద్ధిర్యో బుద్ధేః పరశస్తు సః.
మనస్సంకల్పవికల్పాత్కర్మ బుద్ధి ర్నిశ్చయాత్మికా.”

అన్న గీతావాక్యముననుసరించి నిశ్చయాత్మికజ్ఞానముగల మీ వంటివా రిట్టియకార్యమును జేయరాదని భావము. నసజ్జంతే=ఉద్యోగింపరు. ప్రయత్నింపరని భావము. ధర్మహితము కాదు. అంతమాత్రమే గాక హానికరమైనది విశేషించి కులక్షయకరమైనది. కావున నట్టికార్యము చేయకుమార యని బోధించు నెపమున రావణుని హనుమంతుఁడు దండించెనని భావము.

“కశ్చ లక్ష్మణముక్తానాం రామకోపానువర్తినాం,
శరాణా మగ్రత స్థానితుం శక్తో దేవాసురేష్వపి. ౧౯
స చాపి త్రిషు లోకేషు రాజ! నివ్యద్యేత కశ్చన,
రాఘవస్య వ్యశీకం యః కృత్వా సుఖమవాప్నుయాత్.” ౨౦

అని మూలము. రావణునకు సిగ్గు దోషఁజేయఁబూనుచు శ్రీరామునిసర్వేశ్వరత్వమును వెల్లడించుచున్నాఁడు. రాముని కోపము స్వభావసిద్ధము కాదు. ఆతనికి కోపముకలిగి దాని

ననుసరించియే బాణములు వెడలినచో వానిని లక్ష్మణుడు
వైచినబాణములను ముందు నిలువబడి యోర్వగలవాడు
దేవాసురులలో నొక్కడు లేడు. ముందునిలువక పాటి
పోయినచో సందట నోర్వగలరు. అనఁగాఁ బాటినవారి
నవియేమియుఁ జేయఁజాలవు. ఎదిరించిన హింసింపక వదలవు.
ఇంక నీశక్తి యెంత? అని లజ్జ కలిగించెను శ్రీరామునకు
నప్రియమొనరించి సుఖముగాంచువాడు త్రిలోకములయం
దొక్కడు నుండఁడు. భగవంతునియాగ్రహమునకుఁ బాత్రు
డగువానిని రక్షించువాఁ డుండఁడు గదా.

“దైవతా న్యభిగచ్ఛేత్తు ధార్మికాంశ్చ ద్విజోత్తమాన్,

ఈశ్వరం చైవ రక్షార్థం గురూనేవ చ పర్వసు.

౧౫౩

నాస్తిక్యం వేదనిందాం చ దేవతానాం చ కుశ్శనం,

ద్వేషం దంభం చ మానా చ క్రోధం తైత్త్యం చ వర్జయేత్.” ౧౬౩

అను నీ మనువాక్యములననుసరించి భగవద్దూషణమే హాని
కరమైనపు డట్టిపరమేశ్వరున కప్రియముచేయుట స్వనాశ
హేతు వగుననియు నాభగవంతుని బరిశుద్ధుడై యారా
ధింపవలయుననియుఁ దెలుపుచున్నాడని మన మెంచవల
యును. ఈశ్వరసేవ రక్షించుననియుఁ దద్దేషము నశింపఁ
జేయుననియు భావము. ఎవరికైన నపకారముచేసిన బ్రదుక
నైన వచ్చును. భగవదపకారము స్వనాశనహేతువగుట యీ
భాగము మనకది సర్వథా చేయరాదని తెలుపుచున్నది. ఇట్లు
స్త్రుతులు తెలుపుచుండఁగా నీక హిరణ్యదాసులు దేవతల
దూషించుచు నందొక్కని భూషించుచు ధనార్జనముచేసి
బంధువులఁ బోషించిన నాదేవతాస్వము వారివంశముల నిర్మా

లింపక వద్దలునా. ఇంతమాత్రము రామాయణమును బఠించి
యైన నెఱుంగనివారికంటె బాపాత్తులు వేఱుగనుండురా.

“తత్త్రికాలహితం వాక్యం ధర్మ్య మర్థానుబంధి చ,
మన్యస్వ నరదేవాయ జానకీ ప్రతిదీయతామ్.”

౨౦

అని మూలము. నాయామాట త్రికాలహితము. శాస్త్రసిద్ధ
మని భావము. ధర్మ్యమ్=ధర్మానుకూలము, అర్థానుబంధిచ =
ప్రయోజనము ననుసరించునదియు నగు, అనఁగా నేకాలమున
మార్పునొందక విహితమైనది న్యాయసమ్మతమైనది ప్రయో
జనమును గల్గించునదియు నగుట నరదేవాయ=నరాకారమున
నుండు దైవముకొఱకని యర్థము. రాజుకొఱకని చెప్పిన
చప్పిడిగా నుండును. జానకీ=సీతాదేవి, ప్రతిదీయతామ్=మరల
నీయఁబడుఁ గాక. అనఁగా నీ వపహరించినది మాయాసీత.
యైనను లోకహితముపొంటె నెల్లరెఱుంగ సమర్పించుమని
భావము. ఇది హనుమంతుఁ డెఱింగి చెప్పినది కాదు. దైవిక
ముగా దొరలినది. రావణునాశయ మెఱిగిన వాల్మీకిమహర్షి
సమయానుసారముగా నాతనినోటఁ బలికించెనని మన మా
హింపవలయును.

“దృష్టా హీయం మయా చేవీ లబ్ధం యదిహ దుర్లభమ్,
ఉత్తరం కర్తృ యచ్ఛేషం నిమిత్తం తత్ర రాఘవః.”

౨౧

అని మూలము. సుగ్రీవప్రేషితులగు వానరులకెల్ల దుర్లభ
మగు సీతాసందర్శనము నాకు లభించినది. దీనితర్వాతఁ జేయఁ
దగిన కార్యశేష మనఁగా సీతానయనార్థము చేయఁదగిన
దంతయు శ్రీరామునిది. చూడఁదగినపని నాది. అదియైనది.

చేయఁదగినపని శ్రీరామునిది. నీవధాదులన్నియు శ్రీరాముని పనులని సారము. నిమిత్తమనఁగాఁ గారణము. సర్వకారణుఁడు భగవంతుఁడు. కనుక నెవరెవరిమూలమున నేయేపనులు చేయింపవలయునో యది చేయించుననుట సామాన్యము. రావణా! కాఁగల కర్తములన్నింటికిని రాఘవః=రాముఁడు, నిమిత్తమ్=నిమిత్తమాత్రమే. లోకులకు రాముఁడు రావణుం జంపెను. సీతను దెచ్చెనని తెలియుటకేకాని యన్నియు సీత యధీనములని సారము. ఈభావమునే యీక్రిందిశ్లోకములు తెలుపుచున్నవి.

“లక్ష్మితేయం మయా సీతా తథా శోకపరాయణా,

గృహ్య యాం నాభిజానాసి పంచాస్యామివ పన్నగీమ్.” ౨౩

అని మూలము. మహాశయలారా! చక్కఁగాఁ బరిశీలింపుఁడు. పరమేశ్వరుఁడు నిర్లిప్తుఁడు. ఆనందరూపుఁడు. తామరపాకు నీటిచందమున నెద్దానికిం దగులక యుండువాఁడు. సర్వకార్యములు చేయించునది మహాప్రకృతి. అనువిషయమును మహర్షి ప్రవరుఁడు వాల్మీకి తెలుపుచున్నాఁడు. అశోకపరాయణా శోకపరాయణా=దుఃఖించుచున్నట్లు నటించుచున్న మహానంద రూపిణి, సీతామయాలక్ష్మితా=నాచేతఁ జూడఁబడినది. అనఁగా నెఱుంగఁబడినదని భావము. మూర్ఖుఁడా. రావణుఁడా. యాం గృహ్య పంచాస్యాం పన్నగీ మివ నాభి జానాసి=ఏజానకిని దెచ్చి యింట నుంచుకొంటివో ఆమె శ్రీరామునిపత్నిగా భావించి తివి గాని యైదుతలలుగల యాఁడుఁబామని యెఱుంగవైతివే. నీకంటె మూఢుఁడుకలఁడా యని యాశయము ఇది సామాన్యాశయము. విశేష మేదనఁగా పంచాస్యామ్=పెద్దనోరుగల,

పన్న గీమివ=భుజంగనారివలె, అనఁగా ఆధారచక్రమునందున్న భగవతి భుజంగాకార మూని నిద్రించునట్లుండును. దానిని లేవఁగొట్టుట యనఁగా నెందులకో వేటుఁగాఁ జెప్ప నక్కఱ లేదు అనుమాట నెటుంగఁజాలకున్నావే. అని. నిన్నుఁ జంపు దానినిగా నెటుంగకయున్నావే అనునది సామాన్యార్థము. నీయింట నిన్నుద్ధరింపవచ్చినదానిని నీ కుపాస్యదేవతగా భావింపఁజాలకున్నావే యని రహస్యము. ఈ యాకాశ రామన్న పంచాంగమునకుఁ బ్రమాణమేమని యడుగుదు రేమో. ఇదియే పరమార్థమని యెటుంగందగు. లేకున్న రామాయణకథయం దేమిసారమున్నది. మహాత్ము లిద్దాని సర్వదా పరింపనేల? ఇట్టియర్థము లుండుటంబట్టియే యని యెటుంగుఁడు.

“భుజంగాకారరూపేణ మూలాధారసమాశ్రితా,
శక్తిః కుండలినీ నామ బిసతంతునిభౌఽశుభా.

(అశుభా క్షణప్రభా విద్యున్ని భేత్యర్థః)

మూలకందం ఫణాగ్రేణ దష్ట్యా కమలకందవత్,
ముఖేన పుచ్ఛం సంగృహ్య బ్రహ్మరంధ్రం సమన్వితా.
పద్మాసనగత స్పృష్ఠో గుద మాకుంచ్య సాధకః,
వాయుమార్గగతం కుర్వన్ కుంభకావిష్టమానసః.
వాయూఘాతవశా దగ్ని స్పృధిష్ఠానగతో జ్వలన్,
జ్వలనాఘాతపవనాఘాతై రున్నిద్రితోఽహిరాట్.
రుద్రగ్రంథిం తతో భిత్వా విష్ణుగ్రంథిం భినత్యథ,
బ్రహ్మగ్రంథిం చ భిత్త్వైవ కమలాని భినత్తి షట్.

సహస్రకమలే శక్తిశ్శివేన సహ మోదతే,
సాదావస్థా పరా జ్ఞేయా నైవ నిర్వృతికారణమ్.”

అని వామకేశ్వరతంత్రము.

ఇది యోగశాస్త్రముననుసరించిన మానసికార్చనాపద్ధతీయని తెలియందగు. నీయిల్లుచేరిన మహాప్రకృతి నాధారచక్రరూపిణిగా నుండు భుజగాకారిణిగా నెఱుంగుమనఁగా నుపాసింపుము ధ్యానింపుమని తాత్పర్యము. ఆమె నుపాసించినఁగాని భగవంతు నెఱుంగు తెఱుంగు లభింపదని సారము. బాహ్యపూజ చేయువారల కిది తొలిసోపానమని తెలియవలయు. శ్రీశంకరభగవత్పాదులుగా రీవిషయమునే

“సుధాధారాసారై శ్చరణయుగళాంతర్విగళితైః,
ప్రపంచం సించంతీ పునరపి రసామ్నాయమహాసః,
అవాప్య స్వాం భూమిం భుజగనిభమధ్యుష్టవలయం,
స్వమాత్తానం కృత్వా స్వపిషి కుశకుండే కుహరిణి.”

అను శ్లోకముమూలమునఁ దెలిపిరి. ఈవిషయమునే హనుమదుపదేశములమున మహర్షి వాల్మీకి మనకు బోధించెను. అత్యల్పఫలప్రదమగు విగ్రహార్చనను మాని మానసికార్చనాసక్తులము గావలయునని మన మీభాగమునుండి నేర్చుకొనవలయును.

“నేయం జరయితుం శక్యా సానురై రమరై రపి,
విషసంస్పృష్ట మత్యర్థం భుక్త మన్నమివౌజసా.
తపస్సంతాపలబ్ధ స్తే యోఽయం ధర్మపరిగ్రహః,
న స నాశయితుం న్యాయ్య ఆత్మప్రాణపరిగ్రహః.”

అర

అగ

అని మూలము. ఈశ్వరోక్తార్థము పైనవ్రాసిన విశేషార్థమునకు విరుద్ధము కాదా యందు రేమో కాదని తెలియుఁడు. వినుఁడు. విషాన్నము నెంతయాఁకలియున్నను జీర్ణింపఁ జేసికొన వలను పడనిచందమున దేనాసురులచేతనుంగూడ నీసీతాదేవి వశము చేసికొన శక్యముకాదని కదా దీని యర్థము. ఇది పై విశేషార్థమునకే మిక్కిలి యనుకూలము.

“నాహం వేదై ర్న తపసా న దానేన న చేజ్యయా,
శక్య ఏవంవిధో ద్రష్టుం దృష్టవానసి మాం యథా. ౫౩

భక్త్యా శ్వనన్యయా శక్య అహ మేవంవిధోఽర్హున,
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం చ తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ పరంతప.” ౫౪

అన్న గీతావాక్యముల నిట సంస్కరింపుఁడు. విషయ మవగత మగును. దేవతలమని యసురులమని మే మందఱకన్న నధికుల మని గర్వించువారల కాదేవి వశము కాదు. జననీ! నీకన్న నితరము నెఱుఁగము. మమ్ము రక్షించు భగవత్తత్త్వము నెఱిఁగింపుమా యనువారలకే సాధ్యము. అనఁగా వారిమనఃపంకజ మధ్యవర్తినిగా నుండును. విషామృతముల నొక్కరీతిగా నెఱుంగువారలకు రెండు నమృతములే యగునుగదా. అట్లే

“త్వదన్యః పాణిభ్యా మభయపరదో దైవతగణ
స్త్వమేకా నైవాసి ప్రకటితవరాభీత్యభినయా,
భయాత్ప్రాతుం దాతుం ఫలమపి చ వాంఛాసమధికం
శరణ్యే లోకానాం తవ హి చరణావేప నిపుణౌ. ౪

అను శ్రీమచ్ఛంకరభగవత్పాదాచార్యోక్తి ననుసరించి యనన్యగతికులై యాశ్రయించువారలకే సీతాదేవిరూపమునఁ

గనఁబడు మహాప్రకృతి భగవదిచ్ఛాశక్తి వశ్యురాలగునని సారము. రావణా! తపస్సు శ్రమంపడి చేసితివి. దానికిఫలముగా ముక్తినొందఁ బ్రయత్నింపక దీర్ఘాయుస్సు మొదలగు నైహికసుఖహేతువు లగుఫలముల నొందితివి. కాని వానిని గూడ వలయునని పాడుచేసికొనుట మంచిపని గాదు. అనఁగా శ్రమంపడి తపస్సుచేసి దానికి నైహికఫలముల నొందుటయే యవివేకమనవచ్చును. వలయునని వానినిగూడఁ బోఁగొట్టుకొనుట యంతకంటె నవివేకమని భావము. దీనిసార మేమి? తపఃఫలము భగవదనుగ్రహము. అదిగలిగినపు డైహికసుఖములఁ గోరరాదు. అవి తమయంతన లభించును. ఇష్టదైవము నడుగవలసినవర మనుగ్రహమే చాలునని. దాన నాదేవత తృప్తి నొంది కర్తానుసారముగా నతఁ డనుభవింపఁదగినఫలముల నడుగకున్న నిచ్చును. ఈపాటిపరిజ్ఞానములేక వరములు గాఁ దుచ్చుఫలములఁ గోరరాదనువిషయ మీభాగమునుండి సారముగా గ్రహింపవలయు.

“అనన్యా శ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యుపాసతే,
తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహం.”

అను భగవద్వాక్యము సర్వదా స్మరింపఁదగినది. దానఁ గలుగు ఫలమేదియో స్పష్టమగును.

“అవధ్యతాం తపోభి ర్యాం భవాన్ స మనుషశ్యతి.

అత్తనస్సాసురై ర్దేవై ర్హేతుస్తత్రాప్యయం మహాన్.

౨౬

సుగ్రీవో న హి దేవోఽయం నాసురో న చ రాక్షసః,

న దానవో న గంధర్వో న యక్షో న చ పన్నగః.

౨౭

తస్మా త్ప్రిణపరిత్రాణం కథం రాజన్ కరిష్యసి.”

అని మూలము. రావణా! తపఃఫలముగా నవధ్యత్వము, లభించెనని గర్వింతువేమో యది పొగపాటు. నీకుఁ దెలిసిన దేవాదులపేరు లుచ్చరించి వీరివలన మృతిలేకుండ వర ముడి గితివే. ఎవరిమూలమున మరణము లేకుండ వరమిచ్చెనో బ్రహ్మ యంతటిమాహాత్మ్యము గలవాఁడు గ్రొత్తభూతముల సృజింపఁజాలఁడా? అంతటిశ్రమముకూడ నక్కఱలేక యున్నది. నీవే నీచావునకుఁ గారణమును గల్పించుకొంటివి. ఆకారణము సుగ్రీనుఁడే. ఆతఁడు నీవడిగిన దేవాదులజాతికిఁ జేరినవాఁడు కాఁడే. అతనివలనఁ గలుగఁబోవు మృతినెట్లు తప్పించు కొందువు? అని ప్రశ్నించెను మృతిలేనిప్రాణియే యుండ రాదు. అట్టిజ్ఞానములేకయే వర మవధ్యత్వ మడుగుదురు. వర మిచ్చువానికే యొకప్పుడు మృతియుండఁగా నతఁడెట్లు చావు లేకుండ వరమిచ్చును? భగవంతుఁ డట్టివరము నొందినను గ్రొత్తసృష్టి యొనరింపఁ జాలఁడా? ఈవిషయమున మహాకవి కాళిదాసు —

“అథవా మృదువస్తు హింసితుం మృదునైవారభతే ప్రజాంతకః,
హిమసేకవిపత్తి రత్ర మే నశినీపూర్వనిదర్శనం మతా,
కుసుమా న్యపి గాత్రసంగమా త్ప్రభవం త్యాయురపోహితుం యది,
న భవిష్యతి హంత సాధనం కిమి వాన్య త్ప్రహరిష్యతో విధేః.
స గ్రియం యది జీవితాపహా హృదయే కేం నిహితా న హంతి మాం,
విష మప్యమృతం క్వచిద్భవేదమృతం వా విష మీశ్వరేచ్ఛయా.”

అని తేటపఱచెను. భగవంతుఁడు సంకల్పించిన నేదియైన సాధ్య మగును. కావున భగవంతుని వంచించి వరములఁ గొనఁబూను టయే యజ్ఞానము. కావున భక్తుఁడు వరమడుగునపుడు పాద

దాస్య మడిగిన నన్నియు నడిగినట్లే. పూర్వకర్తానురూపముగా లభించు సుఖదుఃఖముల లభింపజేసి దుఃఖఫలములను దగ్గించును. అట్లు చేయక కొందఱిమూలమున మృతిలేకుండ వర మడిగితివి కదా. వారిలో సుగ్రీవుఁడు కలఁడా దీనినెట్లు తప్పించుకొనఁ గలవు? కాన నాగర్వమువదలి ధర్మ మార్గమున వర్తింపుమా యని హనుమంతుఁ డుపదేశించెనని యెఱుంగ వలయును.

“న తు ధర్మోపసంహార మధర్మ ఫలసంహితం.

౨౮

తదేవ ఫల మన్వేతి ధర్మశ్చ ధర్మనాశనః,

ప్రాప్తం ధర్మఫలం తావద్భవతా నాత్ర సంశయః.

౨౯

ఫల మస్య ప్యధర్మస్య క్షీప్ర మేవ ప్రపత్యసే.”

అని మూలము. రావణా! చేసినపాపములకు ఫలములు తప్పవు గదా. ఎందుల కీయుపదేశ మందువేమో. వినుము. ధర్మఫల మధర్మఫలములతో సంబంధము కలిగియుండదు. అది ధర్మఫలమునే వెంబడించును. ఆపక్షమునఁ జేసినదాని ననుభవింపకుండు తెట్లని ప్రశ్నింతువేమో. ధర్మ మన్నింటి కంటె గొప్పది. కాన నధర్మమునుగూడ నశింపజేయఁ గలదు. అధర్మముగూడ ధర్మమును నశింపజేయఁగలదా యని యడుగుదువేమో అది యబద్ధము. అధర్మము ధర్మము నెప్పుడుగాని నశింపజేయఁజాలదు. ఏల? వృషోహి భగవాన్ ధర్మః=అన్న మనుస్మృతివాక్కు ననుసరించి ధర్మము భగత్స్వరూపమే. దాని నశింపజేయఁగల దెద్దియులేదు. కనుక ధర్మమునే యనుష్ఠించిన నధర్మము తగ్గును. దాన మేలు చేకూరును. రాజా! తొలుత నేను ధర్మమును జేసితిని గదా. అది దీనిని బోగొ

ట్టును గదా. మరల నేలచేయవలయునని యడుగుదువేమో. వినుము మొదటి నీధర్మ ఫలమంతయు ననుభవమున ముగిసినది. సంశయమే లేదు. ఇప్పుడు నీవుచేసిన సీతాహరణరూప మగు మహాపాపమును బోగొట్టగలధర్మము నీయం దిప్పుడు మిగిలియున్నట్లే లేదు. కాన నధర్మ ఫలమును వేగముగా ననుభవించగలవు. ధర్మముచేయకున్న నటుండుంగాక. ప్రాప్తించిన యనర్థమునైనఁ బరికింపుము. అని తెలిపెను. ఇచ్చోటఁ గల విషయసార మేది ?

“అపిచే దసి పాపేభ్యః సుర్వేభ్యః పాపకృత్తమః,
సర్వం జ్ఞానప్రపేనైవ వృజినం సంతరిష్యసి. 31
యథైథాంసి సమిద్ధోఽగ్నిర్భస్త్వ సాత్కురుతే ఽర్జున,
జ్ఞానాగ్ని సుర్వకర్తాణి భస్త్వ సాత్కురుతే తథా. 32
న హి జ్ఞానేన సదృశం పవిత్ర మిహ విద్యతే,
శత్స్వయం యోగసంసిద్ధః కాలే నాత్మని విందతి.” 33
గీత, ౪ ఆ.

అను నీగీతావాక్యముల సారము నరసినఁ దేలువిషయమిదియే. ప్రమాదమున నధర్మ మొనరించి పశ్చాత్తాపముం గాంచి ధర్మా సక్తి మది మెండుకొనఁగా నిక నధర్మ మాచరింపనని నిశ్చయించుకొన్నచోఁ బ్రాక్తనాధర్మము స్వల్పదుఃఖముల నొసంగి నశించును. దినదినాభివృద్ధినొందు ధర్మ కాంక్ష జ్ఞానసంపద నొద వించును. అది మరల నధర్మాచరణకాంక్షఁ బుట్టకుండఁ జేయును. ఇది యధర్మ నాశనమార్గము రావణుఁ డొనరించిన తపః ప్రభృతిధర్మములు సకలశుభఫలముల నొసంగినవి. సీతాహరణమును నధర్మము భగవదాశ్రయణరూపధర్మముచేత

నశింపవలయును. దాని నొనరింపుమని హనుమ యుపదేశించెను. పాపాపనోదనక్షమము జ్ఞానమున భగవంతు నారాధించుటే యని మన మెఱుంగవలయును.

“యాం సీతే తృభిజానాసి యేయం తిష్ఠతి తే ఐశే. 38

కాళరాత్రీతి తాం విద్ధి సర్వలంకావినాశినీం,
తదలం కాలపాశేన సీతావిగ్రహరూపిణా. 39

స్వయం స్కంధావసక్తేన క్షమమాత్మని చింత్యతాం,
సీతాయాస్తేజసా దగ్ధాం రామకోపప్రపీడితాం. 3౬
దహ్యామానా మిమాం పశ్య పురీం సాట్టప్రతోళికాం,”

అని మూలము. ఏవ్యక్తిని సీతయని తలచుచున్నావో ఇపుడు నీవశమున నేదియున్నదో ఆవ్యక్తిని సర్వలంకావినాశనార్థమగు దెంచిన కాళరాత్రునిగా నెఱుంగుము. సీత కాదు. కాళరాత్రి యనగా దుర్గాదేవి యవతారవిశేషము.

“సా దుర్గా శక్తిభి సస్పర్ధం కాశీం రక్షతి సర్వతః,
తాః ప్రయత్నేన సంపూజ్యాః కాళరాత్రిముఖా నరైః.

కాశీభండము.

దుర్గావతారము శత్రుసంహారార్థము. నీయింట నీవశమున నున్నవ్యక్తి సమయమును గాంచి నిన్ను రాక్షసులను జంప వేచియుండు సంహారకారిణి యగుశక్తినిగా నెఱుంగుమని భావము. కావున సీతారూపముననున్న యమపాశమును గోరకుమా యని తాత్పర్యము. కొన్ని గ్రహములు కర్తృప్రేరితములై దేవతలుగాఁ గొన్నియిండ్లం జేరియుండును. వానిని దేవతలని ప్రీతితోఁ గొల్పుచుందురు. క్రమముగా వంశనాశ

మొనరించి తమంతన వెడలిపోవును. అనునది లోకానుభవ సిద్ధమే. కావునఁ బాపఫలాగమనము సుఖరూపమునఁ గనఁ బడుచుండును. కాన దానిని బ్రమాదముననైనఁ జేయరాదు. రావణా! ఆకాలపాశమును మెడకుఁ దగిలించుకొంటివే. దానిని వదలించుకొనుటెట్లని యాలోచింపుము. సీతాతేజస్సుచే నీ లంకయంతయుఁ గాల్పబడినది. శ్రీరామకోపముచేఁ బీడింపఁ బడినది. ఇప్పుడు దహింపఁబడుచున్నది. చూడుము. ఇందలి మహాకవి పదప్రయోగముల నరయుఁడు. 'రామకోపప్రపీడితాం సీతాతేజసాదగ్ధామ్' అనికదా మహర్షి పదవిన్యాసము కను పట్టుచున్నది. భగవంతుఁడు సంకల్పించును. భగవతి కార్య మొనరించును. అని కదా వ్రాయుచుండుసిద్ధాంతము. సంకల్ప మాత్రము భగవదధీనము. తక్కినకార్యమంతయుఁ బ్రకృత్యధీనము. ప్రకృతిబద్ధుఁడు కానిచోఁ బరమేశ్వరుఁడు కార్యక్షముఁడు కాజాలఁ డనుసిద్ధాంతము వాల్మీకిమహర్షి సమ్మత మనవలయును గదా. లంక కాలుచున్నదా యని యడుగుదు రేమో.

“మయైవై తే నిహతాః పూర్వ మేవ

నిమిత్తమాత్రం భవ పవ్యసాచిక్.”

అను గీతావాక్యమునుబట్టి భీష్మాదులు నాచేత మున్నే చంపఁ బడిరనుచో వారు మరల నెట్లు వచ్చిరని ప్రశ్నముచేయు టెట్టిదో యిదియు నట్టిది. అనఁగా ఇది యిట్లు కావలయునని భగవతి సంకల్పించును. దాన దానిసంపద తూలును. లౌకిక దృష్టాంతమున కొక కారణము నామమాత్ర మేర్పడును. పని యైనట్లు కనఁబడును. అని యెఱుంగవలయును. లోకులకు

విజ్ఞానము కలుగుటకై యొకకార్య మొకనిష్ఠాలమున సాగి
నట్లు కనబడఁజేయునదియే కర్తమని తెలిసికొనుట క్షేమము.

“బ్రహ్మ స్వయంభూ శ్చతురాననో వా

రుద్ర స్త్రిణేత్ర స్త్రిపురాంతకో వా,

ఇంద్రో మహేంద్ర స్సురనాయకో వా

త్రాతుం న శక్తా యుధి రామవధ్యమ్.”

౪౫

అని మూలము. ఇందలిసారమే గ్రహితము. ఇంద్రుఁడుగాని
బ్రహ్మగాని శంకరుఁడుగాని రామునిచేఁ జంపఁదగినవానిని
గాపాడఁజాలరు. అని నీపక్షమునఁ బ్రహ్మ శంకరుఁడు నింద్రుఁడు
కూడ నున్నను గామునియూ గ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడవే యైన
నిన్ను వారును రక్షింపఁజాలరని తాత్పర్యము. ఎవరిచే నెవఁడు
చావఁదగియుండునో వాని నెవ్వఁడును గాపాడలేఁడని
భావము. భయోత్పాదనార్థము కొన్ని పేరులఁ బేర్కొనెను.
దీనిచే విష్ణువుచేతనే నీకు మృతియని హనుమంతుఁడు చెప్పక
యున్నను తేలెడిని.

“అతోఽహ మాత్యంతికమోక్షసాధనం

వక్ష్యే శృణు ష్వావహితో మహామతే

విష్ణోర్ని భక్తి స్సువిశోధనం ధియ

స్తతో భవేత్ జ్ఞాన మతీవ నిర్మలం

విశుద్ధతత్త్వానుభవో భవేత్తత

స్సమ్యక్విదిత్వా పరమంపదం ప్రజేత్

అతో భజ స్వాద్య హరిం రమాపతిం

రామం పురాణం ప్రకృతేః పరంవిభుం

విస్మయ మార్ఘ్యం హృది శత్రుభాషనాం
 భజన్వ రామం శరణాగతప్రియం
 సీతాం పురస్కృత్య స పుత్రబాంధవో
 రామం నమస్కృత్య విముచ్యసే భయాత్
 రామం పరాత్మాన మభాజయన్ జనో
 భక్త్యా హృదిన్ధం సుఖరూప మచ్ఛయం
 కథం పరం తీర మవాప్నుయా జ్ఞనో
 భవాంబుధే ద్దుఃఖతరంగమాలినః
 నో చే త్వ మజ్ఞానమయేన వహ్నినా
 జ్వలంత మాత్మాన మరక్షితారివత్
 నయ స్యధోధ స్వకృతైశ్చ పాతకై
 ర్విమోక్షశంకా న చ తే భవిష్యతి.”

సుం. ౪ సర్గము.

అని కలదు. హితము జ్ఞానగమ్యముగాని రాజధర్మానుసారిగాఁ గాదు. కావున దీనిని జర్చింప నక్కఱలేదు. తరువాతికథను బరింతము.

{ విభీషణుఁడు రావణునకు దూతవధ్యుఁడు }
 కాఁడని తెల్పుట

* అట్లు లక్ష్మహాత్తుఁడు పావని తెలిపిన పలుకులు విని రావణుఁ డాగ్రహంబున దేహముతెలియక యక్కపివరు వధింప నాజ్ఞాపించెను. అట్లా దురాత్తుఁ డన్యాయ్యంబుగ నాజ్ఞా చేయు టెఱింగి యాదూత తనకుఁ జెప్పినపలుకులే తెలిపి

* ఇది యేఁబదిరెండవసర్గమునఁ గల కథ.

నాఁడు గాని తాఁ గల్పించి చెప్పలేదని యెంచి వధదండనము నకు సమ్మతింపక మంచిచెడుగులు వివేచించి కార్యమునిశ్చయించువాఁడు గాన నారావణుఁడు కోపము నొందియుండుటయు దూత కట్లు వధము ప్రాప్తించుటయుఁ దెలిసి యింకఁ జేయఁ దగినదేమని యాలోచించెను. అంత నతఁ డిదికార్యమని నిశ్చయించుకొని సగౌరవముగా శత్రువును జయింపఁదలంచు భ్రాతను జూచి వాగ్విశారదుఁడు గావున నత్యంతహితవచనముల నిట్లనియె.

రాజేంద్రా! మన్నింపుము. క్రోధము వదలి ప్రసన్నుఁడవు కమ్ము. నామాటల నాలింపుము. హితాహితముల నెఱింగిన రాడ్వర్యులు దూతను వధింపరు. ఈకపిం జంప నాజ్ఞ చేయుట రాజధర్మమునకు విరుద్ధము. లోకాచారమునకు విపరీతము. నీబోఁటిమహాత్మున కిది యకార్యము. ప్రాణికోటియందెల్ల ధర్మజ్ఞుఁడవు నీవే కదా. పరమార్థవేత్తవు. నీబోఁటి విద్వాంసులుకూడఁ గోపవశ్యు లగుదురేని సకలశాస్త్రజ్ఞానమంతయు వ్యర్థము కదా. రాక్షసేంద్రుఁడవు. శత్రుసూదనుఁడవు. అప్రధృఘ్యుఁడవు. నాచెప్పిన హేతువులంబట్టి కోపము మాని ప్రసన్నుఁడవు గమ్ము. యుక్తాయుక్తముల నరసి దూత కర్తవ్యదండము విధింపుము. అనఁగా నమ్మాటలకు మహాగ్రహము వైకొనఁగా నతని కిట్లనియె. అరిసూదనా! పాపమతులవధింపనించుకంతయుఁ బాపము కలుగదు. కానఁ బాపచరుఁడగు నీకపిని వధించెదను. అని బదులిచ్చెను. బుద్ధిమదగ్రగణ్యుఁడగు నావిభీషణుఁడు రావణుఁ డత్యంతకోపంబున నధర్మ హేతువుగను, అపూజ్యులకే యర్హమగునట్లును, వచించిన యమ్మాట

విభీషణుడు రావణునకు దూతవధ్యుడుకాడని తెల్పుట.227

లాలకించి పరమార్థయుతముగాఁ గార్యమును విన్నవించు
వాఁడై మహారాజా! నిర్తలమనస్కుడవు కష్టు. ధర్తాధర్త
ముల విమర్శించి పలికెద. ఆలకింపుము. ఏకాలమునందు నెచ్చె
టను దూత లవధ్యులు. అని యాహ్వానము వచింతురు. వీడు
దూత కాఁడు. శత్రువే యందువేమో. ఈతఁడ కుమారుఁడు
లోనగువారిం బొలియించి కొలఁది యిడరానియప్రియము
గావించినవాఁడు గాన దూతమాత్రమే కాక విశేషించి
వైరియు నగును. నిస్సంశయమే. ఏది యెట్లున్నను బెద్దలు
దూత వధ్యుడే కాఁడందురు. క్రూరులగు దూతలకు ననెక
రూపము లగుదండములు విధింపబడినవి. కళాఘాతము, అంగ
వికారము, ముండనము, ముద్ర వేయుట యనునవి దూత
దండములని పెద్దలే పలికిరి. కాని వధదండ మెంతమాత్రము
తగదు. మన మింతదనుక నెందును విన్నదియు లేదు. ధర్తా
ధర్త వేత్తయగు నీవంటివాఁ డెట్లు కోపమునకు లోబడును?
వ్యవసాయపరు లాగ్రహము నడంగఁద్రొక్కుదురు గదా.
ధర్తశాస్త్ర, లౌకికాచారము, శాస్త్రచర్చ లనువానిం దెఱసి
వానిని మటువకయుండుట యందు నీకు సాటియెవ్వఁడును
లేడు. దేవాసురులలో నుత్తముడవు నీవే కదా. ఈకపి
వధము శాస్త్రవిరహితమనుటయే గాక గుణముకూడ లేదు.
వీనినెవ రిచటికిం బంపిరో వారివిషయమున దండప్రయోగము
కావింపుము. మంచివాఁడుగాని, కృత్రముఁడుగాని యెవఁడైన
నేమి? పరులుపంపఁగా వచ్చినవాఁడు. పరాధీనుఁడుగాన వారు
చెప్పుమన్న దానిం జెప్పినవాఁడు. ఇది యితనితప్పుగాదు. కను
కనే వీడు వధార్హుఁడు కాఁడు. మఱొక్కవిన్నపము నాల

కింపుము. వీనిం జంపినతరువాత సాగరము నుత్తరించి మన పట్టణమునకు రాఁదగినవీరుఁడు వేటొక్కఁడు నాకుఁ గాన రాఁడు. నీవో పరపురంజయుఁడవు. ఇట్లు వేటొక్కఁడు కనఁ బడనికతన నీవు వీనిజంపుటకై ప్రయత్నింపరాదు. ఇంద్రుని గూడి దేవతలెత్తివచ్చిరేని వారల నిట్లుచంపఁ యత్నముచేయఁ దగుదువు గాని దూతయగు నొక కపివిషయమున నిట్టిప్రయత్నము తగదు. యుద్ధప్రియుఁడవు కదా. వీనిం జంపుదువేని తరువాత బహుదూరమున గర్వితులై యిచ్చటికి రాలేక యుండు రామలక్ష్మణులఁ దోడ్కొని యిచటికి వచ్చి నీతో యుద్ధమునకుఁ బూన్పఁజాలు దూత మఱియొకఁ డుండునని నాకుఁ దోఁపకున్నయది. రాక్షసానందకరా! పరాక్రమాదుల యం దసమానుఁడ వగునిన్ను జయింపఁ దరంబుగాదు. ఇట్టి నీవు సమాసన్నముగా యుద్ధముండఁగా దానిని బోఁగొట్టు కొనుట మంచిది గాదు. మహావీరులు నీయధీనమునఁ గోటులుగా దానవు లున్నారు. వారు నీయానలిం గొని కొంతనై న్యమును దీసికొనిపోయి మూఢులగు నారాజకుమారులను నిగ్రహించి శత్రువులకు నీప్రభావమును జూపుటకై పోవుదురు గాక! అని విభీషణుఁడు పలికి యూరకుండఁగా నారాక్షసేంద్రుఁడు సోదరుఁడు తనమది కింపుఁబెంపఁ బలికినపలుకుల నాలకించి యది యుత్తమనచనమని భావించి చక్కఁగా నాలోచించి దాని నంగీకరించెను.

మహామతులారా! యిందుఁ గలవిశేషముల నరయుదము

“ధర్మజ్ఞశ్చ కృతజ్ఞశ్చ రాజధర్మ విశారదః,
పరావరజ్ఞో భూతానాం త్వమేవ పరమార్థవిత్.”

విభీషణుడు రావణునకు దూతవధ్యుడు కాడని తెల్పుట. 229

అని మూలము. రాజధర్మము లితరులకుఁ బనికిరావు. కనుకనే యితరులధర్మములను రాజధర్మములను గూడ నెఱింగినవాఁడ వని విభీషణుడు పలికెను. ఇది స్తుతియా. సత్యమా యను సందేహము కలుగకపోదు. విభీషణుడు మహాప్రాజ్ఞుఁ డందురు. బ్రహ్మయు వరదానకాలమున ధర్మనిరతి యుండ చనుగ్రహించెను. సకల ధర్మవేత్త. మహాభక్తుఁడు అట్టివాఁడు సగౌరవముగా మాటలాడెనన్న ననవచ్చుం గాని ముఖస్తుతు లొనరించెనన్న నొననరాదు. ఇందు రావణునిపాండిత్యము ధర్మశాస్త్రజ్ఞత, కృతజ్ఞత, ధర్మాధర్మనిర్ణయజ్ఞానము కలదని తేలెడిది. ఇట్టివాఁడు భక్తుఁడనియు సీతాపహరణము కామముచేతఁ గాక శరీరత్యాగమునిమిత్తమే యనియు వ్రాసిన నావ్రాతలు న్యాయ్యము లనియే తేలునుగదా.

“గృహ్యతే యది రోషేణ త్వాదృశోఽపి విపశ్చితః,

తత శ్శాస్త్రవిపశ్చిత్వం శ్రమవివహి కేవలమ్.

౮

అని మూలము. విద్వాంసుడు కోపమున నొడలెటుంగక యొకదుష్కార్య మొనరించునేని శాస్త్రవేత్పత్వము వ్యర్థమే యగు. అనఁగా శాస్త్రపఠనమున జ్ఞాన ముదయింపఁగా సంశయములఁ దొలఁగించుకొని శాంతము నొందవలసినది విధి. అట్లుగాక పామరులంబోలి క్రోధవశంగతుడైన నాశాస్త్రపఠి శ్రమము వ్యర్థమే యని తేటపడినది.

“తస్మాద జ్ఞానసంభూతం హృత్థనిం జ్ఞానాసి నాత్మనః,

భిత్త్వేనం సంశయం యోగ మాతిష్ఠోత్తిష్ఠ భారత.”

అన్న గీతావాక్యము సంస్కర్తవ్యము.

“త్రివిధం నరకస్యేదం ద్వారం నాశనమాత్మనః,
కామః క్రోధ స్తథా లోభస్తస్మాదేతత్త్రయం త్యజేత్.
ఏతైర్విముక్తః కాంతేయ తమోద్వాఙై స్త్రిభి ర్నరః,
ఆచరత్యాత్మనశ్శ్రేయ స్తో యాతి పరాం గతిం.
యశ్శాస్త్రవిధిముత్సృజ్య వర్తతే కామకారతః,
న స సిద్ధిమవాప్నోతి న సుఖం న పరాం గతిమ్.
తస్మాచ్ఛాస్త్రం ప్రమాణం తే కార్యకార్యవ్యవస్థితౌ,
జ్ఞాత్వా శాస్త్రవిధానోక్తం కర్త కర్తుమిహర్హసి.”

అను గీతావాక్కులను బరిశీలింపఁగా శాస్త్రమును మీఱి
రాదని తేలెడిని. శాస్త్రజ్ఞానఫలము స్వనాశనహేతువులగు
కామక్రోధలోభములను వదలుటయే కదా. శాస్త్రములు
చదివి పాండిత్యము సంపాదించియు స్వనాశనహేతువులని
యొఱింగియు నావానిని వదలఁజాలక వానికిలోఁబడిన నాశాస్త్ర
పాఠము శ్రమమాత్రఫలము గలదె యగును గదా యని
విభీషణోక్తి మనకుఁ దెలుపుచున్నది. కనుక శాస్త్రపాండి
త్యము స్వానుభవమునకు రానిచో నతఁ డందులకుఁ జేసిన
పరిశ్రమము కేవలము వ్యర్థమే యని సారము గ్రహింపందగు.

“న పాపానాం వధే పాపం విద్యతే శత్రుసూదన,
తస్మాదేనం వధిష్యామి వానరం పాపచారిణం.”

అని మూలము.

“అదండ్యాన్ దండయన్ రాజా దండ్యాంశై చ్చవాప్యదండయన్,
అయశో మహదాప్నోతి నరకం చైవ గచ్ఛతి.”

అన్న మనువాక్యము ననుసరించి పాపాత్ముల నధించుటం జేసి
పాప మొదవదు. రాజద్రోహియగు నీవానరు నాకారణమున

విభీషణుఁడు రావణునకు దూతవధ్యుఁడుకాఁడని తెల్పుట.231

వధింతును అనియెఁ గదా. ఇది రాజధర్మము. ఇతరుల
కీధర్మము వర్తింపదు. ప్రజాపరిపాలనవటువు లగురాజులకు
ధర్మములు వేఱుగాఁ బ్రతిపాదింపఁబడినవని యెఱుంగవల
యును.

“కథం చ ధర్మార్థ విసీతబుద్ధిః

పరావరప్రత్యయనిశ్చితార్థః,

భవద్విధః కోపవశే హి తిష్ఠే

తోక్తం నియచ్ఛంతి హి సత్త్వపంఠః.”

౧౬

అని మూలము. పరావరప్రత్యయ నిశ్చితార్థః = పరావర =
ఉత్కృష్టాపకృష్టవిషయకమగు, ప్రత్యయ=జ్ఞానముచేత, నిశ్చి
తార్థః=నిశ్చయింపఁబడిన జ్ఞానముకలవాఁడు=ధర్మార్థవిసీతబుద్ధిః,
భవాదృశః=ధర్మార్థశిక్షితబుద్ధిగల నీవంటివాఁడు కోపవశేకథం
తిష్ఠేత్=కోపమున కెట్లు లోఁబడును? ఎవఁడు జ్ఞానవిరోధ
మగు కోపమునకు లోఁబడునో వాఁడు జ్ఞానశూన్యుఁడని
యర్థము. శాస్త్రజన్యజ్ఞానము పొట్టపోసికొనుటకై యుపయో
గించును. కాని యది సమగ్రజ్ఞానము కాదు. ఎవఁడు కోపము
నకు లోఁబడఁడో యతఁడే జ్ఞాని యని భావము. దుర్వాస
మహర్షి కోపి కదా యతఁడు జ్ఞానవంతుఁడు కాఁడా యని
ప్రశ్నింతురేని వినుడు. అట్టివారికోపము కల్పితము. దాని
మూలమున నొకయుపకారము కలుగును కోపికిఁ దపస్సు
ఫలింపదు. అది ఫలింపకయున్న శాపానుగ్రహశక్తి కలుగదు.
అది కలిగినపుడు కోపవశంవదుఁ డతఁడు కాఁడు. కోపమున్నట్లు
వారిచర్యలే తెలుపును గదా యందురేని దాన నొకలాభము
లోకమునకుఁ గలుగును. నారదుని కలహప్రియత్వము దుర్వా

సునికోపమునను నీరెండును లోకోపకారమునకై యేర్పడిన వని భావింపవలయును. వారిమనస్సులు నిర్మలములు. వారి తలంపులు లోకోపకారకములు. కావున వారికవి కలవనుట యసంగతమే కాని సుసంగతము కాదు. సత్త్వనంతః కోపం నియచ్ఛంతి హి=సత్త్వమనఁగా యథార్థజ్ఞానము. అనఁగా నేది నిశ్చయమో యద్దాని నెఱుంగుట. బ్రహ్మసత్యము జగన్మిథ్య యనువిధము నెఱింగినవారు. కోపం నియచ్ఛంతి హి=కోపము నిగ్రహింతురు కదా. సత్త్వగుణము గలవాడనఁగా కోపమును జయించినవాడని యర్థము. కపటనాటకసూత్రధారులు కొందఱు యోగివేషధారులై భగవద్దాసులమని పేరుపెట్టుకొని శిష్యవంచకులై ధనార్జనముచేసి ధర్మదంభమున నాశలేనట్లు నటించి బంధువులఁ బోషింతురు. అట్టివారు సాత్వికులని పామరులచేఁ బిలువంబడుదురు. కాని వారు తుదకు దుర్గతిపాలగుదురనుట నిస్సంశయసిద్ధాంతము. కోపమును జయించిన వారే జ్ఞానవంతులని విభీషణుని వాక్యసారమని మన మెఱుంగవలయును.

“న ధర్మవాదే నచ లోకవృత్తేః

న శాస్త్రబుద్ధిగ్రహణేషు చాపి,

విద్యేత కశ్చి త్తవ వీర్యతుల్య

స్తవం హ్యుత్తమ స్సర్వసురాసురాణాం.”

౧౭

అని మూలము. విభీషణునినోట మహర్షి వాల్మీకి యీమాటలు చెప్పించెను. ఇంద్రజిత్వముఖులనోటఁ బలికించియున్న నది మిథ్యాస్తుతి యనవచ్చును. విభీషణప్రహ్లాదాదు లుత్తమ భక్తులు. వారిపల్కులయందు మిథ్యాస్తుతి కలదనుటకంటె

విభీషణుడు రావణునకు దూతవధ్యుడుకాడని తెల్పుట. 233

మహాపాపకార్యము వేటొకటి కానరాదు. సురాసురాదుల
యందు సకలసద్విషయముల రావణాసురుడు దుత్తమోత్త
ముడు. అట్టివాడు కాముకుడై జానకిని గొనివచ్చెనని
నిందించుటకంటె బాపకార్యము వేటొకటి కానరాదు గదా.
కావున బాధకమహాశయులారా! రావణుడు భక్తాగ్ర
గణ్యుడని శ్రీరామునిచే జావగోరి మాతృబుద్ధిచే సీత
నపహరించి తెచ్చెనని శాపనివృత్తి వేగమ కావలయునను
కోరికయే యతనికి గలదని విశ్వసించి రామాయణము పఠింప
వలయుననియు నపుడే సంపూర్ణఫలమది యొసంగుననియు
నెఱుంగుదురు గాక! అట్టిసద్భావమున బఠింతురు గాక!

నిశాచరాణా మధిపానుజస్య

విభీషణ స్యోత్తమవాక్య మిష్టం,

జగ్రహ బుద్ధ్యా సురలోకశత్రు

ర్హహాబలో రాక్షసరాజముఖ్యః.”

౨౬

అని మూలము. ఇష్ట ముత్తమవాక్య మనుజస్య జగ్రహ=తనకు
మేలు గలిగించునది. శాస్త్రయుక్తమైనదియు నగు సోదరుని
వాక్యము నంగీకరించెనని తాత్పర్యము. హనుమంతునివధింప
నాజ్ఞాపించుట యుత్తమకార్యము కాదనుహితము నంగీకరించె
నని భావము. ఏల? తనకు వచ్చిన కోపము కేవలనటనము.
వాస్తవము కాదు. కావున నతనిమాటలు రాజనీతికి ధర్మము
నకు లోకాచారమునకు ననుకూలములు. కావున సోదరప్రీతిని
బ్రకటింప నంగీకరించెను ఈవిషయమున నధ్యాత్మ రామాయణ
మును బరిశీలింతము.

“నివారయామాస తతో విభీషణో

మహాసురం సాయుధ ముద్యతం వధే,

రాజన్వధార్హో న భవేత్కథంచన

ప్రతాపయుక్తైః పరరాజవానరః.

30

హతేఽస్త్రిణ వానరే దూతే వార్తాం కో వా నివేదయేత్,

రామాయ త్వం య ముద్దిశ్య వధాయ సముపస్థితః.

31

అతో వధసమం కించి దన్యచ్ఛింతయ వానరైః,

సచిహ్నో గచ్ఛతు హరిర్యం దృష్ట్వా యాస్యతి ద్రుతం.”

32

అని గలదు. వాల్మీకివాక్యముల వ్యంగ్యముగా నున్న యర్థ మిందు వాచ్యము. పైనివ్రాసినది సమంజసమే యని యిది దృఢపఱచుచున్నది. ఇంకఁ దరువాతివృత్తాంతమును బఠింతము.

❧ రాక్షసులు హనుమతోఁకం గాల్పుట. ❧

* రావణుఁ డిట్లు విభీషణుఁడు దేశకాలముకుఁ దగి నట్లు చెప్పఁగా విని సోదరా ! నీవాక్యము సమంజసమైనది. దూతనుజంపుట నింద్యమే. ఎఱ్ఱైనను వీనికి వధదండము తప్ప నింకొకటి విధింపవలయును. వానరములకు వాలముసం దెంతయుఁ బ్రీతియుండు. అదియకదా వాని కలంకారము. కావున వీనితోఁకఁ గాల్పుఁడు. కాలినతోఁకతోఁ దన ప్రభువు నొద్దకుఁ బోవుఁ గాక! వీనిం గాంచి బంధుమిత్రాదులు తోఁక కాలిపోయినట్లు లెఱుంగుదురు గాక! అని యానతిచ్చెను. ఇట్లు తెలిపి రావణుఁడు వీనిని గాలినతోఁకతోడ నగరమం

* ఇది యేఁబదిమూడవసర్గమునందుఁ గలదు.

దెల్లయెడలఁ ద్రిష్ఠుఁడు అని యాజ్ఞ చేసెను. రాక్షసు లా ప్రభువునాజ్ఞ నాలకించి కోపంబున నొడలెటుంగక జీర్ణవస్త్ర శకలముల నాతనివాలమునకుఁ జుట్టిరి. అత్తటి నాగాలి కొడుకు మహాటవి శుష్కదారువులకుఁ దగిలియుండు నగ్ని వలె వృద్ధి నొందెను. అంత రక్కసులు నూనెతో దానిం దడిపి నిప్పంటించిరి. హనుమయు రోసము నీసును మనమున దీపింఁ మోము రక్తమయంబుగఁ జూపట్టఁగా మండుచున్నవాల మును గిఱగిఱఁ ద్రిప్పి యారక్కసులఁ బాఱఁగొట్టెను. లంకం గల రాక్షసులందఱ తావార్త నాలకించి సంతుష్టులై స్త్రీబాల వృద్ధులం గూడి యాయుత్సవమును జూడఁబోయిరి. క్రూరులు గాన వారందఱ తొక్కటిగాఁ గూడి మరలఁ దన్నుఁ గట్టి వేయఁగా వీరుండు గాన నాహనుమంతుండు తత్కాలార్హ మగునూహతో నేను బుద్ధుఁడనై నను వీరందఱు నాబలమునఁ కించుకంతయు నిలువఁజాలరు. ఈత్రాశ్లం ద్రెంచుకొని యెగసి వీరినెల్ల వధించెద. వీరు మహాక్రూరులు. నాప్రభువగు శ్రీరామ చంద్రుని హితార్థము లంకం దిరుగుచుండు నన్నుఁ దమప్రభువు నానతిచేఁ గట్టివేయుదురేని దీనిమూలమున నాకెంతమా త్రము బదులుచేయుట గలుగదు. ఇది నాకొక లెక్కగాదు. రణరంగమున వీరికందఱకు నేనొక్కఁడనే చాలుదును. ఐనను శ్రీరాముండు తానే రావణుం జంపుదునని శపథము చేసినాఁడు. కాన దానినెఱవేర్చి యాప్రభువు సంతోషించుం గాక! నన్ను వీరు పురమునందంతటఁ ద్రిష్ఠుదురు గాన మరల లంకయం తయుఁ గనుఁగొనవచ్చును. ఈ రెండుకారణములనుబట్టి నే

నిట్టియగౌరవము నోర్చుకొనియున్నాను గాని మఱెందులకుఁ గాదు.

ఈనగరమును రాత్రియందుఁ గంటిని. దీనిరక్షణార్థము కావించినదుర్గములు లోనగువానిని జక్కఁగాఁ జూడలేదు. కావునఁ బ్రాతఃకాలమున వానినెల్లం జూతును. ఈస్వల్పము నకే నన్ను వీరింతగా బాధించుచున్నారు కదా. ఇంకను బాధింతురు గాక! దీన నామనస్సున కాయాసము లేదు. అని తలంచెను. ఆరక్షఃపటలము తనశక్తిని దాచియున్న వాయు పుత్రుని దెలిసికొనఁజాలక సంతుష్టులై పట్టి తీసికొనిపోయిరి. క్రూరులు గాన వారు శంఖములొత్తుచు భేరులు లోనగు వాని వాయించుచు నగరమంతయుం ద్రిప్పిరి. శత్రుహంతయగు నాహనుమ వారు కూడ వచ్చుచుండఁగా సుఖముగాఁ బోవుచు నానగరమంతయుఁ బరిశీలించెను. అంత నావాయు జుండు నానావిధవిమానములను, సంవృతభూభాగములను, జక్కని యిండ్లముంగిళ్లను దిలకించెను. మఱియు వీధులను. జదుకములను, రాజమార్గములను, జిన్నగృహములను, బ్రచ్చన్నద్వారములను, మేఘమండలముం దాకు గేహములను గాంచెను. ఆయా యి ముఖ్యస్థలములయందు హనుమంతుని రాక్షసులందఱు వేగులవాడు వీడని చాటుచుఁ బోవుచుండిరి. స్త్రీలు బాలురు ముదుసలులు మండుచుండు వాలముతోఁగూడిన పాపనిం గాంచనుబ్బుచు మహాసంతోషముతో బయలువెడలిరి. వాలాగ్రము మండుచుండఁగా వికారములగు కన్నులుగల రాక్షసస్త్రీలు కొందఱు ఆయప్రియ వార్తను దెలుపఁబోయి సీతా! ఇంతకుముందు నీతో మాట

లాడిపోయినవాఁ డెవ్వఁడో ఎఱ్ఱనిమోముగల యాకోఁతిని వాలమునకు నిప్పుపెట్టి యిదిగో నగరమంతయుఁ ద్రిప్పుచున్నారు. వింటివా. అని చెప్పిరి.

సీతాదేవియు నాక్రూరవార్తను విని తనయసువులనే యపహరించినట్లు శోకాతిరేకమునం బొక్కుచు నగ్ని నుపాసించెను. ఆసాధ్వి యాపావనికి శుభము గలిగింపం గోరి శుద్ధమత్యయై యగ్నినిధ్యానించి మహాత్మా నేను భర్తృశుశ్రూష చేసినదాననేని, తపస్సు చేసినదాననేని, నాకుఁ బాత్రవ్రత్యము గలదేని హనుమంతునకుఁ జల్లఁదనము నొసంగుము. బుద్ధిమంతుఁడగు నారామునకు నాయందించుకే దయయుండునేని, ఇంకమీఁద నాకు గొంతభాగ్య మనుభవింప మిగిలియుండునేని హనుమంతునకు నీవు చల్లఁగానుండుము. మహాత్మా! నే సాధ్వీత్వసంపన్న నగుదుననియు శ్రీరామునిం జేరవలయుననియే త్వరపడుచుందుననియు ధర్మాత్తుఁడగు నాశ్రీరాముఁడు, హనుమంతుఁడు నెఱుంగుదురేని హనుమంతునకు శీతలుం. డవు కమ్ము పూజ్యుఁడు సత్యప్రతిజ్ఞుఁడు నగుసుగ్రీవుఁ డిత్తటిం గలిగియుండు నీదుఃఖసాగరమునుండి నన్నుత్తరింపఁ జేయునేని పావనికి మహాత్మా! హవ్యవాహా! శీతలుండవు, కమ్ము. అని ప్రార్థించెను.

అంతట నాయనిలకుమారు వాలాగ్రమందు మందు చుండునగ్ని యాసీతకు పావనికి భయములేక మంగళమే, యని తెలుపునట్లు ప్రదక్షిణజ్వాలములతో నేమటక మండెను. ఆ వాలాగ్నింగూడిన యతనితండ్రి వాయుదేవుఁడు సీతకు మనోధైర్యము కలుగునట్లుగా హితమారుతమును బోలి.

చల్లఁగా వీచెను. అట్లు స్వవాలము మండుచుండఁగా హనుమ
తనమనంబున నావాలాగ్రమున నగ్ని మండుచునే యున్నది.
నన్నిది దహింపకయున్నదే. ఏమిది? అగ్ని మహాజ్వాలావళితోఁ
గనఁబడుచున్నది. కాని యించుకంతయు నాకుఁ బీడ కలిగిం
పదు. నావాలాగ్రమున నీయగ్ని చందనము వట్టివేరు లో
నగువానిని గలిపి పూసినట్లు చల్లఁగా నున్నది. దీనికింగల
కారణమేమి? దీని కిది కారణమైయుండునని తోఁచెడు. సాగ
రము దాటుతఱిఁ బర్వతరూపము నొకయాశ్చర్యము నా
సముద్రమునందే చూచితిని గదా. నీటిసదుమఁ గొండపుట్టుట
శ్రీరామునిమహాత్త్వమువలననే. అట్లే యగ్ని శీతలుం డగు
టయునగు. ఇవియే నిశ్చయము. సాగరమైనాకు లిరువురును
శ్రీరామునకు సాయముచేయ నంత తొందఱపడఁగా నిఁక
నగ్నిమాత్ర మేల యూరకయుండును. సీతాదేవిదయవలనను,
శ్రీరాముని ప్రభావమువలనను, నాజనకుండగు వాయుదేవుని
తోడి మైత్రివలనను, ఈ యగ్నిదేవుఁడు నన్నుఁ గాల్పక
యున్నవాఁడు. అని యూహించెను.

అంత నాహనుమ యిఁక నేఁ జేయవలసినకార్య
మేమని కొంచె యాలోచించెను. జవమునఁ బై కెగిరెను.
సింహనాద మొనరించెను. పర్వతశృంగమువలె నెత్తుగానున్న
రాక్షససంచారశూన్యమగు పురద్వారమును జేరెను. పర్వత
మట్లున్న యాహనుమ మరలఁ బొట్టివాఁడై బంధముల నూడ్చు
కొనెను. మరలఁ బర్వతాకారుఁ డయ్యెను. నలుదెసలఁ బరి
కించెను. ఆతొరణమునఁగల యిసుపగుదియఁ జూచెను. దానిం
గైకొని తనకుఁ గాపున్నరక్కసుల నుక్కడంచెను. వారిం

బొలియించి లంకవైపు చూచుచు వాలాగ్ని ప్రజ్వరిల్లఁగా
సూర్యబింబమువలెఁ బ్రకాశించెను.

మహాశయులారా !

“సర్వేషా మేవ పర్యాప్తో రాక్షసానా మహం యుధి. ౧౩

కింతు రామస్య ప్రీత్యర్థం విషహిష్యేహ మీదృశం,
లంకా చారయితవ్యా వై పునరేవ భవిష్యతి.” ౧౪

అని మూలము. ఈరక్కసుల నుక్కడంప నేనే చాలుదు. కాని
శ్రీరాముని ప్రీత్యర్థము వీరు పెట్టుబాధల నోర్చుకొందును.
అనఁగా నేను వధింతునన్న ప్రతిజ్ఞకు నామూలమున భంగము
రాఁగూడదు గాన నీబాధల నోర్చుకొందు ననుకొనియెను.
సాధువులు పరులసంతోషమును గాంచి యానందింతురు.
పరులకష్టములకు దుఃఖింతురు. తమకష్టములవలన నొరులకు
మేలుగలుగుచో వాని నోర్చుకొందురు. అన్న నీతి యీ
భాగము దృఢపఱచును. తనకు దై వమగు శ్రీరామునికొఱకు
నెన్ని కష్టములనైన భరింతుననుకొనుట పరార్థము శరీరదానము
చేయుట యని కదాసారము. భక్తులలో నగ్రగణ్యుఁడు
హనుమంతుఁడని తేలుచున్నది. తనప్రాణములనైన దేవత కర్పిం
చుట యనఁగా శరీరము తుచ్చమని దీనిచే భగవంతునకు
సంతృప్తిగలుగునట్లు చేయఁదలఁచుట యాత్మార్పణమను మహా
ధర్మమునకుఁ జేరుచున్నది. అట్టివారలకే భగవంతుఁడు
ప్రసన్నుఁ డగుననువిషయము చక్కఁగా నెఱుంగఁదగినది.

“రాత్రౌ న హి సుదృష్టా మే దుర్గకర్తృవిధానతః,
అపశ్యమేవ ద్రష్టవ్యా మయా లంకా నిశాక్షయే. ౧౫

కామం బద్ధస్య మే భూయః పుచ్చస్యోద్దీపనే న. చ,
పీడాం కుర్వంతు రక్షాంసి న మేఽస్తి మనసశ్శ్రమః.” ౧౬

అని మూలము. రాత్రి చక్కఁగా లంకను జూడలేదు. ఈ ప్రాతఃకాలము చూడఁదగినదే. అనుదానింబట్టి తెల్లవాఱినదని యేర్పడుచున్నది. సీతాసంభాషణాధికము రాత్రి మూడవ భాగమున సాగెననియు నాల్గవభాగమున వనభంగయుద్ధాదులు రావణసందర్శనాదులు జరగెననియు మన మెఱుంగవలయును. ఇంత యల్పకాలమున నిన్నిపనులు సాగినవా యని సంశయింపరాదు. శక్తిమంతులకార్యముల శక్తులకు నట్లే తోచును. న మేఽస్తి మనసశ్శ్రమః=అనుటంజేసి హనుమంతునకు రాక్షసకృతపీడ తోఁపలేదని యేర్పడుచున్నది. ఏల యనఁగా మనస్సు శ్రీరాముని పాదాంబుజద్వంద్వమున నిమగ్నమై యున్నది. శరీర మిందున్నది. కనుకనే మహర్షులకు శరీరకష్టములు తోఁపవు. పామరులకు మనస్సు శరీరమందే లగ్నము. కాన నన్నియుఁ గష్టములే. సుఖము తలంపునకే పొడకట్టును గాని మనస్సునకు లేదు. ఇదియే యోగులకు మనకుఁ గల యత్యల్పభేదము.

“వత్సీ కార్థ నిమగ్నమూర్తి రురగత్వగ్భ్రష్టా సూత్రాంతరః
కంఠే జీర్ణ లతాప్రతానవలయే నాత్యర్థ సంపీడితః,
అంసవ్యాపిశకుంతనీడనిచితం బిభ్రజ్జటా మండలం
యత్రస్థాణురివాచలో ముని రసా వభ్యర్కబింబంస్థితః.”

అని కాళిదాసు మహర్షిని వర్ణించెను. అదిమనకు నుత్కృష్ట కష్టముగాఁ దోఁచినది కాని యామహర్షికి శ్రమమని తోఁచి

యుండునా? మనస్సు లత్యంతరమున నిమగ్నమైనది. కావున శరీర శ్రమములు తోఁపకయుండును.

“స్త్రీబాలవృద్ధా నిర్జగ్తు స్తత్ర తత్ర కుతూహలాత్.
తం ప్రదీపిత లాంగూలం హనుమంతం దిదృక్షవః,”

౨౩

అని మూలము. ఒకరెంత బాధపడుచున్నను జూడఁగోరువారు పెక్కండు కుతూహలపడువా రుందురని తెలియవలయును. పరులశ్రమములందుఁ బాల్గొననివారల కిట్టివి వింతలుగాఁ దోచును. అసజ్జను లన్నను బామరులన్నను గ్రూరులన్నను వీరలేకదా. పరహితకాంక్షలే యైన నిట్టి కుతూహలమును బొందుదురా.

“నమ్రత్వే నోన్నమంతః పరగుణకథనైః స్వాన్ గుణాన్ ఖ్యాపయంత
స్సాన్విర్థాన్ సంపాదయంతో వితతపృథుతరారంభయత్నాః పరాధే,
క్షాంత్యై వాఽఽక్షేపయాక్షాతరముఖరముఖాన్ దుర్ముఖాన్ దూషయంతః
సంతస్సాశ్చర్యచర్యాజగతి బహుమతాః కస్యనాభ్యర్థనీయాః.”

అను భర్తృహరిసూక్తి నెఱింగినవార లిట్టిదుష్కార్యము లందుఁ గుతూహలులు గారు.

“దీప్యమానే తత స్తస్య లాంగూలాగ్రే హనుమతః.

౨౪

రాక్షస్య స్తా విరూపాక్ష్య శృంసు ర్దేవ్యా స్తదప్రియం,

య స్త్వయాకృతసంవాద స్సీతే తామ్రముఖః కపిః.

౨౫

లాంగూలేన ప్రదీప్తేన సవిష పరిణీయతే,”

అని మూలము. అప్రియవార్తను హనుమంతుని తోఁకఁగాల్చి త్రిప్పుచున్నారన్నవృత్తాంతమును సీతకు రాక్షసస్త్రీలు తెల్పిరి. ఇచ్చోట మహాకవి వాల్మీకి విరూపాక్ష్యః=అని ప్రయో

గించిరి. ఏస్త్రీలకు నేత్రములు వికృతములుగా నుండునో వారలే క్రూరచిత్తులుగా నుందురని సాముద్రికము తెల్పుచున్నది. స్త్రీలక్షణములలోఁ గూడ సంకరజాతిస్త్రీల కీలక్షణము లున్నయట్లు చెప్పఁబడినది. తఱచుగా నప్రియవార్తల నాసక్తితోఁ దెలుపుట. విని యానందించుట అట్టివారలకే యని స్పష్టమగుచున్నది. అట్టివారిదృష్టికే దృష్టిదోషమని పేరుగలదు. కొందఱు చూచినచో వెంటనే యొకకష్టము కలుగును. అనఁగా వారిచూపులు క్రూరములు. పరహింస వారికి సుఖతుల్యముగా నుండును. స ఏష పరిణీయతే=ఆకోతి యిదిగో తేబడుచున్నాఁడు. ఏషః=అని హస్తనిర్దేశము చేయుటం జేసి తొలుత సీతాదేవి కీతనియవస్థను జూపఁ దీసి కొనివచ్చుచున్నవారని తోచుచున్నది. దైవికముగా నతఁ డింతలో వారలం జంపి తా లంకనే కాలెను. లేకయున్న సీతకుం జూపించియే యుందురు

“శ్రుత్వా తద్వచనం క్రూర మాత్థాప హరణోపమం. ౨౬

వై దేహీ శోకసంతప్తా హుతాశన ముపాగమత్,

మంగళాభిముఖీ తస్య సా తదాసీ న్నహకషేః. ౨౭

ఉపతస్థే విశాలాక్షీ ప్రయతా హవ్యవాహనమ్,”

అని మూలము. సీతారాములకుఁ గలుగు సంతాపచింతా శోకాదులు మానవాకారనైజములు గాని వాస్తవములు కావు. అవి నటనములు. సీత యావార్త తనప్రాణములు పోవునట్టిదానినిగా భావించెను. సాధ్వీలక్షణ మిది. దాన శోకించెను. అగ్ని దేవు నుపాసించెను. అనఁగా మనస్సున నిలిపి ధ్యానించెను. ఏల యందురు.

“యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠస్తత్తదేవేనో జనః,”

అన్నసూక్తి ననుసరించి తా నట్లుచేయఁగా నెల్లప్పుడే నరుదు రని భావించెనని తాత్పర్యము. లేకున్న సీత యాజ్ఞాపించిన నతఁడు శిరసావహించవలసినవాఁడే ఆపత్కాలమునందీ నిశ్చలమనస్సున నిష్ఠదైవమును ధ్యానింపవలయునను సదాచారమును సీత తెలుపుచున్నది. హనుమంతునకు శుభములు గలుగఁ గోరి యారాధించెను. ప్రయతా=నియతమానసయై. అనఁగా నిశ్చలచి తయై యని భావము. అదిలేకున్న నాయు పాసన ఫలకారిణి కాదని యాశయము. భగవంతుఁడగు శ్రీరాము నారాధింపక యగ్ని నేల యారాధింపవలయునని యడుగుదురేమో యించుక వినుఁడు. ఒక్కొక్కకార్యమున కొక్కొక్కదేవత యధిదేవతగా నిర్ణయింపబడి యున్నాడు. లోకపాలకులెల్ల నిందులకే. తరుగుల్లలతామలకుం గూడ నధిదేవతలు గలరు. వారి నారాధింపక యది ఫలంపదని విధి కలదు. ఆవిధి భగవదాశయమే. దాని నతిక్రమింపరాదు. మహాత్ములకుఁ బామరులకుం గూడ నొక్కనియమమే కలదా యందురేమో

“సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని,

ఈక్షతే యోగయుక్తాత్మా సర్వత్ర సమవచ్ఛనః,”

అను గీతావాక్యము ననుసరించి సమదర్శనులగువారు తప్పు దక్కినవారికందఱకు నిదే నియమము. సమదర్శనుల కీకాంక్షలే లేవు. భేదదృష్టిగలవారలకు నొక్కొక్కకార్యమున కొక్కొక్కదేవత నుపాసింపవలయునని విధి. ప్రకృతము సీతాదేవి పామరుల కుపదేశించుటకుఁగా నగ్ని నుపాసించెనని

మన మెఱుంగవలయును. ఉసాసనకు ముఖ్యము నిశ్చలమన
స్సని యిందుఁ గలసారము. అదిలేక యుపాసించిన ఫలము
యత్కించిత్తుగా లభింపవచ్చును. మఱియు నది లోకవంచనకు
మిగుల నుపకరించును. స్వోపకారకము గాదు.

“యద్యస్తి పతిశుశ్రూషా యద్యస్తి చరితం తపః. ౨౮
యది చాస్త్యేకపత్నీత్వం శీతో భవ హనూమతః,
యది కించిదనుక్రోశ స్తస్య మయ్యస్తి ధీమతః. ౨౯
యది వా భాగ్యశేషో మే శీతో భవ హనూమతః,
యది మాం వృత్తసంపన్నాం తత్సమాగమలాంసాం. ౩౦
స విజానాతి ధర్మాత్తా శీతో భవ హనూమతః,”

అని మూలము. ఇవి సీతాదేవివాక్యములు. ఒట్టుపెట్టి చెప్పు
చున్నది. ఇతరులసాక్షు లక్కఱలేదు. మనోనిశ్చయమే సాక్షి.
ఆమెప్రమాణము లివి. వీనియర్థ మిట నక్కఱలేదు. సారమే.
ఉత్తమస్త్రీల కాపదుద్ధారక మేది? పతిశుశ్రూష. తపశ్చరణము.
పాతివ్రత్యము. ఇవి నాకున్నయెడల నీకార్యమును మహాత్మా!
ఫలింపజేయుమా. అని వేడందగు. ఇది వాంఛ యగును
గదా. అది మంచిదియా యనవచ్చు. స్వార్థముకానిదంతయు
శుభమే. ఫలాభిసంధి స్వవిషయమున నుండరాదు. నసంతవ
ల్లోకహితం చరంతః. అన్న శ్రీశంకరభగవత్పాదోక్తియే
యిటఁ బ్రమాణము. భర్త తన్ను వృత్తసంపన్నగా భావించి
యున్నయెడల, మఱియు దయయుండినయెడల ననుసరియుఁ
బ్రమాణములు. ఇవన్నియుఁ బతివ్రతలకు నుండవలసిన
యుత్తమగుణములు. ఇవి సత్యములైనయెడల ననఁగా లోక
మును నమ్మించుటకుగాఁ జేసిన చర్యలవంటివి గాక సత్యము

లైనయెడల నీహనుమంతునకు నగ్నిదేవా! శీతలుండవు కమ్ము. అని ప్రార్థించెను. పాతివ్రత్యము స్త్రీల కలంకారము. అది లేనిచో నితరాలంకారములు వ్యర్థములు. కావునఁ బాతివ్రత్యము ప్రధానముగా నార్జింపవలయునని యిందుండు సారము.

“పతిం యా నాభిచరతి మనోవాగ్దేహసంయతా,
సా భర్తృలోకా నాప్నోతి సద్భి సాన్విధీతి చోచ్యతే.”

మను. ౯ ఆ.

అన్న మనుస్మృతియు నీయర్థమునే చెప్పుచున్నది. యద్యస్తి చరితం తపః=అని యిందున్నది. స్త్రీలకుఁ దపము కలదా యని ప్రశ్నము.

“నాస్తి స్త్రీణాం క్రియా మంత్రైరితి ధర్మే వ్యవస్థితిః,
నిరింద్రియా హ్యమంత్రాశ్చ స్త్రీయోఽనృతమితి స్థితిః,”

అన్న మనుస్మృతి వైప్రశ్నమున కాధార మందురు. సత్యమే కాని యొకవిశేషవిధి కలదు. భర్తృక్షేమార్థము తప మాచరింపవచ్చుననియు భర్తృనుమతిచే వ్రతముల నాచరింపవచ్చుననియుఁ దంత్ర శాస్త్రము తెల్పుచున్నది. కావున నీప్రశ్నము ప్రధానముగాఁ బాటింప నక్కఱలేదు.

“యది మాం తారయేదార్యస్సుగ్రీవస్సత్యసంగరః. 3-౨

అస్తాద్భుఃఖాంబుసంరోధా చ్ఛీతో భవ హనుమతః,

తతస్తీక్షార్చిరవ్యగ్రః ప్రదక్షిణశిఖోఽనలః. 3-౩

జజ్వాల మృగశాబాహ్యౌ శ్శంస నివ శివం కపేః,”

అని మూలము. ప్రమాణమున కిది పరీక్ష. సుగ్రీవునిమూల

మున మేలుగలుగునది నిజమైనయెడల హనూమంతున కగ్ని శీతలుం డగుఁగాక యనియె. పతివ్రతలకు శీలమునం దెంత విశ్వాసము కలిగియుండవలయునో యీసీతావాక్కులు తెల్పుచున్నవి. ఋషులకన్నఁ బతివ్రత యెక్కుఁడు—అనుసూక్తి కింత కంటె నుదాహరణ మేమికావలయును? ఈషలుకులు సీతనోటి నుండి వెడలఁగానే మనస్సు నిర్మలము కాఁగా మండుచున్న యగ్ని తనజ్వాలముల నడంచుకొని కపివర్యునకు మంగళము కలుగునని తెలిపినటులు మందెను అనఁగా నతని కించుకంతయు బాధ కలుగకయుండ నితరులకుఁ దోచునట్లు మందెనని భావము. పాతివ్రత్యము శాపానుగ్రహసమర్థ మైనదనుట కిదియే చాలును గదా. మనోనిగ్రహమే యన్నింటికీ బ్రథానము. అది లేకున్న నే సద్గుణము నిలువఁ జోటుండదు. యోగము లోకమున కెంత మహోపకారకమో దాని మాన నెంతయపకారమో మన మెటుంగవచ్చును. యోగాభ్యాసము లేని జపతపములు లోనగునవి యెట్లు నిర్ర్థకము లగునో మన మెటుంగవలయును. యోగాభ్యాసములేని సత్కర్మానుష్ఠానము శవాలంకారతుల్యమని మన మెఱింగి మనస్సు నియమించుకొనవలయును. జితేంద్రియత్వమహత్త్వము పొగడఁ దరమగునా?

“ప్రదీప్తాగ్ని రయం కస్తా న్న మాం దహతి సర్వతః,
దృశ్యతే చ మహాజ్వాలః కరోతి న చ మే రుజం.

3౫

... ..

అథవా తదిదం వ్యక్తం యద్బ్రష్టం ప్లవతా మయా.

3౬

రామప్రభావా దాశ్చర్యం పర్వత స్సరితాంపతౌ,

యది తావత్సముద్రస్య మైనాకస్య చ ధీమతః.

32

రామార్థం సంభ్రమ స్తాదృ క్రిమగ్ని ర్న కరిష్యతి,
సీతాయా శ్చాన్యశంస్యేన తేజసా రాఘవస్య చ.

33

పితుశ్చ మమ సఖ్యేన న మాం దహతి పావకః,”

అని మూలము. హనుమంతున కీమహాలాభము కలుగుటకుఁ గలకారణ మిదమిత్థమని తెలియదయ్యెను. కావున ననేక భంగులం దలపోయఁ జొచ్చెను. లోకమున నొకని కొకమేలు కలిగిన నది ప్రాక్కర్త ఫలమైన నతనిమనస్సునకుఁ దాఁజేసిన దేవతాసేవవలనఁ గలిగినదియే తొలుతఁదోఁచును. దేవతాసేవ నిష్ఫలమా యన్నఁ గాదనవలయును. ఇది దేవతాసేవాలబ్ధి లాభమనువిశ్వాసమే ముఖ్యము. అద్దానివలన దుష్కర్తానుష్ఠాన విముఖుఁ డగును. ఇంకను విశేషించినేవించిన మహాలాభములు గలుగునని నిశ్చయించుకొనును. దుష్టకర్తము లాచరించిన దేవతానుగ్రహము గలుగ దని భయంపడును. ఇంతకంటె విశేషించి కోరఁదగిన దేముండును ? ప్రస్తుతము హనుమంతునిమనస్సున సీతారాముల కరుణచేతఁ దనతండ్రియనుగ్రహమున నీయగ్ని శీతలుం డయ్యెనని తోఁచెను. తొలుత శ్రీరామునిమహత్త్వమే కారణమని యూహించెను. రామసేవకు ఫలము తొలుత సాగరమునఁ బర్వతసమాగమమే. యని యతఁడు తలంచెను. ఇట్లే యన్నియు. ఆన్యశంస్యేన=న్యశంసుఁ డనఁగా ఘాతుకుఁడు న్యశంస్యము=ఘాతుకత్వము, ఆన్యశంస్యము=అది లేకుండుట. అనఁగా దయ. పరద్రోహచింత లేకుండుటకుఁ గారణము దయ ఎవనిమదిని దయాలేశమే నుండునో యతఁడు పరద్రోహమునకుఁ బాలుపడఁడని భావము. సీత

కరుణాస్వరూపురాలు. సకలకార్యకర్త దయాస్వరూపురాలు కాకున్న నెట్లు కార్యములు సాగును? లోకమున దయగల వాడే ఉత్తముఁ డనుభావము కలిగియుండుట మనవిధి.

“హ్రస్వతాం పరమాం ప్రాప్తో బంధనా న్యవశాతయత్,

విముక్త శ్చభవచ్ఛ్రీమాన్ పునః పర్వతసన్నిభః.

౪౨

అని మూలము. హ్రస్వత్వగురుత్వములు యోగుల కత్యల్ప కార్యములు. అదిలేని మనకు మహాకార్యములు. ఈసంశయ మేల కలిగినది? యోగశాస్త్రము చదువక. దాని సభ్యసింపక పోవుటంజేసియు నితరశాస్త్రములు కుక్షిపోషణేతరకార్యములకు దానివలె నుపయోగింపకుండుటయు నీ సంశయములకుం గారణములు. అక్కటా! వ్యర్థముగా నెట్లు మన జీవితమును గడపుచున్నారము!

— లంకా దహనము. —

* అంత నా పవనాత్మజుఁడు తనవాంఛ నెఱవేఱఁగా నగరమును జూచుచు నుప్పొంగుకాంక్షచే ననంతరకర్తవ్య మెద్దియని యాలోచింపం దొడంగెను క్రొవ్వి నయ్యారక్కసుల బాధించుట తప్ప నింక మిగిలిన దేదియున్నది? అశోకవనభంగ మొనరించితిని. రక్కసుల నుక్కుమిగిలి మార్కొనఁగాఁ బొరి పుచ్చితిని. రావణునిసేనలోఁ గొంతభాగము హతమయ్యెను. ఈపురదుర్గమును బాడుచేయు టొక్కటియే మిగిలియున్నది. దీనింగూడఁ బాడుచేయఁగా నాసముద్ర లంఘనాదికార్య

* ఇది యేఁబడినాల్గవసర్గమునఁ గల కథ.

ములు సఫలము లగును. ఈకార్యమున మహాయత్న మక్కఱ లేదు. దీనింగూడ నొనరించి ధన్యుడ నయ్యెదను. నావాలా గ్నిహోత్రుడు శీతలుడై నాకు మహోపకార మొనరించె గదా? అట్టి యీమహాత్మున కీగృహముల నాహుతియిచ్చుట ధర్మము. అని చింతించి మండుచుండువాలముతో విద్యు న్నేఘముభంగి నాగృహరాజములపై సంచరింప నారంభించెను. భయంబనుదానికి మది జోటీయక యంతటం దిరిగెను.

తొలుత బ్రహ్మస్తుని యింటిపై కెగిరి యగ్ని రగుల్కొ లిపి మహాపార్శ్వనిగృహ మగ్నికి జూపించి యంత వజ్ర దంష్ట్ర శుక సారణులయు, నింద్రజి జ్జంబుమాలి సుమాలుల గృహములం గాల్చెను. వరుసగా ననేకులయిండ్ల కగ్నిని దగి లించి విభీషణునిగృహమును వదలి రశ్మి కేతు సూర్యశత్రు ప్రాస్వకర్ణ దంష్ట్ర రోమశ యుద్ధోన్మత్త మత్త ధ్వజగ్రీవ విద్యుజ్జిహ్వా హస్తీముఖ కరాళ పిశాచ శోణితాక్ష కుంభకర్ణ మకరాక్ష యజ్ఞశత్రు బ్రహ్మశత్రు సరాంతక కుంభ నికుంభ గృహముల నగ్నికి నై వేద్యముగా నొసంగెను. మహార్హవస్తు వుల నగ్ని దహించెను. అంత రావణునిగృహమున కరిగి నానారత్నమయంబగు నాగృహరాజమును గాంచి మహానంద మున నగ్నిని దగులంజేసి గట్టిగా నార్చెను ఆయగ్నియు లయ కాలమునందుబలె మీదమీద వృద్ధి నొందెను. విశేషించి వాయువు తోడుసూపెను. దాన నాయగ్ని చెంతనుండుగృహ ముల వ్యాపించుచుండెను. స్వర్ణమయములగు నాగృహములు మండి భస్మమయములై నేల గూలెను. ఆప్రాసాదములు

పుణ్యక్షయంబున సిద్ధవిమానములు నేలఁగూలునట్లు పడ సాగెను.

అంత రక్షోవీరులు తమతమగృహములను రక్షింపఁ గోరి పరుగులెత్తుచు నది సాధ్యము కాకపోవఁగా అక్కటా! వీఁడు ప్రత్యక్షుఁగ్నిహోత్తుడే. నిజమిది. అని యాక్రోశించు నాధ్వని గొప్పఁగా వినఁబడినది. శిశువులనెత్తుకొన్న స్త్రీలందఱు అగ్నిజ్వాల లావరింపఁగా సౌధములపయినుండి యాక్రోశించుచుఁ గొప్పలువీడఁ గ్రిందఁబడిరి. హనుమయు మంటలు గరఁగి రత్నములు బంగారు క్రిందఁబడుచుండఁ గాంచెను. అగ్నియు హనుమయు సంతృప్తి నొందరైరి. రాక్షసశవము లెన్నిపడినను భూమి తృప్తి నొందకుండెను. రుద్రుఁడు త్రిపురములం గాల్చినట్లు హనుమ లంకను దహించెను. అగ్నిజ్వాల లంబరమున వ్యాపించుచు భయంకరములుగా నుండెను. పటఁటశబ్దములు వినఁబడుచుండెను. గృహములు నుపవనములు నిమ్మకాయలు భస్మములయ్యెను. కొందఱు రాక్షసులు జ్ఞానము గలవారు గుంపులుగాఁ జేరి యా నగరస్థితిం గాంచుచు వృత్రాసురుని బొలియించిన వజ్రయో ప్రత్యక్షయముఁడో వరుణవాయురుద్రాగ్నులలో నొకఁడో సూర్యచంద్రులలో నొక్కఁడో యీతఁడని తెలియకున్నది. వానరుఁడుమాత్రము కాదు. ప్రత్యక్షకాలుఁడే యీతఁడై యుండనోపును. చతుర్ముఖుఁడు రాక్షసులనందఱను రూపుమాపవలయునని పూనుకొనఁగా నాతనికోపమే యా కపిరూపమున నిచ్చటికి వచ్చెనో యేమో. నిరుపమానమగు వైష్ణవతేజస్సే రాక్షస నాశనార్థమై యసాధారణశక్తిచే వానరరూపముం దాల్చి

వచ్చెనా యేమి? అని చెప్పుకొనసాగిరి ఎన్ని యోమృగములు పక్షులు దగ్ధములైనవి. వానిధ్వనులు మిన్నముట్టెను. కాలి చచ్చునపుడు తమతమవారిం బేర్కొనుచుండిరి. ఆధ్వని భయంకరముగా నుండెను. ఆదహనము శాపమువలె గనుపట్టి యందఱ నశింపం జేసెను. ఇట్లు నగరముం గాల్చి రక్షోవీరులం జంపి కృతకృత్యుడై శ్రీరామునొద్దకుఁ బోవఁగోరెను. దేవత లందఱు హనుమంతుఁ డొనరించిన యాకార్యమునకై ప్రస్తు తించిరి. అంత దేవతలు లోనగువారు లంకాపురమంతయు దగ్ధమగుటం గాంచి పరమాశ్చర్యంబు నొందిరి. భూతము లన్నియు నాహనుమంతునిం గాంచి ప్రళయాగ్ని యని యూహించి భీతిఁగాంచెను. దేవమునిగంధర్వాదులును సకల భూతములును లంకానగరము దగ్ధమగుటం గాంచి పరమప్రీతి నొందెను.

మహాశయులారా! ఈభాగమునఁ గొన్ని విషయములు సంశయములం గల్గింపఁజాలి యున్నవి. కావున మూలము నుదహరింపక వానిని వ్రాసి సమాధానము తెల్పెదను. ప్రశ్న ముల నుదహరించి వానికి నుత్తరములువ్రాయుట మంచిది. హనుమ యాగ్రహించి లంకం గాల్పందలంచెను. ఇది శత్రు వులపనికి బదులుచేయుట యని హనుమ తలంచెననుట యంత యపరాధము కాదు. రాజధర్మములలో నిదియు నొకటి యని కథలమూలమునఁ దెలియచచ్చుచున్నది ౧. ఇంద్రజిత్ప్రముఖ రాక్షసవీరులు కోట్లకొలఁదిగఁగలరు. దివ్యాస్త్రవేత్తలు గలరు. రావణుఁ డేమి సామాన్యుఁడా. వీరందఱు హనుమ లంకను గాల్చుచుండఁగా నాపఁబూనక యతనిం బ్రహరింపక యూర

కుండిరనుట సంమజసమా. ౨. ఒక్కొక్కయింటికి వాలాగ్నిఁ జూపఁగనే కాలుట కవి పూరియిండ్లుగానుండునా? మహా సౌధములని, సప్తభౌమాష్టభౌమములని చెప్పఁబడి స్వర్ణనిర్మితములని రత్నస్థగితములని చెప్పఁబడియున్నదిగదా. అవి యెట్లు స్పృశించినంతమాత్రముననే కాలును? ౩. ఇన్ని సౌధములు కాలఁగా విభీషణుని సౌధమెట్లు కాలకుండెను? అది విభీషణునిదని హనుమ యె ట్లెఱింగెను? గృహదాహము మహా పాపకార్యమని స్త్రుతులు ప్రాయశ్చిత్తములు విధించియుండఁగా దేవతలు మహర్షులు గంధర్వాదు లాకార్యము మహాకార్యముగ భావించి పొగడిరనుట ప్రశంసార్హమా? ౪. ప్రాతః కాలమో యుషఃకాలమో యది కావలయుఁ గదా. అట్టి సమయమున నగరము కాలుచుండఁగాఁ జల్లార్ప శక్తిగలవారొక్కరైన నుండలేదా. అను నీనాలుగు పెద్దప్రశ్నముల వేసికొని సమాధానము సూచింతును. ౧-వ ప్రశ్నము. ఇంద్రజిత్తు మొదలగు ననేకవీరాతివీరులు గలరు. అసధ్యుడని యంతకుముందే హనుమ నెఱింగిరి. బ్రహ్మాస్త్రమున కతఁడెపుడు చావలేదో యపుడే యితరాస్త్రము లతనిపై వైచిన నేమియుఁ జేయఁజాలవని యెఱింగిరి. అక్షకుమారాదుల నతఁ డపలీలఁ జంపుటం జేసి మహాబలశాలి యని తెలిసికొనిరి. ఆతనిం గాంచఁగనే యీతఁడేమి నందీశ్వరుఁడా యని సంశయించెఁ గదా. నందీశ్వరునిశక్తి యీశ్వరశక్తి తుల్యమని యతఁ డెఱుంగును. ఈశ్వరశక్తి యెట్టిదో పాదాంగుష్ఠమునఁ బర్వతము గొక్కినపుడే తెలిసికొనియుండెను. దివ్యాస్త్రములు బాహుబలము నతనియెడఁ బనిచేయఁజాలవని రావణాదు

లెటింగియే యుందురనుకొనవలయును. ఆకస్తిక కార్యముల నాపజాలినవా రుండరు. అగ్ని వాయువు సహాయమున విచ్చలవిడి పెచ్చుపెరిగి కాల్చుచుండఁగా వితాకు చెందవలసినదే కాని ప్రతీకారమునకు నవకాశమే యుండదు. హనుమ నిమిత్తమాత్రమని దేవతలందఱు తత్కార్యమునఁ దోడుపడి రని రావణునిభయము వదలెనని తత్సంకల్పమే యొక ముహూర్తమాత్రమున నగరమును దహించెనని యేర్పడును. అగ్నియే ప్రత్యక్షముగా రూపధారియై గృహ దాహముచేయునపుడు దేవత లాకార్యము సాగ సంకల్పించినపుడు, లంకాసంపద తొలంగుకాల మాసన్నమైనపుడు దాని నాపువా రెవ్వరు? ఒక్కసర్వేశ్వరుడే సమర్థుడు కాని యితరులు లేరనుట రూఢము. (౨) పూర్వకాల నగరనిర్మాణము వేటు, ఇప్పటిది వేటు. అసంబాధగృహము లుండవలయునని వాస్తురత్నాకరము చెప్పుచున్నది. అనఁగా నొక్కొక్కయింటికిఁ బరగృహపీఠ గలుగకుండవలయునని యర్థము. గృహము చుట్టు నిష్కుటము అనఁగా గృహోద్యానము. దానింజుట్టి ప్రాకారము నుండవలయును. కనుకనే ముందు నగరమును నిర్మించి పిదపఁ బ్రజల కొసంగుచుండిరి. రత్నస్థాపితగృహము లనుట యతిశయోక్తి కాదు. ఆగ్రాలోని తాజిమహాలు పూర్వ మెట్లుండెనో యని తలంచుకొనువారలే యున్న నీప్రశ్నము నకు సదుత్తర మక్కఱలేదు. ఇప్పు డది తద్వర్ణదర్పణములచే నలరారుచున్నది. ఒక్కగృహముకదా యన్నియు నట్లుండఁ గట్టుట సాధ్యమో యని యందురేమో. షాజిహానాచక్రవర్తి పన్నీటితోఁ బెద్దకాలువను నింపి దారాన్వితుడై నౌకా

విహారము సల్పెనన్న నాక్షేపించువారు గలరా యని ప్రతి
 ప్రశ్నము వై చెదను. ఆకాలసౌభాగ్యము నీకాలదౌర్భాగ్య
 ముచే బరిగణింపఁబూనుట యసంగతము. నగరములు కొలఁ
 దిగా నుండుట యరణ్యములఁ బల్లియలుండుట యాకాలపు
 టలవాటులు. నగరము సర్వసంపదలఁ దులదూఁగుచుండును.
 సకలలోకములఁ గొల్లఁగొట్టిన రావణునగరము భాగ్యమయ
 ముగా నున్నదన్న నచ్చెరువుపడుట పరిహాసాస్పదము.
 సుమారు నూటయేబదియేండ్లక్రిందట మన భరతఖండమున
 సముద్రప్రాంతముల నుండు రెండునగరముల నోడల
 మీఁద నేనలతో వచ్చి యొకమహమ్మదీయప్రభువు కొల్లఁగొట్టి
 పోయి తనరాజ్యమున రెండుసంవత్సరములు పన్ను తీసికొన
 మానెనని చరిత్రకారులు పలుకుదురు. అది దబ్బరయా. ఆ
 పురము లెంతటి భాగ్యసంపన్నములుగా నుండెనని యూహింప
 వచ్చును? ఇప్పటిభాగ్యము చూచుచునే యున్నారము కదా.
 ఇట్టిమనకు లంకానగరభాగ్య మిట్లుండునా యని యూహింపఁ
 దరమగు ననుట కేవల పరిహాసాస్పదము. ఆకాలమున భవన
 ములు దారునిర్మితములు. ఉత్తమదారువులు స్నేహపూర్ణ
 ములుగ నుండు. కర్ణాటకరాజసౌధము శ్రీచందనదారునిర్మి
 తము కావలెనని విందుము. ఆర్పువారు లేకకాదు. దాని
 చెంతకుఁబోవ వలనుపడదు. స్నేహపూర్ణదారువులు. అగ్ని
 సంస్పర్శమాత్రమున మండును. అయోమయము లాకాలమున
 లేవు. అవి శాస్త్రసిద్ధములు. ఇవి తద్విరుద్ధమార్గసిద్ధములు.
 కావున హనుమద్వాలాగ్నిసంస్పర్శమాత్రమున మండసాగె
 ననుట యవిశ్వాసపాత్రము కాదు (3) గృహమునకుఁ గొన్ని

పేరు లుండును. ధ్వజము లెత్తఁబడుచుండును. అశ్వముపైఁ గూరుచున్నపుడుకూడ నాధ్వజ ముండును. ధ్వజచిహ్నములం బట్టి యాగ్రహము విభీషణునిదని యెఱుంగ వలనుపడును. సిద్ధచారణు లాకాశమున నుండిరని ముందే యెఱింగితేమి. వారలయుపదేశము లున్నయట్లందుఁ జెప్పఁబడకున్నను మన మూహింపవచ్చును.

“వర్జయిత్వా మహాతేజా విభీషణగృహం ప్రతి.”

అని మూలమున నున్నది. మహామతిం వాయుసుతం వరిష్ఠం ప్రతుష్టువు ర్దేవగణాశ్చ సర్వే. ౪౭. అని యున్నది. స్తుతించి రని యున్నది గదా. మహాతేజుఁడగు నాహనుమంతుఁ డాధ్వ జాదిచిహ్నములంబట్టియు, విభీషణునికడనుండు చిహ్నములం బట్టియు నట్టి ధ్వజచిహ్నములే యతనియింటియం దుండుటం బట్టియుఁ గనుఁగొనియుండును. అదొక్క మహాకార్యము కాదు. ప్రక్కయిల్లు కాలుచుండఁగా నావిభీషణుని యిల్లెట్లు సురక్షితమయ్యె ననరాదు. గృహారామము లుండుటంబట్టియది సులభసాధ్యము కాదు. కనుకనే యాకాలపు గృహనిర్మాణ మత్యుత్తమమని తెలిసికొనవచ్చును. ప్రక్కనుండు నిండ్ల యుద్యానములు కాలిగదా యగ్ని రావలయును. కావున నది యంత సులభకార్యము కాదనవలయును. గ్నహదాహము పాపకార్యమే. దానికిఁ బ్రాయశ్చిత్తము చెప్పఁబడినది. కాని రాజధర్మములలోఁ జేరినది. పరపురదహనము నింద్రుఁడు ఈశ్వరుఁడును జేసిరి. అదియుఁ బాపకార్యమే యనవచ్చునా? జగద్దోహులపురము దహించుట రాజధర్మములలోనిదని గ్రహించిన నది యొకదోషము కాదనవలయును. కనుకనే

మహర్షులు దేవతలు లోనగువా రీమహాకార్యమొనరించి లోకముల కుపకారము చేసితివని హనుమంతుం బొగడిరి. అధర్మనిందయు మహాధర్మముగ నే పరిగణింపఁబడును. సకలలోకాపకారు లగురాక్షసులుండు పురదాహము లోకక్షేమకర మగుట నది ప్రశంసార్హమే యయ్యెను. (ర) అది సంధికాల మనవలయును. అప్పుడు కా దెప్పుడైన నామహాగ్నిని జల్లార్పఁజాలరు. సమీపమునకుం గూడఁ బోవ వలనుపడదు. అగ్ని తానై వాయుదేవుఁడు తోడుపడఁగాఁ బ్రజ్వలించునపుడు తారసిల్లువా రెవ రుందురు. ఎల్లరకు సంఘాతమరణము సమీపించెను. కాన నందుఁబడి చావఁదగువారెల్ల మరణించిరి. బ్రతుకఁదగినవారు జీవించిరి. ఆమరణమునుండి తప్పింపఁగలవాఁ డొక్క సర్వేశ్వరుఁడే సీతాసంకల్పము దుర్ని వారకము. దాని కడ్డములు లేవు. కావున లంకాదాహము సర్వలోకస్తుత్య మయ్యెను. అని యిట్లు లీభాగమున విషయము గ్రహింపవలయును. ఇంకఁ దరువాతికథను బఠింతము.

— హనుమ సీత నెలవొంది పయనము చేయనెంచుట. —

* ఆవానరపతి లంకయంతయు దహించి యవ్వల వాలమును సాగరజలములఁ జల్లార్చెను. కాలిన లంకాపురమును బరితపించు రక్కసులను గాంచి యిట్లు చింతించెను. అత్తఱి నతనికి మనమున మిగుల భయముతోఁపఁగా నిట్లు తలంచెను. ఎన్నియోభంగులఁ దన్ను నిందించుకొనియెను నేను లంకఁ గాల్చితిని. ఇదేమి కార్యముచేసితిని? కోపము వృద్ధియగుతఱి

* ఇది యేఁబదియైదవసర్గమునఁ గల కథ యని తెలియవలయును.

మండునగ్ని నుదకముల నాశ్చుచందమున నాకోపమును బుద్ధి
 బలమున నడంచుకొనఁ గల్గుదురో మహాత్ములగు నష్టవారే
 పుణ్యవంతులు. కోపమునొందినవాఁ డెవ్వఁడైనఁ బాపము
 చేయక యుండఁగలఁడా? కోపి గురువధమునుగూడ నొస
 రించును. పరుషవాక్కుల సజ్జనుల దూషించును. యుక్తా
 యుక్తములు తెలియక క్రోధి యేమాటయైనఁ జెప్పును. ఎం
 దైనను జేయఁగూడనిపని, చెప్పఁదగనిమాటయుఁ గోపాత్ముఁకు
 నుండదు. పాము జీర్ణించిన కుబుసమును వదలునట్లు ఎవ్వఁడు
 తనకోపము నోర్పుననే నశింపఁజేయునో వాఁడే పురుషుఁ డనఁ
 బడును. నే నాసీతాదేవియున్న దని తలంపక లంకను గాల్చితని
 గదా. కాన స్వామి ఘాతుకుఁడను. మిక్కిలి దుష్టబుద్ధికలవాఁ
 డను. లజ్జాహీనుఁడను. పరమపాపాత్మకుఁడను. అక్కటా! నా
 బ్రదుకు నశించుఁ గాక. లంకయేమో కాలిపోయినది. పూజ్య
 రాలగు సీతయు నుండుటంజేసి కాలిపోయియుండునేని తెలివి
 మాలి ప్రభుకార్యము హతముచేసినవాఁడ నగుదు ఎందుల
 కింతయత్నము చేయఁబడినదో యదియంతయుఁ జెడిపోయినది.
 నేను లంక దహించునపుడు సీతను గాపాడనైతిని. మహా
 కార్యమునకుఁ బూని యందుఁ జాలభాగమును సాధించితిని.
 రామచంద్రుని కడ కరిగి తెలుపవలసినది యొకఁడే మిగిలి
 యున్నది. సీత కాలిపోవుటం జేసి శేషకార్యము ఫలింపనికత
 మున నిదియంతయుఁ జేయనట్లే యైనది. ఐన నేమి? నేఁ గోపము
 నకు వశ్యుఁడనై మఱచి యిప్పనినంతయుఁ బాడుచేసితిని. నిశ్చ
 యముగ సీత నశించియే యుండును. లంకయందుఁ గాలనిభాగ
 మొకఁడును గనుపట్టలేదు. పురమెల్ల భస్మమైనది. సీత నశించి

యేయున్న నేనిందే మృతినొందుట యుక్తముగ నుండును. అగ్నిం బడుదునా? పాతాళమున దుముకుదునా? సముద్రమునఁబడి యాదోబృందమునకు నాహార మగుదునా? కార్యమును రూపుమాపి బ్రదికి సుగ్రీవు నెట్లు చూడఁగలను? ఆ శ్రీరామసౌమిత్రుల నేమని దర్శింతును? నేను గోషమునొందిన దోషమువలన లంకను దహించి యూరకుండక యవివేకమునఁ దుంటరిపనులు చేయునదిగాఁ త్రిలోకములఁ బ్రఖ్యాతిగాంచిన యీ వానరస్వభావమునే యందఱకుఁ దెలియఁజేసితిని. రక్షింపఁదగియుండియు నాతల్లిని గావనై తిని. నాయీ రాజసస్వభావము నశించుఁ గాక! సీత నశింపఁగా నది యెఱింగి యీ రాజకుమారు లిరువురు నశింతురు. వారట్లు కాఁగా సకల బంధుయుతి సుగ్రీవుఁడు రూపఱు. భరతుఁడో సోదరప్రీతిగల వాఁడు. ఈవార్త వినఁగా నతఁడు శత్రుఘ్నునితో నీల్లును. ఇట్లు లాయిత్యోక్తువంశము నశింపఁగనే ప్రజలు దుఃఖమునఁ బీడితులగుదురు. కావున నేను సకలవిధముల నవివేకుడ ననుచు విచారించెను.

ఇట్లు లాహనుమ చింతించుచుండఁగా మున్నతనికిం దోచిన శుభనిమిత్తములే చక్కఁగాఁ దెలియునట్లు చూపఁజెను. అతఁ డంతట మనసులో నామంగళస్వరూపిణి సీత తన తేజమే తన్ను రక్షించుటం జేసి నశించియుండదు. అగ్నియగ్నిని దహించునా? ఆమెయో శ్రీరాముని సాధ్వీమణి. పాతివ్రత్యసంరక్షిత. అట్టి జగన్తాత నగ్ని సమీపింపఁజాలఁడు. అగ్ని దాహశక్తి గలవాఁడు. అట్టియగ్ని నన్ను దహింపక యున్నదే. అది సీతారాములశక్తిచే గలిగినదే కాని వేఱు

కారణమునఁ గాదు. భరతసౌమిత్రులకు దేవతయు శ్రీరాముని మనస్సంతోషకారిణియు నగు సీతాదేవి యెట్లు నశించుచు? దహించుటయే పనిగాఁ గలయగ్ని నాతోఁకనే కాల్చలేడే. సీత నిఁక నెట్లు దహించును? అని చింతించెను. అంత చింతించు మైనాకపర్వతదర్శనమును స్మరించెను. సీత తన పాతివ్రత్యమున నగ్నినే దహింపఁగలుగును. అట్టిసాధ్వీ నగ్నియెట్లు స్పృశింపఁ గలఁడు? అని యూహించెను. ఇట్లతఁడు తలంచు చుండఁగా నంబరమునఁ జారణు లాడుకొనుమాటల నాలకించెను. ఔరా! హనుమంతుఁడు రక్షసౌధములను గాల్చి మహాకార్య మొనరించెను. స్త్రీబాలవృద్ధులు లోనుగా నెందఱో మడిసిరి. సీతమాత్రము కాలలేదు. ఇదియే యాశ్చర్యము. అను చారణులపలుకులు వినఁబడఁగా శుభనిమిత్తములచేతను, సీతాపాతివ్రత్యము రామప్రభావము లోనగు కారణములచేతను, చారణవాక్కులచేతను సీత నిరపాయస్థితికి సంతృప్తి నొందెను. అంత నాదేవిం జూచి శ్రీరామునికిడ కరుగఁదలంచెను.

మహాత్ములా రా! ఈభాగమునఁ గలవిశేషములఁ గనుంగొనఁ బ్రయత్నింతము. “నైజం గుణం ముంచతి కిం పలాండుః” అన్నసూక్తి యంద తెలుంగుదురు. ఎంతవారికిని నైజము వదలదు సకలశాస్త్రవేత్తయయ్య నా హనుమంతుఁడు కపిస్వభావమును వదలక పరితపించెను. సీత నశించెననియు దాన శ్రీరామాదులు నశింతురనియు సుగ్రీవాదులు మరణింతురనియు నిశ్చయించెను. తన ప్రయత్నమంతయు

వ్యర్థ మైనదనియే భావించెను. తాను గిష్కింధ కరుగుటకంటె నిందే మృతినొందు టుత్తమమని నిశ్చయించుకొనియెను.

“ప్రాయస్సమాపన్న విపత్తికాలే ధియోఽపి పుంసాం మలినా భవంతి.”

అన్నసూక్తి యేనాటికిఁ దప్పదు గదా. ఈవిషయమునఁ బండితపామరులకు సమానపదవియే యొప్పినది. మఱిభేద మేమనఁగాఁ బండితులు తొలుతఁ గలంగిసను మరలఁ దెలివిని దెచ్చుకొందురు. పామరు లదిలేక కూలుదురు. అనున్యాయ మే యీభాగము మనకుఁ దెలుపుచున్నది. సత్కార్యమునకు,

“యాతి న్యాయప్రవృత్తస్య తిర్యం చోపి సహాయతామ్.”

అన్ననీతి ననుసరించి హనుమత్కార్యమును సంచరించు చారణులు పొగడిరి. సీత కుశలముగా నున్నట్లు తెలిపిరి. దాన నామతిమంతుఁడు ధైర్యముకలవాఁ డయ్యెను.

“ఇతి చింతయత స్తస్య నిమిత్తాన్యపపేదిరే,

పూర్వ మప్యపలభ్యాని సాక్షాత్పునరచింతయత్.”

౨౨

అని మూలము హనుమ యిట్లు పలువిధముల నగచుచుండఁ గా శుభశకునములు అనఁగా దక్షిణాక్షి పరిస్పందనాదులు ఇంతకుముందు తా ననుభవమున నెఱింగినవి కనఁబడినవి. అదియే దైవబలమని యెఱుంగవలయును. మంచికార్యము నొనరించువారలకు మనశ్చింతలు పొడమును. కాని దైవ మేదోవిధమున వానిం దొలగించునని ప్రాజ్ఞు లందురు. అందుల కిదియే దృష్టాంతమని మనము గ్రహింపవలయును. శకునములు నిరర్థకములనియే యందురు. కాని యొకానొకప్పు డవియు ఫలించును. కావున వానిని దూలనాడరాదని మన

హనుమ సీత సెలవొంది పయనము చేయనెంచుట. 261

కీభాగము తెల్పుచున్నది. అవి కనబడఁగా నాచింతను మాని తత్త్వము నరయఁగల్గెను? సీతాపాత్రవ్రత్య రామప్రభావాదులు స్మృతిగోచరము లయ్యెను. ఇదియెకదా యుత్తమ ఫలము. దాని నవి యొసంగిన వని తేలినది. వేసిని మనము నమ్ముమో యవియే యొకప్పుడు మనల నమ్మించును.

“శుశ్రావ హనుమాన్ వాక్యం చారణానాం మహాత్మనాం. 30

అహో ఖలు కృతం కర్త దుష్కరం హి హనుమతా,

అగ్నిం విస్ఫుజ తాభీష్ణం భీమం రాక్షసి వేశ్మని. 31

ప్రపలాయిత రక్షస్త్రీని బాలవృద్ధ సమాకులా,

జనతోలాహలాద్భాతా క్రందంతీ వాద్రికందరే. 32

దగ్ధే యంనగరీసర్వా సాట్ట ప్రాకారతోరణా,

జానకీ న చ దగ్ధేతి విస్తయో ఒద్భుత ఏవనః. 33

సనిమితైశ్చ దృష్టార్థైః కారణైశ్చ మహాగుణైః,

ఋషివాక్యైశ్చ హనుమా నభవ త్ప్రీతమానసః. 34

అని మూలము ఋషివాక్యైః = అనఁగా చారణవాక్యముల చేతనని వ్యాఖ్యచేసిరి. ఆకాశసంచరణశీలు రగుమహర్షులని వారి భావము. చారణులను నొకతెగవారు దేవతలలోఁ గలరు. వారు వీరుగాదని యిరువురువ్యాఖ్యాతలు తెలిపిరి. న్యాయ్యమే యని యంగీకరింతము. దానిచే బాధయు లేదు. హనుమత్సంశయము నెఱింగి యద్దాని దీర్చిన ట్లుండవలయు నని వారు మాటలాడుకొనిరని మన మెఱుంగవలయు. మహాత్ములపద్ధతియు నట్టిదే యగును “ఏకక్రియా ద్వ్యర్థకరి” అను సామెత కలదు కదా. తామాకార్యమునకు నానందించినట్లు,

హనుమకు సందియము మ్రందినట్లు దాన నగునని వారి తలంపు లుండును. వారి సంభాషణములంబట్టియే హనుమకు మదిఁగలసందియము పాసెను. నిర్తలాంతఃకరణుఁ డయ్యెను. మనముకూడ సత్ప్రియత్నము లొనరింతుమే నపుడు కొన్ని పరితాపములు గలిగిన నవి భగవదనుగ్రహమున నేమూలముననైన నశించును. కాని నిలువ వనువిశ్వాసము కలవారలము కావలయును. ఈవిషయమున నధ్యాత్మరామాయణమున గ్రహింపఁదగినవిషయ మొక్కశ్లోకమునఁ గలదు.

“యన్నామసంస్తరణధూతసమస్తపాపా

తాపత్రయానల మపీహ తరంతి సద్యః,

ప్రస్మైవ కిం రఘువరస్య విశిష్టదూత

స్సంప్రప్యతే కథ మసౌ ప్రకృతానలేన.” ౪౮ సర్గము ౪.

తాపత్రయానలము శ్రీరామనామస్తరణమునఁ దొలంగిసపు డామహాత్ముని ముఖ్యసేవకున కీసామాన్యాన్ని యేమియపకారము చేయఁగలఁడని భావసారము. తాపత్రయముల బాధ నడంచునది భగవదుపాసన. అది యనేకరూపముల నుండును. నిరతిశయభక్తిచే నిర్తలమనస్సుచే నామమును స్మరించినను జాలును. అవి రెండును లేక నామపారాయణముచేసిన నవి తొలంగవు. సార మెందున్నది నియతమానసమున నున్నది. తపోవ్రతములన్నియుఁ దదాధారమున నున్నవి. కొందఱకు ఫలమునిచ్చుట కొందఱ కీయకుండుటకుం గలకారణ మేమి. నియతమానసము కల్గుట లేకుండుట యనునవియే కారణములు. వేఱుకారణములు గానరావు అది కుదురుటకుఁ బ్రాక్సుకర్తమే కారణము. సర్వము కర్తాధారము. కర్తము

హనుమంతుడు సీత సెలవుగైకొని పయనముచేయుట. 253

భగవత్స్వరూపము. దాని కదియే యాధారమని యెఱింగి
మనముచేయు సత్కర్తములు మంచిమనస్సుతోఁ జేసికొని
ఫలింప వనునమ్మకము కలిగియుండవలెను. మనోబలమే బలము
గాని దేహబలముకాదని మన మెఱుంగవలయును. ఆనిశ్చ
యము గలిగినచో మనప్రయత్నములు సంపూర్ణఫలదాయ
కము లగును. ఇదియే యిటఁ గలసారము.

❦ { హనుమంతుడు సీత సెలవుగైకొని } ❦
పయనముచేయుట.

* అంత నా వాయుకుమారుడు సీతాదేవిసన్నిధి కిరిగి
యాదేవికిం బ్రణమిల్లి తల్లీ! నాయదృష్టవశమున నేమియు
బాధకలుగకుండఁగా నుండు నిన్నుఁ జూడనోచితనని విన్న
వించెను. ప్రయాణము సేయఁబూనియున్న యాభక్తాగ్రేసు
రుని గనుఁగొని యాదేవి యిట్లనియె. శత్రుసూదనా! ఈలంక
యందుఁ గలమేటిరక్కసులం బొలియించి నన్ను రామునికిడఁ
జేర్చుటకు నీవొక్కడవే చాలుదువు. నీవు చూపినపౌరు
షము నీకు శ్రేయస్సు నిచ్చునదియే. కాని శ్రీరామునకుఁ
గాదు. పరవీరహంతయగు నారామభద్రుడే వచ్చి బాణా
గ్నుల నీలంకయంతయు ధ్వంస మొనరించి నన్నుం గొని
పోవునే నదియే యామహాత్మనకుఁ దగియుండు. కావున నట్టు
లొనఁగూర్చుటకుఁ గారణము నీవే. మంచియత్న మొనరిం

* ఇయ్యది యేఁబదియాఱపసర్గమునఁ గల కథ యని యెఱుంగ
వలయు.

పుము. అని యాసీతాదేవి యర్థవంతములు సవినయములు నగు. సకారణములు నగుపలుకులు చెప్పఁగా విని హనుమం తుఁడు వానికి నుత్తరము చెప్పఁబూనెను.

తల్లీ ! యుద్ధమున శత్రువులం దునుము నారాముఁడు వానరభట్లూకాపారసేనలం గూడి శీఘ్రమ రాఁగలండు. అని పలికి పయనము సాగించువాఁడై సమస్కారము గావించి నెలవుగైకొని శ్రీరామునిం గాంచు కుతూహలమున నుప్పొంగుచు నరిష్టమనుకొండ నెక్కిను. అది చాల వర్ణనార్హమగు పర్వతము. దానినెత్తములపైఁ గలపాషాణములపైఁ బొదములుంచి త్రొక్కఁగా నవి భారమును భరియింపఁజాలక కొన్ని చూర్ణములై కొన్ని వొర్లినవి. అట్లెక్కి సాగరము దక్షిణ భాగమునుండి యుత్తరభాగమునకుఁ బోవ నుద్యోగించి మేను పెంచెను. అట్లు పెంచి జలజంతుసంతానభయంకరం బగుసాగరముం గాంచెను. ఉత్తరపుగట్టును జేరఁదలఁచి వాయువుం బోలె నాకాశమున కెగిరెను. పర్వతమునుద్రొక్కి యొక్కజవమున నతఁడు లేవఁగాఁ బీడితమై యాకొండ మహాధ్వనితోఁ గ్రుంకినట్టెనది. ఆసందడిలో మహానృక్షములు విఱిగిఁడినవి. గుహలలోనుండు సింగములు హనుమపాదములం ద్రొక్కి కొండనుండి లేవఁగా నాపీడవలన భయంకరధ్వనులు చేయఁగా నాధ్వని యాకాశమును బ్రద్దలుచేయుచందమున వినఁబడినది. అందుఁ గాపురముండు విద్యాధరసుందరులు కల విలపాటొంది యందుండరాదని యాకాశమునకు నిర్గమించిరి. మహాసర్పములు గండోపలములు మీఁదఁ బడఁగాఁ జక్కిలములపలె ముడుచుకొని పొరలాడినవి. అత్తఱిఁ గిన్నరప్రభృ

హనుమంతుడు సీత నెలవృగైకొని కయనముచేయుట. 265

తులు హనుమత్ప్రీడితమగు నాకొండను చదివె వియన్తార్థమున నుద్గమించిరి. హనుమంతుఁ డెగురింఁగాఁగూడ నాకొండయు మీఁదికెగసి మరలఁ గ్రిందఁబడి భూమికే సమమయ్యెను. పది యోజనములవెడల్పును ముప్పదియోజనముల పొడవుగల యాయరిష్టపర్వతము దుర్దశలపా లయ్యెను. హనుమంతుఁ డత్తటి నాకసమున నరుగఁబూనెను.

మహనీయులారా ! యీభాగమున విమర్శించు వి లేవు. ఒక్కవిషయ మిందుఁగలదని తోచి వ్రాయఁదలం చితేని.

“సింహానాం నినదో భీమా నభోభీంకా చశుశ్రీః,

స్త్రస్త్రవ్యావిధవసనా వ్యాకులీకృత భూషణాః.

౨౯

విద్యాధర్య సుముత్పేతు సుహసా ధరణీధరాత్.

...

...

...

...

కిన్నరోరగ గంధర్వ యక్ష విద్యాధరా స్తదా.

౩౦

పీడితం తం నగవరం త్యక్త్వా గగనమాస్థితాః,”

అని మూలము. పాఠకమహాశయులు చక్కఁగాఁ బరిశీలించును గాక! రావణుఁ డత్యంతకాముకుఁడు. పదివారాసక్తుఁ డనికదా ప్రతీతి. అరిష్టపర్వతము లంకిచెంత నుండు ననక తప్పదుగదా. దక్షిణపుటొడ్డున నున్నది. దానినెక్కి హనుమంతుఁడు సము ద్రపుటు త్తరపుగట్టును జేరఁబోవఁ దలంచి యెగిరెను. ఆ పర్వతగుహలలోనుండు విద్యాధరకాంతామణులు. కిన్న రాదులు ఆకొండను హనుమంతుఁడు త్రొక్కిఁగా భయపడి దానినివదలి యాకసమున కెగసి రనికదా వాస్త్రీకిమహర్షి చెప్పెను. ఏలోకమునం దున్నను స్త్రీలను జెఱఁబట్టుచుండు

రావణాసురుడు లంకకడనుండు నరిష్టపర్వతగుహలలోనుండు విద్యాధర సుందరీమణులను బలవంతముగా నెత్తుకొనిపోవ కుండఁ గారణ మేమని మీ రడుగుదురేని రావణుడు కేవల కాముకుడు. మహాదురాత్ముడన్న పెద్ద లేమిసమాధానము చెప్పఁగలరో వినఁ గుతూహలపడుచున్నాఁడను. ఆతఁడు భక్తుడు కాకయున్న, నందలిరాక్షసులు న్యాయైకనర్తకులు కాక కనబడినవారి నెల్లఁ బట్టుకొనువారైన నాకొండగుహలలో నిర్భయముగా నుండఁగల్గుదురా. యోజింపుడు. మహాక్రూరులగు నారాక్షసులు తమకు విరోధు లగుదేవతలం గాంచి నవ్వుచు నూరకయుందురా? ఆరాజ్యము న్యాయైకనిబద్ధమే. విరోధులం గెల్పుట రాజధర్మము. స్త్రీలను జెఱఁబెట్టుట సనత్కుమారుని హితోపదేశానంతరము శ్రీరామావతారము కొఱకనియు, సీతాదేవిం గొనిపోవుట మాతృబుద్ధిచే ననియు శ్రీరామునిమూలమున మరణమెప్పుడు లభించునా యని వేచియుండువాడనియు మన మెఱుంగుటయే న్యాయము. మఱియు దేవతాస్త్రీలను జెఱఁబెట్టెనని యున్నది కదా యందు రేమో ?

“అంగనాశత మాత్రం తు తం వ్రజంత మనువ్రజత్,
మహేంద్ర మివ పౌలస్త్యం దేవగంధర్వయోషితః.

౧౦

... ..

బహుమానాచ్చకామాచ్చ ప్రియాభార్యా స్త మన్వయుః.” ౧౧

అని యీకాండమునందే కలదు. దీనిని దొమ్మిదవ ప్రకరణమునఁ జదివియే యుందురు. ఆతని గామించియే యున్నవారని యందుఁ గలదు. వీనిం బట్టిచూడఁగా నతఁడు స్వమృతిం గోరి

రామునిచే మృతినొందఁగోరి సీత నజహరించి తెచ్చెనని తోడకమానదని మన కీభాగము తెల్పుచున్నది. ఒకవేళ స్త్రీల నెందఱనో తెచ్చి తృప్తినొందినందున నీయరిష్టపర్వతమున నున్నవారిని జూడకయుండె ననుదురేమో యీయుక్తి యెంతయుక్తముగ నున్నదో యని నిర్ణయించుభారమును బాఠకమహాశయులపై వదలెదను. ఈయుక్తి కాశయుక్తిలోఁ గలిసిన మేలని నే ననుచున్నాను. ఇక దరువాతి కథను బఠించి విషయసారముం గాంతము.

❧ { హనుమ సంద్రమును దాటి } ❧
{ తమవారిని గలిసికొనుట. }

* హనుమంతుఁ డాకాశమునఁ బోవుచుఁ బెనునొక సంద్రమునుబోలెఁ దాను దాటెను. ఆగమనకాలమున నతఁ డాకాశమును మ్రింగుచున్నట్లు, చంద్రమండలమును నఖిలముల స్పృశించువానిభంగి, నక్షత్రమండల సూర్యమండలాన్నిత మగు నంబరమును హరించువానివిధమునను, మేఘమండల మును దనతోడరమ్తుని యాకర్షించువానితీరునఁ దిరుగుచుఁ బోయెను. హనుమ దేహకాంతి వ్యాపించునట్టుల మేఘము లాయారంగులుగలవిగా నుండెను. మేఘములఁ జొరఁబడఁచు మరల వానినుండి వెడలుచునుండు చంద్రునివలె నాహనుమ గనంబడియెను. శ్వేతవస్త్రమును ధరించియున్న యావీరహను మంతుఁడు మేఘములనుండి మార్గము చేసికొనిపోవు చుండఁగాఁ గొంతకాలము కనంబడుచుఁ గొంతనేపు కనంబడక

చంద్రునివలె నుండెను. సింహనాదముచేయుచుఁ బోవుచుండ గరుత్మంతునివలె నుండెను. ఆహనుమ మైనాకమును మెల్లన స్పృశించి వీడుకొని జ్యాముక్తనారాచముభంగి నతిజవమునఁ బరుగిడెను. మైనాకు నతిక్రమించి కొంతదూర మరిగి మహేంద్రాచలమును గని సింహనాద మొనరించెను. ఆనాదము నానా దిక్కులఁ బ్రతిధ్వనింపఁ జేసెను. ఆవానరవీరుఁ డంగదాదు లుండుతావునకుఁ జెంతనుండుభాగమును జేరి సుహృద్దర్శన లాలసుఁడై పెనునాదముచేయుచు వాల మల్లార్చెను.

ఉత్తరపుగట్టున హనుమ చాగమనమును గోరుచున్న యంగదాదు లావాయుకుమారు సింహనాదమును నూరువేగ మును జక్కఁగా నాలకించిరి. ఏమివార్త వినఁబడెనో యని మనంబుల విన్ననై యుండు నాయంగదాదులందఱు మేఘ ధ్వనిం బురుడించు నాతనిసింహనాదము నాలకించిరి. ఆతని గురుతరకంఠనాదమును విని చెలికానిం గాంచఁగోరి త్వరపడు చుండిరి. వానరశ్రేష్ఠుండగు నాజాంబవంతుఁడు తత్కాలమున మనస్సునందుఁ బరమానంద ముబ్బొంగ నందఱం బిలిచి యీ హనుమ సర్వప్రకారములఁ గార్యము పండించుకొనియే వచ్చుచున్నాఁడు. నిస్సంశయము. కృతార్థుఁడే కాక వచ్చునేని యీకంఠధ్వని యీరీతిగా నుండదు అని తెలిపెను. వానరు లందఱు త్తటి నాహనుమంతుని బాహువులజవంబును బరి కించియు సింహనాదము నాలకించియు సంతసించి యందందు గం తులు వేయసాగిరి. పరమసంతుష్టులై వృక్షములనుండి వృక్షము లకు, శిఖరములనుండి శిఖరములకు నెగురుచునొకటిగాఁ జేరిరి. సంతోషమునఁ గొందఱు చెట్లపైనఁ గూరుచుండిరి. దూర

ముగా నుండువారిని వేగముగా కండని వస్త్రముల నాడించు చందమున హనుమంతుని సత్వరమ రమ్మని చిటుంగొమ్మల నాడించిరి. ఆతఁడు సింహనాదము గావించుచు రాగా వారెన్ని కంజలులంబట్టి నిలిచియుండిరి. ఆహనుమయు వృక్షపండనిచిడంబగు నామ హేంద్రాద్రిఁగూరుచుండెను. సుహృద్ధృవకుతూహలము మనమున నుప్పొంగుచుండఁగా నొక రమణీయభాగమున వ్రాలెను. వానరులందఱు నాతనిచుట్టు నిలిచి కొలచియుండిరి. మహానందమున నోలలాడుచుండిరి. సాగరమును దాటి క్షేమముగ వచ్చిన యాపవనతనయునకు ఫలములఁ దెచ్చి కానుక లొసంగిరి. నగుమోములతనిం బూజించిరి. ఆతఁడు జాంబవదాదిగురువులకు వృద్ధులకు యువరాజనుభావమున నంగదానకు ననుసృరించెను. ఎల్లరుఁ దన్ను బహూకరింపఁగాఁ గంటిని నీత నని నిస్సంశయముగాఁ దెలిపి సంక్షేపముగా నావార్తఁ దెలిపెను. అంగదుని చేయిపట్టుకొని రమణీయమగు నొకచోట నామ హేంద్రాద్రిఁగూరుచుండెను. మహానందమున నంగదాదులం గాంచి యశోకవనమున భయంకరరాక్షసాంగనలు కావలియుండఁగా నున్న యాయనిదితను జానకిని జూచితేని. ఆ జనని కురులన్నియు నొకజడగాఁ గట్టఁగా శ్రీరామదర్శనోత్సాహాతిరేకమున నుపవాసములఁ గృశించి జడలుదాల్చి శరీరమును ధూళి మునుంగనున్నదని యర్థవంతము చెప్పుతోపమానము నగునట్లు తెలుపఁగా దానిని విన్నయంతనే వానరులందఱు పట్టరానిసంతోషమున నొడలుమఱచిరి. కొందఱు సింహనాదములఁ జేసిరి. మఱికొందఱు కలనాదములఁ గావించిరి. కొందఱు వృషభేంద్రములం బోలి నిస్వనము గావించిరి.

జాతిస్వభావముగాఁ గిలకిలధ్వను లొనరించిరి. కొందఱు గర్జింపఁగా మఱికొందఱు వారికిబదులు గర్జించిరి. కొందఱు వాలములఁ బైకెత్తి నేలఁగొట్టిరి. కొందఱు మోదమునాపుకొనలేక కొండశిఖరములనుండి దుమికి యేనుంగువలెనున్న హనుమంతుని దాఁకిరి. సీతను జూచితినని హనుమంతుఁడు తెలుపఁగా నంగదుఁ డందఱు జూచి మంచిమాటలతో హనుమంతా! విశాలసాగరమును దాఁకిపోయి మరల వచ్చితివి. కావున బలపరాక్రమములయందు నీకు సాటిచేయదగినవాఁడు లోకంబున నొక్కఁడును లేఁడు. నీస్వామిభక్తి ప్రశంసార్హము. ఔరా! నీవీర్యము! ధైర్యము! మాయదృష్టమున నీవు యశస్విని యగుశ్రీరామపత్నిని సీతాదేవిని జూచితివి. మాభాగ్యమున నింక శ్రీరాముఁడు దుఃఖమును బాసి సుఖముగా నుండఁగలఁడు. అనియెను.

అంత నాకోతులందఱు సమ్మదమున నంగద హనుమజ్ఞాంబవంతులఁ బరివేష్టించి గండోపలములపయిం గూరుచుండిరి. వారెల్ల హనుమ సాగరమును దాటుటయు లంకంబొచ్చుటయు సీతాదేవిని సందర్శించుటయు నను నీవృత్తాంతములం జక్కఁగా వినఁగోరి చేతులుజోడించి పావని మోము చూచుచుండిరి. అంగదుఁడు వానరోత్తము లెందఱో తనచుట్టు నుండఁగా దేవపరివేష్టితుండగు దేవేంద్రునిం బోలి ప్రకాశించుచుండెను. హనుమంతుఁడును వానరోత్తములం గూడి ప్రమోదమునఁ గూరుచుండి యామహేంద్రాద్రిని బ్రకాశింపఁ జేయుచుండెను.

— { హనుమంతుఁ డంగదాదులకుఁ దన ప్రయాణ }
వృత్తాంతము సర్వముఁ దెలుపుట. —

* మహేంద్రాద్రియందుఁ బరమానందమున గంగదాదులుండఁగా జాంబవంతుఁ డావాయసుతునిం గాంచి సీతా వృత్తాంతమును బ్రశంసఁ బూని నాయుకుమాగా! సీత నెట్లు చూచితివి? ఆమె యం దెట్లున్నది? క్రూరరాక్షసుఁ డామె విషయమున నెట్లు వర్తించుచున్నాఁడు? ఈవృత్తాంతము జరగినది జరగినట్లు తెలుపుము. దీని నాలకించి మీఁదఁ జేయఁ దగినదెద్దియో నిశ్చయించుకొందము. మనము శ్రీరామునిఁడ కరిగినపుడు చెప్పఁదగినదేదియోదేనిని దాచి పెట్టవలయునో దానినెల్ల సవిస్తరముగా మాకుం దెల్పుము. అని ప్రశ్నించెను. జాంబవంతుఁ డిట్లు ప్రశ్నింపఁగా హనుమ పులకితగాత్రుఁడై సీతాదేవికి వందనమాచరించి యిట్లు చెప్పిందొడంగెను.

నేను బ్రమాదపడక సముద్రపు దక్షిణతటమునుజేరి యాకసమున కెగిరితిని. ఇది మీరు చూచినదే కదా. నేఁ బోవుచుండఁగా మనోహరమగు బంగరశేఖరము భయంకిత విఘ్నముం బోలియుండెను గాని తుదకది యట్టిది గాదయ్యె. దానిం గంటిని. ఆపర్వతము త్రోవనడ్డగించి యుండినది గావున నాపయనమునకు విఘ్నము చేయవచ్చినట్లు తలంచితిని. నేనా పర్వతరాజమునుజేరి దీనిం బగులఁగొట్టవలయునని యూహించితిని. సూర్యసంకాశమగు నాభూధరశేఖరమును పెనువాలమునఁ గొట్టఁగా నది వేయిపటియలుగాఁ బగిలెనది. అది నా

యుద్యమము నెఱింగి నన్నుఁ గుమారా! యని పిలిచి నాకు
సంతసమును గల్గించుచు నేను నీతండ్రియగు వాయుదేవుని
సఖుఁడను. నీకుఁ బిన్నతండ్రిని. మైనాకుఁడని నన్నుం బిలు
తును. సముద్రమున వసించుచుండునని యెఱుంగుము.
కుమారా! పెనుఁగొండలకు మున్ను పక్షము లుండెను కాన
నవి యిష్టానుసారము తిరుగుచు భూతములఁ బీడించుచు వచ్చి
నవి. అంత నింద్రుఁడు పర్వతంబుల దుశ్చరిత్రము విని వజ్రా
యుధమున వానిపక్షముల ఖండించెను. వత్సా! నీతండ్రి
వాయు వత్తటి న న్నీ సాగరమునఁ బడవైచి యాయాపదను
దప్పించెను. కనుక నే నాతనిపలన మహాపకారము నొందితిని.
దానికిబదులుగా నతనిపుత్రుఁడ వగునీకు సాయముచేయవల
యును గదా? నీకుమాత్రమే కాదు. ధార్మికవర్కుఁడు సత్య
పరాక్రముఁడు నగు శ్రీరామునకు సాయము చేయవలసిన
వాఁడనే. నీవాతనిదూతవు గావున రెండుసంబంధములఁ
బూజార్హుఁడవే యైతివి. అనఁగా విని నాకార్యముం దెలిపి
పోన నుద్యమించితిని. నాకనుమతి నొసంగెను. అది మానుష
రూపమును విడిచి పర్వతాకారమున సాగరమున నుండెను.

నేను సంతవేగముగాఁ బయనము సాగించితిని. సర్ప
మాతయగు సురసాదేవిం గంటిని. ఆమె సాగరాంతరమున
నన్నుం గని వానరా! దేవతలు నిన్ను నాకాహారముగా
నేర్పఱచిరి. కావున భక్షింతును నాకు బహుకాలమునకు
నీవు దొరకితి వనెను. ఆమాటలు విని దోసిలొగ్గి మ్రొక్కి
దైన్యము కనఁబఱచుచు శ్రీరామవృత్తాంతమును దెలిపి నేను
బోవుచున్నపని యిది యని తేటఁబఱచి తద్ద్రాజ్యంబున నున్న

దానవు గాన శ్రీరామునకుఁ దోడుఁ డవలయును. దాని కొడంబడవేని సీతను గాంచి యామె కుశలవాత్త నా రాము నకుం దెలిపి మరల వచ్చి నీకు భక్తిమయ్యెదను. ప్రచూ ణము చేసెదను. అని పలుక నాకామరూపిణి సమ్మతించి నాకు దొరకినవాడు నన్నుఁగడచి యెవ్వఁడైన బోవజాలఁడు. ఇది నాకువరము. అని పదియోజనములపొడవుగల యాసురస చెప్పఁగనే నామేను పెంచితిని. ఆమె నాదేహాక్రమాగము నకుఁ దగినట్లు నోరు తెఱచినది. అప్పుడే నామేను చ్చిట్టముగ నొనరించి నోటిలోఁజొచ్చి వెంటనే వెడలఁచితిని. ఆమె తన రూపమును దాల్చి నన్నుఁగని సౌమ్యా! సుఖముగాఁబోయి కార్యసిద్ధిఁబడసి రామునకు శుభవాత్తం దెలుపుము. అని పొగడెను. భూతములన్నియు బాగుబాగుని నచ్చుఁ గొని యాడెను నేనంత మరలఁ బోవుచుండఁగా నాఛాయను జేతితోఁబట్టుకొన్నట్లు తెలిసినది. ఎది పట్టుకొనియెనో నాకుఁ గనఁబడదయ్యెను. నావేగము తగ్గినది దెసలు కలయంగఁజిని. శోకించుచు జలములం గాంచితిని. అందొక రాక్షసాంగ భయంకరరూపిణి నాకుఁ గనఁబడియెను ఆమె వెడలఁచినవి నాకాఁకిలి యగుచున్నది. నీమహాకాయము నాకు వుంచి యాహారమయ్యెను చాలకాలముగా నాహారము లేకయుండు నాకుఁ గావింపుము. అనియెను.

నేనందుల కంగీకరించి తద్వదనమునకన్నఁ బెద్దదిగా మేను పెంచితిని. అదియు నోరుపెంచెను. కాని నాశక్తి నెఱుఁగదయ్యె నేనపుడే యత్యంతసూక్ష్మశరీరుఁడనై దాని కడుపుఁ జొచ్చి గుండెకాయ భేదించి వెడలి యాకసమున

కెగసితిని. అది మృతినొందెను సిద్ధులు లోనగువారు సింహి
 కను హనుమ చంపెనని చెప్పుకొనఁగా నాలకించితిని. ఆకార్య
 మునే తలంచుకొనుచుఁ జాలదూరముపోయి లంకకు సమీప
 ముననున్న సాగరతీరమును గనినాడను. ప్రొద్దుక్రంకఁగా
 నేను రాక్షసులకుఁ దెలియకయుండ లంకం బ్రవేశించి
 లోనికిం బోవుతఱి నొకస్త్రీ భయంకరాకారమున నట్టహాసము
 చేయుచు ముందు నిలిచెను. ఎఱ్ఱనికేశములుగలిగిన యారక్క
 సీని నే నెడమచేతిపిడికిటం బొడిచి గెలిచి లంకం జొచ్చితిని.
 ఆరక్కసి భీతిల్లి వీరా! నేను లంకాపురిని. నన్ను గెలిచితివి
 కావున నీక లంకలోనిరక్కసుల నశ్రమంబున గెలువఁగలవని
 యెను. ఆరాత్రియంతయు సీతను వెదకితి? రావణాంతఃపుర
 మంతయుం దిరిగి చూచితిని గాని యామె కనఁబడక
 పోయెను. విచారించితిని. అంత నొకగృహారామము కనఁ
 బడినది. దానిం జొచ్చి చూచితిని. అందుఁ బెద్ద శింశుపా
 వృక్షము గలదు. దానిచెంతనే కాంతారత్నముం దిలకించితిని
 రావణుఁ డెత్తుకొనిపోయిన నాఁటిపుట్టమునే కట్టుకొని విన్న
 నై కుందుచుండెను. క్రూరరాక్షసాంగనలు చుట్టుకొని కావలి
 యుండిరి. ఆమె దుఃఖించుచు భూశయ్యగా నుండుటఁ జూచి
 తిని. ఆమె రావణునందుఁ జిత్తము పరమాణువంతయు లేనిదై
 వానినిర్బంధమువలన మరణింపఁ దలంచియుండెను. ఆసాధ్వీ
 మణిని జూచుచు నాచెట్టుమీఁదనే యుంటిని. అంత రావ
 ణాంతరమునుండి స్త్రీలు వచ్చుచున్నజాడ వారి యాభరణ
 నిస్వనములమూలమునఁ దెలియవచ్చెను. భయంపడి నారూప

మును మఱింత కొద్దిగాఁజేసికొని కొమ్మలసంకుచ నణఁగి యుంటిని.

అంత రావణుఁడు తత్కాంతలు సీతకిడకు వచ్చిరి. సీతాదేవి భయమున నవయవములు ముడుచుకొని యొడిగి కూరుచుండి యుండెను. అట్లు వడకుచున్న యాసీతను గాంచి రావణాసురుఁడు తలవాంచి నమస్కరించి నన్ను మన్ననతోఁ జూడుమని ప్రార్థించుచు నేవేవో యసంగతములుగా మాటలాడి భయపెట్టి రెండునెలలు గడువిచ్చితని. ఆమీఁద నీవిట్లే యున్న నీరక్తమును ద్రాగెద ననెను. దురాత్మునిమాటలకుఁ గోపమునొంది యాసాధ్వి యుత్తమవాక్యముల రాక్షసాధమా! యని సంబోధించి యిట్లు బోధించెను. సాధ్విని, శ్రీరామఃత్వసి, దశరథమహారాజుకోడలను. ఇట్టి నన్నుఁ బలుక రానిమాటలఁ బలికెదవే. న్యాయమా. నీనాలుక కైగి వడకున్నదేల? పాపాత్మా! నాపతిలేనపుడు న న్నపహరించుకొని వచ్చితివి. దొంగవు గదా. నీవు రామునకు సాటిగావు. నీప్రతాపాదులత్యల్పములు. అని పరుషములు నీతిదాయకములు నగువాక్కులఁ బలుకఁగా విని యారావణుఁడు కోపమున మండిపడి సీతను జంప నుద్యుక్తుఁ డయ్యెను. ఆతనిభార్య యడ్డము వచ్చి చంపవలదని యతని నిలిపెను. నాథా! నీవు పరాక్రమశాలివి. సీతతో నేమి? దేవకన్యకలతో విహరింపుము. అని యింపుగాఁ బలికెను. మరలి యతనిం దోడుకొనిపోయెను. ఆతఁడు పోయినపిమ్మట వికృతాకారలగు స్త్రీలందఱు సీతను బెదరించిరి. సీత పలుకకుండెను. కొంతనేపటి కందఱు నిద్రపోయిరి. సీత శోకించుచుండెను. త్రిజట యనునది లేచి సీతను భయ

పెట్టకుండు. ఆమె పతివ్రత. ఆమెకు హానిగలుగదు. రాక్షసులకు నాశముకలుగును. అట్టిదుస్స్వప్నము నాకుఁ దోచినది సీతనుండిమనకే. భయముకలుగును. కావున మన మీమెను వేడుకొందమనియెను. సీత భర్తృవిజయమున కానందించి త్రిజట చెప్పినది సత్యమగు నేని నేను మిమ్ము రక్షించెద ననెను. నేనామె దురవస్థకు మిగులఁ జింతిల్లితిని. ఆమెతో మాటలాడంగోరి యిత్తోకువంశమును వర్ణించితిని. అది విని యాసాధ్వి! నీవెవ్వఁడవని న న్నడిగెను. నావార్తనంతయుం దెలిపితిని. ఆమె విశ్వసించునట్లు లంగుళీయక మిచ్చితిని. దేవీ! నిన్ను నిపుడే శ్రీరామునిచెంతకుం గొనిపోయెదను. ఏమందునని యడిగితిని ఆమె యాలోచించి శ్రీరాముఁడే రావణుం జంపినన్నుఁ గొనిపోయెనేని బాగుండును. అనఁగా నే నమస్కరించి శ్రీరామున కానవా లేదే నిమ్మని యడిగితిని. ఆమెదుఃఖించుచు మణినొసంగి కొన్నివృత్తాంతములు తెలిపి త్వరితముగా రావలయునని చెప్పెను. నేను నమస్కరించి సెలవడుగ నామె తన దుస్థితిని దెలిపి రెండునెలలలోపల రావలయునని శ్రీరామునకుఁ జెప్పుమా యనియె. ఆమె తనదురవస్థను దెలుపుచుండ నాకుఁ గోపమురాఁగా నాలోచించి వచ్చి మేనుపెంచి యశోక వనమును బాడుచేసితిని. అచ్చటిస్త్రీలు రావణున కావార్తం దెలిపిరి. కింకరుల నాతఁడు పంప వారిం జంపితిని. చైత్యప్రాసాదమును జేరి యొకస్తంభమును బెకలించి యందుఁ గలరక్కసులం బొలియించితి. అంతలో మహారాక్షసులు వచ్చి నాచే మృతినొందిరి. మరల మంత్రిపుత్రులు వచ్చి హతులైరి. నేనా పతిపంచకము రాఁగా వారల రూపుమాపితిని. అక్షకుమాహుని

బంపఁగా నాతని మ్రుందించితి. అంత దుర్జయుఁడగు నింద్రజిత్తు
 మందోదరిపుత్రుఁడు వచ్చి యుద్ధముచేసి జయింపఁజాలక
 బ్రహ్మాస్త్రమున నన్ను బంధించెను. రక్కసులు నన్నుఁ గట్టివేసి
 రావణునికడకుఁ దీసికొనిపోయిరి. నాతో నతఁడు సంభాషిం
 చెను. నే నున్నదంతయుఁ జెప్పితిని. శ్రీరామసందేశమును
 గూడ నిర్భయముగాఁ దెల్పితిని సీతాపహరణము మొదలగు
 విషయములన్నియుం దెల్పి శ్రీరామాదులపరాక్రమము లుగ్ధ
 డించితిని. నామాటల కాగ్రహించి వధింప నాజ్ఞాపించెను.
 ఆతనితత్తుఁడు బుద్ధిమంతుఁడు విభీషణుఁడు నాకొఱకు రావ
 ణునివేడుకొని దూతవధ్యుఁడు కాఁడని శాస్త్రహితముగా
 బోధించెను. ఆమాటకు రావణుఁడు సమ్మతింజూపి యీదూత
 వాలమును గాల్చివేయుఁడని యానతిచ్చెను. రక్కసులు నా
 నాలమునకు గుడ్డలుచుట్టి నూనెలో ముంచి నిప్పంటించిరి.
 నన్నుఁ గొట్టుచుఁ బడికిళ్లఁ బొడుచుచుఁ బట్టణద్వారముకడకుఁ
 దీసికొనివచ్చిరి. అంత నారూప మల్పముగానొనరించి బంధ
 ముల వదలించుకొని మరలఁ బర్వతాకారమును ధరించి యం
 దున్న యినుపగుదియం గొని వారలఁ బొలియించి వాలాగ్ని చే
 నగరమునంతయుఁ గాల్చి సీతను దలంచుకొని యామె కపా
 యము కలిగెనేమో యని సంశయించి నాకార్యమంతయు
 భంగమైనట్లు శోకించి యాకాశమునుండి చారణులు సీత కుశ
 లముగా నున్నదని చెప్పుకొనఁగా నాలకించి శుభనిమిత్తములు
 నాకే తోఁచుఁగా నామెకుశలమును నిశ్చయించితిని. నాతోఁక
 మండుచున్నను నాకేమియు బాధ కలుగలేదు మరల నేను
 సీతాదేవికడ కరిగి జరగినవార్తలం దెల్పి నెలవంది మిమ్ముం

పెట్టకుండు. ఆమె పతివ్రత. ఆమెకు హానిగలుగదు. రాక్షసులకు నాశముకలుగును. అట్టిదుస్స్వప్నము నాకుఁ దోచినది సీతనుండిమనకే. భయముకలుగును. కావున మన మీమెను వేడుకొందమనియెను. సీత భర్తృవిజయమున కానందించి త్రిజట చెప్పినది సత్యమగు నేని నేను మిమ్ము రక్షించెద ననెను. నేనామె దురవస్థకు మిగులఁ జింతిల్లితిని. ఆమెతో మాటలాడంగోరి యిహ్మోకువంశమును వర్ణించితిని. అది విని యాసాధ్వి! సీవెవ్వఁడవని న న్నడిగెను. నావార్తనంతయుం దెలిపితిని. ఆమె విశ్వసించునట్లు లంగుళీయక మిచ్చితిని. దేవీ! నిన్ను నిపుడే శ్రీరామునిచెంతకుం గొనిపోయెదను. ఏమందునని యడిగితిని ఆమె యాలోచించి శ్రీరాముడే రావణుం జంపినన్నుఁ గొనిపోయేనేని బాగుండును. అనఁగానే నమస్కరించి శ్రీరామున కానవా లేదే నివ్వుని యడిగితిని. ఆమెదూఱుచుచు మణినొసంగి కొన్నివృత్తాంతములు తెలిపి త్వరితముగా రావలయునని చెప్పెను. నేను నమస్కరించి నెలవడుగ నామె తన దుస్థితిని దెలిపి రెండునెలలలోపల రావలయునని శ్రీరామునకుఁ జెప్పుమా యనియె. ఆమె తనదురవస్థను దెలుపుచుండ నాకుఁ గోపమురాఁగా నాలోచించి వచ్చి మేనుపెంచి యశోక వనమును బాడుచేసితిని. అచ్చటిస్త్రీలు రావణున కావార్తం దెలిపిరి. కింకరుల నాతఁడు పంప వారిం జంపితిని. చైత్యప్రాసాదమును జేరి యొక స్తంభమును బెకలించి యందుఁ గలరక్కసులం బొలియించితి. అంతలో మహారాక్షసులు వచ్చి నాచే మృతినొందిరి. మరల మంత్రిపుత్రులు వచ్చి హతులైరి. నేనా పతిపంచకము రాఁగా వారల రూపుమాపితిని. అక్షకుమానుని

బంపఁగా నాతని మ్రుందించితి. అంత దుర్జయుఁడగు నింద్రజిత్తు
మందోదరీపుత్రుఁడు వచ్చి యుద్ధముచేసి జయింపఁజాలక
బ్రహ్మాస్త్రమున నన్ను బంధించెను. రక్కసులు నన్నుఁ గట్టివేసి
రావణునికడకుఁ దీసికొనిపోయిరి. నాతో నతఁడు సంభాషిం
చెను. నే నున్నదంతయుఁ జెప్పితిని. శ్రీరామసందేశమును
గూడ నిర్భయముగాఁ దెల్పితిని సీతాపహరణము మొదలగు
విషయములన్నియుం దెల్పి శ్రీరామాదులపరాక్రమము లుగ్గ
డించితిని. నామాటల కాగ్రహించి వధింప నాజ్ఞాపించెను.
ఆతనితమ్ముఁడు బుద్ధిమంతుఁడు విభీషణుఁడు నాకొఱకు రావ
ణునివేడుకొని దూతవధ్యుఁడు కాఁడని శాస్త్రహితముగా
బోధించెను. ఆమాటకు రావణుఁడు సమ్మతింజూపి యీదూత
వాలమును గాల్చివేయుఁడని యానతిచ్చెను. రక్కసులు నా
వాలమునకు గుడ్డలుచుట్టి నూనెలో ముంచి నిప్పంటించిరి.
నన్నుఁ గొట్టుచుఁ బడికిళ్లఁ బొడుచుచుఁ బట్టణద్వారముకడకుఁ
దీసికొనివచ్చిరి. అంత నారూప మల్పముగానొనరించి బంధ
ముల వదలించుకొని మరలఁ బర్వతాకారమును ధరించి యం
దున్న యినుపగుదియం గొని వారలఁ బొలియించి వాలాగ్ని చే
నగరమునంతయుఁ గాల్చి సీతను దలంచుకొని యామె కపా
యము కలిగెనేమో యని సంశయించి నాకార్యమంతయు
భంగమైనట్లు శోకించి యాకాశమునుండి చారణులు సీత కుశ
లముగా నున్నదని చెప్పుకొనఁగా నాలకించి శుభనిమిత్తములు
నాకే తోఁపఁగా నామెకుశలమును నిశ్చయించితిని. నాతోఁక
మండుచున్నను నాకేమియు బాధ కలుగలేదు మరల నేను
సీతాదేవికడ కరిగి జరగినవార్తలం దెల్పి నెలవంది మిష్టుం

జూడఁగోరి సాగరమును దాటివచ్చి యిందున్న మిమ్ముం గంటిని సుగ్రీవునికార్యమంతయు నొనరించితిని. ఇంకఁ జేయఁ దగినదేదియో చేయవలయునని కోరెదనని యూరకుండెను.

మహాత్ములారా! ఇందలి విశేషాంశములం గనుఁ గొందము.

“కృతా మే మనసా బుద్ధి ర్భేత్తవ్యోఽయం మయేతి చ,
ప్రహతం చ మఃసూ తస్య లాంగూలేన మహాగిరేః. ౧౦
శిఖరం సూర్యసంకాశం వ్యశీర్యత సహస్రధా,
వ్యవసాయం చ తం బుధ్వా సహోవాచ మహాగిరిః.” ౧౧

అని మూలము. నీనియర్థము సంగ్రహముగ వ్రాసితిని గదా. ఈవిషయమే యింతకుంబూర్వము

“త ముత్థిత మనంగేన హనూమా నగ్రతస్థినితం. ౧౦౭
మధ్యే లవణతోయస్య విఘ్నోయ మితి నిశ్చితః,
స త ముచ్చిత మత్యర్థం మహావేగో మహాకపిః. ౧౦౮
ఉరసా పాతయామాస జేమూత మివ మారుతః,
స తదా పాతిత స్తేన కపినా షర్వతోత్తమః. ౧౦౯
బుధ్వా తస్య కపే ర్వేగం జహర్ష చ ననంద చ,
తమాకాశగతం వీర మాకాశే సముపస్థితః. ౧౧౦
ప్రీతో హృష్టమనా వాక్య మబ్రవీ త్పర్వతః కపిః,”

అని యీకాండమున మొదటిసర్గమునఁ గలదు. మైనాకుని తొమ్మిదవఁ దగిలెనని యిందుఁ గలయర్థము. హనుమ లాఁ దెల్పునపుడు వాలమున దానిం కొట్టితిని. దానిశిఖరము బ్రద్ధ లయ్యెననియు మూలమునఁ గనఁబడును. తనపనిని దానే హను

మంతుఁడు చెప్పెను ఇంతభేదము కలదుగదా? ఏది నిజము? అనుప్రశ్నము గలదు. సమాధాన మెట్లు? వినుఁడు. ప్రాయశ్చిత్తముగా నొక్కపనినే కాలభేదమునఁ దెలుపునపుడు మార్పుగనఁ బడుట యరుదు గాదు. శ్రోతలను బట్టియు నవ్విషయ మించుక మార్పునొందింపఁ బడును. వాలముగల జంతువులకన్నింటికి నేకార్యము చేయఁబూనినను అది ప్రోత్సాహము గలిగించును. కావున వాల మెగురుచున్నఁగాని కార్యము చేయఁజాలవు. వానరులకు వాలమే ముఖ్యము. హనుమంతునకు మఱింత ముఖ్యము. వక్షస్థలమునఁ దగిలినపుడు తోఁకయు నెగురుచుఁ దగిలియుండును. కొన్ని పాపాణములు క్రిందఁబడి యుండ వచ్చును. మహర్షి యపు డావిషయమును సంగ్రహముగాఁ జెప్పి హనుమంతునోట దాని నించుక విస్తరించి చెప్పించియుండ వచ్చును. ఈభేదము లోకజ్ఞానము గలవారల కంత తప్పుగాఁ దోఁపదు. ఆమహోత్సాహసమయమున హనుమంతుఁ డద్దానిని విస్తరించి చెప్పెనని మనము గ్రహింపవలయును. ఇట్లే సురసతో సంభాషించుట యిరువురు దేహమును బెంచుట యనువిషయమునందును గలభేదమునకును సమాధానమని యెఱుంగ వలయును.

“కాంచనేన వికృష్టేన గృహోపవన ముత్తమమ్.”

౫౩

అని మూలము. అశోకవనము రావణు నంతఃపురముచెంతఁ గలదు. గనుకనే గృహోపవనమని చెప్పఁబడినది. సీత యగ్ని కాహుతియయ్యెనేమో యని చింతించుట సహేతుకమే అంతఃపురము దగ్గమైనది. చెంతనున్న యుద్యానముకూడఁ గాలియుండును. అందున్న సీతకుంగూడ నపాయము కలిగి

యుండునని కదా సంశయించెను. అది యసంగతము కాక
సుసంగతమే. లంకానగరనిర్మాణమును గుఱించి వ్రాయునపుడు
గృహములంజుట్టి నిష్కుటము లుండునని వ్రాసెను.

“స ప్రాణి సంఘాం స గృహం స వృక్షాం

దగ్ధాం పురీం తాం సహసా సమీక్ష్య.”

3౯ సర్గము. ౫౪

అనియు మూలమునఁ గలదు. సవృక్షాం లంకాంపురీమే=
అనఁగా నర్థమేమి ? గృహోద్యానవృక్షములనియే కదా. కను
కనే ప్రతియింటికి నగ్నిని దరికొలుపవలసివచ్చెను. విభీషణుని
గృహముకూడఁ గాలకుండుటకు నలుదెసల నిష్కుటము
లుండుటయే గారణము.

“స్త్రీణాం మధ్యా త్సముత్పత్య తస్య భార్యా దురాత్మనః.

౭౫

వరా మందోదరీనామ తయా స ప్రతిషేధితః,”

అని మూలము.

“ఉపగమ్య తతః క్షీప్రం రాక్షసీ ధాన్యమాలినీ.

౩౯

పరిష్వజ్య దశగ్రీవ మిదం వచన మబ్రవీత్.

మయా క్రీడ మహారాజ! సీతయా కిం తవానయా.”

౪౦

సర్గము ౨౨.

అని యున్నది. ఇది యెట్లు సరిపడునని ప్రశ్నము వేసికొని
యిరువురిచేతను నిషేధింపఁబడియె ననుకొన్న బాధలేదని
వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసిరి. హనుమకు వారిపేరులు తెలియక యట్లు
తెల్పియుండుననుకొన్నను బ్రమాదమేదియుఁ గానరాదు.

“తై ర్నిమితైశ్చ దృష్టార్థైః కారణైశ్చ మహాగుణైః,

ఋషివాక్యైశ్చ సిద్ధార్థైః రభవం హృష్టమానసః.”

౧౬౨

అని మూలము. ఋషివాక్యములు సిద్ధార్థములు. అనఁగా సిద్ధ ఫలములు గలవి.

“ఋషీణాం పున రాద్యానాం వాచ మర్థోఽనుధావతి.”

అన్న వాక్యముననుసరించి వారివాక్కును దానియర్థము ననుసరించును. అనఁగా వారివాక్యము ఫలించును. వ్యర్థ మేనాఁటి కిని గాదు.

“ఋషిత్వమ్=ఆతీంద్రియార్థదర్శిత్వమ్,
మంత్రద్రష్టృత్వమ్, జ్ఞానసంసారపారగామిత్వమ్.”

అని సర్వలక్షణసంగ్రహము.

ఋషతిప్రాప్నోతి సర్వాన్ మంత్రాన్ జ్ఞానేన పశ్యతి సంసార పారంవా ఇతి. జ్ఞానసంసారయోః పారగంతా, శాస్త్రకృదాచార్యః, సత్యవచాః, శాపాస్త్రః అని శబ్దకల్పద్రుమము. ఎవని మాట శాపానుగ్రహరూపముల ఫలించునో యతఁడు ఋషి. శపించిన నాశీర్వదించిన నిష్ఫలంబగునేని యతఁడు ఋషి యెట్లు గును? శాస్త్రీ, సోమయాజి, దీక్షితఁడు అను మొదలగు నవి నామములుగా మాతినట్టు లిక్కాలమున ఋషిశబ్దము కూడ నామవాచకముగా మార్పఁదగియున్నది. బిరుదముగా వాడుకఁ గాంచనున్నది. హనుమ ఋషివాక్యముల నమ్మెను. అవి సఫలములని యాతఁ డెఱుంగును నాటకమున నెల్లరకును బిరుదము లున్నయట్లు ఋషి మునిశబ్దములు బిరుదవాచకములే యగును. ఎప్పుడు? వాక్కు ఫలింపనిచో. ఎవరిమాట ఫలింపక వ్యర్థముకాదో వారు ఋషులుగాని యందఱు ఋషులుకారని యీభాగము తెలుపుచున్నది.

హనుమంతుడు ప్రయాణవార్తల నింకను దెల్పుట.

ఇట్లు హనుమ సీతాదర్శనవార్తను దెలిపి మరల దాని తరువాతిమాటను జెప్పువాడై యిట్లనియె. సీతాదేవి మహా శీలవతి. సాధ్వీమణి. కావున శ్రీరామసుగ్రీవులయత్నములు సఫలము లగును. నామన స్సామెయందు భక్తిభరితమై యున్నది. రావణాసురుడు తపస్సంపద నన్ని లోకముల వహింపఁగలఁడు. కోపియైన నెల్లజగంబులఁ గాల్పఁగలఁడు. ఏప్రకారమునఁ దలంచినను రావణుడు మహాతపస్వి. సాధ్వీమణియగు సీతను స్పృశించినను దపోబలమున నశింపక యున్నాఁడు. సీతను జేత స్పృశించినయెడల నామెకోపాగ్నిం గాల్చునట్లగ్నియుఁ గాల్పఁజాలఁడు. ఆమె భర్తచేత రావణునిఁ జంపింపవలయునని వీరపత్నీధర్మము నవలంబించి రావణుని పయి నాగ్రహింపకున్నది. కనుక నే జీవించి యతఁడుండఁ గల్గెను. మీకుఁ దెలిపిన కార్య మిట్లున్నది. కావున జాంబవదాదులను మిమ్ము నంగీకరింపఁ జేసి భృత్యజయము స్వామి జయమే కావున మీయనుజ్ఞ నొంది శ్రీసీతారాముల పద పద్మము లూని నేనే మరల లంకకుం బోయి సీతాదేవిని దీసికొని యామెతోఁగూడ శ్రీరామలక్ష్మణులం జూచుట యర్హమని నాభావము. నే నొక్కఁడనే. ఐనను లంకయందలి రాక్షసులను రావణుని వేగమున వధింపఁజాలుదును. ఇంక మీవంటిమహా శూరులతోఁ గూడియుండఁగా వారిం జంపుదునని చెప్పవలయునే? నే నొక్కఁడనే వారలం జంపఁజాలుదు. ఇంద్రజిత్తు

* ఇది యేబదితొమ్మిదవసర్గమునఁ గల కథ.

వైచు సకలాస్త్రములు నన్నేమియుఁ జేయఁజాలవు. మీరాజ్ఞానొసంగుదురేని పౌరుషమున రావణుని వధించెదను. రణమున నేఁ గురియించు పాపాణవర్ష మమృతపానముచేసిన దేవతల నైనఁ జంపును. ఇఁక రాక్షసులమాట యేటికి? చెలియలికట్టను సాగరముదాఁటినను దాటును. మందరము చలించినను జలించును. ఎవ్వఁడుగాని జాంబవంతుని గంపింపఁ జేయఁజాలఁడు. సకలరాక్షసవీరులం జంప వాలిపుత్రుఁ డీయంగదుఁడే చాలును. పనస నీలుర యూరుజవమున మందర మూఁగులాడును ఇఁక రణమున రక్కసులు వీరిముందు నిలువఁగలరా? మైందద్వివిదులతో మార్కొనఁజాలువారు దేవతాదులలో లేరు. ఉన్నఁ జూపుఁడు. వీ రమృతము ద్రావిన మహాత్ములు. నేనే లంకనుఁగాల్చి నీటుచేసితిని నాపే రెల్లరకుం దెలియులాగునఁ జాటితిని. మహాసాధ్వి సీత యశోకమున రాక్షసాంగనలనడుమ దుఃఖించుచుండుటం దలంచుకొనిన నాకెంతో శోక ముదయించుచున్నది. శ్రీరామునియందే మది నిల్పియున్నది గదా? నహుషుఁడు బాధించినను శచీదేవిమనస్సు ఇంద్రుని వదలనట్లు రావణుఁ డెంత బాధించినను సీతచిత్తము శ్రీరాము నెడఁ బాయకున్నది. రావణుఁడెంత లాలించిన నిరర్థక మయ్యెనుఁ అట్టి మహాపతివ్రతను దీసికొనిపోక శ్రీరామునికడకెట్లు పోన నగును? నేను రామునిదూతనని నమ్మించి శ్రీరామోద్యోగము సంతయు నామెకుఁ దెలియఁజేసితిని. ఆమె రావణు నేల చంప రాదందురా? మహాపరాధియైన నాతని నామె చంపకుండుట కుంగారణ మాతఁడు మహానుభావుఁడు. ఆతనికి శాపమువలన దుర్మరణము కలుగదు. కాన వానిం జంపుటకు శ్రీరాముఁడే

నిమిత్తమాత్ర మగును. నిమిత్తకారణ మేమో నీతయే. ప్రతి పత్తునందుఁ జదువువానివిద్య కృశించునట్లు నీత కృశించి యున్నది. ఆమె దుఃఖమున మునిగి యున్నది. బరు లేమిచేయ వలయునో దానినివదలక చేయుదురు గాక యని పలికెను.

మహాశయలారా! ఇం దనేకవిషయము లున్నవి. విమర్శింతము.

“తపసా ధారయే త్లోకాన్ శ్రద్ధో వా నిర్దహే దపి,

సర్వ ధాతిప్రవృద్ధోఽసౌ రావశో రాక్షసాధిపః.

3

తస్య తాం స్పృశతో గాత్రం తపసా న వినాశితం,”

అని మూలము. ఇచ్చో నసంబద్ధముగా నీస్తుతి యేల? అని మనము ప్రశ్నించుకొనక తప్పదు. భక్తునకు భక్తునిశక్తియుఁ దపస్వికి ఋషిశక్తియుఁ దెలియునుగాని యితరుల కెట్లు తెలియును? భగవత్సహాయార్థమవతరించి మహాత్ములవలన దేవతల వలన వరములఁబడసి తపస్సంపన్నుడైన మహాత్ముఁడు. పరమ శివభక్తుఁడు. శ్రీరామభక్తుఁడు పరమశివభక్తుఁ డెట్లయ్యెనని యెగిరిపడువారు గలరు.

“నాన్మగ్వేద వినీతస్య నాయజుర్వేదధారిణః,

నాసామవేదవిదుష శ్శక్య యేవం ప్రభాషితుం.

౨౮

నూనం వ్యాకరణం కృత్స్న మనేన బహుధా శ్రుతం,

బహువ్యాహరతానేన న కించి దవశబ్ధితం.

౨౯

న ముఖే నేత్రయో ర్వాపి లలాటే చ భ్రువోస్తదా,

అన్యే ష్వపిచ గాత్రేషు దోష స్సంవిదితః క్వచిత్.

30

అవిస్తర మసందిగ్ధ మవిలంబిత మద్భుతం,

ఉరస్థం కంఠగం వాక్యం చర్తతే మధ్యమే స్వరే. 30.

సంస్కారక్రమసంపన్నా మద్భ్రతా మవిలంబితాం,
ఉచ్చారయతి కల్యాణీం వాచం హృదయహారిణీం. 31

అనయా చిత్రయా వాచా త్రిస్థానవ్యంజనస్థయా,
యస్య నారాధ్యతే చిత్త ముద్యతాసేరరేరపి.” 33

కిష్కింధాకాం. 3 సర్గము.

అని శ్రీరాముడే హనుమంతుని జూడఁగనే లక్ష్మణునకుం దెల్పెను. శ్రీరాము నంతకుమున్ను హనుమంతుఁ డేటుంగఁడు కదా. వేదత్రయము వ్యాకరణము నెఱిఁగినప్రోడ యని రామ మూర్తియే పలికెను. అంతదనుక భక్తుఁడు గాకయుండి శ్రీ రామదర్శనసంజనితజ్ఞానియని పలుక వలనుపడదు. జ్ఞానముచే శ్రీరాము నెఱింగెనందురేని సుగ్రీవునితో నావిధముపలుకక సన్నాహసిరూపమున రానేల? శ్రీరామునివాక్యములే స్తుతి పరము లందురేని “అనృతం నోక్తపూర్వం మే” యను శ్రీ రామవాక్య మెగిరిపోవును. ఇంత జ్ఞానముకలవాఁడు భక్తుఁడు, గాకయుండునా యని యోజింపవలసియే యుండును. శ్రీ స్కాందపురాణమున హనుమంతుఁడు పరమ శివభక్తుఁడనియు కార్యార్థ మవతరించెననియు రుద్రాంశసంభూతుఁడనియు నున్నది. శివసహాయము విష్ణువునకు విష్ణుసహాయము శివునకుఁ గారణమునుబట్టి కలుగుచుండును. త్రిపురాసురసంహారమున విష్ణువు శివునకుఁ దోడుపడెను. ఈయవతారమున శివుఁడు విష్ణువునకుఁ దోడుపడెను. శివాంశసంజనితునివలనఁ జావఁదగిన వారలను విష్ణువెట్లు చంపఁగలఁడు. తారకాసురు నేల చంపఁ జాలక విష్ణుమూర్తి చక్రము వ్యర్థము కాఁగా కుమారస్వామి.

నేల యాశ్రయించెను ? అంతమాత్రమున నొకరికంటె నొకరు తక్కువలనరాదు. కర్త సిద్ధాంతము వీరందఱకు శరణము ఎవరి వలన నెవరు చావవలయునో వారు వారిని జంపుదురు. ఆసన్నివేశమే పరస్పరయోగమునకుఁ గారణమగుననుకొనిన నేత్రములు కలుగవు. అనవసరముగా దుర్మతాభిమానమూని దేవతాద్వేషము గలిగించుకొని యాముష్మికమును బాడుచేసికొనఁగూడదనియే యట్టి యవివేకులకు హిత ముపదేశింపవలయును. ప్రకృత మనుసరింతము. హనుమంతుఁడు రావణుని మహాతపస్సంపన్నుఁడనియుఁ దపశ్శక్తిచే లోకత్రయమును ధరింపఁగలఁడని, ఆగ్రహించిన లోకములఁ గాల్పఁగలఁడని పొగడెను. ఏల ? రావణునిఁ గొలువునఁ జూచినపుడే మహాతేజశ్శాలి యని తలంచెను. మహాతపస్వి యని యూహించెను. అసత్యవాది కాఁడు. కావుననే తపస్వి యయ్యెను. తపస్సంపదయే లేకున్న సీతాసంస్పర్శమాత్రమున మండిపోకయుండునా ? ఆమహాసంపద కలిగియుండినందున సీతాసంస్పర్శమునఁ జానకయున్న వాఁడని తేటపఱచెను. వీనిసార మేమి ? తపశ్శక్తి కలమికలవాఁడు జ్ఞానహీనుఁడు కాఁజాలఁడు. జ్ఞాని దురాచార రతుఁడు కాఁడు. రావణుఁడు వేదవేదాంగవేత్త. కారణాంతరమున విష్ణుద్వేషముగలవాఁ డయ్యెను అతఁ డదియెఱుంగునని సనత్కుమారసంవాదమునఁ దేలెను. కనుక నీద్వేషము కల్పితము. రామునిచే మృతి యెఱుఁడుకలుగునా యని యుద్విగ్లూరుచుండువాఁడు. కావుననే సీతాపహరణము గావించెను. మాతృబుద్ధిచే స్పృశించెను. దాన నామెయు నాగ్రహము

పామరులకుం గనఁబఱచెను. ఇది మన మెఱుంగఁదగినసారము. ఇప్పుడే రామాయణము పారాయణార్హ మగును లేకున్న గాయత్ర్యక్షరోపబృంహితము కావలసినకారణ మేమి? కావున మనము సాధుబుద్ధిచే నీయర్థమును గ్రహించి పఠించిన యెడల సమగ్రగ్రంథ ముత్తమోత్తమమని యేర్పడును. అందును సుందరకాండమునఁ గలకథయం దేమిమహత్త్వమున్నదని యెన్నవచ్చును? తక్కినకాండములకంటె నదియే యుత్తమమని యేల పండితులుకూడఁ బఠించుచున్నారు? సీతాశోకము రావణదుర్భాషణాదులు కలదని యుత్తమమే నదియా? కాదు కాదు. ఇందే రావణుని హృదయధర్మము సీతాసేవాపరతంత్రత శ్రీరామాగమనవిషయకసంభ్రమము గలదు. హనుమ నగరమును గాల్చుచుండ నూరకయుండఁ గారణమేమి? యుద్ధకాండమున నొకగుద్దుచేత హనుమంతుని మూర్ఛ పుచ్చులేదా. అట్టివాఁడు కైలాస మూచినమేటి యేల యూరకుండెను. అట్లుండుట యెవరికేని నైజమగునా? మహాభక్తుఁడు గావున శ్రీరామసమాగమముకొఱకు కాచి యూరకుండెను. ఇట్టిభావములను మన కీఘట్టము బోధించుచున్నది.

“మయా తులా విశృష్టా హి తైలవృష్టి ర్నిరంతరా,

దేవా నపి రణే హన్యా త్కిం పున స్తాన్నిశాచరాః.” ౧౨

అని మూలము. అమర్త్యులు కదా దేవతలు. వారినే నా పాషాణవర్షము వధింపఁగలదని హనుమంతుఁ డనియె? ఇది యన్యతము కాదా యందు రేమో కాదు. మరణాభావత్వము శాశ్వతము కాదు. వారికి నాయుర్నిర్ణయము కలదు. మానవులకంటె నెక్కువకాలము జీవించుటయే వారియమరత్వ మను

సర్థ మెఱింగించుటకై యీవాక్యము మహాకవి యుపదేశించె
నని మన మెఱుంగందగు

“అచింతయంతీ వై దేహీ రావణం బలదర్శితం,

పతిప్రతా చ సుశ్రోణీ అవష్టభా చ జానకీ. ౨౭

అనురక్తా హి వై దేహీ రామం సర్వాత్కనా శుభా,

అనన్యచిత్తా రామేణ పౌలో మీవ పురందరే.” ౨౮

అని మూలము. జాంబవదాదులకు సీతాకష్టవార్తం దెలిపి
ప్రోత్సహించుచున్నాఁడు. పరస్థలవాసము స్త్రీలకు మంచిది
కాదనుభావము గలినదేమో యని సంశయించి ధర్మము
నకుఁ బ్రాణము లర్పింపవలయునన్నసూక్తిని బ్రమాణముగఁ
జేసికొని మన మిపుడే యుద్ధమున కరుగవలయునని వారలఁ
బురికొలుపుచున్న వాఁడు. పూర్వము ధర్మపక్షమునకుఁ
బ్రాణము లర్పింప మానవులే కాక వానరులు తక్కుంగల
తిర్యగ్జంతువులు సిద్ధపడుచుండెడి వని యీభాగము మనకుఁ
దెలుపుచున్నది. ఈకాలము ధనపక్షమున సాయముచేయఁ
బురికొలుపుచున్నది.

“నియత స్సముదాచారో భక్తి ర్భర్తరి చోత్తమా,

యన్న హంతి దశగ్రీవం స మహాత్మా కృతాగసం. ౩౪

నిమిత్తమాత్రం రామస్తు వధే తస్య భవిష్యతి,

సా ప్రకృత్యైవ తన్వంగీ తద్వియోగాచ్చ కర్మితా. ౩౫

ప్రతిపత్పాఠశీలస్య విద్యేవ తనుతాం గతా,”

అని మూలము. సీతయే రావణునిఁ జంపఁగూడదా యన్న
ప్రశ్నము నుత్తరము చెప్పుచున్నాఁడు. అపరాధియైనను

శ్రీరామునిమూలమునఁ జంపింపఁదలఁచి యూరకున్నది. రామస్తు నిమిత్తమాత్రమ్. అని గోవిందరాజులు. నిమిత్త మాత్రం సీతా. తస్య వధేతు రామో భవిష్యతి యని మహేశ్వరతీర్థులు నన్వయించిరి. మన మిట్లు గ్రహింప వలయు. సీత తన్మృతికే గారణమే. తద్వధమునందు శ్రీరా ముఁడు కాఁగలఁడు. సీత తాను గారణభూతురాలయికర్త సిద్ధాంతము ననుసరించి రామునిమూలమున నతనికి మరణ మును గల్పించుననియే యిందుఁ గలసారము. ఇచ్చోట మహర్షి మనకొకధర్మము నుపదేశించుచున్నాఁడు. ప్రతిపత్తు నందుఁ బఠించిన వానివిద్య ఊఁగించునట్లు సీత చిక్కియున్న దని. అనధ్యాయములలోఁ బ్రతిపత్తుకూడ నొకటి. పున్నమ యమవస. అష్టమీ చతుర్థశీతిథులు ప్రతిపత్తు. ఇది సామాన్య నధ్యాయములు. తఱచుగా వీనియందు వేదశాస్త్రపాఠములు చెప్పరు. ఇన్నింటికంటెఁ బ్రతిపత్తును బేర్కొనుటేల? మనస్త త్వాధిపతి చంద్రుఁడు. పున్నమనాఁడు సంపూర్ణకళాశోభి తాంగుఁ డగును. అమవసయందు స్వరూపమాత్రమున నుండు. “సలిలమయే శశిని” అన్న ప్రమాణమునుబట్టి చంద్రశరీరము జలమయము. అమవసయందు రవికిరణము లాగోళమున వ్యాపింపవు గాన నీలశరీరుఁ డగుట దృగ్గోచరుఁడు కాఁడు. పున్నమనాఁడు సంపూర్ణకళాశోభితాంగుఁ డగును. ప్రతిపత్తు నందు శుక్లపక్షమున రవికిరణస్పర్శము చాల కొంచెము. స్వరూపస్థితియు లేదు. ప్రకాశస్థితియు లేదు కృష్ణప్రతిపత్తు నందు కళామాత్రహీనుఁ డగును. అనఁగా ఊణ మారంభ మగును. ఊణత్వారంభము దుఃఖహేతువు కావునఁ బ్రతిపత్తు

విద్యాపాఠమునకు నిషేధింపఁబడినదని కొందఱు అందురు. కొంత దనుక నది యుక్తముగనే కనఁబడుచున్నది.

❧ జాంబవంతుఁడు రామునొద్దకుఁ బోవఁ బురికొలుపుట. ❧

* ఇవిధమున నాంజనేయుఁడు తెలిపినహితము నాల కించి వాలికుమారుఁ డందుల కంగీకరించి వానరులం గాంచి మనము సీతాకుశలవార్త నెఱింగియు నామెను దీసికొనక శ్రీరామునికడ కరుగుట యుక్తము కాదు. మీరలు పరాక్రమశాలురని విఖ్యాతి గాంచినవారు. ఇత్తఱి సీతాదేవిని గంటిమి. కాని యిచ్చటికిఁ బిలుచుకొనిరా లేదని శ్రీరాముని దగ్గఱ వచించు టంతయుక్తముకాదని నాకుఁ దోచెడు. దేవతలందుఁగాని దైత్యులయందుఁగాని సమస్తలోకములందు నిట్లు వియద్విధి కెగిరిపాపుటయందు మనకు సమానులెవ్వరును లేరు. పరాక్రమమునందుమాత్రము సమానుఁడు గలఁడా? మన వాయునందనుఁడు రాక్షసపీరుల వధించినవెనుక మనకింకఁ గర్తవ్య మేమున్నది? జానకిం బిలుచుకొనిపోవుదమని స్వాభిప్రాయము నెల్లరమనంబులకు నుల్లాసముం బుట్టింపఁదెలిపెను.

జాంబవంతుఁడు కార్యముల తీ రెఱింగినవాఁడు. కాబట్టి యంగదునితలం పట్టులుండుఁటెఱింగి సంతృప్తుఁడయి యర్థవిశేషభూషిత మగువాక్యమున నతనితో నిట్లనియె. రాజకుమారా! తమ రూపించినదంతయు యుక్తమనియే మాకెల్లరకుఁ దోచుచున్నది. కాని మన మెట్టికార్యముల

* ఇది యఱువదియవసర్గమునఁ గల కథ.

నొనరింప సమర్థులమైనను శ్రీరామునాజ్ఞ ననుసరించియే కదా మెలంగవలయును. కావున నామహాత్ము నాశయ మెట్టిదో తెలిసికొని యట్లే యీకార్యమును జక్కఁగా ఫలింపఁజేయుటకుఁ దలంపుము. ఇది నాకుఁ దోచినతలం పని తన యాశయము నెల్లరు విన నంగదునిసన్నిధి విన్నవించి యూరకుండెను.

మహాత్ములారా ! యిందు విశేషములెవ్వియు లేవుగాని యొక్కవిషయము చర్చింపందగియున్నది. వానరబుద్ధి చక్షులమని విందుము కదా. సీతాదేవి హనుమంతునితో శ్రీరాముఁడు రావణునివధించి నన్నుఁ దోడ్కొనిపోవుట యశస్కరమని రెండుమూఁడువిధములం దెలిపెను. అందులకు వాఁయు కుమారుఁడు మెచ్చుకొని శ్రీరామునిపత్నివగు నీకిది తగినదేయని పొగడెను. ఆహనుమయే యంగదాదులం గాంచినపుడామెం దీసికొనిపోవుదమని తెలిపెను. వయసునఁ జిన్నవాఁడు గావున నెంతవీరుఁడైన నెంతబుద్ధివిభవము గలవాఁడైన నది యుక్తమే యని యంగీకరించి తమవారలకుం దెలిపెను. దీనిం బట్టిచూడఁగా స్వభావము మార్పునొందుట కష్టమని తోచెడు. వానరములలో నెంత కెక్కపెట్టినను జాంబవంతుఁడు భల్లూకజాతికిం జేరినవాఁడు. మఱియు లోకానుభవముకలవాఁడు. వయస్సు చెల్లినవాఁడు. కష్టసుఖముల నాటితేటినవాఁడు. కావున హనుమదంగదుల యాశయము నెఱింగి రాఁగలకీడు నెఱింగి శ్రీరాము నానతి నెఱింగి మనము మెలంగుట తెఱంగని యెఱింగించెను. బుద్ధిబల మెంతయున్నను విద్యాబల మెంతయున్నను లోకానుభవములేనిచో నవి యొక్కతఱిఁ గొన్నియిక్కట్టులఁ దెచ్చిపెట్టునని తేలెడిని.

కావున మతి విద్యాబలములకుఁ దోడు లోకానుభవము కూడిన మిక్కిలి ప్రకాశించునని మనకీభాగము బోధించెడిని.

❧ మధువనమున వానరులు ప్రవేశించుట. ❧

* అంత నాజాంబవంతుఁడు చెప్పినహితము నంగదాదు లేకగ్రీవముగా నంగీకరించిరి వానరు లాయాంజనేయుని ముందిడుకొని మహేంద్రాద్రిని వదలి మేరుమందరాద్రిలాయనునట్లు రూపము లొప్పార మదగజములరీతిని బైకెగురుచుం బోవసాగిరి. మహాత్ముఁడగు నాయంజనాత్మజుని తెప్పలిడక చూచుచుఁ బోయిరి సఫలమనోరథులగుట నాసీతాకుశల వార్తం దెలుపఁ గుతూహలము నొందుచు యుద్ధకాంక్షలు మనంబులఁ బెనంగొనఁ దమయాన్నత్యమును బ్రకటించుకొనుచుఁ బోయిరి. శ్రీరామునకుఁ బ్రత్యుపకృతి చేయుతలంపుల నామహేంద్రాచలమును వదలిరి వానరుల ట్లాకాశ మార్గమునఁ బోవుచుఁ ద్రోవనడుమ నొకవనంబు గన్పట్టినందు దిగిరి. ఆవనము నానావిధలతాభూరుహానిబిడంబై నందనవనమును బురుడించుచుండెను. దానికి మధువనమని పేరు గలదు. సుగ్రీవపరిపాలితమై యది యేభూతమునకేని దేరి చూడ శక్యముగాక యుండెను. మనోహరమగు నావనమును సుగ్రీవుని మేనమామ దధిముఖుఁడు సర్వకాలము కాపాడుచుండును. అట్టి మహావనమును హనుమదాదులు చేరి యందలి మధువును ద్రావ నుత్సాహముగలవార లైరి. తేనెరంగుగల వానరులు మధువనమును బరికించి సంతృప్తులై యువరాజుకడ

* ఇది యఱువదొకఁడవసర్గమునఁ గల కథ.

కరిగి మాకు దేనియఁద్రావఁ గుతూహలము కలదు. అనుజ్ఞ యీవలయునని ప్రార్థించిరి. అంగదుఁడు జాంబవత్కృముఖి వృద్ధులయనుమతిం గొని వానరుల మధువుం ద్రావుండని వదలెను.

వారు సీతాదర్శనవార్త విన్నప్పటినుండి యబ్బుచ్చుచు డువారు గాన నంగదునాజ్ఞ రాఁగానే మఱింతయుబ్బుచ్చు నర్తనము చేయసాగిరి కొందఱు తాయుత్సాహమునఁ బాడిరి. కొందఱు తలక్రిందుగాఁ బడిరి. కొందఱు నేవచ్చగా నాడిరి. కొందఱు నవ్విరి. కాళ్లు పైకెత్తి వెల్లకిలం బడిరి పరుగెత్తిరి. వానరస్వభావముల ననేకచర్యలఁ జేయఁజాలిరి. ఒక చెట్టునుండి యొక చెట్టునకుఁ బరుగెత్తిరి వృక్షాగ్రములనుండి క్రిందికిఁ గొందఱు దుమికిరి. క్రిందినుండి యొక్కగంతునఁ జెట్లకొరల కెగఁబ్రాకిరి. ఒకఁడు పాడఁగా నొకఁడు వానిమీఁదఁ బడెను. ఒకఁ డేడ్వఁగా నొకఁడు వానిని ద్రోయుచు మీఁదఁ బడెను. ఇరువురు త్రోసికొనుచుండఁగా వేఱొకఁడు వారిపైఁ బడి యెను విస్తారముగాఁ దేనియలు త్రాగి మత్తిల్లి వారు వికారపుఁజేష్టలు చేయుచుండిరి. మత్తుగొననివాఁ డందు లేడన వచ్చును.

ఆవనపాలకుఁ డగుదధిముఖుఁ డట్లు తేనెలు త్రావుట లతాదులను బాడొనరించుట చూచి యాగ్రహము నొంది వారిని నివారించెను. ఆతఁడు వృద్ధుఁడు. వారు మత్తుగొని తనమాటలఁ బాటింపక తిరస్కరించుచుండుటం గాంచి వారిని దఱుమఁగొట్ట నుద్యుక్తుఁ డయ్యెను పరుషవాక్కులఁ గొందఱిని, మంచిమాటలఁ గొందఱిని నివారించెను. వారందఱు

గుంపుగాఁగూడి యతనింజుట్టుకొని జంకుమాని తిరస్కరించుటయే గాక తమపని మంచిదిగాదనియైనఁ దలంపక పట్టుకొని యీడ్చిరి. ఆతని గోళ్లంగీటుచుఁ బండ్ల చేఁ గొటుకుచుఁ గర పాదతలములఁ గొట్టుచు నిష్టముకొలఁదిఁ దేనెలుత్రావి ఫలము లం దిని యవిలేకుండఁ జేసిరి.

మతిమంతులారా! ఇందొక్కవిషయము గలదు. దానిం దెలిపెదను. పూర్వకాలమున రాజు లుపవనముల నిర్మించుట వానిం గాపాడుట యాచారముగాఁ గలవారు. ఆవనములు సర్వర్తు పల్లవముకుశపుష్పఫల సమృద్ధములుగా నుండును. లతావిశేషము లందుండును. దేశసంరక్షణ మెట్లొ యారామ సంరక్షణ మట్టిదిగా వారు భావించువారు. తరులతాదుల మహాత్త్వము వా రెఱుంగుదురు. అట్టియుపవనములు కేవల విహారార్థములు కాక యాయుర్వృద్ధ్యర్థమై నేవింపఁబడుచుం డెను. ఆ యుపవనవాయువులు రోగనివృత్తిక్షమములని యెల్ల రెఱుంగఁగనినవిషయము. దేశాంతరములనుండియుఁ బర్వతాంతరములనుండియు నోషధులం దెప్పించి తరువిశేషముల రప్పించియు నందు స్థాపించిపోషించుట రాజకార్యములలో నొకటి. అం ద నేకపక్షులు జంతువు లుండును. వానినుండి ప్రసరించువాయువు ఆరోగ్యప్రదమని యోషధిప్రభావజ్ఞులు తెలుపుచుండురు. ఒకతీవ్రవైనుండి గాలివచ్చిన సర్పము ప్రాణ ములం బాయును ఆసమీపమున సర్పము లుండవు ఇట్లే యొక్కొక్కయోషధి కొక్కొక్కగుణము గలదు. తుంగ ముస్తలు గలతావులం జేరి వానినడుమఁ గూరుచున్నచో చొకరోగము నివర్తించునని శాస్త్రము గాక యనుభవమునం

జెప్పవచ్చును. కావుననే భూపతి యుపవననిర్తాణనిరతుఁడు కావలయుననెడి యాచారము పూర్వకాలమున నుండెడిది. అందలి తేనె లోనగువస్తువులు తెచ్చి విక్రయించి ధనమార్జిం చుట యాకాలమున నాచారము కాదు. లోకోపకారమునకే కాని ధనార్జనముకొఱకుగా నవి స్థాపింపబడకుండెను. ప్రతి రాజ్యమునకు నలంకారముగా నుపవనపంక్తి రక్షింపబడు చుండెడిది. ఆయాచారము ననుసరించియే సుగ్రీవుఁడు ధ్యాన మును రక్షించుచుండెను. దానియం దెవరును బ్రవేశింప భయపడుచుండుటంజేసియే సుగ్రీవాజ్ఞ యనుమాట ప్రసిద్ధ మయ్యెను. తరులతామహత్త్వ మిటీవల నశించిన ట్లుండెను. కాని యీశ్వరానుగ్రహమున నవనాగరికశిఖామఃఖలలోఁ గొందఱు నాస్తికాభాసులకు బుద్ధిగఱప నెంచి కాఁబోలు మహాత్ములు లతావిశేషములమూలమున వృద్ధులను వయః స్ఫురితులఁగాఁ జేయుచున్నారు. ఇకనైన మనము బుద్ధిగలిగి లతాతరుమహత్త్వముల నెఱింగి యాయురారోగ్యములఁ గాపాడుకొనఁ బ్రయత్నింపవలయును.

— { దధిముఖుఁడు వానరుల దుర్వర్తనమును దెల్పు } —
సుగ్రీవునికడ కరుగుట.

* హనుమంతుఁ డంత దధిముఖునిమాటలచేఁ గలం గిన వానరులం గని వనచరులారా ! మనంబులఁ గలంకమాని తేనెలంద్రావుఁడు. మీ కడ్డుపడువారిని నే నాపెద ననఁగా విని యంగదాఁడు నిర్మలాంతఃకరణుడై వానరు లిష్టమువచ్చినరీతిని

* ఇది యఱువదిరెండవసర్గమునఁ గల కథ.

మధువును ద్రాగుదురు గాక! మన పూనినకార్యమును వాయు తనయుఁడు సాధించెను ఇపుడాతఁ డకార్యమును జేయవలసినదన్నను దప్పక నే నాచరింపవలసినదే. ఇంక మంచిచేయు మన్నపుడు చెప్పవలయునా. యని యానతిచ్చెను. వానరు లామాట యంగదునినోటినుండి రాఁగానే మిక్కిలి సంతుష్టులై మేలుమేలని యానతిం గొండాడిరి. ప్రవాహము వేగముగా వృక్షమును బడఁగొట్టునట్లు గుంపులుగాఁ గూడి యా మధు వనముపయిం బడిరి. నైజవీర్యము నంగదు నుత్తరువు నను వానివలన నందుండురక్షకుల నవతలఁ బడఁద్రోచి మధువును ద్రావి రసవంతము లగుఫలముల భక్షించిరి. తమ్ము నివారింప నకుదెంచి వనచరులం జావఁగొట్టిరి. తేనెఁబట్టులం జేతులంబట్టు కొని తూములకొలంది త్రాగుచుండిరి. మఱికొందఱు త్రాగి మిగిలినతెట్టెలఁ ద్రెంపి పాటవైచిరి. తెట్టెలతోఁ గొందఱు కొట్టుకొనసాగిరి. కొట్టుకొనుచు లేచుచుం గొందఱు పోవు చుండిరి. పోవఁజాలని కొందఱు అందే శయనించియుండి మత్తు వృద్ధికాఁగా వెఱ్ఱియై తినట్లు సంతోషము మితిమీఱఁగా నొకరినొకరు పడఁద్రోసిరి. నడువఁజాలక తొట్టుపడుచుండిరి. సింహనాదములు గావించువారును, బతులవలెఁ గూయువారునుగాఁ గొందఱుండిరి. కొందఱు నేలంబడి నిదురించిరి. గ్రామ్యకార్యములఁ గొందఱు సరించిరి. కొందఱు అట్టికార్యములఁజేసి యితరులకుం జెప్పిరి.

ఆ వనపాలకులందఱు వానరులు మోఁదఁగాఁ బాటి పోయిరి. పాటిపోవువారిని నిలిపి వనచరులు మోకాళ్లుపట్టు కొని పైకెత్తి యపానద్వారమును జూపఁగా వారు దధి

ముఖునికడకుఁ బోయి తమకుఁ బాటిల్లినయవస్థను దెలుపు
కొనిరి. ఆతఁ డావనమంతయుఁ బాడగుట కాగ్రహించి
వారిం బిలుచుకొని వారితము రండని పురికొలుపుచు నాశ్వా
సించెను. ఎల్లరు వనమున కరిగిరి. దధిముఖుఁ డొకవృక్షమును
బెకలించి పట్టుకొని వారిపై కే బోయెను. పరిజనులు వెంబడిం
చిరి. పాషాణాదులంబట్టుకొని కొందఱు అంగదాదు లున్నయెడ
కరిగిరి. వృక్షాగ్రముల నున్నవారిని గ్రిందనున్నవారిని దల
పడిరి. హనుమదాదు లట్లు దధిముఖాదులు కోపమున రాఁగాఁ
జూచి వారిని దలపడిరి. దధిముఖుని వృక్షహస్తుని గని యంగ
దాఁడు రెండుచేతులం బ్రహరించెను. అతఁడు మదాంధుఁడై
యుండుటంజేసి చూచు యని తాత యని యెఱుంగఁడయ్యె.
మఱియు నాదధిముఖుని బడఁద్రోసి నలిపి విడిచెను. వాఁడు
రక్తసిక్తాంగుఁడై మూర్ఛ మునిగెను. మూర్ఛనుండి తెలిసి
మహాగ్రహమున వానరుల దండముగొని వారించెను. అంత
నెట్లో తప్పించుకొని యాదధిముఖుఁ డొకయేకాంతస్థలమును
జేరి యచ్చటికివచ్చిన భృత్యులం గని వీరిళ్లే పడియుందురుగాక!
మనము సుగ్రీవునికడకుం బోయి యంగదునిదే యీదోషమం
తయు నని తేటపఱచెను. ప్రియమగు నీయుద్యానమును బాడు
చేసినందులకు మరణదండనము విధించును. వీరినెల్ల వధించును.
మనకోరిక ఫలించును. అని తెలిపి వారలం గూడి సుగ్రీవుని
కడకుం బోయెను. ఆతఁ డట్లరిగి శ్రీరామలక్ష్మణులను సుగ్రీవుని
జూచి యాకసమునుండి సమభూమిపయి వ్రాలెను. దీనవద
నుఁడై శిరమునఁ జేదోయి బంధించి సుగ్రీవుని చరణములు
సోక నమస్కరించెను.

☞ { వానరులను దోడితెమ్మని దధిముఖునకు } ☞
సుగ్రీవుఁ డానతిచ్చుట.

* ఇట్లు మ్రొక్కి లేవకున్న దధిముఖునిఁ గాంచి యతఁ డిట్లేలచేసెనో యని భయముగొని యతనితో లెమ్ము లెమ్ము. వీల యడుగులపయిం బడితివి? అభయ మిచ్చితిని. జరగిన వార్తలం దెల్పుము. అని యడిగెను. సుగ్రీవుఁ డభయం బొసంగుటవలన విశ్వాసమునొంది దధిముఖుఁడు లేచి రాజా! నీతండ్రి ఋక్షరజుఁడుగాని నీయన్న వాలిగాని నీవుగాని యింతదనుక నెప్పుడే మధువనమును యథేష్టముగా ననుభవింప నెవరిని విడిచినదియే లేదు. అట్టివనమును నేటికి వానరులు వచ్చి ధ్వంసము గావించిరి. వనపాలకులు పోయి యెంత బెదరించిననులెక్క సేయక ఫలములను దేనియలను గొల్లఁగొట్టుచున్నారు. తేనియలఁ గొందఱు పాడుచేయుచున్నారు. వారు వీరికిఁ గల్గించినబాధలు అవమానకరకార్యములు చెప్ప వలను పడదు. వనము పాడయ్యెను. అని విన్నవించెను. ఇట్లతఁడు సుగ్రీవునితో మనవిచేయుచుండఁగా మహాప్రాజ్ఞుఁ డగు సౌమిత్రి దధిముఖుం గూర్చి సుగ్రీవునితో వాసరేంద్రా! యీతఁ డేలవచ్చినాఁడు? దుఃఖితుఁడై యేమి విన్నవించుచున్నాఁడు? అని యడిగెను

ఆమాటల నాలకించి సుగ్రీవుఁడు ఆర్థా! వీరుఁడగు నీదధిముఖుఁడు దక్షిణమునుండి వచ్చిన యంగదాదివానర వీరులు మధువనమునఁ గలమధువును ద్రావిరని చెప్పుచున్నాఁ

* ఇది యఱువదిమూఁడవసర్గమునఁ గల కథ.

డు. వారువచ్చి మధువును ద్రావి వనమును బాడుచేసిరి గదా. కార్యసఫలత్వము నొందకుండిన నిట్టివని చేయుదురా? మధు వనము చొచ్చినపుడే కార్యమును సాధించియే యుందురు. సీతాదేవిం గాంచిరి. నిస్సందేహము. చూచినది హనుమం తుఁడే. వేటొక రీకార్యమును సాధింపఁజాలరు. కార్యనిర్వహణశక్తియు బుద్ధియు లోనగుసద్గుణము లా పాననియందు నెలకొనియున్నవి. ఏకార్యమందు జాంబవదంగదులు నాయకులై యుందురో హనుమ పాలకుడైయుండునో ఆకార్యము తప్పక సిద్ధించును. అంగదాదులు మధువనమును జీఁకాకుషఱచి రఁట వీరందఱు పోయి వారింపఁగాఁ జావదన్నిరఁట ఈవార యుఁడు ఈవార్తఁ దెల్పుటకే వచ్చినాఁడు. మహాబాహూ! సీతాదేవిని జూచియుందురు. నీవు నీవిషయమును జక్కఁగా నాలోచింపుము. కార్యము ఫలించియుండుటంబట్టియే నిర్భయముగా వనముం జొచ్చి మధువులాని చీఁకాకుషఱచిరి. సీతా సందర్శనముకానిచో బ్రహ్మదేవునిచే వరముగా నొసంగఁ బడిన యామధువనమును జొరఁబడరు. అనఁగా శ్రీరామ లక్ష్మణులు మిక్కిలి హర్షించిరి. సుగ్రీవుఁ డాదధిముఖుం గాంచి సంతోష్టుడై మరల నావనపాలకులం గాంచి వానరులు కృతార్థులై వచ్చిరి గాన మధుపానమునకు సంతసిల్లితని. కృతకృత్యులు గాన వారికార్యమును తమింపవలసినదే. కాన తమించితని. వారినందఱును జూచుటకు, సీతాకుశలవార్త నాల కించుటకు నేనును శ్రీరామలక్ష్మణులును గుతూహల పడు చున్నారము. అని పలికెను. కృతకృత్యుల మైతిమని యా

రామలక్ష్మణులం గాంచి సుగ్రీవుడు మితిమీరిన యానందమును గాంచెను

మహాత్ములారా ! ఇందలివిశేషముల నరయుదము. ఉపవనములగుఱించియించుక పూర్వసర్గమున వ్రాసియుంటిని. ఆవిషయమే యిందు దృఢపఱుపఁబడినది. కానఁ దద్విషయమైన వార్తనే చూపఁ గడంగెదను.

“ఉత్తిష్ఠో తిష్ఠ కస్తాత్త్వం పాదయోః పతితో మమ,

అభయం తే భవే ద్వీర! సర్వమేవాభిధీయతామ్.”

అ

అని మూలము సుగ్రీవునకు దధిముఖుఁడు మేనమామ. ననపాలన కార్యనియుక్తుఁడు. పాదములపైఁ బడియెను గదా. “మాతుల స్యాపి పాదపతనం స్వామిత్యానుసారేణ” యని గోవిందరాజులు వ్రాసిరి. కాని యది సుసంగతముగా లేదు. ఆమధువనము సుగ్రీవునకుఁ బ్రాణతుల్యము. దానిం బ్రవేశించినచో ననఁగా నెలవునొందక యిష్టమురీతిగాఁ జొచ్చిన మరణదండనమే. దానికే సుగ్రీవాజ్ఞయని పేరు. అట్టివనమును దనయాజ్ఞ నుల్లంఘించి వానరులు ప్రవేశించి చీకాకుపఱచి పైఁగాఁ దాను నివారింపఁబోవఁగాఁ జావఁ దన్నిపంపిరే యన్న దుఃఖముచేతను ఏల వారి నాపఁజాలక పోయితివను సుగ్రీవుఁడు దండించునో యన్నభయముచేతను గాల్గపైఁబడి యంగలారెచ్చెను. స్వామిత్య మిటఁ గారణము కాదు. కనుకనే “మమ పాదయోః కస్తా తృతిత స్త్వమ్” అని ప్రశ్నించెను ఏల నాకాల్గపైఁ బడితివని కదా యడిగెను. అది యాచారమే యైనచో నీప్రశ్నమున కవకాశ మెక్కడిది? దీనుఁడని యెఱింగి యభయ మిచ్చితి ననియె. పూర్వకాలమునఁ దనఁగిరి

జనులపైఁ ప్రభువుల కెంతవిశ్వాసమో ప్రభువులయెడ నేవ-
కుల కెంతప్రీతియో కనుఁగొనుఁడు. అది యిక్కాలమున
నెంత తాఱుమాఱయ్యెనో యోజింపుఁడు. ఇట్లులుండ శాంతికి
చోటు నిఘంటువే గాక వేటొకతావు కనబడదు.

“నైషా మకృత కృత్యానా మిదృశ సన్న్యదుపక్రమః. ౧౧

ఆగతైశ్చ ప్రమథితం యథా మధువనం హితైః,”

అని మూలము. మధువనప్రవేశముననే కార్యసాఫల్యము
నిశ్చయింపఁబడుచున్నది. లేకున్న నీప్రయత్నము సాగదని
సుగ్రీవుఁ డనియె. మహాకార్యము సాధించినపుడు నేవకు
లొనరించునవి యపరాధములుగా నెన్నఁబడవు. అవి రాజు
మన్ననకుఁ బాత్రములే యగుననుట కిది యుదాహరణము.
ఈయాచార మిప్పుడుకూడ యుద్ధయాత్రానంతరము సాగు
చున్నది.

“వనం దత్తవరందివ్యం ధర్షయేయు ర్వశాకసః.” ౧౩

అని మూలము. సుగ్రీవునితండ్రియగు ఋక్షరజసుఁడు తపం
బొనరించి వరముగా నీవనమును బడసెను. అట్టిదాని నీవాన
రులు పాడుచేయఁగలరా యనియె. పూర్వకాలములో కోప
కారార్థము తపముచేసి భగవదనుగ్రహమున వనమును వర-
ముగాఁ బడయువారు. వనమును నిర్మించి నా కిమ్మనియా-
కాదు. నాయీవనము లోకోపకార తమమగుఁగాక యని.
ఏలయనఁగా వృక్షాధిదేవతలు సాన్నిధ్య మొసంగియుందురు.
వారెల్లరు తదాశ్రయులకు బాధాపరిహారకులు గావలయునని,

“యేవృక్షేషు సస్పింజరా నీలగ్రీవా విలోహితాః,”

అని శ్రుతి. రుద్రగణములలోఁ గొందఱు వృక్షములయం.

దుందురు. వారి నారాధింపక యనఁగాఁ బూజింపక యా వృక్ష
పదార్థములను గ్రహింపరాదని విధులు గలవు ఓషధులవిషయ
మున నిశ్లేయని యూహింపవలయు. ఈవిషయములు తంత్ర
ములయందుఁ గనఁబడును. కావున వృక్షలతలమహాత్త్వము
తదధిదేవతారాధనసిద్ధము. లేనిచో దానిఫలము విపరీత
ముగా నుండుననువిషయము మన మెఱుంగందగినది.

❧ { హనుమంతుఁడు వనరులంగూడి వచ్చి } ❧
కుశలము సీత కని తెల్పుట.

* సుగ్రీవుఁ డిట్లుపలుకఁగా దధిముఖుఁడు సంతోషుడై
వారలకు నమస్కరించి వానరులం గూడి యాకాశమునకు
నుద్గమించెను. త్వరితముగఁ జని నేలపై వ్రాలి వానరులం
జూచి యంజలిబంధించి యంగదునితో సౌమ్యా! వీరు
వారించిరని కోపగింపకుఁడు. మాయపరాధమును ఊమింపుఁడు.
మీరాక నామూలమున నాలకించి హర్షించి వనభంగమున
కాగ్రహింపక వారినందఱిని జూడఁగోరుచున్నాను. వేగమ
రమ్మనిచెప్పుమని యాజ్ఞాపించెను. అని యాదధిముఖుఁడు
చెప్పఁగానే యంగదుఁడు వానరులం జూచి మనరాక విని
చూడవలయునని కుతూహలమున శ్రీరామాదు లున్న వారు.
మనమికఁ దడవుచేయుట మంచిది కాదు మీయిష్టమెట్లొ
యశ్లే చేయఁగలవాఁడను. కార్యమును ఫలంపఁజేసివచ్చిన
మిమ్ము నాజ్ఞాపించుట మర్యాదగాదు అనెను. ఆయంగదుని
వినయోక్తుల కలరి యతనిం బొగడి పయనము సాగింతమనిరి.

* ఇది యఱువదినాల్గవసర్గమునఁ గలదు.

అంగదుడు సమ్మతంప నంద తాకసమున కెగిరిరి. వారందఱు
తమకడఁ జేరకమునుపు సుగ్రీవుడు శ్రీరామునితో
శ్రీరాఘవా! ఊఱడిల్లుము. నీకు మంగళమగుఁ గాక. సీతాదేవిని
గాంచినచ్చినారు. నిస్సంశయము. చూడకయేయున్న గడుపు
దాటినపిదప నిచ్చటికి రాజాలరు. కార్యము నెఱవెఱక
యున్న నంగదుడు నాయొద్దకు రాజాలడు. కార్యసిద్ధిచే
సంతుష్టుడైయుండఁడే నంగదుడు పూర్వార్జితమగు సేవధు
వనమును బాడుచేసియుండఁడు. సీత కుశలము తెలిసినది. సీవు
కుశలివే కాన నిన్నుఁగన్న కౌసల్యయు సుపుత్రవత యైనది.
సీతను గాంచినవాడు హనుమంతుడే. మఱెచ్చడు సాధింప
లేడు. సీవు చింత వదలుము. అనెను.

అంతఁ గిలకిలమని ధ్వనిచేయుచు నాకాశమునుండి
సుగ్రీవునకుఁ గనఁబడిరి. దాన నాతఁ డుప్పొంగి వాలముం
బెంచెను. అంత నంగదాదులు హనుమంతుని మున్నిడుకొని
వచ్చిరి. సుగ్రీవునిదాపున వ్రాలిరి. హనుమంతుడు తలసోకి
శ్రీరామునకు నమస్కరించి కుశలముగా నున్నది సీత యని
శుభవార్తం దెల్పెను. సుగ్రీవలక్ష్మణులును సంతృప్తి నొందిరి
ఆ కుశలవార్తాశ్రవణమున నానందించి శ్రీరాముడు హను
మంతుని గారవమునఁ జూచెను.

— { హనుమంతుడు సీతావృత్తాంతమును దెలిపి } —
రామునకుఁ జూడఁమాణి నొసంగుట.

* అంత హనుమంతుడు తక్కినవానరులంగూడి ప్రస

దుందురు. వారి నారాధింపక యనఁగాఁ బూజింపక యా వృక్ష పదార్థములను గ్రహింపరాదని విధులు గలవు ఓషధులవిషయమున నిశ్లే యని యూహింపవలయు. ఈవిషయములు తంత్రములయందుఁ గనఁబడును. కావున వృక్షలతలమహా తత్త్వము తదధిదేవతారాధనసిద్ధము. లేనిచో దానిఫలము విపరీతముగా నుండుననువిషయము మన మెఱుంగందగినది.

❧ { హనుమంతుఁడు వనచరులంగూడి వచ్చి } ❧
కుశలము సీత కని తెల్పుట.

* సుగ్రీవుఁ డిట్లుపలుకఁగా దధిముఖుఁడు సంతోష్టుఁడై వారలకు నమస్కరించి వానరులం గూడి యాకాశమునకు నుద్గమించెను. త్వరితముగఁ జని నేలపై వ్రాలి వానరులం జూచి యంజలిబంధించి యంగదునితో సౌమ్యా! వీరు వారించిరని కోపగింపకుఁడు. మాయపరాధమును త్రిమింపుఁడు. మీరాక నామూలమున నాలకించి హర్షించి వనభంగమున కాగ్రహింపక వారినందఱిని జూడఁగోరుచున్నాను. వేగమరమ్మనిచెప్పుమని యాజ్ఞాపించెను. అని యాదధిముఖుఁడు చెప్పఁగానే యంగదుఁడు వానరులం జూచి మనరాక విని చూడవలయునని కుతూహలమున శ్రీరామాదు లున్న వారు. మనమికఁ దడవుచేయుట మంచిది కాదు. మీయిష్టమెట్లొ యశ్లే చేయఁగలవాఁడను. కార్యమును ఫలంపఁజేసివచ్చిన మిమ్ము నాజ్ఞాపించుట మర్యాదగాదు అనెను. ఆయంగదుని వినయోక్తుల కలరి యతనిం బొగడి పయనము సాగింతమనిరి.

* ఇది యఱువదినాల్గవసర్గమునఁ గలదు.

అంగదుడు సమ్మతంప నంద తాకసమున కెగిరిరి. వానరులు
తమకడఁ జేరకమునుపు సుగ్రీవుడు శ్రీరామునితో
శ్రీరాఘవా! ఊఱడిల్లుము. నీకు మంగళమగుఁ గాక. సీతాదేవిని
గాంచివచ్చినారు. నిస్సంశయము. చూడకయేయిచ్చ గడుపు
దాటినపిదప నిచ్చటికి రాజాలరు. కార్యము నెఱవేఱక
యున్న నంగదుడు నాయొద్దకు రాజాలడు. కాన్యశిఖరచే
సంతుష్టుడైయుండఁడే నంగదుడు పూర్వార్జితమగు సమఘ
వనమును బాడుచేసియుండఁడు. సీతకుశలము తెలిసింది. సీవు
కుశలివే కాన నిన్నుఁగన్న కౌసల్యయు సుపుత్రవత యైనది.
సీతను గాంచినవాడు హనుమంతుడే. మతెవ్వఁడు సాధింప
లేడు. నీవు చింత వదలుము. అనెను.

అంతఁ గిలకిలమని ధ్వనిచేయుచు నాకాశమునుండి
సుగ్రీవునకుఁ గనబడిరి. దాన నాతఁ డుప్పొంగి వాలముం
బెంచెను. అంత నంగదాదులు హనుమంతుని మున్నిడుకొని
వచ్చిరి. సుగ్రీవునిదాపున వ్రాలిరి. హనుమంతుడు తలనొడి
శ్రీరామునకు నమస్కరించి కుశలముగా నున్నది సీత యని
శుభవార్తం దెల్పెను. సుగ్రీవలక్ష్మణులును సంతృప్తి నొందిరి
ఆ కుశలవార్తాశ్రవణమున నానందించి శ్రీరాముడు హను
మంతుని గారవమునఁ జూచెను.

— { హనుమంతుడు సీతావృత్తాంతమును దెలిపి } —
రామునకుఁ జూడామణి నొసంగుట.

* అంత హనుమంతుడు తక్కినవానరులంగూడి ప్రస

వణపర్వతమునకుఁ బోయి శ్రీరామలక్ష్మణులకు నమస్కరించి
 సీతావృత్తాంతముఁ జెప్ప నారంభించెను. వానరులు సీతా
 వార్తయు నామెపడుకష్టములును దెలిపిరి. వానరులనుజూచి
 శ్రీరాముఁడు సీత యెచ్చట నున్నది? నాయం దామెమన
 స్పెట్లున్నది? ఆమెం గూర్చినవిషయమంతయు నాకుఁ జెప్ప
 వలయును. వానరు లావృత్తాంతమును దెల్పుటకు హనుమం
 తుని నియమించిరి. హనుమంతుఁడు సీతయుండు దిక్కు
 మొగంబై నమస్కరించి సీతాకుశలమును జెప్పువాఁడై
 యిట్లనియె.

నేను శతయోజనవిస్తారసాగరమును దాటితిని. దక్షిణ
 తీరమందు లంక యనునగరము కలదు. అందు రావణునంతః
 పురమునందుఁ బరివ్రతయగు సీతాదేవి కలదు. ఆమె తన
 కోర్కె నీయందే నిలిపి యా యాశవలననే జీవించియున్నది.
 ఉద్యానమున నశోకవృక్షముక్రింద రాక్షసాంగనల నడుమఁ
 జిక్కి సీతాదేవి వారు బెదరించుచుండఁగా వగచుచుండఁ
 గాంచితిని ఆసాధ్వి, దుగ్ధములకుఁ దగని యాజానకి యనేక
 విధములగు దుఃఖముల నొందియున్నది. ఏకవేణియై నిన్నే
 ధ్యానించుచుఁ జెఱఁబెట్టఁబడి రేయింబగళ్లు నీయందే మనస్సు
 కలిగి దీనయై యున్నది. రావణుఁడు వశపఱచుకొనఁ జేసిన
 యత్నములు వ్యర్థములు వానిబారింబడ నిష్టపడక ప్రాణ
 ములవదల నిశ్చయించుకొని యున్నది. నేనెంతో ప్రయత్న
 మున నాసాధ్విని జూచితిని. నే నిత్యాకువంశకీర్తనము
 గావించి నాయందు విశ్వాసము నామెకు గల్గించితిని.
 ఆమెతో మాటలాడి యిక్కడ జరగినదంతయుఁ జెప్పితిని.

మీకు సుగ్రీవునకును గల్గినన్నేహమును విని సంతోషించెను. ఆమె సదాచారము స్థిరమైనది. ఆసతీమణి యుగ్రతపముచేయుచు నీయందు మిక్కిలి భక్తిగలిగియుండఁ జూచితిని. మహాత్మా! ఆయమ మున్ను చిత్రకూటమునందు సీతచేరజరగిన యొకవాయసవృత్తాంతమును జరగినట్లే నా కానవాలుగాఁ జెప్పెను. హనుమంతా! నీవిచ్చటఁ జూచినది చూచినట్టుగానే రావణుడు వచ్చి మాటలాడుట మున్నగుచు చారము సకలమును శ్రీరామునియొద్ద విన్నవింపవలయును. సుగ్రీవుడు వినుచుండఁగా నాచెప్పబోవుపలుకులను జెప్పి యింతవఱకు మహాప్రయత్నమునఁ బదిలముగాఁ గాపాడిన యీచూడామణిని శ్రీరామున కొసంగుము. దీనిని జక్కఁగాఁ గాపాడితిని. ఒకనాడు నానుదుటిబొట్టు మాసిపోవఁగా నీవు మణిశిలను బొట్టుగాఁజేసి పరిహాసముకొఱకు నాచెక్కిలిషయిఁ బెట్టితివి. దానిం దలంచుకొనవలయును. సాగరమునఁ బుట్టిన యీచూడామణిని నాకొఱకుఁ బంపితివి. ఈవ్యసనమునందు నిన్నుఁ జూచినట్లే దీనిం జూచి సంతోషింతును ఇది నొకనెల వఱకుఁ బ్రాణములు నిలుపుకొనియుందును. అంతకుమీఁద నీ బాధలకుఁ దాళి బ్రతికియుండఁ జాలను. అని చెప్పుమనెను. ఆసాధ్య దీనవదనయై కన్నీరు గార్చుచు నన్నుం జూచి యిట్లు తెలిపెను. శ్రీరామా! నాతో నాదేవి యెట్లు చెప్పెనో, యట్లే ఆవిషయమంతయుఁ జెప్పితిని. ఎట్లయిన నీక సాగరము నుత్తరించుటకై సేతుబంధనకార్యమును జూడవలయును. అని యిట్లా హనుమంతుడు శ్రీరామసౌమిత్రులు కొంత యూరి డిల్లి యుండుటెఱింగి సీతయిచ్చిన చూడామణిని రామున

కొసంగి యాసాధ్వి చెప్పినయుదంతమంతయుఁ గ్రమముగా శ్రీరామునకుఁ జెప్పెను.

మహాశయులారా ! ఇందలివిశేషములను బరికింతము.

“నియత స్సముదాచారో భక్తి శాచ్చస్యా స్తథా త్వయి. ౧౭

ఏవం మయా మహాభాగా దృష్టా జనకనందినీ,”

ఉగ్రేణ తపసా యుక్తా త్వద్భక్త్యా పురుషర్షభః. ౧౮

అని మూలము. సీత సదాచారము నియతమైనది. సదాచార మనఁగా స్త్రీలకుఁ బరపురుషచింతాదులు లేకుండుటయే యని యేర్పడుచున్నది. ఆవిషయమునఁ బరిశుద్ధురాలైనచోఁ బతి వ్రత యనఁబడును లేనిచోఁ దక్కుంగల యాచారములు స్నానజపాదులు వేలకువేలున్నను బనికిరావని యేర్పడును. నీయందు భక్తియు నట్టిదే. అనఁగా నీయందుఁ గలప్రీతియు దృఢమైనదే యని భావము. భర్తయందు దృఢానురాగము లేనిచో నెట్టియాచారములును ఫలింపవని వాల్మీకిమహర్షి భావము. పురుషునకువలె స్వేచ్ఛావర్తనము స్త్రీకి నుండవలసినదే యని యిప్పటి మహర్షులభావము. అప్పటి యిప్పటిమహర్షులకు మహాత్ములకుఁ గలభేద మేమనఁగా వారిమాట ఫలిం చెడిది. వీరిమాట ఫలింపనిది. భేదమీ కొంచమేగాని యింకే విషయమున భేదములేదు. వారియాశీర్వాదము శాపము ఫలించెడివి. కావుననే వారికి రక్కసులుగూడ వణకుచుండిరి. వీరియాశీర్వాపములు నిరర్థకములు గాన నెవరును జంకరు, అదంతసర్పమున కెవరు భయంపడుదురు ? పేరు వీరల కిరువురకు సమాసమే. ఉగ్రేణ తపసాయుక్తా త్వద్భక్త్యా చ=అని.

హనుమంతుడు రామునకుఁ జూడఁదామణి నొసంగుట. ౨౧.

ఉగ్రమనఁగా భయంకరమైన. అనఁగా నిరాహారాదిరూపమైన దని భావము, అట్టితపస్సు రజస్తమోగుణప్రధానము కాదాయందురు. అనఁగా నహంకారాజ్ఞానప్రధానమని వారిభావము. ఈప్రశ్నము తెలివిచాలమిఁ జేయునదియే పరాకాష్ఠ యుండవలయునని విధి కలదు. దీనికే శ్రద్ధయని పేరు. “అసన్యా శ్చింతయంతోమాం” అనఁగా నిదియే. ఇతరచింతలు లేనట్లు బుద్ధిని నిరోధించుట కదా. ఉగ్రతపస్సనఁగా నదియే. మనోనిరోధమును శ్రద్ధపూని చేయుట యని సారము. పతిభక్తి శ్రద్ధలేని తపస్సు స్త్రీలకు నిష్ఫలమని సారము. భక్తి రవ్యభిచారిణీ అనుదాని యర్థ మిదియే యని యెఱుంగవలయును.

“అయం చాన్తై ప్రదాతవ్యో యత్నా త్సుపరిరక్షితః,
ఏషచూడామణి శ్శ్రీమాన్ మయా సుపరిరక్షితః.”

౨౦

అని మూలము. ఆభరణములన్నింటిని గిష్కింధా సమీపారణ్యమునఁ బాటవైచి యొకచూడామణినిమాత్రము సీత రక్షించెను. ఏలయనఁగా దానిశక్తి యామె యెఱుంగును. ఇపుడు రత్నధారణమునఁ గలుగులాభము లెవ్వి? అనుదానిని విమర్శింతము.

“రత్నాలంకృతిధారణం రతికరం లక్ష్మీవిలాసాస్పదం
మాన్యం కామఫలప్రదాయి సుభగం మాంగల్యమాయుష్కరం,
ఓజఃకాంతియశఃప్రభావజనకం దోషఘ్నమత్యుజ్జ్వలం
భూతోన్మాద భయభ్రమక్లమవిషతీణేంద్రియత్వాపహమ్.

గ్రహప్రీతికరరత్నములు:—

ఆదిత్యస్య తు పుష్యరాగమమలం ముక్తాఫలం శీతగో
 ర్తాహేయస్య తు విద్రుమం మరకతం సౌమ్యస్య గారుత్మతం,
 దేవేజ్యస్య తు పుష్యరాగ మసురాచార్యస్య వజ్రం శనే
 ర్నీలనిర్మల మన్యయోస్తు కథితే గోమేధవైదూర్యకే.
 మహాంబురాశౌ సరితి పర్వతే కాననేపి వా,
 రత్నానామాకరం ప్రాహు స్థాన మభేయగౌరవాత్.”

మునిభాష.

ప్రాయికముగా రత్నములు సకలాపత్వరిహారకరములని తేలె
 డిని. బృహత్సంహితయం దీవిషయము కలదు. స్కాందపురాణ
 మున హాలాస్యమాహాత్మ్యమునందు నీవిషయము విశేషించి
 వ్రాయఁబడినది. ఈవిషయ మెఱింగియే సీతాదేవి చూడా
 మణిని దాచియుంచుకొనెను. శ్రమములఁ దోడఁచినది. పర
 స్థానమున విషాదిబాధలు లేకుండఁ జేయుననియే యామె
 దాని నుంచుకొనెను. దాని నిచ్చినందున రెండునెలలకంటె
 నెక్కువకాలము జీవింపఁజాలనని ఫలికెను. ఇందు సారమేమి?
 నాల్గుజాతులకు రత్నములు ధార్యములు చెప్పఁబడినవి. వాని
 నీకాలమున వదలుట యెంతయు శోచనీయము. కృత్రమ
 రత్న ధారణము ఆయుస్సు నశింపఁజేయును. రత్న ధారణము
 మానుటయే యీకాలమున నాయుస్సు నశింపఁ గారణ
 మయ్యెను. స్త్రీలకు ఆదిత్యాదివారములయందు ధరింపఁ దగు
 రత్నము లున్నవి. ధనవంతు లవ్వాని ధరింపఁజేయవలయు.
 స్త్రీలను బురికొలిపి యీవిషయమును దెలుపవలయును. మంచి
 వన్నియు మానివేయఁబడు టలవాటులలోఁ బ్రధానముగా
 నున్న ట్లెన్నఁదగియున్నది.

❧ రాముడు సీతావృత్తాంతము నడుగుట. ❧

* హనుమంతుఁ డిట్లు తెలుపఁగనే శ్రీరాముఁడు చూడఁజూచి నిడుకొని లక్ష్మణుఁడు తానును శోకించెను. మణి రత్నంబగునా చూడఁరత్నమును గనుంగొని నంతనే శ్రీరాముఁడు శోకాతిరేకమున బడలుచు, సీత కన్నులనిండం గ్రవ్వు సుగ్రీవునింగని యార్యా! మక్కువగల యావు దూడనుజూడఁగనే చేపునట్లు ఈచూడఁరత్నమును గాంచినంతనే నామనస్సు కరఁగుచున్నది. వీనిని మామయైన జనకుఁడు సీత కిచ్చెను. వివాహవేళ దీనిని సీతాశీర్షమున మహాకాంతి వెలయుచుండఁగా బంధించిరి ఇది జలసంభవముగాని స్థలసంభవము కాదు. సజ్జనపూజితము. పూర్వము జనకుఁడొకయాగము చేయఁగా నందులకు సంతృప్తి నొంది యింద్రుఁడు ఈరత్నము నతనికి నిచ్చెను. సౌమ్యా! ఈచూడఁరత్నమును జూడఁగానే నాకు నాతండ్రి దశరథమహారాజును, జనకమహారాజును సీత తల్లిని జూచినట్లున్నది ఈరత్నము నాదార సీత శిరస్సునందు మిగులఁ బ్రకాశించుచుండునది కావున ఇపుడు నాకుం జూడఁగానే నాప్రియురాలే యగు దెంచినట్లు తలంచుచున్న వాడను. అని దుఃఖించి యంత హనుమంతుని గని సౌమ్యా! దప్పిగొన్న వానిని శీతలోదకములచే దడుపునట్లు సీత నన్ను తనవాక్యామృతములచే దడుపుచు మఱియు నేమేమి చెప్పినది? అని యడిగి చెంతనున్న సోదరుని సౌమిత్రిని జూచి సౌమిత్రి! సీతవచ్చుటం దిలకింపక వారి

శ్రీరామావతారతత్వము

నవమగు నీమాణిక్యముమాత్రము సీతలేక వచ్చుటం
చుచున్నాను గదా. ఇంతకంటె మించినదుఃఖ మేమి
దు? సీత నెలదనుక నెట్లొ బ్రదికియుండునేని నాచెంతఁ
కాలము బ్రదికియుండఁ గలదు ఆప్రియురాలిని విడిచి
మైన నేనిక జీవింపఁజాలను.

అంత హనుమనితో మరల శ్రీరాముఁ డార్ద్రా!
ప్రియసి నెచ్చోఁ జూచితివో యచ్చటికి నన్నును దీసికొని
మ్ము. ఆమెవృత్తాంతము తెలిసినమీఁద నొకక్షణమైన నిట
డను. సీత భీరువు క్రూరరాక్షసులం గాంచి భయంపడి
ము వెలవెలఁ బొటనుండును. హనుమంతా! జానకి యేమి
నది. దాచక యన్నియు నున్న వున్నట్లు తెలుపుము.
పథముచే రోగి జీవించుచందమున సీతావచనముల నాలించి
ములతో నుండును నావియోగమున నాచెలువ వగచుచు
చెప్పినది? దానిని దాచక నాకుం దెల్పుమని దీనుఁడై
ంచెను.

మహామతులారా! ఇందలివిశేషముల నెఱుంగుదమా.

“మణిరత్న మిదం దత్తం వై దేహ్య శ్వశురేణ మే,

వధూకాలే యథా బద్ధ మధికం మూర్ధ్ని శోభతే. ౪

అయం హి జలసంభూతో మణి సృజ్జనపూజితః,

యశ్చే పరమతుష్టేన దత్త శ్చక్రేణ ధీమతా.” ౫

మూలము. రత్నమనఁగా స్వజాతిశ్రేష్ఠమని యర్థము. మణి
ము మంచి జాతిమణియని భావము. వివాహకాలమున
ఁ గన్యాదానకాలమునందు స్త్రీధనముగా జనకమహా

రాజు దీనిని గుమారిక కొనంగెను. మంత్రపూతముగ నపుడే శిరమున బంధించిరి. శిరస్సునఁ బ్రకాశించెను. సీత స్త్రీరత్నము. ఇది మణిరత్నము. ఇది విశేషించి చూడామణియే. శిరో ధార్యమని యర్థము. కిరీటుము శిరస్సుననుంచిననే ప్రకాశించును. అట్లే శ్రేష్ఠజాతిరత్నమగు నిది శ్రేష్ఠజాతిరత్నమగు జానకి శిరస్సునొందుటం జేసి మిక్కిలి ప్రకాశించెనని భావము. ప్రకాశము గలమణి యెందుంచినను బ్రకాశింపదా యన రాదు ఆయాస్థానములయం దుండవలసినట్లు విధింపబడు నాభరణము లాయాయితావుల నుంచిననే ప్రకాశించును. స్థానాంతరమునఁ బ్రకాశింపవు. ఒకరత్నము సూర్యపాదములు (కిరణములు) తగిలిన ముందును. అంతమాత్రము వేడియగు నన్ని స్పర్శమున మండదు. ఏల? ఆరెండింటికి సంబంధము భగవన్నిర్మితము. కృత్రిమసంబంధమునఁ బ్రకాశింపవు. “స్వభావో దురతిక్రమః” అనుట విన్నారము కదా దాంషత్యముకూడ సమానవయోజాతిగుణములు కలిగినను బ్రాక్కర్తానురూపానురాగసంబంధమే లేకయున్న ననుకూలగతి పర్తింపదు. ఇద్దాని ననుభవమున నెల్లరుం దిలకించుచునే యున్నారు. అట్లే రత్నములుకూడ నని యెటుంగవలయు. అశ్వరత్నము యోధుఁ డెక్కినపుడు సకిలించును. తనయురవడిఁ గనఁబఱచును. కేవల పౌరుషవిహీనమానవుఁడూ కూరుచున్న మూఁడుఁగాళ్ల నడుచును. ఇది యెటుంగనివా రుండరనుకొందును. అప్రాణియగు రత్నమున కాజ్ఞానము కలదా యనుప్రశ్న మసంగతి. రత్నములందు జీవమఁబ లనునవి గలవు అంతస్సంజ్ఞా భవంత్యేతే సుఖదుఃఖ సమన్వితాః = అనువానియందు రత్నములు చేర్పఁ

బడును. ప్రాణమనఁగాఁ గదలుట ధ్వనించుట మొదలగుకార్యములు చేయించు నొకశక్తి యని యర్థము చెప్పువారు కొందఱు గలరు. శక్తిమంతములని యర్థము. మణులు నాలుగు జాతులు గలవి. ఏజాతిరత్న నూజాతిమానవున కీశుభము లొసంగును. లేనిచో జాత్యంతరధారితమైన దుఃఖము లొసంగును. జీవకళయన వినమే? లతలకు నిట్లే యని యూహింపందగు. తదులతాదులు జడములనుట యజ్ఞానముచేతనే. మనదృష్టిచే నవి యట్లుండుననుకొన్న నేబాధయు నుండదు. ఈ రత్నము జలసంభవము. సాగరజలములఁ బుట్టినది. కనుక నేయుత్తమోత్తమమని భావము. కనుకనే సజ్జనపూజితః = అని. ఏల యందురా?

“యద్యద్విభూతి మత్సర్వం శ్రీమదూర్జిత మేవ వా,
తత్తదేహి ప గచ్ఛత్వం మమ తేజోంశసంభవమ్.”

౪౧

అను గీతాహాక్యము కలదు. భగవత్తేజ మెక్కువగాఁ గల వస్తువంతయు సజ్జనపూజితమే. శ్రీచక్రాదులు స్వర్ణనిర్మితముల కంటె రత్ననిర్మిత ముత్తమోత్తమములని విధి పొడకట్టుచున్నది. ఏల? దానియందుఁ దేజస్సెక్కువగా నున్నందునం గదా. లేక పాషాణనిర్మితమైనఁ బనికీరాదనియు నిషేధము కలదు. కావున మణులలో జీవమణులు కలవనియు నవి ధరించిన నహమృత్యువు లోనగునవి కలుగవనియు నాధివ్యాధులు నిలువవనియు మనము గ్రహించి వానిని ధరింపవలయు ననువిషయము మది నిలుపుకొనవలయును. జనకమహారాజు యజ్ఞముచేయఁగా సంతృప్తి నొంది యింద్రుఁ డారత్నమును రాజున కొసంగెను. అని రామమూర్తి తెలిపెను. అందు ధీమతా = అని కలదు.

సీతావృత్తాంతమును హనుమ రామునకుఁ దెలుపుట. ౨౧౩

ఈరత్నము ముం దీపనికి నుపయోగించి నలయునని యిచ్చి యింద్రుఁ డొసంగెనని యాయది సూచించుచున్నది. ఇది నిది దేవమణి. కనుకనే జీవరత్నము. దాని సామర్థ్యములు జాదేవి శ్రమములు లేక పది నెల లుండఁగలిగినది యందున నుండి మనము గ్రహింపవలయు.

“నయ మామపి తందేశం యత్ర పృష్టా మమస్మయిగా.

నతిష్ఠేయం తుణమపి ప్రవృత్తి మువలభ్య చ.”

అని మూలము. ఆంజనేయా! సీతయును నీచోటనున్నది గొనిపోము. ఆమె లేక ప్రవృత్తినొంది తనమైన చూడజాలననికదా శ్రీరాముఁ డనియెను. దీనిసార మేమి? ప్రాంతయనఁగా లోకానుసారివ్యాపారము. సీతయే నేను జాలనని భావము. ప్రకృతీలేనిచో లోకమున నుండి జాలను. అనఁగా నామరూపాదులు నాకు బ్రకృతికడకుఁ బోవలయునని సారము.

“శివ శ్చక్త్యా యుక్తో యది భవతి శక్త్య ప్రభవతః.

న చేదేవం దేవో న ఖలు కుశల స్సృజితు మపి.

అత స్త్వా మారాధ్యాం హరిహరవిరిచాదిః ॥౩॥

ప్రణంతుం స్తోతుం వా కథ మకృత పుణ్యః ప్రభవతి.”

అను శంకరభగవత్పాదాచార్యులవారివాక్యమునున్నది.

☞ { సీతావృత్తాంతమును హనుమ చవిష్టమయగా
రామునకుఁ దెలుపుట. }

* మహాత్ముఁడు శ్రీరాముఁ డిట్లు ప్రసంగించినది.

* ఇది యటువదియేడవసర్గ మునఁ గల కథ.

కుమారుడు సీత తెలిపినదంతయు వదలక తెలుపువాడై మహాత్మా! సీతాదేవి పూర్వము చిత్రకూటమున జరిగినవృత్తాంతము నున్నదున్నట్లుగా నాకుం దెలిపెను. అం దామె నిన్నుం గూడి సుఖంబుండి నిదురపోవుచుండి తా మున్ను నిదురనుండి లేచెను. అప్పు డొకకాకి యరుదెంచి యురమునడుమ గీతినది. జానకి నీయొడినుండి లేచిన పిదప నీవు నీవంతుప్రకార మామె తొడపయి శిరమిడి పండుకొని నిదురించితివి. మరల నాకాకము సీతను బాధింప నారంభించెను. అది మరల మరల నరుదెంచి యురమును గీటుచుండఁగా రక్తము స్రవించి యది నిన్నుఁ దడవఁగా నీవు మేలుకాంచితివి. అది వదలిపోక బాధించుచుండఁగా నామె యద్దాని కోర్వలేక నిన్ను లేపెనుగదా? మేలుకాంచిన నీవు సీతోరస్థలముం గాంచి మహాకోపమున నూర్పులు పుచ్చుచు సీతా! నీవు భీరువవు. ఎవఁడు కొనగోళ్ల నీయురమును గీతినాఁడు? ఎవఁడు రోషించియుండు పంచవక్త్రఫణితో నాడు కొనుచున్నాఁడు? అని యడిగితివి. అంత నీవు నాలుగు ప్రక్కలు కలయంజూచుచు నెత్తుటం దడిసిన గోళ్లతోనుండు నాకాకిం గాంచితివి. ఆకాక మింద్రునికుమారుడఁట. పర్వత ప్రదేశములగుదుఁ దిరుగుచుండువాడఁట. వాయుగతి గల వాడఁట. దానిని మహాపరాధము గావించుటంజేసి వధింపం దలంపుగొని కూరుచున్న దర్భాసనమునుండి యొకపోచను దీసి దానిని బ్రహ్మాస్త్రమంత్రమున నభిమంత్రించి వైచితివి. అది మండుచు వెంటఁబడఁగా నది పరుగిడఁగాఁ దల్లిదండ్రులు లోనగువా రాపజాలక వదలిరి. మూఁడులోకములు తిరిగి మరలివచ్చి నిన్నే శరణుసొచ్చెను. అపరాధి యని కోపింపక

హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును దెల్పుట. 315

కృపచే గాచితివి. బ్రహ్మాస్త్ర మమోఘము గానఁ దననడి
కన్నును దాని కిచ్చి యది పోయెను. అట్టి మహాస్త్రవిద్యుత్తు
డగురాముఁ డేల రాక్షసులపై నస్త్రమును వదలకున్నాడని
యడిగెను. సోదరు లిరువురు మీరేల రక్షించకున్నాఁడని
చింతించెను. సమర్థులగు వా రూరకుండుటంజూడ నేనేమో
మహాపాపము చేసియుందు నన్నది. ఆమె యిట్లు పలికి కన్నీరు
విడువఁగా నేను నీవార్తఁ జక్కఁగాఁ దెలిపితిని. వాడు
శీఘ్రమ వత్తురనియు నీదుఃఖము తొలఁగింతురనియు నొక్క
చెప్పితిని. శ్రీరామున కానందమునుగలిగించు నానవా లిచ్చు
యడిగితిని. ఆసాధ్వి శిరస్సున నున్నదీనిం దీసియిచ్చెను ఆమెకు
నమస్కరించి రాఁ దలంచితిని. ఆమె కన్నీరుగాఱ హను
మంతా ! శ్రీరామలక్ష్మణు సుగ్రీవులకుశల మడిగింపని
చెప్పుము. తక్కినపూజ్యులనందఱ నడిగితి నని చెప్పుము. ఇచ్చటి
వార్తలనన్నింటిని వదలక వినిపింపుము అనియెను. ఆసాధ్వి
నీధ్యానమునఁ గుశలముగానున్నదని నమ్ముమని తెలిపెను.

❖ హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును దెల్పుట. ❖

* మహాత్మా ! నేను బ్రయాణమునేయ నాతురంబుడుటం
గాంచి నాయందు విశ్వాసమున నిట్లు తెల్పెను. శ్రీరాముఁడు
శీఘ్రమ రావణుని జంపి నన్నఁ దోడుకొనిపోవునట్లు చేయ
వలయును. నీవుందువే నొక్కదిన ముండుము. రహస్యస్ర దేశ
ముననుండి రేపు పోవుదువుగాక. నీవిందుండుదు వేని నాకింత

* ఇది యఱువఁకనిమిదవసర్గ మునఁ గల కథ.

యూజుట గలిగియుందును. నీవు తరలిపోఁగా నాప్రాణములు పోయినను బోవచ్చును. శ్రీరామవియోగశోకమున నలఁగి యున్న నేను నీయదర్శనమున మఱియు సంతాపమందుదును. వానరోత్తమా! నీవు సమర్థుడవనియే నమ్మితిని. నీసహాయులగు భల్లూకవానరములం గుఱించి నాకు సంశయము గలుగుచున్నది. దుష్పారమగు సాగరమును వారెట్లు దాటుదురు? శ్రీరామలక్ష్మణులు నెట్లు దాని నుత్తరింతురు? గరుత్మద్వా యువులకు నీకు నీమూవురకే దీనిం దాటుశక్తి కలదు. ఇతరులకు లేదు. ఈకార్యమును సాధింప నీకేమియుపాయము తోచుచున్నది? అద్దానిం దెలుపుము. ఈకార్యము నీవొక్కడవే సాధింపఁ గలవు. కాని యది నీకు శ్రేయస్కరమేగాని శ్రీరామునకుఁ గాదు. శ్రీరాముఁడు నేనలం గూడివచ్చి యుద్ధమున రావణుం జంపి నన్నుఁ గొనిపోవునే నది నాకును శ్రీరామునకును యశస్కరముగా నుండును. రావణుఁ డడవినున్న సన్నుదొంగతనముగాఁ దెచ్చినట్లు శ్రీరామమూర్తి నన్ను రహస్యముగాఁ గొనిపోవునేని యది యెంతమాత్రము దగియుండుపనికాదు. పగవారిం దునిమి నన్నుఁ గొనిపోవుటయే యామహాత్మ్యనకుఁ దగియుండును. కావున శ్రీరామున కనురూపముగా నుండులాగునఁ గార్యము నీవే కూర్చుము.

ఇట్లాసాధ్వి పలుకఁగా సహేతుకములగు నాపలుకులు విని తగినట్లు బదులు చెప్పువాఁడనై తల్లీ! సకలభల్లూకవానరపతి సుగ్రీవుఁ డీకార్యమును సాధింప నిశ్చయించియున్నాఁడు. పరాక్రమవంతులు వేగవంతులు మనస్సంకల్పములవలె వేగముగా పోవఁగలవానరు లనేకు లాసుగ్రీవునికడ నున్నారు.

హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును దెల్పుట. 317

వానరులు భూమ్యాకాశపాతాళములయందుఁ బోవఁగలుగుదురు. నాకంటె బలవంతులు నాకు సమానులు పెక్కండ్రుగలరు. నాకుఁ దక్కువవాఁడు. లేఁడు. నేనే వచ్చితినే. ఇక వారిమాట వచింపనేల ? ఎవరైనను దూతను గొప్పవారిని బంపరు. తక్కువ వారినే పంపుదురు. కాన నాకంటె నెక్కువవా రున్నట్లు నమ్మి పరితాప ముడుగుము. శ్రీరామలక్ష్మణులు తప్పక రాఁగలరు. లంకాద్వారముకడ మహావీరుల నీవు చూడఁగలవు. లంకానగరమున నెల్లయెడల వానరుల సింహనాదములను వినఁగలవు. ఇక శ్రీరాముఁడు శత్రువధము గావించి నిన్నుం దోడ్కొనిపోయి యయోధ్యయందుఁ బట్టాభిషిక్తుఁడు కాఁగా జూడఁగలవు. అని గట్టిగాఁ బలికితిని. నాపలుకులను విశ్వసించి యించుకయాటఁ గాంచినదయ్యె.

మహాశయులారా ! ఈభాగమున విశేషములు లేవు. ఈవఱకు విమర్శించినవే కాని క్రొత్తవి కావు. కాని యీ కాండమును బఠించునపుడు రావణాసురుని యాశయమును, సీతావాక్సారమును ముఖ్యముగాఁ గనుఁగొనవలయును. రావణాసురుఁడు కామపరవశుఁ డనునూహ గలవారమే యైన నీ కాండమును బఠించుట వ్యర్థమే యగును. నాయెఱింగిన విశేషములను గొన్నింటిని వ్రాసితిని. పాఠకమహాశయు లింకను బహువిధవిశేషమువలను గనుఁగొని యాయర్థములను మనస్సునఁ బదిలపఱచుకొని యీ కాండమును బఠింపవలయును. రామాయణమునందెల్ల నీసుందరకాండమే పాగాయణాదులచే సుప్రసిద్ధిని గాంచినది. కార్యార్థ లిద్దానిని బహుభేదములగునియమములఁ బౌరాణము చేయుదురు. కొందఱు సప్త

సర్గపారాయణనియమ మూనుదురు. ఆనియమమునకుఁ దోడు
మిరియములు నై వేద్యమిడి పారాయణము చేయుదురు. దానఁ
దీప్రముగాఁ గార్యము ఫలించునని వారియాశయము.
ఫలము భాగ్యానుసారము. ఈకాండమును శత్రుసంహారా
ర్థము పారాయణము చేయుదురు. ప్రతిశ్లోకమును జదివి
దానికంటె వేటొకమంత్రమును బఠించి మరలఁ దరువాతి
శ్లోకము పఠింతురు. ప్రతిశ్లోకమునకు నామంత్రము అనుబంధ
ముగా నుండును. ఉత్తమచరితమును బఠించుచు నద్ధాని
మూలమున సీతారాములయు హనుమంతునియు దయను
సంపాదింపఁ బ్రయత్నింపవలయునే గాని పరాపకారమును
గోరినచో వారికెట్టిఫలము గలుగునో వచింప నలవికాదు.
భగవత్కైంకర్యమునఁ బరహింసాదులు రూపుమాయవల
యును గాని యవి పెంపొందరాదు. ఆయారాధనము సత్ఫ
లము నీజాలదు.

ఈకాండము సీతాదేవి మహాప్రకృతి యనియు శ్రీరా
ముఁడు పరమాత్మ యనియుఁ దేటపఱచును. రావణుఁడు మహా
భక్తుఁ డనియు సీతానయనము స్వశాపనివృత్తికొఱకనియు
సీతాదేవిని జననిగా నతఁడు భావించువాఁడనియు నామెయెడఁ
గనఁబఱచు కోపాదులన్నియు లోకవంచనార్థమే యనియుఁ
దేటపఱచును. విశేషించి హనుమదాశయమును అతని దృఢ
భక్తిని వెల్లడించును. సుందరకాండమును బారాయణము
చేయువారు సుందర హనుమన్మంత్రమును జపింపవలయును.
అపుడే యాపారాయణము శీఘ్రఫలద మగును. హనుమచ్ఛ్రి
తము నిందుఁ జక్కఁగాఁ బఠించితిమి. అతనికా సీతారాముల

యెడనుండి భక్తియొట్టిదో పరిశీలింపవలయును. అట్టిదృశ్యభక్తి మన మిష్టదేవతయందుఁ గలవారము కావలయును. ఇట్టి హనుమన్తంత్రవిషయ మించుక వ్రాసెదను. అది యనవచ్చుము కాదు. హనుమంతుఁ డనేకావతారము లెత్తినట్లు కొన్ని చరిత్రములు కలవు అందు రెండింటి నాయెఱింగినవానినుండి యిటు నుదహరింతును.

ఎన్ని యోమంత్రము లున్నవి. ఒక్కదేవతనుగుఱించియే యుపాసింప నవస్థాభేదములను బురస్కరించుకొని వెక్కుమంత్రము లున్నవి. రామాదులవిషయము సర్వజనవిదితమగు కొందఱు. సీతారామ, కోదండరామ, పట్టాభిరామ, వీరరామ, భక్తరామ, వరద, రామాదిమంత్రము లాయవతారావస్థాభేదముల ననుసరించి యుపాసకులకార్యార్థమై మహర్షులచే విరచింపఁబడియున్నవి. అందు హనుమంతున కగ్రస్థాన మిచ్చితీతవలయును. భక్తుల వాంఛాభేదముల ననుసరించి హనుమన్తంత్రము లుండినట్లేవియుఁ గానరావు. సుమారు పదాఱువేల మంత్రము లున్నయట్లు వినికి. ఇది యతీతయోక్తి యనువారు తత్స్వరూప మెఱుంగనివారే యనవచ్చును. వాంఛ లేన్నియుండునా యని యామంత్రనామముల విన్నంతనే యచ్చెరువు పడుదుము. అనేకరోగముల నివారించుటకై హనుమన్తంత్రము లున్నవి. ఒక్కదేవత కిన్నిమంత్రము లుండినట్లెచ్చెరువుగా నుండకపోదు ఏలయనఁగా. రామకృష్ణాద్యవతారములు నామమాత్రములుగ నున్నవి. అనఁగా నాయాకార్యములు ముగిసినవెనుక నాయంశము మూలమునందుఁ గలిసినదని భావము. భక్తుఁడు శ్రీరాము నుపాసించి

దధ్యానబలమున నాభగవత్కళ తద్దూషము సంగీరించి యత నికేబ్రత్యక్షము కావలయును. అందులకే చాలకాలము సట్టు నందురు. అది యంతగాఁ బాటింపఁ దగినమాట గాదందము. కాని యదియు క్తికనురూపమైనదిగా నున్నది. హనుమంతుఁ డట్లుగాక యిపుడున్నవాఁడు. తక్కినదేవతలకంటె వేగమ ప్రత్యక్షమగునని యా మహర్షి యాశయము. ఇది పామరులకు విశ్వాసమును జక్కఁగాఁ గల్గింపఁగల్గుటంజేసి మంత్రశాస్త్రము తదర్థమై యేర్పడినది గాన నద్దాని మనము సంగీకరింపవలసి నదియే. అనేకులు హనుమద్భక్తులు గలరు. వింధ్యోత్తరభాగ మునందును బాంచాలదేశమున నిప్పటికి సనేకులు గలరని నేనే యనుభవమునఁ జెప్పఁగలుగుదును. వింధ్యదక్షిణభాగము నందును గలరుగాని వీరు పాసకులు గారు. తన్మూలమునఁ బెక్కండ్రు జీవించువారు. పిశాచోచ్ఛాటనాద్యల్పకార్యము లకుఁ బనికివచ్చునని జపము చేయువారు. వేయింట నొక్క రుందురా లేరా భక్తులని సంశయము గలుగకమానదు. అందును నైవేద్యప్రియులే పెక్కండ్రు. మంత్రజప్సరా యణులసంఖ్య పరమామతుల్యము. పరమదాంభీకులు. హిమాలయప్రాంతమున నుండువా రట్టివారు గాక నిరంతరోపాసనా సక్తులు. నీచకార్యముల కామంత్రము నుపయోగింపక “మన నా త్రాయత ఇతి మంత్ర”మ్మను వ్యుత్పత్తి నెదనమ్మి తారకమే యామంత్రమని నమ్మి యారాధించువారు. కావున హనుమద్భక్తవర్యు లందే పెక్కండ్రుగలరని నావిశ్వాసము. కావున సుందరకాండమున హనుమదుపాసనాసక్తిని గలిగించు టుచి

హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును దెల్పుట. 321

తము గాన రెండుమంత్రములకుఁ గల కథల వ్రాసి తత్పద్ధతిని దెలిపెను.

ఉపాసకులకుఁ దద్దేవతామాహాత్మ్యము దెలియవలయు నని స్తుతులు చెప్పఁబడినవి. కవచమని మాలమని పంజరమని హృదయమని కొన్ని భేదము లందుఁ గలవు. ఇవన్నియు న్యాస ఖండాంతర్భూతములు. పంజర మాత్మ రక్షార్థ మేర్పడినది. తక్కినవి మూఁడును బై దానికిగా నేర్పడినవియే. సహస్ర నామాదికములు కేవల తచ్ఛరిత్రామాహాత్మ్యాదిప్రకటనార్థ మేర్పడినవి. అం దొకదానింబట్టి యీకథ వ్రాయుచున్నాను. ఒకభక్తుఁడు హనుమంతు నుపాసించుచుఁ దదనుగ్రహపాత్రుఁ డయ్యెనట. ముందుఁదోచిన హనుమం గాంచి కన్నీరు వదలె నట. వత్సా! ఏల దుఃఖించెదవు? వర మీయవచ్చితినని హనుమ యడిగెనట నాకోరిక యీడేర్పుమని పాదములపై వ్రాలఁగా నతఁడు పరిశుద్ధాంతఃకరణుఁడని యెఱింగినవాఁడు గాన నట్లే ఫలింపఁజేసెదనని వాగ్దానము చేసెనట. ఆతఁడు కరయుగము జూడించి నిలిచి భార్యయుతునిగా నిన్నుఁ జూడఁగోరెదనని వేఁడెనట. నవ్వి నాయనా! యట్లే కానిమ్ము. శ్రీసీతారామ చంద్రానుగ్రహమున నవతారముల నొందుశక్తి కలదు. మఱియు నాకొఱకు నొకవానరకాంత సువర్చల యనునది తపముచేయుచున్నది. ఆకన్యకను వివాహమాడ నవతారాంత రము నంగీకరింతును. ఈరూపమున బ్రహ్మచారి నే. అని యతని కభయమిచ్చి దివ్యసుందరాకారమున నవతరించి యాసువ ర్చలం బెండ్లియాడి యామెతో నాభక్తునికడ కేతెంచి నేత్ర

పర్వ మొనర్చెనట. సువర్చలాహనుమన్తంత్ర మే నాటంగోలె
మంత్రరాజమని పేరఁ బరఁగుచున్నది.

ఒకముని హనుమంతు నుపాసించుచు నంగవికార మేల
కలిగెనో యిట్టిమహాత్మునకని వగవసాగెనట. బ్రహ్మ క్రూరుఁ
డని, సకలాస్త్రములఁ జావకయుండ వరమిచ్చినపుడు హనువ
క్రత యేల పోఁగొట్టరాదని నిందింపసాగెనట. ఈరెండును
బాపకరములు గాక యతనికిఁ గలభక్తివిశేషమును సూచిం
చునవియే కావున హనుమంతుఁ డాతనికి మనస్సంతోషమును
గలిగింప నెంచి దివ్యసుందరవిగ్రహమునఁ బొడసూపెనట.
ఆతఁ డత్యంత సంతోషాక్రాంతస్వాంతుడై సుందరహనుమ
న్తంత్ర మనుదాని నుద్ధరించి తన కొసంగుమనియు దాని నుపా
సించువారికి శీఘ్రమే మంత్రసిద్ధి యగునట్లు వర మిమ్మనియుఁ
బ్రార్థింప నట్లే వాంఛను బూరించిపోయెనట. సుందరహనుమ
న్తంత్రమును జపించుచు దాని కంగముగా నీసుందరకాండ
మును బౌరాయణము చేసిన వాంఛాఫలసిద్ధి యగుననియుఁ
జెప్పుదురు. ఈరెండు నొక స్తుతియందు సూచింపఁబడి యున్నవి.
కావున నుపాసకుల కివి విశ్వాసపాత్రములే యగునని నమ్మె
దను. సుందరకాండము హనుమత్ప్రభావబోధకమనుట నిస్సంశ
యము. కావున సుందరహనుమన్తంత్రము జపించుచు దీనిని
బౌరాయణముచేయు టుత్తమమనుట నిర్వివాదాంశము.
రామాయణ పౌరాయణముచేయుభక్తు లీవిషయమును
జక్కఁగా నెఱుంగవలయును. “అవిధినాకృత మకృత మ్మనుష్యా
యము ననుసరించి విధిమంతముగాఁ జేయుటయే” సర్వో
త్తమము.

“య శ్శాస్త్రవిధి ముత్సృజ్య వర్తతే కామకారతః,
న స సిద్ధి మవాప్నోతి న సుఖం న పరాం గతిమ్.”

అను గీతాపాక్యము ననుసరించి శాస్త్రహితమగుకార్యమే
సత్ఫలదమని భగవంతు నాశయము. ఏలయనఁగా శాస్త్రము
మానవకల్పితమే యందము. శాస్త్రకర్తలు మహర్షులు. త్రికాల
జ్ఞానసంపన్నులు. కావున వారుపడిన శ్రమ మంతయు ననుభవ
మున వెల్లడించుటయే శాస్త్రము. అట్టివారిమాటలే మంత్ర
ములు. వాని ననుసరించినఁ దరణోపాయము మోరకుట సుల
భము. ప్రతిమానవుఁడు బుద్ధిబలమున నాలోచించి మంచిదని
తోచినదానినిఁ జేయవలయును. అని తెలుపుచు మహాత్ముల
వలెఁ దిరుగుచుందురు. అది కేవల మనుచితము. సద్బాంధ
గులుగునప్పటికే కొంతయాయుస్సు గతించు. వాని ననుభవ
మునఁ దెలిసికొనునప్పటికి ముందే మృతి సంభవించు. కావున
వాఁడెఱుంగు టెప్పుడు? దానఁ గృతార్థుఁ డగుటెప్పుడు? ప్రతి
మానవునిగతి యిట్టులైన నీక సంసారసాగరమునుండి తరించు
వారే యుండరని నా నమ్మకము శాస్త్రము నెఱింగి పెద్దలు
చెప్పినదానిని నమ్మి దాని ననుభవమున దృఢపఱచుకొనవలెను.
ఇదియే స్వానుభవమనఁగా నర్థము. ఇతరసహాయము లేక తన
యంతన తానే సకలవిషయము లెఱింగి కృతార్థుఁ డగుట
యవతారపురుషుఁ డగువానికి శక్యమగునేమో కాని యిత
రుల కశక్యము. కావున వంచకులగు కపటదాసులు లోనగువారి
మాటలకు బేలుపోక సజ్జనుల హితోపదేశమునకుఁ బాత్రు
లగు టు త్తమమార్గము.

సుందర హనుమదుపాసననుగుఱించి యించుక వ్రాసె
దను. సుందర హనుమంతుఁ డనఁగా సుందరాకారముగల
వాయుపుత్రుఁడని యర్థము. హనుమచ్ఛబ్దార్థమే ప్రపంచము
నందు విగ్రహములయందుఁ గనుపట్టెడుఁ గదా యందు రేమో
చేమోడ్పు గీలించుచు శ్రీరామభక్తిఁ బ్రకటించు మారుతీ
విగ్రహములు క్వాచిత్కముగాఁ గనఁబడుచున్నవి. ప్రసన్న
హనుమంతుఁడని యావిగ్రహమునకుఁ బేరు. మఱియుఁ గొన్ని
తావులమాత్రము సుందరమారుతీ విగ్రహము. దృష్టిగోచర
మగును. దానికిఁ బ్రసన్నహనుమంతుఁడనియే పేరు పాడఁబడు
చున్నది. దానిని మదినిల్పుకొని ధ్యానింపవలయును. ఈ
యుపాసకునకు నియతి మెండు. బ్రహ్మచర్య మనుష్ఠేయము.
మండలమైన దీక్షఁబూని యొకలక్షజపము చేయవలయు. తద్ద
శాంశము హోమము. దాని పదియవభాగము క్షీరతర్పణము.
దాని పదియవవంతు శుద్ధజలమార్జనము. దాని పదియవవంతు
బ్రాహ్మణభోజనము. పదివేలుహోమము వేయితర్పణము.
నూఱుమార్జనము పదుగురకు భోజనము. ఇంతదనుక దీక్ష.
అధశ్శయ్య. ఏకభుక్తము. అనఁగా దివాభోజనము లేదు.
రాత్రియే భుక్తి. ఇంతమాత్రము జపసిద్ధి యగునా? అన్న
నొ నన వలనుపడదు. అది యతని దృఢభక్తిపై నాధారపడి
యుండును. ప్రత్యక్షము కాలేదని వదలరాదు. నిరంతరకృషి
చేయవలయు. దురాలోచనలచే మనస్సు దుర్వాక్యములచే
వాక్కు దుష్కార్యకరణమున దేహము కాలియుండఁగా
ననఁగా నపవిత్రమైయుండఁగా మంత్రసిద్ధి యెట్లని పార్వతికి
శివుఁ డుపదేశించెను. అనఁగాఁ ద్రికరణశుద్ధి జపమునకు ముఖ్య

హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును చెప్పుట. 325

మని తాత్పర్యము. అది కలుగఁదగినప్రయత్న మొనరింపవలయును. అదియే జపసిద్ధికిఁ బ్రధానాంగమని సారము. నిస్సారమైనచో భూమికూడ ఫలింపదుకదా. హృదయక్షేత్రముకూడ నిస్సారము కాఁగూడదు. సారవంతమే కావలెను. అనఁగా దృఢభక్తికలది కావలయునని దీనిరహస్యము. సద్గురువునాశ్రయించి సుందర హనుమంతస్త్రమును గ్రహింపవలయును. సద్గురు వనఁగా శిష్యక్షేమాకాంక్షి. ధనాకాంక్షి కారాదు. నిర్మలాంతఃకరణుఁడు హనుమద్భక్తుఁడు కావలయును. అట్టివారికడ నుపదేశము నొంది విధి నతీక్రమింపక జపింపవలయును. శ్రీరామమంత్రజపముకూడ ననుబంధముగాఁ జేయవలయునని పెద్దల యాశయము. అట్లు జపించుచు మధ్యాహ్నము దాటినవెనుక జపముచేయరాదు కనుక నపుడు సుందరకాండమును బౌరాయణము చేయవలయును. ఈ కారణముననే

“ప్రాతః స్తోత్రప్రసంగేన మధ్యాహ్నో స్త్రీప్రసంగతః,
రాత్రౌ చోరప్రసంగేన కాలో గచ్ఛతి ధీమతామ్.”

అనుసూక్తి కలిగినది. మధ్యాహ్న కాలము పౌరాయణపారాయణమున కర్హమని తాత్పర్యము. తక్కినకాలములలోఁ బౌరాయణము చేయరాదని కాదు. అది ముఖ్యకాలమని తాత్పర్యము. జపానంతరము పౌరాయణము ముఖ్యమని యాశయము. ఈరీతిగా జపింపవలయును. ఇదియే తదుపాసనాక్రమము. హనుమంతు నారాధనము భక్తిప్రదము భక్తిముక్తిప్రదము. ఇంతకంటెఁ గోరఁదగిన దేమున్నది? కాబట్టి సుందరహనుమదుపాసకులమై సుందరకాండము పౌరాయణము

చేయవలయును. శ్రీరామభక్తి పరిపూర్ణులమైనచో హనుమదనుగ్రహము వేగమ కలుగును.

“యత్ర యత్ర రఘునాథ కీర్తనం తత్ర తత్ర కృతమస్తకాంజలిమ్” అన్నసూక్తియే మనకుఁ బ్రమాణము. “రాజాశ్రయణాత్ప్రకృతీ నామాశ్రయణమ్” అన్నసూక్తి ననుసరించిన నదియే సిద్ధాంత మగును. భక్తి రవ్యభిచారిణీ=అన్నన్యాయము ననుసరించి నిరంతరముగ భగవంతుఁడగు శ్రీరామునందు నెలకొలిపి వర్తించుట శ్రేయోదాయకము. కలికాలమున భగవదారాధనమునకంటె ముఖ్యప్రతములు వేటొండు లేవు. భయమునఁ గాక పారమార్థికబుద్ధిచే నద్దాని నొనరించినఁగాని తరణోపాయము వేటుగా లేదు. ఉపాసన కనర్హమగు నిక్కలికాలమున భగవన్ను తికంటె మంచిసాధనము తరణోపాయమునకు వేటొకఁడు గానరాదు. ఆనుతికేఁ బ్రధానము సమాహితచిత్తత్వము. దాని కాధారము సత్కర్మానుష్ఠానము. అన్నింటికిమూలము సత్కర్మానుష్ఠానమని తేలెడిది. దానికి ముఖ్యఫలాభిసంధిరహితత్వము. ఇట్టులుండుటంబట్టి వర్ణములకు విధింపఁబడినకర్తముల నాచరించుచు వానిని భగవత్పాదార్పణము చేయుచుఁ దన్మహిమమును దెలిసికొనుచు దానినే చింతించుచుఁ దరణోపాయము సనుగ్రహింపుమాయని భగవంతునే యాచించుచు

“అనన్యా శ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యుపాసతే,
తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహోమ్యహమ్.”

అన్న భగవత్ప్రతిజ్ఞచే సర్వదా సంస్తరించుచు

హనుమ శ్రీరామునకు సీతవృత్తాంతమును దెల్పుట. 327

“యే మే మత మిదం నిత్య మనుతిష్ఠంతి మానవాః,
శ్రద్ధావంతోఽనసూయంతో ముచ్యంతే తేఽపి కర్తృభిః.”

అన్న శ్రీకృష్ణపరమాత్మాశయము ననుసరింప నిశ్చయించుచు,

“యేఽప్యన్యదేవతాభక్తా యజంతే శ్రద్ధయాన్వితాః,
తేఽపి మామేవ కాంతేయ! యజం త్యవిధిపూర్వకం.”

అను నీపరమేశ్వరు నుపదేశము నెఱుంగుచు,

“పత్రం పుష్పం ఫలం తోయం యో మే భక్త్యా ప్రయచ్ఛతి,
తదహం భక్త్యుపహృత మశ్నామి ప్రయతాత్మనః.

యత్కరోషి యదశ్నాసి యజ్ఞహోషి దదాసి యత్,
యత్తపస్యసి కాంతేయ తత్కురుష్వ మదర్పణమ్.”

అను రాధామాధవు వాగమృతమున మునుంగుచు

“స్వభావజేన కాంతేయ! నిబద్ధస్వేన కర్తృణా,
కర్తుం నేచ్ఛసి యన్తోహ త్కరిష్య స్యవశోఽపి తత్.

ఈశ్వర స్సర్వభూతానాం హృద్దేశేర్జున తిష్ఠతి,
భ్రామయం త్సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా.

తమేవ శరణం గచ్ఛ సర్వభావేన భారత!

తత్ప్రసాదా త్వరం శాంతిం స్థానం ప్రాప్సుసి శాశ్వతమ్.”

అన్న శ్రీకృష్ణపరబ్రహ్మ కరుణారసభరితవాగ్వితతి నూతగాఁ
గైకొనుచు మనము వర్తింపవలయును. ఈవిషయమును మఱువ
రాదు. ఇంతకంటె నిక్కాలమునఁ గా దేకాలముననైన మంచి
మార్గము లేదు. ఇక నీప్రకరణమును ముగించుచు శ్రీరామ
పరబ్రహ్మమును ధ్యానింపఁ బూనుదము.

“జయ జయ వరశంఖ శ్రీగదాచక్రధారిన్
 జయ జయ నిజదాస ప్రార్థితార్థప్రదాయిన్
 త్రిభువనమయ సర్వప్రాణిభావజ్ఞ విష్ణో
 శరణ ముపగతోఽహం త్వాం శరణ్యం వరేణ్యమ్.

రామేతి వర్ణద్వయ మాదరేణ సదా స్మరన్ ముక్తి ముపైతి జంతుః,
 కలౌ యుగే కల్తషమానుషాణా మన్యత్ర ధర్మే భిలు నాధికారః.

ఏతౌ తౌ దశకంఠకంఠకదళీకాంతారకాంతిచ్ఛదౌ
 వై దేహీకుచకుంభకుంకుమలసత్పంకారుణాలంకృతౌ
 విశ్వత్రాణనిదానసాధుసవనప్రారంభయూపౌ భుజౌ
 దేయాస్తా మురువిక్రమా రఘుపతేః శ్రేయాంసి భూయాంసి నః.
 శ్రీరామకర్ణామృతము.

నిజభక్తవాంఛాసిద్ధిదమను పదియవప్రకరణము

సంపూర్ణము.

శ్రీ. శ్రీ. శ్రీ.

